

சங்க அகஇலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

செ. மணிகண்டன், எம்.ஏ., எம்.:பில்., பி.எட்.,

Ref.No.: 33890/Ph.D.K6/TAMIL/FULL TIME/October 2012

நெறியாளர்

முனைவர் இரா. இரவிச்சந்திரன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,

இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

தமிழாய்வுத்துறை

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)

(தேசியத் தரமதிப்பீட்டுக் குழுவின் 'A' தகுதிபெற்றது)

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

மார்ச் 2016

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் இரா. இரவிச்சந்திரன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க அகிலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்”

என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில் திரு. செ. மணிகண்டன் அவர்கள் ஆய்வு செய்த காலத்தில் அவரால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இந்த ஆய்வு குறித்து வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்று சான்றளிக்கிறேன்.

துறைத்தலைவர் சான்றொப்பம்

நெறியாளர் கையொப்பம்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

செ. மணிகண்டன், எம்.ஏ., எம்.பி., பி.எட்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க அகிலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்”

என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக என் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன்னர் எந்தப் பட்டம் பெறுவதற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

நெறியாளர் சான்றொப்பம்

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

நன்றியுரை

“சங்க அகிலக்கிய மருதத் திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்” எனும் பொருள் பற்றிய முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள இசைவு தந்து ஒப்புதல் வழங்கி உறுதுணை புரிந்த பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் நன்றியினை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தேசியக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையில் ஆய்வை மேற்கொள்ள வாய்ப்பு வழங்கிய தேசியக் கல்லூரி முதல்வர், ஏதில் மாக்கள் பொது மொழி கொள்ளாத் தீற்று நெஞ்சத்தார்”, பேரா. முனைவர் கு. அன்பரசு அவர்கட்கு என் நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆழங்காற் பட்ட அறிவும் அனைவரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் பண்பும் ஒருங்கே பெற்றுத் திகழும் தேசியக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர் ‘வாழ்தல் வேண்டின் பொய் கூறா’ மெய்யுரைக்கும் பண்பாளர் முனைவர் ச. ஈசுவரன் அவர்கட்கு நன்றி கூறுவதால் பெருமையுறுகிறேன்.

‘கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி’ போல் என் ஆய்வுத் தலைப்பை நுணுகிப் பார்த்து நேர்செய்து ஆழ்கடலில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் சிப்பிகளைக் கொண்டுவந்து ஓட்டை உடைத்து உள்ளே ஒளிந்து கிடக்கும் நல்முத்துக்களைக் கண்டெடுக்க என்னைத் தூண்டி, எனக்கு அன்னையும் அத்தனையிருந்து உற்றுழி உதவி உறுபொருள் கொடுத்துப் பிறறை நிலை முனியாது ஆய்வின் நோக்கிது, போக்கிது, நிறையிது, குறையிது எனக் கரவாதும் மறவாதும் தெரிவித்த செருநரும் விழையும் செம்மலோன் என் நெறியாளர் முனைவர் இரா. இரவிச்சந்திரன் அவர்கட்குச் சொல்கின்றேன் பெருநன்றி என்ற போதும் சொல்கோடி சேர்ந்தாலும் இன்று என்னிதயப் புல்லரிப்பை உணர்த்திடாது.

ஆய்வில் எழும் ஐயங்கள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை அகற்றித் தரவுகள் பல தந்துதவிய, புகழ் கெடவரும் பொய் வேண்டாத் திகலறும் செம்மல் பேரா. முனைவர் இரா. சபாபதி அவர்கட்கு என் நன்றி என்றும் உரித்து.

திணைத்துணை நன்றியைப் பனைத்துணையாய்ப் பார்த்து மகிழும் தேசியக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறைப் பேராசிரியப் பெருமக்கள், ‘பல்கேள்வித்துறை

போகிய' தொல்லாளை நல்லாசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நெஞ்சு நிறை நன்றியினை நவில்கின்றேன்.

என்வாழ்வின் ஏற்றத்திற்கும், மாற்றத்திற்கும் என்றும் ஊற்றாயிருந்து உறுதுணை புரிந்து, இவ்வாய்வு விரைவில் முடிதல் வேண்டும் எனும் பேராவாவை என் நெஞ்சுள் பதிய வைத்துப் பாடறிந்து ஒழுகும் பிறர்க்கு உவமம் தான் அல்லாது தனக்கு உவமம் பிறர் இல் என வாழ்ந்து வரும் 'பாவேந்தர் பேரொளி' பேரா.முனைவர். கு.ப.க அவர்கட்கும் 'யாரினும் இனியர் பேரன்பினர்' கணக்காயர் சிவ. காசிநாதன் அவர்கட்கும் 'நெடுநுகத்துப் பகல் போல' நடுநின்ற நல்நெஞ்சர் பேரா.தி. இராமதாசு, அவர்கட்கும், 'சொற்பறை கொட்டும் சொல்வலை வேட்டுவன்' முனைவர் த. பிரேம்குமார் அவர்கட்கும் என்றென்றும் நன்றி கூறக் கடப்பாடுடையவன்.

ஆய்வுக்கு நூல்கள் தந்துதவிய பயிலிது கெழீஇய நட்பின் நல்லோன் முனைவர் இராசு புகழேந்தி அவர்கட்கு என் நன்றி.

ஆய்வு ஓய்வு இல்லாமலும் தேய்வு இல்லாமலும் தோய்வோடு நடைபெறுதல் வேண்டும் என என்னை அச்சுறுத்தியும் அரவணைத்தும் பெருந் துணை புரிந்த மாசுஇல் கற்பின் மடவோள், ஒன்றுஇல்காலை அன்றில் அன்ன தொன்று புகழ் மணம் புரிந்த 'பல்லிருங்குந்தல் இல்லுறை நல்லாள்', மனைக்கு விளக்கு என் மனைவி சரண்யா மணிகண்டன் அவர்கட்கு என் வானாள் நன்றியை வாரி வழங்குகிறேன் இந்நேரத்தில்,

இவ்வாய்வேடு சீரும் சிறப்புற அமைய, தட்டச்சு செய்து வடிவம் அமைத்துத்தந்த யாழிணி கம்ப்யூட்டர்ஸ் (9843143960) நிறுவனத்தாருக்கு என் நன்றி.

செ. மணிகண்டன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆர்.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
கழகம்.	-	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
செய்.	-	செய்யுளியல்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.ஆர்.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நாண்மணி.	-	நாண்மணிக்கடிகை
நற்.	-	நற்றிணை
நூ.	-	நூற்பா
நெடுநல்.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
ப.ஆர்.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.ஆள்.	-	பதிப்பாசிரியர்கள்
பா.	-	பாடல்
பா.ள்.	-	பாடல்கள்
பா.எண்.	-	பாடல் எண்
பாலை.	-	பாலைத்திணை
புறப்பொருள்.	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	-	புறநானூறு

பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா.	-	பேராசிரியர்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	-	முல்லைத்திணை
மேலது.	-	மேற்குறிப்பிட்டவாறு
மொ.ஆர்.	-	மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்
p.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல் எண்.

பக்க எண்.

முன்னுரை

01 - 07

1. மருதநிலத்தின் இயற்கைச் சூழல்

08 - 45

2. மக்கள் வாழ்க்கைமுறை

46 - 114

3. பழக்கவழக்கங்கள் - நம்பிக்கைகள்

115 - 141

4. வரலாற்றுப் பதிவுகள்

142 - 193

5. மருதத்திணைச் சிறப்பும் தனித்தன்மையும்

194 - 251

முடிவுரை

252 - 255

துணைநூற் பட்டியல்

256 - 265

முன்னுரை

‘புலம் தொகுத்தோன்’ என்று பனம்பாரனரால் பாராட்டப்பெற்ற தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தந்தை தொல்காப்பியர், தம் முந்து நூலில், தமிழகம் இயற்கைச் சூழலில் மலை, காடு, ஆற்றுப்பாசன வயல், கடற்கரைநிலம் என நான்கு சமநிலைப் பகுப்புடன் தனித்தனியான வட்டார வழக்குகளுடன் திகழ்ந்தனவென்றும், இவற்றில் தோன்றிய மக்கள் வாழ்வியல், நாட்டுப் புறப்பாடல்கள், கலைகள் போல்வனவும் தனித்தனி இயல் புடையனவாய் வளர்ந்தனவென்றும், இதனால் தமிழ் இலக்கியம் இந்நில அடிப்படைக் கூறுகளுடனும் இயல்புகளுடனும் ‘திணை இலக்கியம்’ என நிலவழிப்பட்ட இலக்கியமாகத் தோன்றி வளர்ந்ததனைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்நான்கு நிலம்தவிர, மலையும் காடும் சார்ந்த பகுதிகள் கோடைகாலத்தில் வறட்சியுற்று, மக்கள் போக்குவரத்திற்கேற்ற நிலமாயின வென்றும், இவற்றைச் சுரம் என்றும் பாலை என்றும் அழைத்து, பிரிவு பற்றிய இலக்கியத்தை இப்பின்னணியில் பாடலாயினர். இதனால் திணை இலக்கியத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகைப் பிரிவுகளைக் குறித்துப் பின்னர் அந்நில மக்களின் வாழ்க்கை ஒழுகலாற்றையும் அவ்வொழுகலாற்றைப் பற்றிப் பாடப்பட்ட இலக்கியத்தையும் குறித்தது.

பழங்கால நாடு, நகரங்களும் இந்நிலவழியான தனித்தனிக் கூறுடையனவாய் வளர்ச்சிபெற்று, வெவ்வேறு பெயர் நடைமுறைகளுடன் திகழ்ந்தன. இங்கு வாழ்ந்த மக்களின் காதல், குடும்ப வாழ்வு முறைகளிலும், போர் புறவாழ்வியல் போன்றவற்றிலும் தனித்தனிச் சாயல்கள் படிந்தன. இப்பாடல்கள் தொடக்கத்தில் அகம் சார்ந்தன என்றும் புறம் சார்ந்தன என்றும் பகுப்புகளாயின. காலப்போக்கில் நுட்பத்திறனுடன் இலக்கியம் வளரவளர இவை ‘அகம்’ என்றும் அகம் அல்லாதன ‘புறம்’ என்றும் வகைமை பெற்றன.

அகம் களவு, கற்பு என இரண்டு பிரிவினதாகவும் களவு இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என நான்கு உட்பிரிவினதாகவும் கற்பும் இவ்வாறு மகிழ்ச்சி, பிரிவு, ஊடல், உணர்தல் என உட்பிரிவினதாகவும் பல்வேறு துறைகள், மாந்தர்தம் கூற்றுகள் என விரிவாக வகைமைப்பட்டன. காதலர்தம் தொடக்ககால நிகழ்ச்சிகள் கைக்கிளை எனவும், பின்னர் நிகழும் புணர்தல், இருத்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் ஆகியன முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனவும் எல்லைகடந்த உணர்வு நிலைகள் பெருந்திணை எனவும் ஆக ஏழுதிணைகளாக அகம் பகுப்புண்டது. அதற்கேற்பப் புறமும் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என எழுவகையாகப் பகுக்கப்பட்டது. வெட்சி ஆனிரை பற்றிய போர்,

வஞ்சிநிலப்பகுதிகளைக் கவர்வது பற்றியது. தும்பை அணி வகுத்து நின்று வலுவை வெளிப்படுத்துமாறு செய்யும் கடும்போர், வாகை வெற்றியும் பிறரினும் மேம்பட்ட ஓரவரது தகுதிப் பாடுகளும் பற்றியது. காஞ்சி பேரழிவால் ஏற்படும் இரக்கமும் நிலையாமையும் பற்றியது. பாடான் போரும் புகழும் பெருமையும் பாடுவது. இங்ஙனம் திணை இலக்கியம் அகமும் புறமுமாய் வளர்ந்தமை தமிழில் மட்டுமே காணப்படும் தனிச் சிறப்புடையக் கொள்கைகளாகும்.

அகப்பாடல் ஒரு கட்டமைப்புக்குரியது. ஒரு பாடலில் முதல் கரு உரி என்ற முப்பொருளும் அடங்கியிருக்கும். இங்கு உரி என்பது மக்களின் செயற்பாடுகளாகிய புணர்தல், பிரதல் இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவும் அவற்றின் நிமித்தம் என்பனவுமாம். இவையே அப்பாடலின் அடிக்கருத்து எனத்தக்கன. இவை அகப்பாடலுக்கு இன்றியமையாதன. ஏனைய முதல் என்பன ஐவகை நிலமும் நிலஞ்சார்ந்த பகுதிகளுமாம். அந்நிலத்தின் இயற்கைச் சூழல், உணவு, கலைகள், மக்கள் தொழில் போல்வன கருப்பொருள் எனப்படும். கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் பாடலில் வரும் உரிப்பொருளும் மாந்தர்தம் வாழ்வு நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னணியாகப் புனையப்படும்.

நிலம் என்பது நேர்முகமாகவும் கருப்பொருள் வழியாக மறைமுகமாகவும் பெயர்கூட்டப்படுவதால் அது இன்னதிணைப் பாட்டு என அறிவதற்கு உதவியாக இருக்கும். பாடலில் வரும் அடி எண்ணிக்கையின் குறைவு கூடுதலுக்கேற்ப பின்னணிகள் அமையும். இதனடிப்படையில் மருதத்திணைக்குரிய வாழ்வியல் சூழல் அமைந்ததன் அடிப்படையில் அவர்தம் வாழ்க்கைச் சூழலை ஆராய்வதாக அமைகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க அகஇலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைமக்கள் குலமக்கள் இவர்களின் தொழில், நாகரிகம், பண்பாடு, கலை, பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றை எடுத்துரைப்பதும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக அமைப்பு, பொதிந்துள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

தமிழகத்தின் பெருநிலப்பரப்பில் வாழ்ந்தோர் மருதநில மக்கள் என்பதும், அவர்கள் பண்பாட்டிலும் நிலம் சார்ந்த தொழில்களிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதும் இவ்வாய்வின் கருதுகோள்.

ஆய்வு எல்லை

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் இடம்பெறும் அக நூல்களில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வின் எல்லையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் மூலங்கள்

ஆய்விற்கு உறுதுணையாய் விளங்கிய சான்றுகள் முதன்மைச் சான்றுகள் துணைமைச் சான்றுகள் என இருவகையில் கைக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

முதன்மைச் சான்றுகள்

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகியவை முதன்மைச் சான்றுகளாகும்.

துணைமைச் சான்றுகள்

சங்க இலக்கியங்கள் குறித்து வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள்.

மருதத்திணைத் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள்.

சங்க அக இலக்கியங்கள் குறித்து வெளிவந்துள்ள நூல்கள், ஆய்வுகள், கட்டுரைகள் ஆகியன துணைமைச் சான்றுகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

பகுப்பாய்வு முறையிலும், விளக்க முறையிலும், வரலாற்று முறையிலும் அணுகப்பட்டுள்ளதால் இவ்வாய்வு 'பகுப்பு விளக்க வரலாற்றாய்வு' ஆகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

- ✍ பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை - மு. வரதராசன்
- ✍ சங்க இலக்கியத்தில் மருதம் - குளோரியா சுந்தரமதி
- ✍ சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம் - தி. முத்துக்கண்ணப்பன்
- ✍ மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல் - எ. பாலச்சாமி
- ✍ தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும் - சாமி. சிதம்பரனார்
- ✍ சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு - அ. ஆறுமுகம்
- ✍ தமிழகக் குறுநில வேந்தர்கள் - மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார்.
- ✍ வேளிர் வரலாறு - பேரா. மு. இராகவையங்கார்.
- ✍ பரணர் - ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை
- ✍ 1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் - கா. அப்பாதுரையார்
- ✍ சேரர், சோழர், பாண்டியர் - கா. கோவிந்தன்

- ✍ சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு - கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்
- ✍ தமிழர் வரலாறு - பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார்
- ✍ சங்க இலக்கியத்தில் உணவு, உடை, உறையுள் - முனைவரப்பட்ட ஆய்வேடு (அ. ஜெயக்குமார்)

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க அக இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்’ எனும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகப் பின்வரும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

- இயல் - 1: மருத நிலத்தின் இயற்கைச் சூழல்.
- இயல் - 2: மக்கள் வாழ்க்கை முறை
- இயல் - 3: பழக்கவழக்கங்கள் - நம்பிக்கைகள்
- இயல் - 4: வரலாற்றுப் பதிவுகள்
- இயல் - 5: மருதத்திணைச் சிறப்பும் தனித்தன்மையும்

முன்னுரை

முன்னுரை என்னும் பகுதி அய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவற்றை அறிமுகம் செய்யும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1: மருதநிலத்தின் இயற்கைச் சூழல்

கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெரு வனப்புடன் மருதநிலம் திகழ்ந்தது. கருமருது, வெள்ளை மருது, கலிமருது, பிள்ளை மருது, பூ மருது என எங்கும் மருதமரங்கள் வளர்ந்தோங்கி நின்றன. வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியும், வையை எனும் பொய்யாக் குலக்கொடியும் முற்றாச் செல்வத்திற்கு வற்றா வளங்கொழிக்கும் வண்ணம் வழிவகை செய்தன. கழனிகளில் செந்நெல், வெண்ணெல் செழித்து விளையாடின. கன்னல் கரும்பும் கதளி வாழையும் இன்னும் பல பயிர்களுடன் எழிலுக்கு எழில்கூட்டி இருப்பிடமாய்த் திகழ்ந்தது. பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிவரும் புனல்நீரைத் தங்கி நிலைபெறச் செய்ய ஆறு, குளம், பழனம், படப்பை, பொய்கை, குளம், குண்டுநீர், இலஞ்சி என நீர்நிலைகளை உருவாக்கினர். அங்கெல்லாம் தாமரை, ஆம்பல், கழுநீர், குவளை ஆகிய பூக்கள் பூத்துக் குலங்கிக் காட்சிதந்தன. நெற்கூடுகள் நிறைந்திருக்கும் மருத நிலத்தில் மாங்கனிகளை உதிர்க்க கரும்பைக் குறுந்தடியாகப் பயன்படுத்துவர். சேற்றில் புதைந்த பொதி வண்டியின் சக்கரத்தைக் கரும்புக்கட்டடிக்கி வெளிக்கொணர்வர். பரவைபோல் திரண்டுவரும் நீர்ப்பெருக்கின் உடைப்பை ‘மண்மறுத்து மீனின் செறுக்கும்’ என்றார் போல மீன்கள்

அடைத்து சரிசெய்வர். ஊனின் பெருக்கமும் மீனின் பெருக்கமும் ஒரு சேர நிறைந்திருக்கும். முற்றத்தில் வரிசையாய்க் கட்டியிருக்கும் கன்றுகள். பொழுது புலராத் தண்விடியலில் மேய்ச்சலுக்கு ஒட்டிச்செல்லும் எருமைகள். பழனங்களில் பாடிக்களிக்கும் பறவைகள். இயற்கை எழில் தாலாட்டும் இந்தச் சூழல்தான் மருதநில மக்கள் வாழ்விற்கும் வளர்த்திற்கும் அடிகோலிநின்றதை இவ்வியல் ஆராய்ந்துள்ளது.

இயல் - 2: மக்கள் வாழ்க்கை முறை

மருத நிலத்தில் உழைப்பவர் ஒரு பிரிவினராகவும், உடைமையாளர் ஒரு பிரிவினராகவும் இருந்துள்ளனர். அவர்களின் வாழ்க்கைத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு குடிசைகள் முதல் மாடமாளிகைகள் வரை குடியிருப்புகள் அமையப் பெற்றிருந்தன. மருதநிலம் 'உழந்தும் உழவேதலை' எனும் உழவுத் தொழிலில் பண்பட்ட தனித் தன்மையினைப் பெற்றிருந்தது. தச்சத் தொழில், கொல்லுத் தொழில், மண்பாண்டம் வணைதல் தொழில், மீன் பிடித்தொழில், பொன் செய்தொழில், ஆடைவெளுத்தல் தொழில், காவல் தொழில், கள் அரி தொழில், கால்நடைப் பாதுகாத்தல் தொழில் ஆகியவற்றிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். உணவுப் பழக்கத்தில் அரிசி உணவு முதன்மை உணவாகக் கருதப்பட்டது. அது 'மிதவை' என்று அழைக்கப்பட்டது. உளுந்து, அவரை முதலிய பருப்பு வகைகளுடன் நெய்யையும் கலந்து உண்டு மகிழ்ந்தனர். இறைச்சியில் மீன் இறைச்சியை விரும்பி உண்டனர். மருத நிலமக்களில் ஆண், பெண் வேறுபாடின்றி அனைவரும் கள் அருந்திக் களிப்பில் திகழ்ந்துள்ளனர். ஆடை மேலாடை என்றும் இடையில் உடுத்தும் ஆடை என்றும் இருவகைப்பட்டன. பருத்தியாடை, பட்டாடை, பூ வேலைகள் செய்யப்பட்ட ஆடை என நாகரிகத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தனர். பொன், வெள்ளி, முத்து, பவளம் போன்ற அணிகலன்களை அணிந்து அழகுபார்த்தனர். இல்லறத்தில் தலைவி அட்டில் செய்தும், பிள்ளை பெற்றும், விருந்து புரந்தந்தும் வாழ்ந்துள்ளாள். தலைவன் புதுமலர் நாடி மது உண்ணும் வண்டாய்ப் பரத்தையர் பலரோடு தொடர்புடையவனாய் இருந்துள்ளான்.

பரத்தைத் தொடர்பு தலைவனிடம் தலைவி ஊடல்கொள்ளும் நோக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர இல்லறத்தில் பிரிவு ஏற்பட்டுப் பிரிந்ததாகச் சொல்லப்படவில்லை. தலைவனின் பரத்தை ஒழுக்கம் அவனின் உரிமைச் சுற்றத்தாரால் கண்டிக்கப்பட்டதே ஒழிய சமுதாயத்தால் கண்டிக்கப் படவில்லை. பரத்தையர் இப்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை, காதற்பரத்தை, காமக் கிழத்தி, பின்முறைவதுவைப் பெருங்குடிப் பெண்டிர் எனச் சுட்டப் படுகின்றனர். மருதநில மக்களின் இத்தகைய வாழ்க்கை முறை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 3: பழக்கவழக்கங்கள் - நம்பிக்கைகள்

தொன்மைக் காலம் தொட்டே மனித சமூகத்தில் சில பழக்க வழக்கங்கள் தொடர்ந்து இருந்துவருகின்றன. பல்வகைப்பட்ட தொழில்கள் மேற்கொள்ளும்

மருதநில மக்களிடையே பல்வேறு பழக்க வழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வில் இயற்கையைப் பெரிதும் வணங்கியதோடு, கோவில் வழிபாட்டில் சிவன், முருகன், கொற்றவை, மன்மதன் போன்ற தெய்வங்களை வழிபட்டு வலம் வந்துள்ளனர். கொல்லிமலையில் உள்ள ‘கொல்லிப்பாவையை’ வணங்கினால் நன்மை கிட்டும் என்று நம்பினர். தெய்வத்திற்கு உயிர்ப்பலியிடுதல், உணவு படைத்தல் ஆகியன வழக்கில் இருந்துள்ளன. இந்திரவிழா, புனலாட்டுவிழா, துணங்கைக் கூத்து, குரவைக்கூத்து போன்ற விழாக்கள் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. சடங்குகளில் நெல்லையும் நீரையும் பயன்படுத்தி வந்தனர். பெண்கள் தாம் விரும்பும் ஆடவனைக் கணவனாகப் பெறுவதற்குத் ‘தை நோன்பு’ இருந்தனர். மக்களைப் பெற்ற நல்லோர்களே மறுவுலக இன்பத்தை அடைவர் எனும் நம்பிக்கையைப் பெரிதும் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். திருமணச் சடங்குகள் சிறப்புற நிகழ்த்தப் பெற்றன. மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த இத்தகைய பழக்க வழக்கங்கள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 4: வரலாற்றுப் பதிவுகள்

அகத்திணையைப் பாடிய புலவர்கள் அக்காலச் சூழலில் நிகழ்ந்த புறச்செய்திகளான மன்னர்களின் போர்த்திறன், படைவலிமை, போர் நிகழ்வு, கொடைத்திறன் அவர்கள் ஆட்சி செய்த பழமை வாய்ந்த ஊர்களின் பெருமை எனப் பல வரலாற்றுப் பதிவுகளை மருதத்திணைப் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். மூவேந்தர் பற்றிய குறிப்புகளும் அவர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்களின் பெருமை, கொடை, போர்ப்பற்றிய செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன. ஒன்பது அரசர்களை ஒரு பகலில் வென்றடக்கிய கரிகால்பெருவளத்தானின் கன்னிப் போராம் வெண்ணிப் போர் பற்றியும், ஆலங்கானத்து அதன் தலைசிவப்ப அரசர் எழுவரை வெற்றிகண்ட தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆற்றிய அமர் பற்றியும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர். கொள்கான நன்னன் கடையெழு வள்ளல்களான பாரி, காரி, ஓரி, அஞ்சி ஆகியவர்களோடு தித்தன், திதியன், மத்தி, ஆய்யினன், எழினி, பொறையன், எவ்வி, நந்தர், கோசர், யவனர் ஆகியோரையும் அவர்தம் ஈரம், வீரம் ஆகிய பெருமையையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். இவர்கள் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகளை இவ்வியல் ஆய்வு செய்துள்ளது.

இயல் - 5: மருதத்திணைச் சிறப்பும் தனித்தன்மையும்

நானிலங்களில் தன்னிறைவு பெற்றுத் தனிச்சிறப்புடன் திகழ்வது மருதநிலமாகும். குடும்ப உருவாக்கமும் அரசு உருவாக்கமும் மருதநிலத்தில் தோன்றாத் துணையாய் நின்றன. மருதமும் நெய்தலும் மயங்கிட எங்கும் புரையறு செல்வம் நிலைபெற வளர உறுதுணை செய்யும் திணை மயக்கம், பாடல்களின் கருத்துச் செறிவு, உள்ளுறை, இறைச்சி அமைப்பு, உவமைகளின் அணிவகுப்பு, மக்களை வாழ்வாங்கு வாழச்செய்யும் வாழ்வியல் உண்மைகள், தலைவனின்

பரத்தமை, தலைவியின் பெருமை, தோழியின் அருமை, பரத்தையரின் உரிமை, பாங்களின் பண்பு ஆகியன உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையில் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற தன்மையினை இவ்வியல் எடுத்துரைத்துள்ளது.

முடிவுரை

மேற்கூறப்பட்ட ஐந்து இயல்களின் வாயிலாகப் பெறப்பட்ட துணிபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வின் முடிவுகள் இப்பகுதியில் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற் பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட நூல்கள் பற்றிய தகவல்கள் ஆய்வேட்டின் இறுதியில் அகர வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

மருதநீலத்தன் இயற்கைச் சூழல்

மருத நிலத்தின் இயற்கைச் சூழல்

பழந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் என முறையறிந்து ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளனர். எனினும் உலகம் நானிலம் என்றே வழங்கப்படுகிறது. பண்டைய தமிழ் நாட்டில் இயற்கையாய் அமைந்த பாலை என்ற ஓர் தனி நிலப்பகுதியே இல்லை, ஆகவே அது தனி நிலமாகவே கருதப்படவில்லை. “பாலைக்கு நிலமின்மையின் நானிலம் எனப்பட்டது”¹ என்ற பேராசிரியர் உரை ஈண்டு உணரத்தக்கது. பாலை என்றொரு நிலம் தோன்றுதற்குரிய காரணத்தை இளங்கோவடிகள், “முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து, நல்லியல்பிழந்து நடுங்குதுயருறுத்துப், பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”² என்று கூறுகிறார்.

நானிலம்

தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் உலகில் உள்ள நிலங்களின் தன்மை அடிப்படையில் நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கின்றது.

“அவற்றுள்

நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழிய

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே”³

இங்கு நடுவில் இருக்கும் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்திணைகளுள் நடுவிலிருக்கும் பாலை நீங்கக் கடலால் சூழப்பெற்ற இந்நிலவுலகத்தைப் பகுத்துக் கொண்டார்கள் என்பதனை நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது.

குறிஞ்சி என்பது மலையும் மலை சார்ந்த இடமும், முல்லை என்பது காடும் காடு சார்ந்த இடமும், மருதம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும், நெய்தல் என்பது கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் ஆகும். இஃது உலகம் முழுவதற்கும் பொருந்தும். எல்லா நாடுகளிலும் மலைகள் உண்டு. காடுகள் உண்டு. வயல்கள் உண்டு. கடல்களும் உண்டு. அதனால் இந்த நானிலப் பகுப்பு உலகம் முழுமைக்கும் பொருந்தும்.

தொல்காப்பியம் நால்வகை நிலத்துக்கும் உரிய தெய்வங்களின் பெயர்களை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

மருத நிலம் - பெயர்க்காரணம்

தொல்காப்பியத்தில் மருதம் என்ற சொல் மூன்று இடங்களில் வருகிறது. “வைகறை விடியல் மருதம்”⁵ வைகறை விடியல் என்ற சிறுபொழுதுகள் இரண்டும் மருதத்திற்கு உரியன என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. “உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே”⁶ பொது நிலையில் எல்லா அகத்திணைக்கும் புறத்திணையை ஒப்பிட்டு அமைப்பதால் மருதம் என்ற அகத்திணைக்கு உழிஞை என்பது புறத்திணையாகிறது.

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”⁷

என்ற நூற்பாவிலும் மருதம் எனும் சொல்லைக் குறித்துள்ளார்.

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற இப்பகுதிகள் அவ்வகை நிலங்களில் மிகுதியாய்க் காணப்படும் பூக்களால் பெயர் பெற்றன என்பர் ஒரு சாரார், மற்றொரு சாரார் புணர்தல், இருத்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் என்ற ஒழுக்கத்தால் பெயர் பெற்றன என்பர்.

‘மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்’ என்று தொடங்கும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர், “முல்லை குறிஞ்சியென்பன இடுகுறியோ காரணக் குறியோ எனின், ஏகதேச காரணம் பற்றி முதலாசிரியர் இட்டதோர் குறியென்று கொள்ளப்படும். என்னை காரணம் எனின், ‘நெல்லொடு நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை, யரும்பவிழ் அலரி தூஉய்’ (முல்லைப்பாட்டு:10) என்றமையால், காடுறை யுலகிற்கு முல்லைப்பூச் சிறந்ததாகலானும் கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந்தே னிழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே’ (குறுந்:3) என்ற வழித் தைவரை யுலகிற்குக் குறிஞ்சிப் பூச்சிறந்த தாகலானும் ‘ஆரலருந்திய சிறுசிரல் மருதின், தாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை யூரன்’ (அகம்:286) என்ற வழித் தீம்புனலுலகிற்கு மருது சிறந்தமை யானும் ‘பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல், இனம்மிருங்கழி யோத மல்குதொறும், கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்’ (குறுந்:9) என்ற வழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும் இந்நிலங்களை இவ்வாறு குறியிட்டார் என்று கொள்ளப்படும்.”⁸ என்ற கருத்தினை எடுத்தியம்பி ஐந்து நிலத்தின் கண் சிறந்து விளங்கிய பூக்களின் காரணமாகவே அந்நிலத்திற்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று கூறியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் இக்கருத்தினை, “இனி இவ்வாறன்றி முல்லை முதலிய பூவாற்பெயர் பெற்றன இவ்வொழுக்கங்களின், அவ்வந் நிலங்கட்கு ஏனைப் பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர் கூறலும் உரியவெனக் கடாயினார்க்கு விடையின்மை உணர்க”⁹ என்று குறிக்கின்றார்.

நச்சினார்க்கினியர் கொள்கைப்படி, குறிஞ்சிக்குரியதாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம், புணர்தல் என்பது. இப்புணர்ச்சி ஒழுக்கத்திற்கே குறிஞ்சி என்பது ஒரு பெயர் இங்ஙனமே, இருத்தலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் முல்லை, ஊடலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் மருதம், பிரிதலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் பாலை, இரங்கலாகிய ஒழுக்கத்தின் மறுபெயர் நெய்தல். இவ்வாறு அவ்வவ் வொழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலம் அவ்வப் பெயரினைப் பெற்றது என்பதனையே குறிப்பிடுகிறார்.

மு. இராகவையங்கார், “இனி முற்கூறிய ஐந்து நிலங்களும் குறிஞ்சி முதலாகப் பெயர் பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மரம் அல்லது பூ விசேடங்கட்கு உரியன என்பதும் முல்லை, முதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப் பற்றி அந்நிலங்கட்குப் பெயர் வழங்கலாயின என்பதும் எளிதில் புலப்படும். ‘கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற வெற்பு’ (மதுரைக்.300), ‘மருதஞ்சான்ற மருதத்தண்பனை’ (சிறுபாண்.186), ‘முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு’ (சிறுபாண்.169), ‘பாலை சான்ற சுரம்’ (சிறுபாண்.314) எனப்பூ அல்லது அதன் முதற் பொருளின் சிறப்புப் பற்றி அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக”¹⁰ எனக் கூறுவது ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கது.

புறத்திணை ஒழுக்கமாகிய நிரை கவர்தல், மீட்டல் முதலியவற்றுக்கு வெட்சி கரந்தை முதலாய பூக்களைக் குறியாகக் கொண்டமையாலும் விளங்கும் எனவே, அகத்திணை ஒழுக்கத்திற்கும் அங்ஙனம் பூக்களை அடையாளமாகக் கொண்டு முன்னோர் வழங்க, அவற்றினடியாக இருத்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் முல்லை முதலாகப் பெயர் பெற்றன என்று கொள்ளதல் இழுக்காகாதென்பது என்பதும் ஏற்றக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும்.

அகப்பொருள் விளக்கம், “குறிஞ்சியும் பாலையும் மருதமும் நெய்தலும் என்னும் பொருள்கள் அவ்வந் நிலத்துக்குச் சிறந்தனவாதலான் அவற்றாற் பெற்ற பெயர் எனவுமாம் என்ற அகப்பொருள் விளக்கக் குறிப்புரையும் இக்கொள்கையை வலியுறுத்துகிறது”¹¹

பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் புறவொழுக்கத்திற்கும் அகவொழுக்கத்திற்கும் பூவை அடையாளமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. மன்னர்களும், செல்வர்களும் மலர்மாலையும், தலைமாலையும் அணிந்திருந்தமையும், மாலை சூட்டிப் பெருமைப்படுத்துதல் தமிழரிடையே வழக்கில்

இருந்தமையைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகிறது. “பழந்தமிழ் மன்னர்களில் சேரர்க்குப் பனம்பூவும், பாண்டியர்க்கு வேம்பும், சோழர்க்கு ஆத்தியும் மாலைகள் என்பதனை புறநானூறு குறிக்கின்றது”¹² “கபிலர் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவுறுத்தப் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டில், அவர் தொண்ணூற்றொன்பது மலர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளமை தமிழர், பூக்களின் பால் பெரு விருப்பம் கொண்டு போற்றினர் என்பதை அரசனுக்கு உணர்த்துதற்கே என்பது புலனாகிறது”¹³ “முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம் இவை அவை மலரும் நிலத்தின் பெயருமாம்”¹⁴ என்று அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகிறது.

“தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பன்னூறாண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ் மக்கள் மலைநாட்டிற்குக் குறிஞ்சி நிலம் எனப் பெயரிட்டார்கள் காந்தள், வேங்கை, ஆரம், அகில் என்ற இவற்றில் ஒன்றின் பெயரால் அதனைக் கூறியிருத்தல் கூடாதோ? குறிஞ்சிப்பூவே சிறப்புப் பூவாதாலால், குறிஞ்சியென மலையையும் மலை சார்ந்த இடத்தையும் குறித்தார்கள். அவ்வாறே பிற நிலங்கட்கும் முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனப் பெயர் வைத்தற்கும் சிறந்த காரணங்கள் உள்ளன”¹⁵ எனத் தனிநாயக அடிகள் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தெய்வத்தை வழிபடும் பொருட்டு மாலை சூட்டி பூக்களைப் பெய்து வழிபடுதல் நமது மரபாக இருந்ததனை, “மலர்களால் கடவுளரை வழிபடும் முறை திராவிடர்களின் சிறப்பு முறையென்றும், வேதகாலத்தில் - வைதிக வழிபாட்டில் பூப்பெய்து வழிபடல் இல்லையென்றும், ஆரியர் திராவிடமிருந்தே மலர் வழிபாட்டு முறையைக் கற்றனர் என்றும், ‘பூஜை’ என்னும் வேர்ச்சொல் ஆரியத்தில் அன்றி ஏனைய இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் காணப்படாமையாலும் மலர்பெய்து வழிபடல் திராவிடர்களின் தனிப்பண்பாட்டிற்கு இயைந்தது என்றும், ‘பூஜை’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லே ‘பூசெய்’ என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு”¹⁶ என்றும் எஸ்.கே. சட்டர்ஜி கூறுவதும் கருதத்தக்கது. “பலியிடுதல் பழஞ்சமுதாயத்தில் தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்த கையாண்ட வழிபாட்டு முறையாகும். இது உயிர்ப்பலி, மலர்ப்பலி என இருவகைப்படும்”¹⁷ பல்வேறு மலர்களை இறைவனை வழிபடப் பயன்படுத்தியமையைச் சங்கப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. மருத நிலத்தில் தாமரை, ஆம்பல், ஞாழல், கழுநீர் போன்ற எண்ணற்ற பூக்கள் இருந்திருக்கின்றன. எனினும் இந்நிலத்தில் ஆற்றங்கரைகளிலும், பெருந்துறைப்பகுதியிலும், வயல்புறங்களிலும் ஓங்கி வளர்ந்த மருத மரத்தின் பூக்கள் மருத நிலத்தை அழகுறச் செய்தமையால் இந்நிலத்திற்கு மருதம் என்ற பெயர் பெற்றது தெளிவாகிறது.

மருத நிலம் வற்றாது நீர்வளம் கொண்டது. வையையின் மிக்க மணல் பொருந்திய அகன்ற துறையைச் சார்ந்த அழகிய மருத மரம் ஓங்கிய சோலை,

கடற்கரையினைக் கரைத்திடும் காவிரியாறு, தாமரைப்பூக்களையுடைய நீர்மிக்க வயல், ஆழ்ந்த நீரையுடைய பொய்கையில் ஆண் சங்கானது பெண் சங்கினொடு மணம் புணரும், நீர்நிறைந்த அகன்ற வயல், அழகிய உள்துளையையுடைய வள்ளைக்கொடி, வண்டுகள் உள்ளிருந்து ஊதும் தாமரையின் குளிர்ந்த மலர், பளிங்க மணியினைக் கண்டாற் போல் தெளிந்த குளம், வயல்வெளியெங்கும் பூத்துக் குலுங்கும் ஆம்பல், குவளை, கழுநீர் மருதநிலமெங்கும் பச்சையாடை உடுத்தியதைப் போல் நெல், வாழை, கரும்பு என மருத நிலம் வளம் நிறைந்ததாக மருதத்திணைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. “வெள்ளிய பூக்களையுடைய கரும்புகளுடனே செந்நெல்லும் வளர்ந்து குவளையோட பெருமையையுடைய இதழ்களையுடைய நெய்தலும் மயக்கப்பட்டு முதலைகள் செருக்கித் திரிந்த இடமகன்ற பொய்கைகளையுடைய மருதநிலம்”¹⁸ என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

“சங்க இலக்கியத்தின் மையம் மானிட வாழ்வே, இயற்கை அதற்கு உறுதுணையாய் இரண்டாம் இடமே பெறுகின்றது. வாழ்வில் முதன்மையானவற்றைச் சார்ந்துள்ள பிறவும் சில வேளைகளில் சிறப்பில் குறையாதனவாய் இருப்பது உண்டு. அதுபோலவே சங்க இலக்கியத்தில் மனித வாழ்வுக்குப் பின்னிட்ட நிலையில் அமைந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகளும் சிறப்பான தகுதியுடையனவாய் இருக்கக் காண்கின்றோம். சங்க காலப் புலவர்கள் உணர்ச்சிகளையும் உண்மைகளையும் தெளிவுறுத்துங்கால் இயற்கைக் காட்சிகளை வன்மைமிக்க கருவிகளாக மிக மிக நிரம்பிய அளவில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இயற்கைக் காட்சிகளைப் பாடுதலில் எவ்வகைத் தயக்கத்தையும் அப்புலவர்களிடையே காண இயலவில்லை, பாடலின் உட்கோளோடு மிக நெருங்கிக் கலந்த நிலையில் இயற்கை வருணனை வருகின்ற இடங்கள் மிகப் பல உள்ளன. அத்தகைய இடங்களில் இயற்கை வேறு, வாழ்வின் கூறுவேறு என்று பிரித்துணர முடியாத அளவுக்குப் பிணிப்புண்டு கிடப்பதைக் காணலாம். வாழ்வின் கூறுகளுடன் ஒப்ப வைத்து நோக்குவதோடு, தனி நிலையிலிருந்து காணதுற்குரிய முறையிலும் எழில் நிறைந்தனவாய்ச் சங்க இலக்கியத்தில் இனிய இயற்கைக் காட்சிகள் இடம்பெறுகின்றன”¹⁹ என்று மு.வ குறிப்பிடுறார். மருத நிலமெங்கும் காணும் இடமெல்லாம் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் வயல்கள், செடி கொடி மரம் அமைந்த பொழில்கள், நீர்நிலைகள் இவற்றால் போர்த்தப்பட்டிருந்ததைப் புலவர்கள் புலப்படுத்துகின்றனர். இங்கு வேளாண் தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு நிலத்தைப் பண்படுத்தியும் ஆற்றிலிருந்து வரும் நீரினைத் தேக்கி நீர்நிலைகளை உருவாக்கியும் மருத நிலத்து மக்கள் வேளாண் தொழிலைப் பெருக்கியுள்ளனர். அதற்கேற்றவாறு மருத நிலத்தை ஆறு பெரும் நிலப்பகுதிகளாகப் பகுத்து மருத நில மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை மருதத்திணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

பண்படுத்தப்பட்ட விளை நிலமாக அமையும் ‘கழனி’ வயல் புலத்தை அடுத்தாற்போல் அமையும் நீர் தேங்கிய ‘பழனம்’, புனலாடுவதற்கேற்ற ‘ஆறு’, புதுப்புனல், செம்புனல் இவை தங்கும் ‘பொய்கை’, அடர்ந்த செடி, கொடி, மரங்களைக் கொண்ட ‘பொழில்’, மக்கள் குடியிருப்பதற்குரிய ‘ஊர்’ என்றும் பரத்தையர் வாழும் இடமாகச் ‘சேரி’ என்பதனையும் பதிவு செய்துள்ளனர். மருத நிலத்தின் வயல் பரப்பினை சங்க இலக்கியங்கள் பலப் பெயர்களில் குறித்திருப்பதைக், ‘கழனி நல் ஊர்’²⁰, ‘கழனி மாத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்’²¹, ‘விளைக வயலே’²², ‘புள்இமிழ் அகல்வயல்’²³, ‘தண்துளி ஏற்ற பல உழு செஞ்செய்’²⁴, ‘நீர் குழ வளவயல்’²⁵, ‘மலிநீர் அகல்வயல்’²⁶ என வரும் தொடர்களைப் போல் மருதத்தினைப் பாடல்கள் தோறும் வயல்களின் வர்ணனைகள் இடம்பெறுவதைக் காண முடிகிறது.

வயற்புலத்தை அடுத்து நீர் தேங்கியிருக்கும் பகுதி பழனம் எனப்படும். நீர் நிரம்பிய வயல்களிலிருந்து வரப்பின் வழியாகக் கசியும் நீரானது பழனத்தில் சென்று சேரும். இப்பழனத்தில் தாமரை, ஆம்பல், குவளை போன்ற மலர்கள் நிறைந்து காணப்படுவதைப், ‘பழனத்தாமரை’²⁷, ‘பன்மலர்ப் பழனத்துப் பாசடைத் தாமரை’²⁸, ‘தீம்பெரும் பழனம்’²⁹, ‘எரி அகைந்தன்ன தாமரைப் பழனம்’³⁰ என வரும் தொடர்கள் குறிக்கின்றன. இப்பழனத்தில் பலவகையான மீன்களும், ஆமை, பறவை போன்ற பல்வேறு உயிரினங்களும் இருந்ததனை, ‘பழன யாமை’³¹ ‘பழனவாளை’³² ‘பழனப்பல்மீன்’³³ ‘அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து’³⁴ ‘புள் இமிழ் பழனம்’³⁵ எனும் தொடர்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பரந்த நீர்ப்பரப்பையுடையது பொய்கை. இப்பொய்கையில் மலர்களும் மீன்களும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் ‘பொய்கை ஆம்பல்’³⁶ ‘பொய்கை நீர்நாய் வைகுதியில் ஏற்கும்’³⁷ ‘மலர்ந்த பொய்கை’³⁸ ‘நெடுநீர்ப்பொய்கை’³⁹ ‘வெறிமலர்ப் பொய்கை’⁴⁰ ‘மாளீர்ப் பொய்கை’⁴¹ ‘நீர்இடும் பொய்கை’⁴² ‘மணிநிற மலர்ப்பொய்கை’⁴³ ‘குளிர் மலர்ப் பொய்கை’⁴⁴ ‘பரந்த பொய்கை’⁴⁵ ‘தீம்பெரும் பொய்கை’⁴⁶ என்றும் பதிவு செய்துள்ளனர்.

மருத நிலத்தில் மரம், செடி, கொடிகள் உள்ள அடர்ந்த சோலைக்குப் பொழில் என்று பெயர். இங்கு ஓங்கி உயர்ந்த மருத மரங்களும், காஞ்சி மரங்களும், வஞ்சி மரங்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுவதைச், “செய்த வினைய மன்ற பல்பொழில்”⁴⁷ “திருமருது ஓங்கிய விரிமலர்க் காவில்”⁴⁸ “தாதுஆர் காஞ்சி தண்பொழில் அகல்யாறு”⁴⁹ எனவரும் பாடல்கள் குறிக்கின்றன.

இவை தவிர ஆழமான நீர் நிலைகளும் மருத நிலத்தில் இருந்துள்ளன. ‘குண்டு நீர் ஆம்பல்’⁵⁰ ‘குண்டு நீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்’⁵¹ என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மருத நிலம் செழிப்பாக இருப்பதற்கு இவை போன்ற நீர்நிலைகள் காரணமாக இருந்துள்ளன.

ஆறுகள்

‘ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்’ என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப நகரங்களும், பேரூர்களும், சிற்றூர்களும் ஆற்றங்கரைப் பகுதியிலே அமைந்திருந்தன. ஒரு நாடோ அல்லது நகரமோ அங்குள்ள மக்களின் உணவுத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதென்பது அந்நாட்டின் நீர் வளமும் நிலவளமும் ஆகும். அவ்வாறு நீர்வளம் இல்லையேல் வேளாண் உற்பத்திக்கு உகந்த நிலமாக இருக்க முடியாது.

காவிரி, வையை, பாலாறு

மருத நிலத்தினை இருபெரும் ஆறுகளான காவிரி, வையை இவ்விரண்டு ஆறுகளும் வளம் பெறச் செய்தன. மருத நிலத்தை ஆண்ட அரசர்களும், குறுநில வேந்தர்களும் மருத நில மக்களும் இவ்விரு ஆறுகளின் நீரினைப் பயன்படுத்தி பல்வேறு நீர்நிலைகளை ஏற்படுத்தி உழவுத்தொழில் செய்ய ஏதுவாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

காவிரியின் தோற்றம்

‘வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற்காவிரி’ எனக் காவிரியின் சிறப்பைப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. காவிரியாறு சையமலை என்னும் குன்றிலிருந்துதான் தோன்றுகின்றது. சையமலை குடகு நாட்டில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள ஒரு குன்று. காவிரியாறு தோன்றியதிலிருந்து இன்று வரையும் சைய மலையில் நீருற்றுத் தடைப்படாமல் சுரந்த வண்ணம் உள்ளது. இந்த இடைவிடாச் சுரப்புதான் காவிரியாற்றுக்கு ‘உயிர் ஆறு’ என்னும் புகழை அளித்துள்ளது.

“குடகு நாட்டு மக்கள் காவிரி தோன்றும் இடத்தில் முப்பது அடி சதுரமான குளம் ஒன்று அமைத்துள்ளனர். அக்குளத்தில் எப்பொழுதும் இரண்டரை அடி ஆழமே நீர் நிறைந்திருக்கும் இதற்குத் தலைக் காவிரி என்பது பெயர்”⁵² காவிரியாறு குடகு நாட்டில் தோன்றி எருமை நாடு, கொங்கு நாடு, சோழ நாடு ஆகிய நாடுகளில் பாய்ந்து வளம் பெருக்குகின்றது. காவிரியாறு சோழ நாட்டில் பல கிளையாறுகளை உண்டாக்கி அந்நாட்டை வளம் மிக்க நாடாகச் செய்கின்றது. எங்கு நோக்கினும் ஆறுகள், நீர்நிலைகள், மதகுகள் எனப் பசுமையாக இருப்பதற்குக் காரணம் காவிரி ஆறு என்பதனைப் பழந்தமிழ் பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. காவிரியின் சிறப்பினைப் பொருநராற்றுப்படை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை

போன்ற நூல்கள் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றன. காவிரியின் பெரும்புனலினால் வற்றாத வளம் பொருந்திய மருத நிலம் உண்டானது.

வையையின் தோற்றம்

இளங்கோவடிகளால் ‘வையை எனும் பொய்யாக் குலக்கொடி’ என்று பேசப்படும் வையை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பரவி இருக்கிறது. கிழக்குப் பகுதி மலைத் தொடர்க்கு வருஷ நாடு ஆண்டிப்பட்டி மலைத்தொடர் என்பது பெயர். எனினும் இம்மலை மேற்கு மலைத்தொடர் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. வருஷநாடு ஆண்டிப்பட்டி மலைத்தொடர் வானளாவிய மரங்களையும் காடுகளையும் கொண்டுள்ளது. இம்மலைத்தொடரே வையையாற்றின் தோற்றுவாய் இதன் பள்ளத்தாக்கில் பல சிற்றாறுகளும் வந்து கலந்து வடக்கு நோக்கிப் பாய்கின்றது. பாண்டிய நாட்டை வையை பொருநை இவ்விரண்டு ஆறுகளும் வளப்படுத்தின. எனினும் மதுரை என்னும் தலைநகரை வையையே வளம் கொழிக்கச் செய்தது என்று மருதத்திணையில் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.⁵³

பாலாற்றின் தோற்றம்

மருத நிலத்தின் தலைநகரங்கள் ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்ததனை, “முற்காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய நகரங்களும், துறைமுகங்களும் ஆற்றையடுத்தே உண்டாயின. உறையூர் என்பது சோழ நாட்டின் பழைய தலைநகரம். அது காவிரிக் கரையில் அமைந்திருந்தது. பட்டினம் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற சோழ நாட்டுத் துறைமுகம் காவரியாறு கடலிற்புகுமிடத்தில் ஏற்றம் பெற்றிருந்தது. அக்காரணத்தால் புகார் என்றும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றும் அந்நகரம் பெயர் பெறுவதாயிற்று, அவ்வாறே பாண்டி நாட்டுப் பெருந்தியாகிய வையையின் கரையில் மதுரை என்னும் திருநகரம் அமைந்தது. பாண்டியர்க்குரிய மற்றொரு சிறந்த நதியாகிய பொருநையாறு கடலொடு கலக்குமிடத்தில் கொற்கை என்னும் துறைமுகம் சிறந்து விளங்கிற்று”⁵⁴

சோழ நாட்டில் காவிரியும் பாண்டிய நாட்டில் வையையும் தமிழகத்தை வளம் கொழிக்கச் செய்யும் ஆறுகளாக மருதத் திணைப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன. ‘அலராகின்றால் பெரும! காவிரி’⁵⁵ ‘காவிரி மலிர் நிறை’⁵⁶ ‘கலை நிலை பெறாக் காவிரி நீத்தம்’⁵⁷ ‘அம்தன் காவரி போல்’⁵⁸ ‘புதுவது வந்த காவிரி’⁵⁹ ‘காவிரி வைப்பின் போஓர் அன்ன’⁶⁰ ‘விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரி’⁶¹ ‘கழை அளந்து அறியாக் காவிரி படப்பை’⁶² ‘காவிரி கொண்டு ஒளித்தாங்கும் அன்னோ!’⁶³ ‘நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டு ஒளித்தாங்கு’⁶⁴ ‘தார்முற்றியது போலத் தகைபூத்த வையையன்’⁶⁵ ‘பொருகரை வாய்கூழ்ந்த பூமலி வையை’⁶⁶ ‘வரை உறழ் நீள்மதில் வாய் வாய் சூழ்ந்த வையை’⁶⁷ ‘பெருநீர் வையை அவளோடு ஆடி’⁶⁸ என வரும் மருதத்திணைத்

தொடர்கள் காவிரியும் வையையும் மருத நிலத்தின் இயற்கை வளத்திற்கு உயிரூட்டின என்பதனைக் காட்டுகின்றன.

தாவரங்கள், விலங்குகள் புள்ளினச் சூழல்கள்

மருத நிலத்தினை வளமுட்டும் வயல்வெளிகள், தாவரங்கள், அப்பகுதியில் வாழ்ந்த விலங்குகள், பறவைகள் யாவும் மக்களின் இயற்கையான வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டன. பிற நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், பாலை இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு மருதநிலம் வனப்பாகவும், வளப்பமாகவும் இருந்தது. எனவேதான் மருத நிலம் செடி, கொடி, பயிரினங்கள் எனப் பசுமையான தோற்றத்தோடுத் திகழ்ந்தது.

“சங்க இலக்கியத்தில் நூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்கையுடைய மரஞ்செடிகொடிகள் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. முப்பதிற்கு மிகுதியாக விலங்குகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மான் இனத்தில் ஐந்து வகைகளைப் பற்றியும், நாயின விலங்குகளில் நான்கைப் பற்றியும், குரங்கு இனத்தில் நான்கு வகைகளைப் பற்றியும், புலியினத்தில் இருவகைகளைப் பற்றியும் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இவை தவிர அரிதாகக் காணப்படும் நீலகிரி கருங்குரங்கையும் மலைகளின் உச்சிக் கவடுகளில் காணப்படும் வருடையாடுகளையும், மலையில் வாழும் தீர்வை என்றழைக்கப்படும் மலைக்கீரியையும் கூறியுள்ளனர். எலிகளில் மூவகைகளைப் பற்றியும் அணிலில் இருவகைகளைப் பற்றியும் கூறியுள்ளனர். பறவையின் வகைகளில் முப்பத்தைந்து முக்கிய பறவைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கழுகு இனத்தில் ஐந்து வகைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆந்தை இனத்தில் குரால், கூகை, குடிஞை, ஆந்தை நான்கு வகைகள் பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. புறாவினத்தில் மூன்று வகைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பத்துக்கும் மேற்பட்ட நீர்பறவைகள் பற்றியும், நாரையில் நான்கு வகை பற்றியும் நுண்ணிய செய்திகள் வருகின்றன. அன்றைய தமிழகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நாட்டில் கண்ட பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கூடச் சொல்லியிருக்கின்றனர். இவை திணைப் பாகுபாட்டில் கருப்பொருளாக அமையவே புலவர்கள் இச்செய்திகளைக் கூறியுள்ளனர்.”⁶⁹

மருத மரம்

சங்க நூல்களில் இருபத்தியிரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களில் மருத மரத்தைப் பற்றிய பதிவுகள் வருகின்றன. பெரும் நீர்த்துறைகள், ஆற்றங்கரைகள், வயல்வெளிகள் ஆகிய பகுதிகளில் மருத மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. இம்மரத்தின் பெயரினைக் கொண்டே ‘மருதம்’ என சிறப்புப் பெயரினை இந்நிலம் பெற்றுள்ளது. மருதத்திணையின் இயற்கைச் சூழலில் மருத மரம் பெரும் பங்கு பெற்றதனைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“அறலவிர் வார்மணல் அகலியாற் றடைகரைத்

துறையணி மருது தொகல்கொள வோங்கி”⁷⁰

“உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து

நீர்நனிப் படிகோடு ஏறிசீர் மிக”⁷¹

“முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை”⁷²

“மருதிழிழ்ந் தோங்கிய நளியிரும் பரப்பின்

மணன்மலி பெருந்துறைத் தகைந்த காஞ்சியோடு”⁷³

“திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை”⁷⁴

எனவரும் பாடலடிகள் மருத மரங்கள் பெருந்துறைகளின் கரைப்பகுதிகளில் வளர்ந்ததனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

காவிரி ஆற்றின் கரைப்பகுதியில் மருதமரத்தோடு வஞ்சி மரமும் வளர்ந்திருந்ததை,

“நெடுவெண் மருதொடு வஞ்சி சாஅய்

விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரி”⁷⁵

எனும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே பழம்பெரும் நாகரிகங்கள் ஆற்றங்கரையோரத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்ற வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கு இவை அரண் சேர்க்கின்றன. பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் மருத நிலத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் ஈண்டு நோக்கவல்லது. மருதப்பூ “இந்தியாவின் பெருமை (Pride of India) என்று அழைக்கப்படுகிறது”⁷⁶

“மருதம் என்பது மரம் தான். மருதப்பூ பற்றித் தெரியவில்லை. மருத மரமானது நன்னீர் நிலத்திலேயே வளரும். உவர்த் தன்மையோ, உவப்புத் தன்மையோ அற்ற நீரே மருதத்திற்கு முக்கியமாகும்.”⁷⁷ வெண்ணெல் அரியும் வினைநர் முழங்குகின்ற தண்ணுமை ஒலிக்கு அஞ்சிப் பழனத்திலுள்ள பற்பல பறவைகளும் கழனியில் உள்ள மருதமரத்தில் தாது உதிரச் சென்று அமர்ந்ததனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி

வாங்சினை மருதத் தூங்குதணர் உதிரும்”⁷⁸

எனும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. “சிங்களத்திலும் இதை ‘மருது’ என்றே அழைக்கின்றனர். இப்பெயர் தமிழிலிருந்து வந்ததாகத் தெரிகிறது”⁷⁹ சங்க காலத்தில் மருத நில உழவர்கள் உழுது முடித்தப் பின்னர் ஓய்வெடுக்கும் நிழற்குடையாக மருதமரம் இருந்தது. பசிதீர கொள்ளுக் கூழைக் குடித்து விட்டு மருதமர நிழலில் மாடுகளுடன் அமர்ந்து ஓய்வெடுக்கும் காட்சியினை,

“பருதிஅம் குப்பை சுற்றிப் பகல்செல

மருத மரநிழல் எருதொடு வதியும்”⁸⁰

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. கோவில்களிலும் மருதமரம் வளர்ந்திருந்ததை, “இங்கு மட்டுமல்ல யாழ்பாணத்திலும் மருத மரத்தினூடே கோயிலும் உள்ளது”⁸¹ என்ற செய்தியும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

காஞ்சிமரம்

மருத நிலத்தில் காஞ்சி மரங்கள் மருதமரத்தைப் போலவே வயல்கள், ஆற்றங்கரைகள் என அனைத்து இடங்களிலும் வளர்ந்திருந்தன. மருதத்திணைப் பாடல்களில் பன்னிரண்டு இடங்களில் காஞ்சிமரம் பற்றியப் பதிவுகள் வருகின்றன. வளமிக்க வயல் பகுதிகளில் காஞ்சி மரங்கள் இயற்கை எழிலோடு வளர்ந்திருந்ததைக், “கழனிஅம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர!”⁸² என்ற அடி புலப்படுத்துகிறது. காஞ்சி மரத்தின் பூ பயற்றங்காயைப் போலக் கொத்தாக மலர்ந்திருக்கிறது, அதில் மகரந்தத்தூள் நிறைந்து காணப்படுவதனை,

“பயறுபோல் இணர பைந்தாது படிஇயர்

உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்”⁸³

எனும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. கள்ளாண்ட உழவர்கள் காஞ்சிமரத்தின் துண்டுகளை வரிசையாக நட்டு, கரும்பின் கழிகளைக் குறுக்காகக் கட்டி பெரிய நெற்பயிரையுடைய வயற்பள்ளங்களில் நீரைத் தேக்கி, வளைந்த அணையின் மேல் வழியும்படி செய்து மீன்பிடிக்க முயல்வர்.

“கள்ஆர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்

காஞ்சிஅம் குறுந்தறி குத்தித் தீஞ்சுவை

மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி”⁸⁴

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. காஞ்சி மரம் இலைகளைக் கொய்த பின்பும் துளிர்க்கும் என்பதனை, “கொக்குழை அகைகாஞ்சித் துறைஅணி நல்ஊர்”⁸⁵ என்ற அடி குறிக்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை காஞ்சித் திணையின் பொருளை உணர்த்தும் பொருட்டு,

“வேஞ்சின மாற்றான் விடுதர வேந்தன்

காஞ்சி சூடிக் கடிமனை கருதின்று”⁸⁶

எனும் நூற்பா, வேற்று நாட்டு அரசன் போர் மேற்கொண்டு வரும் போது, அந்நாட்டிற்கு உரியவனாகிய மன்னன் காஞ்சிப் பூவைத் தன்பாற் சூடிக்கொண்டு தன் காவலிடத்தைக் காத்து நிற்பான் எனக் கூறுகிறது. காஞ்சி மரத்தின் இலைகள்,

மரத்துண்டுகள், மலர்கள் என இவற்றின் பயன்பாடு மக்களிடையே மிகுந்திருந்ததனை அறிய முடிகின்றது.

மாமரம்

மா, கொக்கு எனும் சொல்லாட்சிகளால் புலவர்கள் மாமரங்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர். மாமரங்கள் மருதம், காஞ்சியைப் போலவே பெருந்துறைகளின் கரைப் பகுதியிலும் வயல்வெளிகளிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்ததனை,

“கழனி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்”⁸⁷

எனும் பாடல் விளக்குகிறது. பூக்கள் நிறைந்த மாமரத்தில் மயில்கள் தங்கியிருந்ததை, “அலங்கு சினை மாஅத்து அணிமயில் இருக்கும்”⁸⁸ எனும் தொடர் மாஞ்சோலைக்கு மயில் அணி செய்தாற் போல் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.

மணல் திட்டில் நிற்கும் மாமரம் புதிய மலர்களையும் பெரிய கிளைகளையும் கொண்டு மனம் கமழ்கிறது. அம்மணம் திருமணத்திற்கு கூடிய பெண்களினுடல் மணப்பதைப் போன்றிருப்பதையும், குளிர்ச்சியான சோலைகளில் உள்ள நாணலின் பூக்கள் மாமரத்திலன் அரும்புகளை தழுவுவதையும்,

“எக்கர் மாஅத்து புதுப்பும் பெருஞ்சினை

புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணம் கமழும் தண்பொழில்

வேழ வெண்பூ வெள்உளை சீக்கும்”⁸⁹

எனவரும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பல பாடல்களில் ‘மாஅத்து’ எனக் குறிக்கப் பெறும் மாமரம் கலித்தொகையில் மட்டும் ‘மா’ என்றே குறிக்கப் பெற்றுள்ளதைக்,

“கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முகை, கரைமாவின்

வடிதீண்ட, வாய்விடுஉம் வயல்அணி நல்ஊர்”⁹⁰

எனும் மருதக்கலிப் பாடல் குறிக்கிறது. உழவர்கள் வயல்வெளிகளில் வேலைநேரம் போக ஓய்வெடுக்கும் இடமாக மாமரம் இருந்திருக்கிறது. மயில்களும் பிற பறவைகளும் தங்கிப் பழங்களை சுவைத்துண்ணும் இருப்பிடமாகவும், காய்களையும் கனிகளையும் மக்கள் உணவுக்காகப் பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது. முக்கனியில் முதலாவதாகக் குறிக்கப்படும் மாவில் பல வகைகள் இருந்தனவென்றும், நன்னன் எனும் மன்னன் தோட்டத்தில் விளைந்த மாங்கனி அதிக சுவையுடையதென்றும் ‘குறுந்தொகை’⁹¹ பாடல் குறிக்கின்றது.

வேங்கை மரம்

சங்க காலத்தில் வேங்கை மலரும் பருவமே திருமணத்திற்குரிய காலமாக கருதப்பட்டது. “வேங்கைப் பூக்கள் மலரும் காலத்தில் பிறைச்சந்திரன் முழுச்

சந்திரனாகும். அக்காலத்தில் திருமணம் செய்வது வழக்கமாக அமைந்தது என்பதைக் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார்”⁹² குறிஞ்சி நிலத்தில் பெருவாரியாக உள்ள வேங்கை மரம் மருத நிலத்தில் வளர்ந்திருக்கிறது. மருத நிலத்தில் உழவர்கள் கழனியில் உள்ள பயிர்களை விலங்குகளிடமிருந்தும், பறவைகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேங்கை மரத்தின் மீது பரண் அமைந்திருந்ததை,

“எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்

குருகு ஆர் கழனியின் இதனத்து ஆங்கண்”⁹³

எனும் பாடல் அடிகள் தெரிவுபடுத்துகின்றன. வேங்கை மலர் நிறைந்த மர நிழலில் மகளிர் வேங்கை மலர் சூடி களிநடம் புரிந்ததை ‘நற்றிணையும்’⁹⁴ களவுக் காலத்தில் வேங்கை மலர்மாலை மாற்றி மனம் மகிழ்வது காதலர் கண்ணே உண்டு எனக் ‘குறுந்தொகையும்’⁹⁵ குறிப்பிடுகிறது.

ஞாழல் மரம்

“பரிபாடலும் புறநானூறும் ஒழிந்த மற்றத் தொகை நூல்களிலும், சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களிலும், நாற்கவிராச நம்பி 24-ஆம் சூத்திரத்திலும் இது நெய்தற்கே உரித்தாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது”⁹⁶ இது கடற்கரை மரமாக இருப்பினும் மருத நிலத்தில் நீர் நிறைந்த வயல் பகுதிகளில் வளர்ந்திருந்தது. ஞாழல் மரத்தின் பூக்களும், மருதமரத்தின் பூக்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து தரையில் உரிர்ந்து கிடப்பதை,

“ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாழல்

செவ்வி மருதின் செம்மலொடு”⁹⁷

எனவரும் பாடல் அடிகள் விவரிக்கின்றன. ஞாழல் மரத்தின் இலைகளைத் தழையாடையாகவும் அதன் மலர்களை மாலையாகவும் பெண்கள் அணிந்திருந்ததை ‘ஐங்குறுநூறு’⁹⁸ குறிப்பிடுகிறது.

புன்க மரம்

இம்மரம் சங்க காலத்தில் வீட்டு முற்றத்தில் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு மரமாகும். இம்மரத்தின் இலைகள் கரும்பச்சையாகவும் வழவழப்பாகவும் இருக்கும். “புன்கை ‘pongamia Glabra’ என்று ஆங்கிலத்தில் அழைப்பர். ‘Glabra’ என்பதற்கு வழவழப்பான தன்மை என்று பொருள். ‘pongamia’ எனும் சொல்லே தமிழ்ச்சொல் ‘புன்கனின்’ மறு உருவம் தாம்”⁹⁹ வீட்டு முற்றத்தில் புன்க மரத்தின் அரும்பு முற்றிய பூக்கள் பொரி போன்று விழுந்து கிடப்பதை,

“..... முன்றில்

நனை முதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்”¹⁰⁰

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. “பொரிப்பூம் புன்கின் அழல்தகை ஒண்முறி”¹⁰¹

எனும் நற்றிணைப் பாடல் பொரியைப் போன்ற பூக்களையுடைய புன்க மரத்தினது அழகுமிக்க ஒளி பொருந்திய தளிரை, தலைவியின் பசலைப் படர்ந்த தேமலோடு ஒப்பிடுகிறார் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

“..... பொரி எனப்

புன்கு அவிழ் அகன்துறைப் பொலிய ஒள்நுதல்”¹⁰²

எனும் அகநானூற்று அடிகளும் இதனை உணர்த்துகின்றன. எனவே பழந்தமிழ் மக்கள் குளிர்ச்சியான நிழலைப் பெறுவதற்கு வீட்டின் முற்றத்தில் புன்க மரத்தை வளர்த்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

வேப்ப மரம்

வேப்ப மரம் மருத நிலத்திலும் பிற நிலங்களிலும் வளரும் தாவரம் சங்க நூல்களில் வேம்பு பற்றிய குறிப்புகள் பல பாடல்களில் வருகின்றன.

“இதை தாவர நூலார் ‘serrate Margin’ என்றழைப்பர். ‘serrate’ என்ற சொல்லுக்கு ‘அரத்தின் தன்மை’ என்பதாம். அரம் போன்ற ஓரமுடையது வேப்பிலை”¹⁰³ “அரவாய் வேம்பி னங்குழைத் தெரியலும்”¹⁰⁴ எனவரும் பொருநராற்றுப்படை இதனை உறுதி செய்கிறது. வேப்பமரத்தின் காய் கசக்கும் என்பதனை,

“வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே

‘தேம்புங்கட்டி’ என்றனார்”¹⁰⁵

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. வேப்பமரத்தின் பூவை பொதிய மலையில் உள்ள பாண்டிய மன்னன் மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்திருந்ததை ‘மருதக்கலி’¹⁰⁶ குறிப்பிடுகிறது. தலையாலங்கானம் வென்ற பாண்டிய மன்னனின் படைத்தலைவன் வேப்பம்பூ மாலையினை தலையில் கட்டிக் கொண்டு புண்பட்ட வீரர்களை அடையாளம் காட்டியபடி சென்றான் என்பதனை, “வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எ.கமொடு”¹⁰⁷ என நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகிறது.

வாழை மரம்

வாழையை மருத நிலத்தில் முக்கிய பயிராக வளர்த்து வந்துள்ளனர். இது ஊடு பயிராக நெல் வயலில் விளைவிக்கப்பட்டிருந்த செய்தினை,

“வாழை மென்தோடு வார்புறுபு ஊக்கும்

நெல்விளை கழனி நேர்கண் செறுவின்

அரிவனர் இட்ட சூட்டுஅயல், பெரிய

இருஞ்சுவல் வாளை பிறழும் ஊர்!"¹⁰⁸

எனும் பாடல் உறுதி செய்கிறது. நெல்லும் வாழையும் ஒரே நேரத்தில் செழிப்புடன் வளர்ந்த வளமுடைய வாழ்க்கையை இது உணர்த்துகிறது.

வஞ்சி மரம்

வஞ்சிமரம் மருத நிலத்துக்குரிய கருப்பொருளாகவே கூறப்படுகிறது. வஞ்சி மரம் மருதத்திணைப் பாடல்களில் மூன்ற இடத்தில் வருகிறது. எனினும் அப்பதிவுகளே மருத நிலத்தில் வஞ்சி மரங்கள் நிறைந்திருந்ததைக் காட்டுகிறது. வஞ்சி மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்து நாளும் புது வருவாயைத் தரும் மருத நிலம் என்பதனை,

“துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும்

வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊர்!"¹⁰⁹

எனும் பாடல் அடிகள் நவில்கின்றன. காவிரி ஆற்றின் வெள்ளப் பெருக்கில் மருத மரத்தோடு வஞ்சி மரமும் இழுத்துச் செல்வதை,

“நெடுவெண் மருதோடு வஞ்சி சாஅய

விடியல் வந்த பெருநீர் காவிரி!"¹¹⁰

என்ற பாடல் காவிரிக் கரையோரங்களில் மருத மரமும் வஞ்சி மரமும் மிகுந்து இருந்ததைக் காட்டுகிறது. கள் உண்டு கொண்டிருந்த தன் தந்தைகக்குத் தூண்டிலில் மீன் பிடித்து வஞ்சி மரத்தின் விறகு கொண்டு மீனைச் சுட்டு உண்பிக்கின்ற செய்தியை

“நாரரி நறவுண்டு இருந்த தந்தைக்க

வஞ்சி விறகின் சுட்டுவாய் உறுக்கும்!"¹¹¹

என்ற பாடலில் சங்க கால மக்கள் வஞ்சி மரத்துண்டுகள், கிளைகள் இவற்றை விறகாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை விவரிக்கிறது.

மலர்கள்

மருத நிலத்தில் நீர்நிலைகள் மிகுந்து இருந்தன. அதில் பல வகையான மலர்கள் பூத்து எழிலூட்டின. நீர்நிலைகள் மட்டும் அல்லாது வயல்களிலும் அவை மலர்ந்து நிலத்தை அணி செய்தன. நீர்ப்பூ, நிலப்பூ, கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ என வகைப்படுத்தப்பட்டன. ஆம்பல், தாமரை, குவளை, நெருஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் எனப் பல பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. மரங்களில் பூக்கும் மலர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆம்பல்

ஆம்பல் மலர்கள் மருத நிலத்தின் வயல்வெளிகள் நீர்நிலைகள் போன்ற பகுதிகளில் நிறைந்திருந்தன. இக்கொடிகளின் தழைகளையும் மலர்களையும் ஆடையாகவும் மாலையாகவும் அணிந்திருந்தனர். ஆம்பல் கொடியின் இலைகளில் உணவு இட்டு உண்ணும் வழக்கத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். ‘வயல்வெள் ஆம்பல் உரு நெறித்தழை’¹¹², ‘ஆம்பல் அம்தொடலை’¹¹³, கழனி ஆம்பல் முழுநெறிப் பைந்தழை’¹¹⁴ ‘அரிஅலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ’¹¹⁵, ‘ஆம்பல் அகல்இலை, அமலை வெஞ்சோறு’¹¹⁶, ‘கொக்கின் கூம்புநிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்’¹¹⁷, ‘குண்டுநீர் ஆம்பல்’¹¹⁸, ‘கூந்தல் ஆம்பல்’¹¹⁹, ‘தூம்புடைத் திரள்கால் ஆம்பல்’¹²⁰ ‘கணைக்கால் ஆம்பல்’¹²³ ‘மதிநோக்கி அலர் வீத்த ஆம்பல் வான்மலர்’¹²⁴ எனவரும் பாக்களின் தொடர்கள் ஆம்பல் மலரின் தன்மைகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

தாமரை

தாமரை மலர்கள் நீர்த்துறைகளிலும் கழனிகளிலும் அழகூட்டும் விதமாக மருத நிலத்தில் வளர்ந்திருந்தன. இவற்றின் தண்டு முள் போன்று குத்தும் தன்மையுடையது. தாமரையில் வெண்டாமரை செந்தாமரை என இருவகையுண்டு. இம்மலரைப் புலவர்கள், ‘பழனத் தாமரை’¹²⁵, ‘ஆம்பல் தாமரைக்கு இறைஞ்சும்’¹²⁶, ‘விளக்கின் அன்ன சுடர்விடு தாமரை’¹²⁷, ‘கழனித் தாமரை’¹²⁸, ‘ஆம்பல் வான்மலர் நண்ணிக் கடிகயத் தாமரை’¹²⁹, ‘வயற்பூத்த தாமரை’¹³⁰, ‘எரி அகைந் தன்ன தாமரை’¹³¹ எனவரும் தொடர்கள் உறுதி செய்கின்றன.

“கடல்கண் டன்ன கண்அகன் பரப்பின்
நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூஉம்புடைத் திரள்கால்,
களிற்றுச் செவி அன்ன பாசடை மருங்கில்,
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடைஇடை
முறுவல் முகத்தின் பல்மலர் தயங்க
பூத்த தாமரைப் புள்இமிழ் பழனத்து”¹³²

எனும் பாடல் தாமரையின் கொடி, இலை, மொட்டு, மலர் ஆகியவற்றை அழகுப்படுத்திக் கூறுவதைக் காண முடிகிறது. தாமரை மலர்கள் மருத நிலத்தில் காணும் இடமெல்லாம் காட்சியளித்ததைப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இம்மலரைப் பெண்கள் கூந்தலில் குடி அழகுப்படுத்திக் கொண்டதோடு மாலையாகவும் தழையுடையாகவும் விழாக்களில் பயன்படுத்தினர்.

குவளை

குவளைக் கொடியும் அதன் மலரும் மருநிலக் கருப்பொருளாகக் கூறப்படுகிறது. எனினும் ஆம்பல், தாமரை போன்று மிகுதியான பாடல்களில் குவளை மலர் இடம்பெறவில்லை. இருப்பினும் குவளை மலரின் பயன்பாடு சங்க கால மக்களிடம் இருந்திருக்கின்றது.

“துஞ்சியோ, மெல்அம்சில் ஓதி? எனப்

பல்மாண் அகட்டில் குவளை ஒற்றி”¹³³

என்ற பாடல், புதல்வனைப் பெற்ற அடிவயிற்றில் அழகிய தேமலுடன் படுத்துறங்கும் தலைவியைத் தன்கையில் உள்ள குவளை மலரால் தீண்டுகிறான் தலைவன், தலைவியோ வெட்கமுற்று அவளது கைகளால் கண்களை மூடி நாணப்படுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. எனவே குவளை மலர்களின் மென்மைத் தன்மை பெண்களால் விரும்பப்படும் மலராகவும் இருந்துள்ளது. பெண்களின் கண்களுக்க உவமையாகவும் பாடப்பட்டுள்ளதை, ‘குவளை அம்கண்ணே’¹³⁴ ‘குவளை உண்கள்’¹³⁵ எனவரும் தொடர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. குவளை மலர்களை சங்க காலப் பெண்கள் மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்திருந்தனர் என்பதனை,

“கோடல், எதிர்முகைப் பசுவீமுல்லை,

நாறு இதழ்க் குவளையொடு இடையிடுபு விரைஇ”¹³⁶

எனும் பாடல் அடிகள் காந்தள் அரும்பு, முல்லை, நறுமணம் மிகுந்த குவளை இதழ்கள் ஆகியவற்றை இடையிடையே தொடுத்து மாலையாக அணியும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.

நெய்தல்

நெய்தல் செடி நெய்தல் நிலத்திற்குச் சிறப்புப் பெயராய் அமைந்திருப்பினும் மருத நிலப் பகுதியிலும் நெய்தல் வளர்ந்திருந்து. “நெய்தல் என்பது ஒரு நீர்ப்பூக்கொடி, இதனாலே கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தனிலம் எனப்பட்டது. இக்கொடி திரண்ட தாளையும், பசிய இலையையும், நறுமணமுள்ள பூவையுமுடையது. இதன் இலை யானைக் கன்றின் காதிற்கும், இதன் முகிழ் மாணாக்கர் குடுமிக்கும் இதன் பூவிதழ் வேலுக்கும் உவமையாய் வந்துள்ளது. இது விடியற் காலத்தில் மலர்ந்து மாலைக் காலத்தில் குவியும் இயல்புடையது. இம்மலரால் நெய்தனில மகளிர் தழை, மாலை முதலியனவும் செய்து அணிதலும் சிற்றில் முதலியவற்றிற்குப் புனைதலும் உண்டென்று பண்டை நூல்கள் கூறும். இம்மலரில் கருநிறமுடைய சாதி கருநெய்தலென்றும், வெண்ணிறமுடைய சாதி வெண்ணெய்தலென்றும் வழங்கப்பெறும்”¹³⁷ நீர்வளம் மிகுந்த நிலத்திலே நெய்தல் வளரும் என்றதனால் மருத நிலத்தின் நீர்வளம் வற்றாத நீர் நிலைகளாக இருந்தமையை உணர்த்துகின்றது.

உழுதொழில் செய்யும் வயலிடத்தில் கோரையும், நெய்தலும்
வளர்ந்திருப்பதனை,

“நீர்உறு செறுவின் நாறுமுடி அழுத்த நின்
நடுநரோடு சேறி ஆயின் அவண
சாயும் நெய்தலும் ஓம்புமதி, எம்மின்
மாரிருங் கூந்தல் மடந்தை
ஆய்வளைக் கூட்டும் அணியுமார் அவையே”¹³⁸

எனவரும் பாடலில் கோரையையும் நெய்தலையும் அகற்றாமல் பாதுகாத்து
அவற்றைத் தலைவி வளையலாகவும், ஆடையாகவும் அணிந்து கொள்வாள்
என்பதனைக் கூறுகிறது. எனவே நெய்தல் நிலப்பெண்டிர் மட்டுமல்லாது மருதநிலப்
பெண்டிரும் நெய்தல் செடியினை வளையலாகவும் ஆடையாகவும் அணிந்திருந்தனர்
என்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது.

வயலில் நறுமணத்தோடு பூத்து நிற்கும் நெய்தல் செடியினை உழவர் பறித்து
வரப்பில் வாடும்படி போட்டாலும் அவ்வயலிலேயே மீண்டும் வளரும் தன்மைக்
கொண்டது.

“கைவினை மாக்கள்தம் செய்வினை முடிமார்,
கரும்பு உண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட,
நீடிய வரம்பின்வாடிய விடினும்,
கொடியோர் நிலம்பெயர்ந்து உறைவேம்’ என்னாது,
பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவில் பூக்கும்
நின்னார் நெய்தல் அனையேம் பெரும!”¹⁴⁰

மருத நிலத்தில் நீலமலர்கள் மிகுந்திருந்தன என்றும் அதனை ஒத்து நெய்தல்
மலர்கள் இருந்தனவென்றும் ஐங்குறுநாறு குறிக்கிறது.

மருதக்கலியில் இரண்டு பாடல்களில் நெய்தலைப் பற்றிய குறிப்புகள்
வருகின்றன. இவற்றில் உப்பங்கழியிலும், கடற்கரையைச்சார்ந்த வயலிலும் நெய்தல்
வளர்ந்திருப்பதனை,

“பொய்கைப்பூப் புதிது உண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த
நெய்தல்தாது அமர்ந்து ஆடிப் பாசடைச் சேப்பினுள்”¹⁴¹

“நீர்ஆர் செறுவின் நெய்தலொடு நீடிய”¹⁴²

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. நெய்தல் நிலத்திற்குரிய நெய்தல்செடி மருத
நிலத்தின் வயல் பகுதியில் வளர்ந்திருந்தமையால் மருத நிலத்தில் கடல் போல்
வற்றாத நீர் வளத்தையே இதுகாட்டுகிறது.

கழுநீர் மலர்

மருத நிலத்தின் கருப்பொருளாகக் கழுநீர் மலர் குறிக்கப்படுகிறது. எனினும் இம்மலரைப் பற்றிய அதிகமான குறிப்புகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இல்லை. இவை வயலில் வளரக் கூடியதும் நீர்வளம் மிகுந்தப் பகுதியில் வளரக்கூடியதுமாகிய தாவரமாகும். இம்மலரைப் பற்றி, “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை”¹⁴³ என நற்றிணையில் ஒரே ஒரு குறிப்பு மட்டுமே உள்ளது.

நெருஞ்சி மலர்

மருத நிலத்தின் புன்செய் நிலப்பகுதியில் நெருங்கிப் படர்ந்த அழகானப் பூக்களொடு பூத்திருக்கும் நெருஞ்சி மலரினை,

“புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்குஇன் புதுமலர் முட்பயந் தாஅங்கு”¹⁴⁴

என்ற பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. நெருஞ்சிச் செடி நீர்வளம் மிகக் நிலத்தில் வளரக்கூடியது எனினும் பண்படுத்தப்படாத இடங்களில் நிறைந்துக் காணப்படும் செடிவகை ஆகும்.

வயலைக் கொடி

வயலைக்கொடி வீட்டின் கொல்லைப் புறத்தில் வளர்க்கப்படும் ஒரு வகைக் கொடியாகும். வயல்களிலும் வளர்ந்திருக்கும் தன்மையுடையதும் இதன் நிறம் செந்நிறம் கொண்டதும் இதனை மாலையாகத் தொடுத்து பெண்கள் அணிந்து கொள்ளும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். வயலைக் கொடியினை மாலையாகத் தொடுக்கும் பொழுது தலைவியின் சிவந்த விரல்கள் மேலும் சிவந்தன என்பதை,

“வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச்

செவ்விரல் சிவந்த சேயரி மழைக்கண்”¹⁴⁵

என்ற பாடலும், இக்கொடி வீட்டில் வளர்ந்திருப்பதை, ‘மனைநடு வயலை வேழம் சுற்றும்’¹⁴⁶ எனும் பாடல் அடி விவரிக்கிறது. வயலிலும் வயலைக் கொடி வளர்ந்திருந்ததை, “வயலைச் செங்கொடி களவன் அறுக்கும்”¹⁴⁷ என்ற பாடல்அடி மழை வளத்தால் கழனியிலும் முளைத்து வளர்ந்த நிலையில் நண்டுகள் அதனை அறுக்கும் நிலையையும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. எனவே மருத நிலத்தின் இல்லங்களிலும் வயல்களிலும் வளர்ந்த வயலைக் கொடியினை இந்நில மக்கள் மாலையாகத் தொடுத்து அணி செய்ததை அறிய முடிகிறது.

வேழம் - நாணல்

வேழம் என்பது நாணல் என்று அழைக்கப்படும் ஒருவகை புல். இது மருத நிலத்தின் கருப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஐங்குறுநூற்றில் வேழப்பத்து என்று

பத்து பாடல்கள் இவற்றைப் பற்றியே பாடப்பட்டுள்ளன. வயலகத்தில் வளரும் வேழம் வெண்மை நிறத்தில் பூக்கள் பூக்கும் என்பதனை, “அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்”¹⁴⁸ எனும் பாடல் அடிபகர்கிறது. மற்றொரு பாடலில், தழை ஆடை உடுத்திய மகளிர் மிக்க வெள்ளத்தில் நீராடுவதற்கு வேழத்தால் செய்யப் பெற்ற தெப்பம் உதவியாக இருந்ததனை,

“மணல் ஆடு மலிர் நிறை விரும்பிய, ஒண்தழைப்
புனல் ஆடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை உதவும்
வேழம் மூதூர் ஊரன்”¹⁴⁹

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. உள்துளையுடைய வேழத்தின் தண்டில் மகளிர் கண்மையைப் பெய்து வைத்திருந்ததனை,

“ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்காள்
சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்”¹⁵⁰

எனவரும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

புள்ளினங்கள்

இளம்பூரணர் மருதநிலப் பறவைகளாக அன்றில், அன்னம், தாரை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும் நாற்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருளோ கருப்பொருள் பட்டியலை விளக்கமாகக் கொடுத்துள்ளது. அதன் அடிப்படையில் நோக்கும் போது வண்டாளம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா என விரிவாகக் கூறுகின்றது. எனினும் சங்க இலக்கிய மருதத் திணைப் பாடல்களில் ஆய்ந்து நோக்கும் போது இவை தவிர இன்னும் பல பறவைகளையும் புலவர்கள் புனைந்து மருத நிலப் பாடுபொருளாகப் பாடியுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. அவ்வாறு பாடப்பட்டிருக்கும் பறவைகள் மருத நிலமக்களோடு எவ்வாறு தொடர்பு கொண்டிருந்ததனைச் சில பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

நாரை

சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாலான பாடல்களில் நாரை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. உரையாசரியர்கள் கொக்கு - நாரை இவை இருண்டும் ஒரே இனம் என்று மயங்கி உரை எழுதியுள்ளார். சங்க நூல்களில் பெருநாரை, செங்கால் நாரை என்னும் பெயர்களில் சில பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. சங்க காலத்திற்கும் தற்காலத்திற்கும் கால வேறுபாடு இருந்தாலும் கூட கடல்நாரைகளோ பிற நாரைகளோ கழனிகளுக்கு வருவதில்லை. எனவே இன்று வயல்களில் காணப்படும் நாரைக்கும் சங்கப் புலவர்கள் கூறிய நாரைக்கும் வேறுபாடு இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. பலாமரத்தில் உள்ள ஏறும்புக் கூடுகளை இரையாக்கிக் கொள்ள வரும் நாரைகளை,

“பழனப் பாகல் முயிறு முசு குடம்பை

கழனி நாரை உரைத்தலின், செந்நெல்”¹⁵¹

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. குளத்தில் இரை தேடுவதற்குக் கூட்டமாக நாரைகள் குழுமியிருப்பதனை,

“மடநடை நாரைப் பல்இனம் இரிய,

நெடுநீர்த் தண்கயம் கடுமெனப் பாய்ந்து”¹⁵²

என்றும், பெரிய நீர்நிலையில் உள்ள பல்வகை மீன்களையும் உண்பதற்காகவே மருத மரத்தில் தங்கியிருக்கும் நாரைகளைப்

‘பழனப் பல்மீன் அருந்த நாரை

கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்”¹⁵³

என்ற பாடல் அடிகள் நவில்கின்றன.

கொக்கு

கொக்கு என்ற பறவை சங்க நூல்களில் பல பாடல்களில் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. கொக்கு என்ற பறவையை நாட்டு மக்கள் நன்கு அறிவர். இதைக் குளக்கொக்கு என்றும், குருட்டுக் கொக்கு என்றும் அழைப்பர். கொக்கு வெண்மை நிறமுடையதாகும். ஆனால் சங்க நூல்களில் கொக்கின் நிறத்தை வெள்ளை என்று குறிப்பிடவில்லை. கொக்கின் நிறம் பழுப்பு நிறம் என்பதனை,

“மாரிச் சுதையின் ஈரம்புறத்து அன்ன,

கூரல் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்”¹⁵⁴

எனும் பாடலில் மழைக்காலத்தில் வீட்டின் சுவரில் பூசிய சுண்ணாம்பின் குளிர்ந்த மேலிடம் போன்ற இறகை உடையது கொக்கு எனக் குறிப்பிடுகிறது. “புறநானூறு முதியவளின் நரைத்த கூந்தலைப் போல இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது”¹⁵⁵ கழனிகளிலும் நீர்மடைகளிலும் கண்டதையே சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். எனவே சங்க நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் கொக்கு மருத நிலத்தின் வயல்வெளிகளில் மிகுந்து காணப்பட்ட பறவை என்பது தெளிவுறுகிறது. இது நீரில் இறைதேடுவதற்கு எளிதாக இதன் கால்கள் பச்சை நிறத்தில் இருந்ததையும் சங்க நூல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

குருகு

மருத நிலத்தில் குருகு என்ற பறவை இருந்ததனை மருதத்திணைப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. குறுகின் மறுபெயராகக் கொய்யடி நாரை என்று நிகண்டுகள் கூறுகின்றன. தற்காலத்தில் இதனைக் ‘கூழைக்கடா’ என்றழைக்கின்றனர்.

இப்பறவை கழனிகளிலும் குளங்களிலும் இரை தேடும் அழகினைப் புலவர்கள் பாடி மகிழ்கின்றனர்.

குருகுகள் வேங்கை மரத்தில் தங்கி ஆரவாரம் செய்யும் காட்சியினை,

“எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்

குருகுஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்”¹⁵⁶

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. குளத்தில் கொக்கு கொத்திய போது அதனின்றும் தப்பிய நீருள் மறைந்த கெண்டை மீன் பக்கத்தில் உள்ள தாமரையின் வெண்மையான மொட்டைக் கண்டு அதுவும் கொக்கோ என அஞ்சுவதனை,

“குருகுகொளக் குளித்த கெண்டை அயலது

உருகெழு தாமரை வான்முகை வெருஉம்”¹⁵⁷

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. குருகு, ஆமையினை உடைத்து உண்ணுவதனை, “குருகு உடைத்து உண்ட வெள்அகட்டு யாமை”¹⁵⁸ எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் காட்டுகிறது. இதனை நோக்கும் போது இது நிலத்திற்கு உரியதா? நீரிற்கு உரியதா? என ஆராய்தற்குரியது. எனவே நாரை, கொக்கு, குருகு என வெவ்வேறு உயிரினங்களாக இருந்தாலும் இனத்தின் அடிப்படையில் நாரை என்னும் இனத்தையேக் குறிக்கின்றது. செல்வமும் இயற்கை வளமும் நிறைந்திருந்த மருத நிலத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட பறவை இனங்கள் கழனிகளிலும், நீர்நிலைகளிலும் அழகூட்டி மகிழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது.

அன்னம்

சங்க நூல்களில் அன்னம் என்ற பறவையைப் பற்றிய பதிவுகள் வருகின்றன. ஆனால் பறவை இயல் வல்லுனர்கள் அன்னப் பறவைகள் என்ற ஒன்று இல்லை என்றும் அது வெறும் கற்பனையே என்றும் கூறுவர். மரு நிலத்திலும் பிற நிலத்திலும் அன்னப் பறவை இருந்ததனை,

“மணிநிற மார்ப்பொய்கை, மகிழ்ந்தாடும் அன்னம்தன்

அணிமிகு சேவலை அகல்அடை மறைத்தெனக்

கதுமெனக் காணாது கலங்கி அம்மடப்பெடை

மதிநிழல் நீருள்கண்டு, அதுஎன உவந்துஓடித்

துன்னத்தன் எதிர்வருஉம் பழனம்சேர் ஊர்! கேள்”¹⁵⁹

எனவரும் மருதக்கலியில் நவமணிகளின் நிறம் போன்று பல மலர்களைக் கொண்ட பொய்கையில் பெண் அன்னம் சேவலொடு மகிழ்ந்து விளையாடுகிறது. சேவல் அன்னத்தை அகன்ற ஓர் இலை மறைத்து விடவே, அதைக் காணாது கலங்கி அறிவழிந்து தண்ணீருள் விழும் வெண் திங்கள் நிழலைத் தன் சேவலாகவே கருதி, மனம் மகிழ்ந்து அதை நெருங்குகிறது. அத்தருணம் தன் எதிரே வரும் அதன் காதல்

துணையைக் கண்டு, நாணி மலர்களிடையே மறைந்து கொள்கிறது. இப்பாடலில் அன்னப் பறவைக்கு நிலவை உவமையாக்கி இருப்பது அன்னத்தின் வெண்மை நிறத்தை உறுதி செய்கிறது. அன்னத்தின் தூவிகள் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை.

“இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்

துணைபுனர் அன்னத்தின் தூவிமெல் அணைஅசைஇ”¹⁶⁰

எனும் அடிகள் உறுதி செய்கின்றன. சங்க கால மக்கள் அன்னத்தின் வயிற்றடியிலிருந்து எடுத்த தூவியைப் படுக்கையணைகளில் மென்மைக்காகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பது புலனாகிறது. இதனை நெடுநல்வாடையும்,

“மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்

துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி

யணையணை மேம்படப் பாயணை யிட்டு”¹⁶¹

என உறுதிபடக் கூறுகிறது. அன்னப் பறவை நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்தெடுக்கும் தன்மை உடையது என்று செவிவழிச் செய்தியாக ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது.

“அன்னப் பறவை பால்போல் தூய வெள்ளை நிறமுடையது. நீரிலிருந்து பாலைப் பரிக்கும் தன்மையுடையது என்று பிற்கால நூல்கள் கூறும் செய்திகள் வடமொழியிலிருந்து வந்த செய்திகளாகும். நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்தெடுக்கும் செய்தி சங்க நூல்களில் சொல்லப்படவில்லை. இந்தச் செய்தியை அறிவியற்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் இயற்கைக்கு முரணானது என்பது தெளிவாகின்றது”¹⁶² சங்கப் பாடல்களில் அப்படியொரு பதிவு இல்லை என்பது முற்றிலும் உண்மையே.

கம்புள் கோழி

சங்க இலக்கியங்களில் ‘கம்புள்’ பறவையைப் பற்றிய பதிவுகள் வருகின்றன. இது நீர்க்கோழி இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பறவையாகும். மருதத்திணைக்குரியக் கருப்பொருளாகக் கம்புள் பறவையை நம்பியகப் பொருள் விளக்குகிறது. “பூணி, கம்புள் என்ற பெயர்கள் மறைந்து போன வழக்குகள் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார். ஆனால் கம்புள் கோழி என்ற பெயரே சம்மங்கோழி என்று மாறி தற்போது தமிழ்நாட்டில் வழங்குவதாகத் தெரிகிறது”¹⁶³ கம்புள் என்பதற்கு ஐங்குறுநூற்றின் உரையிலும், நிகண்டுகளிலும் ‘சம்பங்கோழி’ என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் மருதத்திணைப் பாடல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள நீர்க்கோழி கம்புள் என்பதனை,

“வெண்ணுதல் கம்புள் அரிக்குரல் பேடை

தண்ணறும் பழனத்துக் கிளையோடு ஆலும்”¹⁶⁴

எனும் பாடல் அடிகளால் அது வெண்மையான நெற்றியையுடையது என்றும், வயல்புறத்தில் அதன் துணையோடு இருப்பதையும் குறிக்கின்றது.

பழனத்தில் வசிக்கும் சம்பங்கோழியை அதன் பெட்டைக் கோழி அகவி அழைப்பதனை, “பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும்”¹⁶⁵

எனும் அடி குறிப்பிடுகிறது.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் கம்புள் பறவை மருத நில வயல்கள் பழனம் ஆகியப் பகுதிகளில் இருந்ததனைப் புலவர்கள் பாடியிருப்பதால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. மரு நிலத்தில் சிறு சிறு குளங்கள், ஏரிகள், பழனங்கள், கழனிகள் எனப் பல்வேறு நீர்நிலைகள் இருந்தற்கான சான்றுகள் தென்படுகின்றன. இவற்றை வலுவூட்டும் விதமாக ‘சிலப்பதிகாரம்’ கம்புள் மட்டும் அல்லாது நாரைகள், அன்னம், கொக்கு, கானக்கோழி, நீர்க்காக்கை எனப் பல்வேறு நீர்நிலைவாழ் பறவைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. குறிப்பாக நெல், கரும்பு போன்ற பயிர்கள் இருக்கும் பகுதியில் வாழும் என்பதும் அது மருத நிலத்தில் வாழும் பறவை என்பதனையும் உணர முடிகிறது.

மனையுறை குருவி

குறுந்தொகையில் இரண்டு பாடல்களில் மனையுறை குருவியைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. வீடுகளின் முற்றத்திலும் பின்புறத்திலும் கூடுகட்டி வாழும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது ஊர்க்குருவி என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இன்று சிட்டுக்கருவி என அழைக்கப் பெறும் பறவையே அன்றைய மனையுறைக் குருவியாகக் கருதத்தக்கது. “குருவியை உருவில் சிறியது என்று கருதியதால் குருவி என்ற சொல் ‘சிறுமை’ என்ற பொருளில் வழங்கி வருகிறது. சிட்டு என்றால் எளிமை சிறுமை என்று பொருள். சிறிய பறவைகளை குருவிகளை ‘சிட்டு’ என்று சொல்வது வழக்கு. சிட்டுக் குருவி என்ற அடைக்கலங் குருவியைக் கூப்பிடுவதுண்டு.”¹⁶⁶

இது ஆம்பல் மலரின் வாடிய இதழ் போன்ற குவிந்த சிறகை உடையது. இது வீட்டில் தங்கும் குருவி. வீட்டின் முற்றத்தில் காய வைத்திருக்கும் தானியங்களைத் தின்று மன்றத்திலுள்ள எருவின் நுண் பொடிகளில் குடைந்து விளையாடி வீட்டின் கூரை இடைவெளியில் உள்ள தனது கூட்டில் குஞ்சுகளுடன் தங்கியிருக்கும் செய்தியினை,

“ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன

கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ

முன்றில் உணங்கல் மாந்தி, மன்றத்து

எருவின் நுண்தாது குடைவன ஆடி

இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்”¹⁶⁷

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தத்தி நடக்கும் ஆண் குருவி கருப்பம் முதிர்ந்த தன் பெண் குருவிக்குக் கூடு கட்டுவதற்காக இன்சவை பொதிந்த இனிய தண்டினையடைய வென்றாளை நிற்ப் பூக்களை அலகால் கோதி எடுப்பதைக் குறிப்பிடுகிறது இப்பாடல். சிட்டுக்குருவியை உள்ளூர்க்குருவி என்று வழங்கும் மரபு இருந்துள்ளதனை,

“உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளு நடைச் சேவல்
சூல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம் பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
யாண ரூரன் பாணன் வாயே”¹⁶⁸

என்ற பாடலால் அறிய முடிகிறது.

மனையுறை குருவி என்பது சிட்டுக்குருவியா? அல்லது சங்க காலங்களில் அது என்னவகைக் குருவியாக இருந்தது என்பது வரலாற்று ஆய்விற்கும், அறிவியல் ஆய்விற்கும் உட்பட்டதாகும். இருப்பினும் இங்கு சொல்லப்படும் குருவி அது கூடுகட்டிய இடமும் உணவு தேடும் இடமும் மக்கள் வாழும் பகுதியைச் சார்ந்திருந்ததை இவ்விரு பாடல்களும் குறிக்கின்றன. எனவே இது சிட்டுக்குருவி என்றே கருத இடமுண்டு.

சேவல்

மருத நில மக்கள் வீட்டில் சேவல், பெடை போன்ற கோழிகளை வளர்த்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் கோழியைக் கூட்டில் வளர்த்ததனை ‘கோழி சேக்கும் கூடுடைப் புதவு’ என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. விடியற்காலைப் பொழுதில் தலைவனுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த தலைவியை, குவிந்த கொத்தான ஒளி வீசும் காந்தள் மலரினைப் போன்ற கொண்டையையுடைய சேவல் கூவி எழுப்புவதனை,

“குவியிணர்த் தோன்றி யொண்பு வன்ன
தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்”¹⁶⁹

என்ற பாடல் அடிகள் விவரிக்கின்றன. சேவல் எழுப்பும் ஒலியை, ‘குக்கூ’ என்றது கோழி¹⁷⁰ என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. வீட்டில் வளர்க்கும் பெட்டைக் கோழி வேலியில் பதுங்கி வந்த காட்டுப் பூனையைக் கண்டு தன் குஞ்சுகளை ஒருங்கிணைத்து உயிர் நடுங்கி அரற்றியதனை,

“மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்

புகுமிடன றியாது தொகுபுடன் குழிஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்கு”¹⁷¹

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

சேவற் கோழியைப் போரிடப் பழக்கி வெற்றி விளையாட்டு நிகழ்த்துவது சங்க காலத்திலேயே இருந்திருக்கலாம் என்பதைக் குப்பைக் கோழியார் பாடிய பாடலொன்று,

“உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்திடை களையார்
குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
விளிவாங்கு விளிய னல்லது
களைவோ ரிலையா னுற்றநோயே”¹⁷²

என்று குறிப்பிடுகின்றது. எனவே பண்டைக் காலம் தொட்டே கோழிப் போர் நிகழ்த்தும் வழக்கம் தமிழர்களிடையே இருந்திருந்ததனை உணர முடிகிறது.

விலங்குகள்

சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை நிலங்களிலும் பல்வேறு விலங்கினங்கள் வாழ்ந்திருந்ததைப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். எனினும் மருத நிலத்தில் இயற்கையோடு இயைந்த விலங்குகளிடையே மக்களின் பயன்பாட்டிற்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த விலங்குகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

எருமை

எருமை பற்றிய குறிப்புகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இருபத்து மூன்று இடங்களில் வருகின்றன. எருமையை வீட்டு வளர்ப்பு விலங்காகவே பண்டைத் தமிழர்கள் வளர்த்து வந்துள்ளனர். எருமை பற்றிக் குறிப்பிடும் போது சங்கப் புலவர்கள் பெரும்பான்மையான பாடல்களில் எருமை என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். ஒரு சில பாடல்களில் மட்டுமே எருது, பகடு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றிற்கும் உரையாசரியர்கள் எருமை என்றே உரை கண்டுள்ளனர். எருமை பற்றி ஐங்குறுநூற்றில் ‘எருமை பத்து’ என்றே பாடியுள்ளனர். முல்லை நிலத்தில் மாடுகளையும் ஆடுகளையும் மந்தைகளாக வளர்த்தோர் கோவலர், ஆயர் எனப்பட்டனர். பிற நிலங்களைக் காட்டிலும் நீர் நிலைகள் நிறைந்த மருத நிலத்திலேயே எருமைகள் இருந்திருக்கின்றன. எருமைகளை உழவுத் தொழிலுக்கு மருத நில உழவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

“தட மருப்பு எருமை பிணர்ச்சவல் இரும்போத்து,

மடநடை நாரைப் பல்இனம் இரிய,

நெடுநீர்த் தண்கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து,

நாட்தொழில் வருத்தம் வீடச் சேண்சினை

இருள்புனை மருதின் இன்நிழல் வதியும்”¹⁷³

என்ற பாடலில் கரிய எருமைக்கடா, நாரைகள் கூட்டம் குலைந்து விலக, நீர் நிரம்பிய குளிர்ச்சியான குளத்தில் துடுமெனப் பாய்கிறது. அவ்வாறு பாய்ந்த எருமை காலைப் பொழுதில் உழுதொழில் புரிந்த வருத்தம் நீங்க பெரிய கிளைகளையுடைய மருத மரத்தின் நிழலில் ஓய்வெடுக்கிறது. இதனால் எருமைகளை மருத நில மக்கள் உழவுத் தொழிலுக்கு ஈடுபடுத்தியதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பண்டைத் தமிழர்கள் வீட்டின் தூண்தோறும் எருமைகளைக் கட்டி வைத்திருந்தனர் என்ற செய்தியை,

“தடமருப்பு எருமை மடநடைக் குழவி

தூண்தோறும் யாத்த காண்தகு நல்தில்”¹⁷⁴

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. எருமைகளை மேய்ச்சலுக்கு இட்டுச்செல்லும் போது வெயிலுக்கு முன்னரே அழைத்துச் செல்வது இக்காலத்திலும் பின்பற்றி வரும் மரபாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கருத்தை இன்றைய அறிவியல் அறிஞர்களும், “The grazing habits must be changed in summer months by allowing the animals to graze in the morning and evening instead of moontime to avoid exposure to the sun during the hottest part of the day”¹⁷⁵

என்று வழிமொழிகின்றார். இவ்வழக்கத்தைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பின்பற்றியதை,

“மன்ற எருமை மலர்தலைக் கார

இன்தீம் பாற்பயம் கொண்மார், கன்றுவிட்டு

ஊர்க்குறு மாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்

பெரும்புலர் விடியலின் விரும்பிப் போத்தந்து”¹⁷⁶

எனும் பாடல் அடிகள் உறுதி செய்கின்றன.

யானை

யானைகள் மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழும் விலங்கினமாகும். அதனுடைய வலிமையை அறிந்து பண்டைத் தமிழர்கள் மனிதப் பயன்பாட்டிற்கு ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். அரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் போரில் ஈடுபடுத்த யானைகளைப் பழக்கி வளர்த்து வந்தனர். யானைகளுக்கு அணிகலன்கள் பூட்டி அழகு பார்த்தனர். வெண்ணிறத் தந்தங்களையுடைய யானைகள் பாடலிபுத்திரத்தில் உள்ள சோனை ஆற்றில் படிந்து நீராடுவதனை,

“வெண்கோட்டு யானை சோனை படியும்

பொன்மலி பாடலி பெறியியர்!”¹⁷⁷

என்ற பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆண் யானைகளைத் தன்னோடு வைத்திருந்ததை, “கடும்பகட்டு யானை, நெடுந்தேர் அஞ்சி”¹⁷⁸ எனும் பாடல்அடி புலப்படுத்துகிறது. அது போருக்குச் சென்றதனை,

“பசம்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்

களிறொடு பட்ட ஞான்றை”¹⁷⁹

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. யானைக்கு மணிகள் கட்டும் வழக்கம் இருந்ததனை, “இழை அணி கொடித்திண் தேர், இனமணி யானையாய்!”¹⁸⁰ எனவரும் அடி தெளிவுறுத்துகிறது. யானையின் தந்தத்தில் தொடி பொருத்தியிருந்ததனை,

“பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பின்

இரும்பு செய்தொடியின் ஏர ஆகி”¹⁸¹

எனவரும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. பழையன் என்னும் குறுநில மன்னன் அணிகள் புண்ட பல யானைகளை வைத்திருந்தான் என்பதனை, “இழைஅணி யானைச் கோழர் மறவன்”¹⁸² என்ற பாடல் அடி விவரிக்கின்றது. இக்கருத்தை, “இழைஅணி யானைப் பழையன் மாறன்”¹⁸³

என்ற அடியும் உறுதிபடுத்துகிறது. எனவே யானைகள் சங்க கால மன்னர்களின் படைவலிமையினைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் இருந்ததென்றால் அது மிகையாகாது.

குதிரை

குதிரை பற்றிய செய்திகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் பெருமளவில் பேசப்படுகின்றன. மருத நிலத்தலைவன் தேர்ப்பூட்டிச் செல்வதற்கு குதிரையைப் பயன்படுத்தும் செய்தியைப் பல பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன. சங்க கால மன்னர்களும் போர்த்திறத்திற்கு குதிரையைக் கையாண்டுள்ளனர். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே குதிரை நன்கு பழக்கப்பட்ட விலங்காக இருந்தது. சங்க காலத்திலேயே குதிரை தமிழ் நாட்டில் கடல்வழியாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டதை, “நீரின் வந்த நிமிர்ப் புரவியும்”¹⁸⁴ என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. மருத நிலத்தலைவன் குதிரை மீது ஏறிப் பரத்தை வீட்டிற்குச் சென்றான் என்பதனை,

“என்னதும் பரியலோ இலம் எனத் தன்நடைக்

கலிமா கடைஇ வந்து எம்சேரி”¹⁸⁵

எனவரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனையே மருதக்கலியும், “மிக நன்று, இனிஅறிந்தேன், இன்று நீ ஊர்ந்த குதிரை”¹⁸⁶ எனும் அடி உறுதிபடுத்துகிறது. குதிரையைப் போருக்கும், தேருக்கும், ஊர்ந்து செல்வதற்கும் பண்டைத் தமிழர்கள் பழக்கியிருந்ததனைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

நீர்நாய்

நீர்நாய் மருத நிலத்தின் கருப்பொருளாகச் சுட்டப்படுகிறது. மருதத்திணைப் பாடல்களில், ஆறு இடங்களில் நீர்நாய் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. பொய்கை, ஆழமான குளம், நீர்நிலைப் பகுதிகள் போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்திருந்ததனை மருதத்திணைப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இது நீர்நிலைகளில் உள்ள மீன்களை உணவாக உட்கொள்ளும் தன்மை கொண்டது. “இந்தியாவில் மூன்று வகையான நீர் நாய்கள் தென்படுகின்றன. யுரேசிய நீர்நாய் (common otter - Lutra), ஆற்று நீர்நாய் (smooth - coated otter - lutrogale perspicillata), காட்டு நீர்நாய் (oriental small - clawed otter - Aonyx cinerea). ஆற்று நீர்நாய் சமவெளிகளிலும், வறண்ட பிரதேசங்களிலும் தென்படும். கழிமுகப் பகுதிகள், நீர்த் தேக்கங்கள், பெரிய ஏரிகள், ஆறுகள் போன்ற பகுதிகளில் கூட்டமாகக் காணப்படும் பெரும்பாலும் பகலிலோ, அந்திக் கருக்கலிலோ இவை வெளியே வரும் யுரேசி மற்றும் ஆற்று நீர்நாய்களின் பிரதான உணவு மீன்களே”¹⁸⁷

மருதத்திணையில் சொல்லப்படும் நீர்நாய்கள் மீன்களையே உணவாக உண்பதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. பிரப்பங் கொடிகள் பின்னிக்கிடப்பதைப் போல நீர்நாயின் முதுகில் கோடுகள் உள்ளதையும், அது வாளை மீனை நாஸ்தோறும் உணவாக உண்பதையும்,

“அரில்பவர்ப் பரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்

வாளை நாஸ்திரை பெறுஉம் ஊரன்”¹⁸⁸

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் குறிக்கிறது. இயற்கையாய் அமைந்த நீர்நிலையை வாழிடமாகவும், வாளை மீனை நாஸ்தோறும் உண்ணுவதையும்,

“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்

வாளை நாஸ்திரை பெறுஉம் ஊர்!”¹⁸⁹

எனவரும் ஐங்குறுநாற்றுப் பாடலும் உறுதி செய்கிறது. இதனையே அகநானூறு,

“பொய்கை நீர்நாய் புலவுநாறு இரும்போத்து

வாளை நாஸ்திரை தேரும் ஊர்!”¹⁹⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது. எனவே மருதத்திணையில் சொல்லப்படும் நீர்நாய் ஆற்று நீர்நாய் என்றே கருத இடமுண்டு. இவற்றின் உணவு மீனை முன்னிலைப்படுத்துவதால் இக்கருத்தை உறுதி செய்ய முடிகிறது.

ஆமை

மருத நில வயல் பகுதியிலும் நீர்நிலைகளிலும் வாழும் சிறிய விலங்கு ஆமை ஆகும். இது மருத நிலத்தில் நிறைந்து காணப்பட்டதைப் பாடல்கள் பதிவு

செய்கின்றன. மரக்காலைப் போன்று திகழும் ஆமையின் முதுகில் சிவந்த நிறமுள்ள குட்டிகள் தூங்குவதனை,

“அம்பணத் தன்ன யாமை ஏறி

செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பல துஞ்சும்”¹⁹¹

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இயற்கையாக அமைந்த நீர்நிலையில் ஆமை தன் குட்டிகளோடு வாழ்வதனை,

“தீம்பெரும் பொய்கை யாமைஇளம் பார்ப்புத்

தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசி னாஅங்கு”¹⁹²

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. உழவர்கள் கள் அருந்தியபோது அதனிலிருந்து சிந்திய துளிகளை உண்ட ஆமை மயக்க நிலையில் வயிலைக் கலக்கிப் பிறகு குளத்துக்குள் சென்று உறங்குவதனை,

“மதுதுயில் முனைஇய வள்உகிர் யாமை

நொடிவிடு கல்லின் போகி, அகன்துறைப்

பகுவாய் நிறைய, நுங்கினன் கள்ளின்

உகுவார் அருந்து மகிழ்பு இயங்கு நடையொடு

தீம்பெரும் பழனம் உழக்கி, அயலது

ஆம்பல் மெல்அடை ஓடுங்கும் ஊர்!”¹⁹³

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

நண்டு

நண்டை ‘அலவன்’, ‘களவன்’ என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. மருத நிலத்தின் வயற் பகுதியில் மிகுதியாகக் காணப்படும். நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் தன்மை கொண்ட நண்டு மண்ணைத் தோண்டி வளை செய்து வாழும் இயல்பினது. ஐங்குறுநூற்றின் மருதப்பாடல்களில் ‘களவன் பத்து’ என்றே பத்து பாடல் பாடப்பட்டுள்ளன. மருத நிலத்தின் கருப்பொருளில் நண்டு மிகவும் இன்றியமையாத உயிரினமாகக் கருதப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

நானிலத்தில் மருத நிலம் வகிக்கின்ற இடம், மருதம் எனப் பெயர் பெறும் காரணம், அந்நிலத்தில் பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆறுகள், அவற்றால் பெருகின்ற வளம் ஆகியன தெள்ளத் தெளிவாகக் காணக் கிடைக்கின்றன.

பழனம், பொய்கை, பொழில், இலஞ்சி ஆகிய நீர் நிலைகளில், தாமரை, ஆம்பல், நெய்தல், கழுநீர் போன்ற மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் காட்சியைக் காணமுடிகிறது.

ஓங்கி உயர்ந்த மருத மரங்கள், காஞ்சி மரங்கள், வஞ்சி மரங்கள், மா மரங்கள், புன்கை மரங்கள், வேங்கை மரங்கள் ஆகியன நெடிது வளர்ந்து நிழல் தந்துகொண்டிருக்கின்ற தன்மையினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நாரை, கொக்கு, கம்புள், குருகு, அன்னம், குருவி, சேவல் ஆகிய பறவைகள் பார்த்து மகிழ முடிகிறது.

செந்நெல், வெண்ணெல், கரும்பு, வாழை, பயறு போன்ற பண்பு பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டு, மருத நில மக்களின் பொருளாதார ஏற்றத்திற்குப் பெருந்துணை செய்ததனைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பிற நில மக்களைவிட மருதநில மக்களின் உழைப்பும், செல்வமும் ஓங்கிச் செழிப்பும் சிறப்பும் பெற்று நாகரிகத்திற்கு வழிவகை செய்ததனைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருச்சிற்றம்பலக் கோவை 191: உரை ப.271.
2. சிலம்பு, காடுகாண் காதை, அடி.64-66.
3. தொல்., நூ.948.
4. தொல்., நூ.951.
5. தொல்., நூ.954.
6. தொல்., நூ.1010.
7. தொல்., நூ.951.
8. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்., நூ.5.
9. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்., நூ.5.
10. தொல்.பொருள்., ஆராய்ச்சி, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பிரசுரம் - 14, 1922, பக்.24-25.
11. அகப்பொருள் விளக்கம், சூ.6, குறிப்புரை, ப.12.
12. புறம்.45.
13. குறிஞ்சிப்பாட்டு, அடி.61-96.
14. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதானசிந்தாமணி, ப.1180.
15. தமிழ்த் தூது (கட்டுரை கொத்து), அறிஞர் தனிநாயக அடிகள், பக்.54-55.
16. S.K. Chattarji, Race Movements & Pre - historic culture in Vedic Age, p.160.
17. க. காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.222.
18. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), பட்டினப்பாலை, அடி.239-242.
19. மு. வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இயற்கை, ப.46.
20. நற்., பா.70.
21. குறுந்., பா.8.
22. ஐங்., பா.2.
23. கலி., பா.79.
24. அகம், பா.26.
25. மேலது., பா.306.
26. மேலது., பா.246.
27. நற்., பா.260.
28. கலி., பா.78.
29. அகம்., பா.246.
30. மேலது., பா.106.

31. நற்., பா.280.
32. குறுந்., பா.8.
33. ஐங்., பா.70.
34. குறுந்., பா.178.
35. அகம்., பா.176.
36. குறுந்., பா.370.
37. நற்., பா.390.
38. ஐங்., பா.6.
39. மேலது., பா.6.
40. மேலது., பா.91.
41. மேலது., பா.70.
42. அகம்., பா.276.
43. கலி., பா.70.
44. அகம்., பா.146.
45. மேலது., பா.306.
46. மேலது., பா.316.
47. ஐங்., பா.93.
48. அகம்., பா.36.
49. மேலது., பா.246.
50. நற்., பா.100.
51. குறுந்., பா.91.
52. மா. இராசமாணிக்கனார், ஆற்றங்கரை நாகரிகம், ப.28.
53. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.97.
54. ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, தமிழகம் ஊரும் பேரும், ப.9.
55. குறுந்., பா.258.
56. ஐங்., பா.42.
57. அகம்., பா.6.
58. மேலது., பா.76.
59. மேலது., பா.166.
60. மேலது., பா.186.
61. மேலது., பா.226.

62. மேலது., பா.326.
63. மேலது., பா.376.
64. மேலது., பா.396.
65. கலி., பா.67.
66. மேலது., பா.98.
67. மேலது., பா.92.
68. அகம்., பா.296.
69. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியற்கலை, ப.81.
70. அகம்., பா.97.
71. புறம்., பா.243.
72. ஐங்., பா.31.
73. பதிற்., பா.23.
74. கலி., பா.27.
75. அகம்., பா.226.
76. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடி, கொடி விளக்கம், ப.51.
77. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும், ப.41.
78. நற்., பா.350.
79. பி.எல். சாமி, மு.நூ., ப.51.
80. அகம்., பா.127.
81. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, மு.நூ., ப.51.
82. குறுந்., பா.127.
83. மேலது., பா.10.
84. அகம்., பா.346.
85. கலி., பா.74.
86. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ப.59.
87. குறுந்., பா.8.
88. ஐங்., பா.8.
89. மேலது., பா.19.
90. கலி., பா.72.
91. குறுந்., பா.292.
92. அகம்., பா.2.

93. நற்., பா.216.
94. மேலது., பா.313.
95. குறுந்., பா.313.
96. இ.வை. அனந்தராமையர் (ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரை), கலித்தொகை, பக்.787-788.
97. குறுந்., பா.50.
98. ஐங்., பா.191.
99. பி.எல். சாமி, மு.நூ., ப.9.
100. குறுந்., பா.53.
101. நற்., பா.9.
102. அகம்., பா.116.
103. பி.எல். சாமி, மு.நூ., ப.12.
104. பொருநர், பா.144.
105. குறுந்., பா.196.
106. கலி., பா.92.
107. நெடுநல்., பா.176.
108. நற்., பா.400.
109. ஐங்., பா.50.
110. அகம்., பா.226.
111. மேலது., பா.216.
112. நற்., பா.390.
113. அகம்., பா.6.
114. மேலது., பா.156.
115. மேலது., பா.176.
116. மேலது., பா.196.
117. நற்., பா.280.
118. குறுந்., பா.100.
119. மேலது., பா.80.
120. மேலது., பா.178.
121. ஐங்., பா.35.
122. மேலது., பா.34.
123. மேலது., பா.68.

124. கலி., பா.72.
125. நற்., பா.260.
126. மேலது., பா.300.
127. மேலது., பா.310.
128. ஐங்., பா.53.
129. கலி., பா.72.
130. மேலது., பா.74.
131. அகம்., பா.116.
132. மேலது., பா.176.
133. நற்., பா.370.
134. குறுந்., பா.13.
135. மேலது., பா.167.
136. மேலது., பா.62.
137. தி. முத்துக்கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், பக்.20-22.
138. நற்., பா.60.
139. குறுந்., பா.309.
140. ஐங்., பா.2.
141. கலி., பா.72.
142. மேலது., பா.75.
143. நற்., பா.260.
144. குறுந்., பா.202.
145. ஐங்., பா.52.
146. மேலது., பா.11.
147. மேலது., பா.25.
148. மேலது., பா.13.
149. மேலது., பா.15.
150. மேலது., பா.16.
151. நற்., பா.180.
152. மேலது., பா.330.
153. ஐங்., பா.70.
154. மேலது., பா.346.

155. புறம்., பா.277.
156. நற்., பா.216.
157. குறுந்., பா.127.
158. ஐங்., பா.81.
159. கலி., பா.70.
160. மேலது., பா.72.
161. நெடுநல்., அடி.131-133.
162. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப.95.
163. மேலது., ப.111.
164. ஐங்., பா.85.
165. மேலது., பா.60.
166. பி.எல். சாமி., மு.நா., பா.269.
167. குறுந்., பா.46.
168. மேலது., பா.85.
169. மேலது., பா.107.
170. மேலது., பா.157.
171. மேலது., பா.139.
172. மேலது., பா.305.
173. நற்., பா.330.
174. மேலது., பா.120.
175. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.448.
176. நற்., பா.80.
177. குறுந்., பா.75.
178. மேலது., பா.91
179. மேலது., பா.393.
180. கலி., பா.99.
181. அகம்., பா.26.
182. மேலது., பா.326.
183. மேலது., பா.346.
184. பட்டின., அடி.185.
185. நற்., பா.150.

186. கலி., பா.96.
187. தி. இந்து (தமிழ்), நாள்: 04.11.2014, ப.4.
188. குறுந்., பா.364.
189. ஐங்., பா.63.
190. அகம்., பா.386.
191. ஐங்., பா.43.
192. மேலது., பா.44.

மக்கள் வாழ்க்கை முறை

சங்க இலக்கியத்தில் மருத நில மக்கள் அகவர், உழவர், உழவன், ஏராளன், ஏரின் வாழ்நர், ஏரோர், தொழுவர், அரிநர், அரிவணர், கடைசியர், களமர், உழத்தியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் குலமக்கள் எனவும் மகிழ்நன், மனையோன், ஊரன், மனையாள், இல்லாள், கிழத்தி ஆகியோர் தலைமக்கள் எனவும் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே உயர்குடி மக்கள் என்று ஒரு பிரிவினரும் உழைக்கும் குடிமக்கள் என்று இன்னொரு பிரிவினருமாக இருபெரும் பிரிவினர் இருந்ததனை,

‘பெயரும் வினையும் என்று ஆஇரு வகையைப்

திணை தோறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே”¹

எனும் நூற்பாவால் அறிய முடிகிறது.

நால்வகை நிலத்துக்குரிய கருப்பொருளைத் தொல்காப்பியம் தெளிவுபடக் கூறவில்லை. நம்பிஅகப்பொருள் மருத நில மக்களை இருபிரிவாகப் பிரித்துக் கருப்பொருள் பட்டியலை விளக்கமாகக் கூறுகிறது. “ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி ஆகியோரை உயர்ந்தோர் என்றும், உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் ஆகியோரை உயர்ந்தோர் அல்லாதோர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது”² நாமதீப நிகண்டு இன்னும் சற்று விரிவாக, “மகிழ்நன், ஊரன், கிழவன் என மருதத் தலைவனையும் மருத நிலத்தோர், மருதத்தார், களமர், மள்ளர், விளைஞோர், உழவர், கடைஞர், கம்பளர், பள்ளர், களைஞர், கடைச்சி, ஆற்றுக்காலாட்டி, மள்ளி, பள்ளி என உழைக்கும் மக்களையும் கூறுகிறது”³ இப்பாகுபாட்டினால் மருத நிலமக்கள் தலைமக்கள், குலமக்கள் என இருவகையாக அழைக்கப்பெற்றனர்.

தலைமக்கள் - செல்வர்

ஊரன், மகிழ்நன், கிழவன், கிழத்தி இவர்களே மருதத்தினையின் உரிப்பொருளுக்கு உரியவர். இவர்களின் செல்வச் செழிப்பையும் மாட மாளிகைகள் கொண்ட குடியிருப்பையும், தேரேறிச் சென்று நாடும் பரத்தமை ஒழுக்கத்தையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் விரிவாகப் பேசுகின்றன. உயர்குடிப்பிறப்பும், சமூக உயர்வும் பெற்றவர்களையே முதன்மை மாந்தராகத் தொல்காப்பியம் முதல் சங்கப் பாடல்கள் ஈறாக இலக்கியங்களில் படைக்கப்பட்டனர். இருப்பினும் அவ்வுயர் குடிமக்களோடு தொடர்புடைய பிற மக்களையும் அவர்தம் வாழ்க்கை முறையினையும்

புலவர் பெருமக்கள் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்திருந்தனர். இந்த இருவகைப் பிரிவு காலங்காலமாகவே இருந்து வந்ததனை,

“இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றலும்

உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர்”⁴

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறிய முடிகிறது. ‘என்மனார் புலவர்’ எனும் தொடரால் நூலாசிரியர் காலத்திற்கு முன்பே இப்பிரிவு இருந்துவந்துள்ளதனை உய்த்துணர முடிகிறது.

குலமக்கள் - வறியர்

உரிப்பொருளுக்கு உரியவரல்லாத இவர்களே சமூகத்தில் பெரும்பான்மையான மக்களாவார். புலவர்கள் இவர்களின் அகவாழ்வினைப் பாடவில்லை, புறவாழ்வினையே குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஐந்திணை ஒழுக்கத்திற்கு இவர்கள் உரியவரல்லர் என்ற தொல்காப்பிய இலக்கணக் கோட்பாட்டை சங்கப் புலவர்கள் அடியொற்றியே பாடல்களை யாத்திருந்தனர். மருத நிலத்துச் செல்வச் செழிப்பிற்கும் உணவு உற்பத்திக்கும், பிறதொழில் முன்னேற்றத்திற்கும் இந்த உழைக்கும் மக்களே உந்து சக்தியாக இருந்து வந்துள்ளனர். இவர்களின் உழைப்பின் பெருமையையும் உற்பத்தித் திறனையும் பாடும் புலவர்கள் இவர்களை முன்னிறுத்திப் பாடல்கள் பாடவில்லை என்பதே உண்மை.

தொழில்கள்

மருதத்தின் பெருமை அந்நிலத்தில் பாய்ந்தோடும் ஆறுகளில் இருக்கின்றது. எனினும் காவிரி வையை எனும் ஈராறுகள் மட்டுமே சங்க கால மருதப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. ஏரிகள், குளங்கள், கழனிகள், தோட்டங்கள் ஆகியன மருத நிலத்தில் வளம் பெற்றிருந்தன. மரங்களில் மருதமரம் அடி பருத்துக் கிளை பரந்து ஆற்று நீர்த்துறைகளில் அணி பெற நிற்கிறது. மருதம் பழந்தமிழர் வாழ்க்கைப் பரிணாமத்தின் ஒரு குறியீடாகக் காட்டப் பெறுகிறது. நிலப்பூக்களுள் மருதம் தலையாயது. காஞ்சி, மா, பலா ஆகிய மலர்களும் செடிகளும் கொடிகளும் நில நீர்ப் பூக்களும் மருதத்தில் மலிந்து கிடக்கின்றன. கால்நடை வளர்க்கும் குலங்கள் தனியாகப் பிரிந்துதான் சமுதாய அடிப்படையில் ஏற்பட்ட முதல் மாபெரும் வேலைப் பிரிவினையாகும். கால்நடை வளர்க்கும் சமுதாய நிலை முல்லைத் திணை வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தும் என்றாலும் தொழில் பற்றிய எண்ணமும் சிந்தனையும் மருத நிலத்திலேயே கால் ஊன்றியது என்றால் அது மிகையாகாது.

வேளாண்மை - சொல் விளக்கம்

‘வேளாண்’ என்னும் சொல்லை ‘வேள் + ஆள்’ எனப் பிரிப்பர் ‘வேள்’ எனும் வேர்ச் சொல்லுக்கு மண் என்று ஒரு பொருள் உண்டு. வேளாண் என்பது மண்ணை ஆளுதல். மண்ணைப் பயன்படுத்தி வாழ்பவர் வேளாளர் எனப்பட்டனர். வேளாளர்

செய்கின்ற தொழிலே வேளாண்மை ஆகும். வேளாண்மை புரிபவர் வேளாளர் எனப்பட்டனர். உழவும் உழவு சார்ந்த தொழில் இதுவாகலால் இதனைச் செய்கின்றவர் உழவர் என அழைக்கப் பெற்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் ‘வேளாண்மை’⁵ எனும் சொல் ஒரே ஓரிடத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருக்கிறது. இதனைப் போலவே ‘வேளாளர்’⁶ என்ற சொல்லும் ஓரிடத்தில் தான் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

உழவு, உழவர் ஆகிய சொற்கள் பரந்துபட்டிருக்கின்றன. “சங்க காலத்தில் நிலம், உழைப்பு, மூலதனம் என்னும் உற்பத்திக் காரணிகள் மூன்றும் முழுமையாக இருந்தன. மனித உழைப்பும் மாட்டின் உழைப்பும் விவசாயத்தின் மூலங்களாக இருந்தன”⁷. “உழவு எனும் சொல் ஒன்பது⁸ இடங்களிலும் ‘உழவன்’ எனும் சொல் நான்கு⁹ இடங்களிலும், ‘உழவர்’ எனும் சொல் முப்பத்தாறு”¹⁰ இடங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியும் போது சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண்மை பெற்றிருந்த ஆளுமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உழவுத்தொழிலை முதன்மைத் தொழிலாய் மேற்கொள்வோர் ‘வேளாளர்கள்’¹¹ எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இவர்களில் இருவகை பிரிவுகள் இருந்துள்ளனர். “ஆட்சித் தொழில் முட்டின்றி நடத்தற் பொருட்டு மன்னர் பெருநில மன்னர், குறுநில மன்னர் என இருவகைப்பட்டது போலவே, உழுதொழில் முட்டின்றி நடத்தற் பொருட்டு, வேளாளரும் உழுதுண்போர், உழுவித்துண்போர் என இருவகைப்பட்டனர். உழுதுண்போர் தாமாக நிலத்தை உழுதுண்டு வாழும் உழவுத் தொழிலாளர் இருவகை வேளாளரில் இவர் பெரும்பாலோர் உழுவித்துண்போர் உழுதுண்ணும் உழவுத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு தமது நிலத்தை உழுவித்துண்டு வாழ்பவர். இவர் பண்ணையக்கார், நிலக்கிழார் எனப் பெயர் பெறுவர்; செல்வமும் சிறப்பும் உடையவர் இவரே சிற்றரசராதற்குரியர்.”¹²

உழவுத்தொழில்

சங்க காலத்தில் ஐந்திணை மக்களும் அந்நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு தொழில்களை மேற்கொண்டனர். பிற நிலங்களைக் காட்டிலும் மருத நிலம் உணவு உற்பத்தியில் சிறந்து விளங்கிற்று. அதற்கு முழுமுதற் காரணம் உழவுத்தொழிலே, இவ்வுலகில் உழவுத் தொழிலே முதன்மையானது பிற தொழில்கள் செய்வோரும் உழவர்களைச் சார்ந்தே வாழ்வர் என்பதனை,

‘சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம், அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை”¹³

என்று வள்ளவர் குறிப்பிடுகிறார். “வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப் பெறுவது உணவு. நிலமும் நீருங்கூடிய நிலையிலே தான் இவ்வுணவினை விளைவிக்க முடியும். நிலத்தை நன்றாக உழுது புழுதியாக்கி, நீர்ப்பாய்ச்சி, நெல்

முதலியவற்றை விளைவிக்கும் பயிர்த்தொழிலை மேற்கொள்வார் உழவர். ‘உழத்தல்’ என்பது இடைவிடாது முயலும் மெய்ம் முயற்சியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். மழை, பனி, வெயில் என்னும் கால வேறுபாட்டால் உடம்புக்குளவாகும் தொல்லைகளை ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ இடைவிடாது உழைக்கும் மெய்ம் முயற்சி இப்பயிர்த் தொழிலுக்கு வேண்டப்படுவதாகலின் இத்தொழிலை ‘உழவு’ என்ற சொல்லால் பண்டையோர் வழங்கினர்¹⁴

மருத நில மக்கள் உழுதல், கழனிக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுதல், நெல் விதைத்தல், நாற்று நடுதல், வேலி அமைத்து விலங்குகளிருந்து காத்தல், அறுவடை செய்தல், கடாவிடுதல் முதலிய உழவுத் தொழிலுக்குரிய செயல்கள் அனைத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். உணவுப் பொருளின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து அதனைப் பெருக்கினர். அதனால் உழவுத் தொழில் உயர்தொழிலாக உயிர்த்தொழிலாகப் போற்றப்பட்டது. இத்தொழிலைத் தவிர பிறதொழில்களில் இவர்கள் ஈடுபடவில்லை. ஈடுபடக்கூடாது என்பது தொல்காப்பியரின் கட்டளை,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”¹⁵

இந்நூற்பா தொழில் வரையறையை விளக்கி நிற்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் உழவுத் தொழில் புரிவோரை, ‘உழவன்’¹⁶ ‘உழவர்’¹⁷ ‘அகவர்’¹⁸ ‘ஏராளர்’¹⁹ ‘ஏரின் வாழ்நர்’²⁰ ‘ஏரோர்’²¹ ‘தொழுவர்’²² ‘அரிஞர்’²³ ‘அரிவணர்’²⁴ ‘அரிவார்’²⁵ ‘கடைசியர்’²⁶ ‘களமர்’²⁷ ‘புனவன்’²⁸ ‘அரிநர்’²⁹ முதலியன உழவுத்தொழில் புரிவோரைக் குறித்த சங்க இலக்கியச் சொற்கள் ஆகும்.

மள்ளர் என்போர் உழவுத் தொழில் புரிவோராகவும் போரில் ஈடுபடுபவர்களாகவும் காட்டப்படுகின்றனர். “சங்க இலக்கியங்களில் ‘களம்’ என்ற சொல் போர்க்களம் என்ற பொருளுடன் நெற்களம் என்ற பொருளிலும், இவ்வாறே ‘களமர்’ என்ற சொல் உழவர் என்ற பொருளுடன் வீரர் என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளது. இச்சொற்களைப் போல் பெரும்பாலும் வீரர் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்ட மள்ளர் என்ற சொல் உழவர் என்ற பொருளிலும் ஆட்சி பெற்றுள்ளது”³⁰

சங்க காலத்தில் நிலவிய நிலவுடைமைச் சமுதாயம் நிலம் தனியுடைமையாக இருந்ததனை வெளிப்படுத்துகிறது. நிலத்தில் உரிமை உள்ளவர்கள் உழுதுண்ணும் வேளாண்மக்கள் ஒரு பிரிவாகவும் நிலத்தில் உரிமை அல்லாதோர் உழைத்துண்ணும் வேளாண் மக்கள் என்று ஒரு பிரிவாகவும் இருந்ததனை, “இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்க முன்பே தமிழகத்தில் நிலமற்ற உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமற்ற வகுப்பினர் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் எனக் கருதப்பட்டனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் வேளாளர்கள் என்றும் உயர்ந்த வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர். இவ்விரு

வகுப்பினரும் ஒழுக்கத்திலும் நாகரிகத்திலும் பழக்கவழக்கங்களிலும் மாறுபட்டு இருந்தனர்”³¹ என சாமி சிதம்பரனார் இவ்வேறுபாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சமுதாயத்தின் தலைமட்டத்தில் நிலமுடைய தலைமக்களும் அவர்களுக்குக் கீழ் நிலமற்று உழுதுண்போர்களும் இருந்துள்ளனர். அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் வேறுபட்டும் மாறுபட்டும் இருந்திருக்கிறது. தலைமக்களாகிய நிலவுடைமைச் சமுதாயமே பரத்தமையை நாடிச் சென்றுள்ளது. அவர் தம் உடைமைகள் குடியிருப்புகள் முதலியனவும் வேறுபட்டிருந்தன.

ஏர் கலப்பை

உழவுத்தொழிலில் மிக வேகமான வளர்ச்சி பெற்ற மருத நிலம் எடுத்த எடுப்பிலேயே அந்நிலையை எட்டி விடவில்லை. அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களின் அயரா உழைப்பும் கடினச் செயலும் அத்தொழிலை மேம்படச் செய்தது. நிலம் பண்படுத்தப்பட்டுப் பயிரிடுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த கருவியே ‘ஏர்’ எனும் கலப்பையாகும். இது சங்க காலத்தில் சிறப்பான ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. நன்செய் நிலத்தையும் புன்செய் நிலத்தையும் சீர் செய்து பல்வகை உணவு தானியங்களை விளைவிக்கப் பயன்படும் பழமையான கருவியே ஏர்கலப்பை. ‘ஏர்’³² ‘உழுபடை’³³ ‘நாஞ்சில்’³⁴ ‘கொழு’³⁵ ‘நுகம்’³⁶ ‘கலப்பை’³⁷ என்பன இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுகின்றன. ‘ஏர்’ எனும் சொல் நூற்று இருபத்தைந்து இடங்களிலும்³⁸ ‘நாஞ்சில்’ எனும் சொல் பதினெட்டு இடங்களிலும்³⁹ ‘கொழு’ எனும் சொல் அறுபத்தைந்து இடங்களிலும்⁴⁰ ‘உழுபடை’ ஓரிடத்திலும்⁴¹ ‘நுகம்’ பதினைந்து இடங்களிலும்⁴² சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. ஆனால் ‘கலப்பை’ எனும் சொல் ஒரே ஓர் இடத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருக்கிறது.⁴³

உழவுத்தொழில் முறை பற்றி ‘நற்றிணையும்’⁴⁴ ‘குறுந்தொகையும்’⁴⁵ திறம்படப் பேசியிருந்தாலும்,

“..... செஞ்சொல் உழவர்

நடை நவில்பெரும் பகுடு புதவில் பூட்டி

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

முழுக்கொழு முழ்க ஊன்றி”⁴⁶

எனப்படும் பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றன. உழுதொழில் ஓய்வின்றி நடைபெறும் காரணத்தால் ஏர்கலப்பையில் இடம்பெற்றுள்ளமையை ஆணி பழுதுபட்டுவிட்டது என்பதனை,

“மாண்ட எறித்த படைபோல் முடங்கி மடங்கி

செறித்து விட்டன்ன நிறைஏர்.....”⁴⁷

எனும் கலித்தொகைப் பாடல் காட்டும் ஏர் கலப்பையில் உள்ள ஆணி முதலில் முடங்கிப் போய்விட்டது. அதனைப் பழுது செய்ய இயலாததால் அதுவே மடங்கி விடுகிறது. பின்னர் நெறித்தும் விடுகிறது. உழவர் பழுது போனதை சரிசெய்யக் கூடிய நேரம் - காலம் போதாமையால் ஓய்வின்றி உழுதொழில் செய்வதால் அவ்வாணி முறிந்து போய்விட்டதனைக் காட்டுவதால் உழவுத்தொழில் முட்டின்றி நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அத்தொழில் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஈடுபாட்டையும் இங்கே உய்த்துணர முடிகிறது.

உழுதொழில் கருவிகள் அர்தம் அன்றாட வாழ்வில் ஓர் அங்கமாக விளங்குகிறது. என்னும் செய்தியைக் கலித்தொகைப் பாடல் கூறுகிறது. தலைவி தன் மகள் அனைத்து நிலைகளிலும் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதில் அக்கறை உடையவளாய் விளங்குகிறாள். அறம் கூறும் தம்மகன் நீதி பிறழாமல் நடுநிலையோட இருத்தல் வேண்டும் என்பதனை,

“பால்கொளல் இன்றிப் பகல் போல் முறைக்க ஒல்காக்

கோல் செம்மை ஒத்தி பெரும்”⁴⁸

எனக் கூறுகிறாள். நீதி வழங்குவதில் கலப்பையில் உள்ள பகலாணி போல் எப்பக்கமும் சாயாது இருத்தல் போல் நடுவுநிலைமையோடு இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுகிறாள். ‘சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்’ எனும் உவமையைக் கையாளும் வள்ளுவனுக்கு முன்பே பெண்ணொருத்தியின் வாயிலாக நடுவுநிலைக்குப் பகலாணியை உவமையாகக் கூறுவது பெரிதும் மிகழ்ந்து இன்புறத்தக்கது.

குறுந்தொகைப் பாடலில் காணும் மற்றுமோர் உவமை, ஓர் ஏர் உழவன் பற்றியது. பெருநிலம் இல்லாமல் ஒரு நிலம் மட்டும் வைத்துப் பிழைப்பவன் அவ்வுழவன். நேற்றுப் பெய்த மழையால் நிலம் உழுவதற்குப் பண்பட்டிருக்கிறது. பொழுது ஏற ஏற நிலம் காய்கதிர்ச் செல்வனின் கடும் வெயிலால் ஈரம் மாறிப் போகும். அதற்குள் அவன் உழுதாக வேண்டும் அவனிடம் இருப்பதோ ஓர் ஏர் மட்டுமே. அவனின் மனச்சுமையையும் மண்ணின் நிலைமையையும் ஒரு சேரக்காட்டுகிறார் புலவர்,

“ஈரம்பட்ட செவ்வி பைம் புனத்து

ஓர் ஏர் உழவன் போல”⁴⁹

என்பதே அப்பாடல் வரிகள். நிலம் ஈரப்பதமாக இருந்தால் தான் உழுதொழில் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும் என்ற இயல்புத் தன்மையையும் உழவனின் உளப்போராட்டத்தையும் இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

உழவு பற்றியும் உழவர் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் பரந்து பட்டுப் பேசியிருந்தாலும் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெற்றிருக்கும் இச்செய்திகளை

எண்ணும் போது, கோசாமி குறிப்பிடும் “கி.மு.2000-த்தைச் சேர்ந்த குஷானர்களின் சிற்பங்களில் காணப்படும் ஏரும் உழவுனும் திடீரென்று இக்கால இந்திய கிராமத்தில் தென்படுமேயானால் அவை இங்கு எவ்விதமான வியப்பையும் விளைவிக்காது. இதனால் கிராமப் பொருளாதார அமைப்பிலுள்ள வரையறுக்கப்பட்டதோர் நிலப்பகுதியில் பண்படுத்த உதவும் ஏரின் உபயோகம், உற்பத்திச் சாதனத் துறையில் காட்டப்பட்ட மகத்தானதோர் முன்னேற்றம் என்பதை எளிதில் மறந்து விடுகிறோம்.”⁵⁰ என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

உழவுத்தொழிலில் எருமை

சங்க கால மக்களிடையே ஆநிரைகளும், எருமைகளும் மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தன. பொருளாதாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் வீட்டு வளர்ப்பு விலங்காகவும் அவை திகழ்ந்தன. முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆநிரைகளை மேய்த்துப் பால், தயிர், வெண்ணெய், மோர் போன்றவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்றுப் பொருள் ஈட்டினரோ அதே போல் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எருமைகளைப் பயன்படுத்தி உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டனர். சங்க இலக்கியத்தில் எருமை, பகடு, எருது, காளை என்ற சொல்லாட்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பசுவைத் தவிர மற்ற மாடுகள் இப்பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

“மலைகண்டன்ன நிலைபுனர் நிவப்பின்

பெருநெல் பல்கூட்டு எருமை உழவு”⁵¹

எனும் நற்றிணைப்பாடல் இதற்கோர் எடுத்துக் காட்டு.

மருத நிலத்தில் எருமைக்காளையை உழுவதற்கு ஈடு படுத்தியமையை,

“தடமருப்பு எருமைப் பிணர்ச்சுவல் இரும்போத்து

மடநடை நாரைப் பல்இனம் இரிய

நெடுநீர்த் தண்கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து

நாட்தொழில் வருத்தம் வீடச் சேண்சினை

இருள்புணை மருதின் இன்னிழல் வதியும்”⁵²

எனும் அடிகளில் காலைப் பொழுதில் உழுதொழில் புரிந்த வருத்தம் நீங்க எருமைக்காளை நீர் நிரம்பிய குளிர்ச்சியான குளத்தில் துடுமெனப் பாய்ந்து நீராடுகிறது. பிறகு களைப்பு நீங்க மருத மரத்தின் நிழலில் சென்று ஓய்வெடுக்கிறது. மற்றொரு பாடலில்,

“பகடுசேறு உதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்

செஞ்சால் உழவர் கோல்புடை மதரி”⁵³

வயலில் உழுதொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த பகடு சேற்றோடு நிற்கும் காட்சியைக் காட்டுகிறது. எருமையின் பெருமை பேசவே சங்க இலக்கியத்தில் ‘எருமை’ எனும் சொல் முப்பத்தொன்பது இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. அதுவே அவர்களின் செல்வமாகப் போற்றப்பட்டது. இதனின் எச்சந்தான் இன்றும் மருத நில உழவர்கள் எருமைகளைப் பயன்படுத்தியே உழுதொழில் செய்தமையைப் பெரும்பாலான மருதத்திணைப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திராவிடப் பழங்குடியினரான தோதுவர் நீலகிரி வாழ் பழங்குடியினர் எருமை மாடுகளையே தம் செல்வமாகக் கருதுகின்றனர்.

விதைத்தல்

சங்க கால மக்கள் உழுதொழிலுக்கு ஏற்ற பருவ காலத்தைப் பார்த்து விதைகளை விதைக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். விதைகளை விதைக்கும் பொழுது சடங்கினை மேற்கொண்டும் விதைத்துள்ளனர். நன்கு பண்படுத்திய நிலத்தில் காலை நேரத்தில் விதைவிதைக்கின்ற வட்டிலில் விதையை எடுத்து விதைத்துவிட்டு மாலை நேரத்தில் வீடு திரும்பும் போது அவ்விதைப் பெட்டியில் அந்நிலத்தில் மலரும் மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதனை,

“முதைப்புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்

விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுள்”⁵⁴

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது. நெல்லறுத்து முடித்த அகன்ற வயலில் மீண்டும் ஈரமான சேற்றில் உழுத விதைக்கும் பொருட்டு விதைகளை ஓலைப்பெட்டியில் கொண்டு சென்று விதைத்து விட்டு வீடு திரும்பும் பொழுது அவ்வோலைப்பெட்டி நிறைய பலவகையான மீன்களை வயல்களிலிருந்து பிடித்து வரும் செய்தியை,

“அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்

வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல

மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர்”⁵⁵

எனும் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

களை பறித்தல்

வேளாண் நிலத்தில் விளைவித்த பயிர்களின் ஊடே வேண்டப்படாத பயிர்களும் விளைந்து நிற்கும் இப்பயிர்களே களைகளாகும். இந்தக் களைகளை அகற்றினால் தான் விளைவித்த பயிர் வேண்டியாங்கு வளரும். இன்று வரை வேளாண்மையில் இருந்து வரும் நடைமுறை இது. இவற்றையெல்லாம் அன்றைய தமிழர் அறிந்து வைத்திருந்தனர் என்பதனை,

“கைவினை மாக்கள் தம் செய்வினை முடிமார்

சுரும்பு உண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட

நீடிய வரம்பின் வாடிய விடினும்

கொடியயோர் நிலம் பெயர்ந்து உறைவேம் என்னாது

பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவில் பூக்கும்

நின் ஊர் நெய்தல் அனையேம் பெரும!”⁵⁶

எனும் பாடலில் பயிர் வளர்ந்திருக்கும் வயலில் நெய்தல் வளர்ந்து இருப்பதையும் அதைப் பறித்து வரப்பில் எறியும் காட்சியையும் புலப்படுத்துகிறது. மற்றொரு பாடலில், உழவனும் உழத்தியும் நாற்று நடும் வயலில் ஆங்காங்கே நெய்தலும் கோரையும் வளர்ந்திருக்க அதனைக் களைந்தெறியும் காட்சியினை,

“நீர்உறு செறுவின் நாற்றுமுடி அழுத்த நின்

நடுநரோடு சேறி ஆயின் அவண

சாயும் நெய்தலும் ஒம்பு மதி.....”⁵⁷

எனும் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

நீர் பாய்ச்சுதல்

குறுகப் பறக்கும் கொக்கு ஒன்று கயல்மீனைக் கொத்தக் கருதியது. கள்ளை உண்ட காரணத்தால் மிகுந்த செறுக்குடைய உழவர் காஞ்சி மரத்தின் சிறிய துண்டுகளை நேராக நட்டு, மென்மையான தண்டையுடைய கரும்புகளைக் குறுக்காக அடைத்து நெற்பயிரை உடைய வயலில் நீரைத் தேக்கி விடுவர். அவர்கள் வருந்தி முயன்று அமைத்த வளைவான அணையின் மேல் இருந்து கீழ் வரும் நீரைப் பார்த்தபடி கொக்குகள் மெல்ல மெல்லச் சென்று மீன்களைக் கொத்த நோக்கியிருக்கும் என்பதை,

“கள்ஆர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்

காஞ்சிஅ ம் குறுந்தறி குத்தி, தீம்சுவை

மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து,

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி

வருத்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை

மீது அழி கடுநீர் நோக்கி பைப்பயப்

பார்வல் இருக்கும் பயம்கேழ் ஊர்!”⁵⁸

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

நாற்று நடுதல்

மருத நில மக்கள் நெற்பயிரிடுவதை முறையாக அறிந்து வைத்திருந்தனர். நாற்றிடுவது பிறகு நாற்றைப் பிடுங்கி சீர்செய்யப்பட்ட வயலில் நடுவது வளர்ந்து முற்றிய நிலையில் அறுவடை செய்வது என அனைத்து நிலைகளையும் அறிந்திருந்தனர் என்பதனை,

“நீர் உறு செறுவின் நாற்றுமுடி அழுத்த நின்

நடுநரோடு சேறி ஆயின் அவண்”⁵⁹

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகிறது. நீர் வளம் மிக்க சேற்றில் நாற்று நடுவதற்காக உழவனோடு உழத்தியரும் சேர்ந்து செல்லுமாறு தோழி எடுத்துரைப்பதை இப்பாடல் குறிக்கிறது. நாற்று நடும் தொழிலில் பெரும்பாலும் பெண்களே இன்றும் ஈடுபடுகின்றனர். சங்க காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் இணைந்து நாற்று நட்டனர் எனும் செய்தியை இது உணர்த்துகிறது.

நாற்றுநடும்போது நன்கு இடைவெளியிட்டு நாற்புறமும் காற்றுப் புகும் வண்ணம் நடவு நடடால் நெற்பயிர் நன்கு பருத்து வளரும். நிறைந்த விளைச்சல் தரும் என்பது இன்றைய வேளாண் விஞ்ஞானிகளின் ஒருமித்த கருத்து. இதனை ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழர்கள் அறிந்து வைத்திருந்த செய்தி பெரும் வியப்பை அளிக்கிறது. இந்த அறிய செய்தியை மலைபடுகடாம்,

“பால்வார்பு கெழீஇப் பல்கவர் வளிபேகழ்வு

வாலிதின் விளைந்தன ஐவனம் வெண்ணெல்”⁶⁰

என்று வெளிப்படுத்துகிறது.

ஊன்றுதல்

நாற்று நடுதல் மட்டுமின்றித் தனித் தனி விதைகளை ஊன்றியும் வேளாண் தொழில் செய்துள்ளனர். பெரும்பான்மையும் செடிகொடிகள், மரத்தின் விதைகள் ஆகியவற்றை ஊன்றுவர் என்பதனை நற்றிணைப் பாடலொன்று ‘வெண்மணல் அழுத்தி’⁶¹ எனும் தொடரால் விதைகளை மேம்போக்காக ஊன்றுதல் இல்லாமல் அழுத்தி ஊன்றிய செய்தி அறியப் படுகிறது.

எருவிடுதல்

பயிர்கள் நன்கு செழித்து வளர்வதற்கு நீர் எவ்வாறு இன்றியமையாததோ அதைப்போல அப்பயிர்கள் சீராகவும் செம்மையாகவும் வளர்வதற்கு ஊட்டச் சத்து தேவையாகிறது. சங்க கால மக்கள் இயற்கையில் சிதைந்த எருக்களையே உழவுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ள செய்தியினை,

“முன்றில் உணங்கள் மாந்தி, மன்றத்து

எருவின் நுண் தாது குடைவன ஆடி”⁶²

எனும் அடிகள் வீட்டு மன்றத்தில் எருவினை பாதுகாத்து வந்ததனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பயிர்ச் சுழற்சி

ஒரு பயிரைப் பயிரிட்ட நிலத்தில் மீண்டும் அப்பயிரைப் பயிரிடாமல் வேறு பயிரைப் பயிரிடுதல் பயிர்ச்சுழற்சி என்பர் இன்றைய வேளாண் விஞ்ஞானிகள். இம்முறைகள் நன்செய், புன்செய் இரண்டிற்கும் பொதுவானதாகும். மருத நிலத்தில் நெல்லையோ கரும்பையோ தொடர்ந்து பயிரிடும் பழக்கம் உழவர்களால் இருந்ததில்லை. நெல்லையும் கரும்பையும் மாற்றி மாற்றிப் பயிரிட்டார்கள் என்பதனை, “இருங்கதிர் அலமரும் கழனிக் கரும்பின் விளைகழை”⁶³ எனும் பாடல் உறுதி செய்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் ‘கரும்பறுக்கும் ஒலியும் நெல்லறுக்கும் ஒலியும் ஒரே நேரத்தில் சேர்ந்து ஒலித்தது’⁶⁴ என்ற பொருநராற்றுப்படை அடியால் ஒரே பருவத்தில் ஒரு வயலில் கரும்பும் வேறு வயலில் நெல்லும் பயிரிடப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. இதனைப் போன்றே கலப்புப் பயிர் பற்றி ‘குறுந்தொகையும்’⁶⁵ ஊடுபயிர் பற்றி ‘பெரும்பாணாற்றுப்படையும்’⁶⁶ தொடர்பயிர் பற்றி ‘ஐங்குறுநூறும்’⁶⁷ பரக்கப் பேசுகின்றன.

காவல் செய்தல்

நிலத்தில் உழுது விதைப்பதோடு நின்றுவிடாமல் அவை துளிர்த்து முளைத்துப் பயிராகும் வரை நன்கு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். பயிர்ப்பாதுகாப்பை,

“ஏரினும் நன்றாம் எருவிடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்று அதன்காப்பு”⁶⁸

என்று வள்ளுவம் வலியுறுத்தும். வேளாண்மையில் தினைப்புனம்காத்தல் என்பது சங்ககால மக்களின் வழக்கம். இதில் ஆண்களும் பெண்களும் ஈடுபட்டிருந்தனர். பகலில் பெண்களும் இரவில் ஆண்களும் காவல் புரிந்திருந்தனர். தினை வேளாண்மையில் இத்தகைய காத்தல் தொழில்கள் நடைபெற்றன. விளைநிலத்தைப் பாழ்படுத்தும் விலங்குகளை விரட்டப் பல விதமான பொறிகளைப் பண்டைய தமிழர்கள் பயன்படுத்திய பாங்கினை ‘நற்றிணை’⁶⁹ ‘மலைபடுகடாம்’⁷⁰ ஆகிய பாடல்கள் காட்டும்.

பயிர்களைப் பரண் அமைத்துப் பாதுகாத்த முறையினை மருதத்தினைப் பாடலொன்று சிறப்புற விளக்குகிறது.

“எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்

குருகுஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்”⁷¹

என்ற பாடல் வேங்கை மரத்தின் மேலே பரண் அமைத்துப் பயிர்களைப் பாதுகாத்த செய்தியினை அறிவிக்கிறது. விளை பயிரை விரும்பி உண்ணும் விலங்குகள் பற்றிய செய்தியும், அப்படி வந்த விலங்கைக் கயிறு கொண்டு கட்டி வைத்த காட்சியினையும் அகநாநூறு அழகுபட எடுத்துரைக்கிறது.

“செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரியப் புனிற்றுக் கதிர்

மூதா தின்றல் அஞ்சி, காவலர்

பாகல் ஆய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇ,

காஞ்சியின் அகத்து கரும்பு அருத்தி யாக்கும்”⁷²

மழை மிகுதியாய் விதைத்த நெல்லின் முளைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இன்றும் உழவர்கள் விதைநாற்றைப் பாதுகாப்பாக காத்து வருவர். இதனை சங்க காலத்திலே மிகச் சிறப்பாகக் காவல் செய்ததனை,

“மாரி கடிகொள காவலர் கடுக

வித்திய வெண்முளை களவன் அறுக்கும்”⁷³

என்ற பாடல் நீர் மிகுதியால் நண்டுகளிடமிருந்து காப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆடு, மாடு, பறவை, நண்டு இவற்றிலிருந்து பயிர்களைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பாதுகாத்தனர் என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகிறது.

அறுவடை

‘நிலத்திற்கு அணியென்ப நெல்லும் கரும்பும்’ என்று ‘நான்மணிக்கடிகை’⁷⁴ சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. நெல், கரும்பு இவ்விரண்டும் முக்கிய விளை பயிராகும். நாட்டின் வளத்தில் இவை பெரும்பங்கு வகித்தது என்றால் மிகையாகாது. கழனியெங்கும் நன்கு பருத்து முற்றிய நெற்கதிர்களை வெண்ணெல் அரிஞரும் செந்நெல் அரிஞரும் சேர்ந்து அறுவடை செய்கின்றனர். அதற்கு முன்பாக அக்கழனியில் கூடுகட்டிக் குஞ்சுகளுடன் வாழும் பறவைகளை விரட்ட தண்ணுமை முதலிய கருவிகளை இசைக்கின்றனர். நெல் வயல்களில் தானாக வளர்ந்திருந்த செந்தாமரைப் பூக்களை எடுத்தெறிகின்றனர்.

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி

வாங்குசினை மருதத் தூங்குதனர் உதிரும்”⁷⁵

என்று நற்றிணையும்,

“எரி அகந்தன்ன தாமரை இடைஇடை

அரிந்து கால்குவித்த செந்நெல் வினைஞர்”⁷⁶

என்று அகநானூறும் எடுத்துரைக்கிறது.

கடாவிடுதல்

அகன்ற நெற்களத்தில் நெற்போரைப் பிரித்துக் கடாவிடுவர். மிதமான காற்றிலே நெல்லைத் தூற்றும் போது பறந்து போன உமிகளும் துரும்புகளும் உப்பளத்தல் உள்ள பாத்திகளில் பரந்து நிறைவதனை,

“நீர்கூழ் வியன்களம் பொலிய, போர்பு அழித்து

கள்ஆர் களமர் பகடுதலை மாற்றி

கடுங்காற்று எறிய, போகிய துரும்புடன்

காயல் சிறுதடித்தக் கண்கெடப் பாய்தலின்”⁷⁷

என்ற பாடல் விவரிக்கிறது.

நெல் அறுவடை செய்து கட்டுக்கட்டாக களத்து மேட்டில் குன்று போல் அடுக்கி வைத்திருந்த செய்தியை ‘மதுரைக்காஞ்சியும்’⁷⁸

“வெண்ணெல் அரிநர் பெயர்நிலைப் பின்றை

இடைநிலம் தெரிதரு நெடுங்கதிர்ப் பல்கூட்டுப்”⁷⁹

எனும் அகநானூற்று அடிகளும், குன்றம் போல் நெல் மூட்டைகள் அடுக்கப் பட்டிருந்ததைப் ‘பொருநராற்றுப்படையும்’⁸⁰ வெளிப்படுத்துகின்றன.

சங்க காலத்தில் அட்டவாயில், அம்பர், ஆர்க்கலி, இருப்பை, உறந்தை, கழாஅர், குடந்தை, சாயக்காடு, பறந்தலை, முத்தாறு, வல்லம், வேளூர், ஊதூர், அள்ளூர், சிறுகுடி, மரந்தை, தொண்டி, சாலியூர் முதலிய ஊர்கள் நெல் விளையும் ஊர்களாக இருந்ததனை சங்க இலக்கியத்தில் நெல்விளையும் ஊர்கள் எனும் ஆய்வுக் கட்டுரையில் இல.செ. கந்தசாமி பதினேழாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை தொகுதி மூன்றில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நெல்விளைவிற்கு நிலவளம் நீர்வளம் மட்டுமின்றி நீர் நலமும் இன்றியமையாதது என்பதும் ஆற்று நீரே அத்தகைய நலம் சான்றது என்பதும் புலனாகிறது காரணம் ஆற்று நீர் உப்புத் தன்மை அற்றது பயிர்கள் நன்கு வளர்வதற்கு ஏற்றது. வண்டல் மணலைக் கொணர்வது உழவர்களுக்கு இறைப்பு இல்லாமல் கிடைப்பது.

கரும்பு

நெல்லும் கரும்பும் நிறைந்து காணப்படும் மருத நிலத்தில், மக்களின் பொருளாதார ஏற்றத்திற்கு முதன்மைக் காரணமாயிருக்கிறது.

“அமரர்ப் பேணிபு மாவுதி யருத்தியும்
அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்தும்
நீரக விருக்கை யாழி குட்டிய
தொன்றிலை மரபினின் முன்னோர்”⁸¹

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல் அதியமானின் முன்னோர் தமிழ் மண்ணிற்குக் கரும்பினைக் கொண்டு வந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. புறநானூறு காட்டும் தமிழ் நாகரிகம் பற்றி உரை நிகழ்த்திய ஓளவை.சு. “அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு சீன நாட்டிலிருந்து அதியனின் முன்னோரால் கொணரப்பட்டிருக்கும்”⁸² எனக் கூறுகிறார்.

நெற்பயிர் போல் நிலத்தில் கரும்பு பரந்துபட்டு நடாமல், பாத்தி கட்டி நடப்பட்ட முறையினை, “கரும்பு நாடு பாத்தியில் கலித்த ஆம்பல்”⁸³ எனும் அடி விளக்ககின்றது.

சுமை ஏற்றிவரும் வண்டி சேற்றில் மாட்டிக் கொண்ட போது கரும்புக் கட்டுகளை அழுந்தப்போட்டு வண்டியினை சேற்றிலிருந்து விடுவித்ததனை,

“கள்கொண்டு மறுகும் சாகாடு அளற்று உறின்

ஆய்கரும்பு அடுக்கும் பாய்புனல் ஊர்!”⁸⁴

என்னும் பாடல் கரும்பு செழித்தும் பருத்தும் வளமாக இருந்ததைப் புலப்படுத்துகிறது.

மாங்கனிகளை உதிர்க்க மரக்கம்பு கொள்ளாமல் கரும்பைப் பயன்படுத்தினர் எனும் கூற்று மருத நிலக் கரும்புகளின் உறுதித் தன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

“பின்றைக் கண்ணிப் பல்ஆன் கோவலர்

கரும்பு குணிலா, மாங்கனி உதிர்க்கும்”⁸⁵

கரும்பிலிருந்து சாறெடுக்க எந்திர ஆலைகள் அமைத்துத் தொழில் புரிந்ததையும் எந்திரம் எழும்பும் ஒலி களிறு பிளிற்றும் ஒலி போல் இருந்ததனை, “கரும்பின் எந்திரம் களிறு எதிர் பிளிற்றும்”⁸⁶ எனும் ஐங்குறுநூற்று மருதத்திணைக் குறிப்பிடுகிறது.

‘பெரும்பாணாற்றுப்படை’⁸⁷ ‘பட்டினப்பாலை’⁸⁸ ‘பதிற்றுப்பத்து’⁸⁹ ‘புறநானூறு’⁹⁰ ‘மதுரைக்காஞ்சி’⁹¹ போன்ற சங்கப்பாடல்கள் மருத நிலத்தில் கரும்புகள் மிகுதியாகப் பயிரிடப்பட்டதைக் காட்டுகின்றன.

தச்சத் தொழில்

நானிலப் பாகுபாட்டில் மருத்திணை மருத மரங்கள் நிறைந்த பகுதியாக அறியப்பட்டது. நனிநாகரிகர் நிறைந்த அந்நிலத்தில் கடிய ஊர்திகளும் கழனியை உலுக்கும் ஏர்க் கலப்பைகளும் எங்கும் நிறைந்து காணப்பட்டன. இதனை ஆக்கும்

தொழில்வினைஞரே தச்சர் ஆவார். மரவேலைகள் செய்வதனால் அவர்கள் ‘மரங்கொல் தச்சன்’⁹² என அழைக்கப்பட்டனர். நீரில் மிதக்கும் கலங்கள் முதல் நிலத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடும் சிறுதேர்கள் வரை அவர்களின் கைவண்ணத்தால் உருவானவையே. சங்க இலக்கியங்களில் தச்சர்கள் ‘கருந்தொழில் வினைஞர்’⁹³ என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். தச்சத் தொழில் செய்தலுக்காக ‘சிறுவர்கள்’⁹⁴ மரம் வெட்டும் செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளதால் அத்தொழில் அவர்களின் குலத்தொழிலாகக் கருதப்பட்டதை உணர முடிகிறது. தச்சச் சிறார்கள் தேர் செய்த சிறப்பை,

“தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த

ஊரா நற்றே குருட்டிய புதல்வர்”⁹⁵

எனும் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. மருதநிலத்துச் சிறார்கள் தேர் உருட்டி விளையாடும் நிகழ்ச்சியினை, “தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்”⁹⁶ என்ற அடி தெரிவிக்கின்றது. தச்சர்களின் ஆற்றலை சிறுபாணாற்றுப்படை, “தேர் எவ்வகையான குற்றமும் இன்றி உருண்டோடும் தன்மையது. பயன்பாட்டிற்கேற்றது. கூரியவாளினால் செதுக்கப்பட்ட குறட்டினையுடையது. சில்லுகளில் பொருத்தப்பட்ட ஆர்கள் கூதிர்காலத்தே வானில் தோன்றும் மதியின் கிரணங்கள் போல் தோன்றும் பல வண்ணங்கள் பூசப்பெற்றுப் பல்வகைச் சித்திரங்களை உடையனவாக இருந்தன”⁹⁷ என்று தச்சர்களின் சிறப்பை எடுத்தியம்புகிறது. ‘எண்தேர் செய்யும் தச்சன்’⁹⁸ எனும் செய்தி ஒரு மாத காலத்தில் எட்டு தேர்களைச் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்ற தச்சன் ஒரு மாத காலத்தில் வலிமையான ஒரே தேரைச் செய்த செயலைக் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் தேர் பற்றிய குறிப்புகள் நூற்று இருபத்து ஒன்பது இடங்களில் வருகிறது. தேர்களும் ஏர்களும் நிறைந்து காணப்படும் சங்கப் பாக்களில் ‘தச்சர்’ எனும் சொல் நான்கு இடங்களில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மண்பாண்டத் தொழில்

மருத நில மக்கள் மேட்டுக்குடி என்றும் உழைக்கும் குடி என்றும் இருவேறு பிரிவினராய் இருந்தனர். மேட்டுக்குடி மக்கள் தங்களின் அன்றாடத் தேவைக்கான கலங்களைத் தத்தம் தகுதிக் கேற்பப் பொன்னாலும் செம்பாலும் அமைத்துக் கொண்டனர். உழைக்கும் குடி மண்பாண்டங்களையே பெரிதும் நம்பியிருந்தனர். மண்பாண்டம் செய்யும் குயவர்கள் சமுதாயத்தில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர். அவர்களின் சிறுவர்கள் ‘வேட்கோச் சிறாஅர்’⁹⁹ என அழைக்கப்பட்டனர். குயவர்கள் பானையுடன் உறியையும் செய்ததை ‘அகநானூறு’¹⁰⁰ விவரிக்கும். ‘ஈமத்தாழி’¹⁰¹ செய்வதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் உறுதி செய்யும். அவர்கள் பணியை,

“கலஞ்செய் கோவே! கலஞ்செய் கோவே!

இருள் திணிந்தன்ன குருஉத்திரள் பருஉப்புக்கை

அகல் இரு விசும்பின் ஊன்றும் சூளை

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே”¹⁰²

எனும் புறப்பாடல் காட்டும். அவர்கள் ‘பசுமண்ணையம் ஆர்க்கால் கொண்ட சக்கரத்தையும் கருவிகளாகக் கொண்டவர்கள்’¹⁰³ என்றும் ‘சமைக்கும் கலங்களை வனையும் போது கரிய நிறத்துடன் திரண்டு மிக்க புகை அகண்ட வானத்தில் சென்று தங்கும் சூளையை உடையவர்கள்’¹⁰⁴ என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் வைத்திருக்கும் சக்கரம்,

“அச்சடைச் சாகாட்டு ஆரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போல.....”¹⁰⁵

என்ற உவமையால் குறிக்கப்படும். பலியிடுதல், ஊர்த்திருவிழாவை முறைப்பட அறிவித்தல் ஆகியனவும் அவர்களின் தொழிலாக இருந்துள்ளதை, “பலிக்கள் ஆர்கைப்பார் முதுகுயவன்”¹⁰⁶ என்ற பாடல் அடியால் முதுகுயவன் பலியிடுவதையும்,

“கண்ணி கட்டிய கதிர்அன்ன

ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி

யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந்தெருவில்

சாறு என நுவலும் முதுவாய்க் குயவ”¹⁰⁷

எனும் பாடலில் ஊர் விழாவை அறிவித்தலையும் காண முடிகிறது. இரண்டு பாடல்களிலும் குயவர் ‘முதுகுயவன்’ ‘முதுவாய்க்குயவன்’ என விளிக்கப்படுதலால் வயதில் மூத்த குயவர்களே இப்பணிக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டனர் என்பது உறுதியாகிறது. இரண்டிலும் அவர்கள் ‘நொச்சி மாலை’ அணிந்திருந்ததை உறுதி செய்கிறது. இவருள் வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் புறம் அறுபத்தாறைப் பாடியவர். இத்தொழில் செய்யும் இவர்களுள் பாடல் இயற்றும் வல்லமை பெற்ற புலவர் இருந்ததையும் உறுதிசெய்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படும் இவர்களின் செயல், தொழில் ஆகியன மருதத் திணையில் அவ்வளவாக இடம்பெறவில்லை என்ற உண்மையும் இங்கு உரைக்கத்தக்கதாகும்.

கால்நடை காத்தல்

ஒரு காலத்தில் அவரவர் காத்து வளர்க்கும் கால்நடையே அவரவர்களின் செல்வமாகக் கருதப்பட்டது. ‘மாடு’ என்றால் எருமை, கிடா, பசு, காளை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். ஓரிடத்தில் தங்கி வாழும் மருத நில வாழ்வைவிடப் பல

இடங்களில் சென்று வாழும் முல்லை நில வாழ்வே மனித இன வரலாற்றில் மூத்தது. பெண்களின் உடல் இயல்பை ஒட்டியே காலப்போக்கில் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிலத்தை நம்பி வாழும் மருத நில வாழ்வு அரும்பியது. பெண்டிர் கருவுறுதல், பத்து மாதச் சுமை, மாதாந்திரப் பூப்பு, அதனால் ஏற்படும் உடல்தொல்லை ஆகியன, பெண்டிர் மாடுகளைப் பற்றிச் செல்லும் நாடோடி வாழ்விற்கு இடையூறாக இருந்தன. எனவே பெண்டிர் குறிப்பிட்ட இடத்தில் தங்கி நிலத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளும் வேளாண்மை வாழ்வை மேற்கொண்டனர். மனித இனத்தில் தொடக்கக் கால மருதநில வாழ்வு பெண்டிரைச் சுற்றியே அமைந்திருந்தது. மாடு காக்கும் மேய்க்கும் தொழிலில் பெருவாரியாக அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். மாட்டைச் சார்ந்த வாழ்வே பண்டைய வாழ்வாக இருந்தது. மாடு தமிழர்கட்குச் செல்வமாகக் கருதப்பட்டது போல் ஆரியர்களுக்க குதிரை பெருஞ்செல்வமாகக் கருதப்பட்டது.

“நீர் வளமும் நில வளமும் குறைந்த புன்செய் நிலப்பகுதியாகிய முல்லை நிலத்தில் மக்கள் ஆடு, மாடு வளர்ப்பதைப் பெருந்தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும் மருத நிலத்தில் கால்நடைகளைப் பயன்படுத்தி வயலினை உழுவதற்கும், பால் முதலியவற்றைப் பெறுவதற்கும் கால்நடைகளைத் தங்களுடைய இல்லங்களில் உழவர்கள் வளர்த்து வந்தனர்.”¹⁰⁸

பண்டைத் தமிழர்கள் மாடுகளை பெருஞ்செல்மாகக் கருதினர். ‘மாடு’ என்பதற்கு வள்ளுவர் செல்வம் என்றே குறிப்பிடுவார்.¹⁰⁹ “அந்நாளில் ஓர் அரசன் மற்றொரு அரசனின் செல்வத்தைக் கவர்ந்து கொள்ள விரும்பினால் முதலில் அவன் நாட்டம் பசுக்கள் மீதே விழும். அதனை நிரை கவர்தல் எனும் போர் முறையால் அறியலாம். முதல் நிலையில் பயிர்களை விளைவிப்பது மட்டுமின்றிக் கால்நடைகளை வளர்ப்பதும் வேளாண்மைத் தொழிலின் ஒரு கூறாயிருந்தது. நாளடைவில் முல்லை நிலத்திற்கு உரியத் தொழிலாய் அமைந்தது”¹¹⁰

மருத நிலத்து மக்கள் இல்லங்களில் தொழுவம் அமைத்து எருமைகளைப் பாதுகாத்து வந்தனர். பாதுகாப்பாகத் தொழுவத்தில் கட்டியிருந்த எருமைகளின் பாலைக் கறந்தபின் விடியற்காலையிலேயே அவற்றை மேய்ச்சலுக்கு அழைத்துச் சென்றதை,

“மன்ற எருமை மலர்தலைக் காரன்

இனிதீம் பாற்பயம் கொண்மார் கன்றுவிட்டு

ஊர்க்குறு மாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்”¹¹¹

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன. தூண்தோறும் எருமைகள் கட்டியிருந்த இல்லத்தை,

“தடமருப்ப எருமை மடநடைக் குழவி

தூண்தோறம் யாத்த காணிதகு நல்லில்”¹¹²

என்றழைத்தனர். மேய்ச்சலுக்குப் பிறகு மாடுகள் மருதமர நிழலில் ஓய்வெடுக்கும் காட்சியினை, “மருத மரநிழலில் எருதொடு வதியும்”¹¹³ எனும் அடி புலப்படுத்துகிறது. கால்நடை வளர்ப்பதில் தொழுவம் அமைத்து மாடுகளைப் பேணுவதும் பால் கறந்த பின் மேய்ச்சலுக்கு இட்டுச் செல்வதும் வேலை முடிந்த பின் மரநிழலில் அவற்றைக் களைப்பாறச் செய்வதும் மருதநில மக்களின் வாழ்வாக இருந்துள்ளதைக் காணும் போது அவர்கள் கால்நடையைப் பெரிதும் பாதுகாத்து வளர்த்ததை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

உடை வெளுத்தல்

சுத்தாட்டம் நடக்கும் இயல்பான ஒலியுடைய பழைமை சார்ந்த ஊரில் செல்வந்தர்களின் ஆடைகள் வெளுக்கப்பட்டுப் பின்னர் உலர்த்தப்படுகின்றன. முதல் நாள் இரவில் சோறு வடித்த கஞ்சி கொண்டு அவ்வாடைகள் நனைக்கப்படுகின்றன என்ற குறிப்பால் உடைகள் கஞ்சியிட்டுத் தோய்ந்து அணிகின்ற வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. துணி வெளுப்பது மகளிர் என்ற குறிப்பும் உணரத் தக்கது. அவரும் வறுமையில் வாடாது செழுமையில் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

“ஆடுஇயல் விழவின் அழுங்கல் மூதூர்
உடையோர் பன்மையின் பெருங்கை தூவா,
வறனில் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப்புக் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு”¹¹⁴

நற்றிணைப் பாடல் ‘புகாப்புக்’ எனும் சொல்லாட்சியால் குறிக்கப் பெற்ற ‘கஞ்சி’ குறுந்தொகைப் பாடலில் ‘பசை’ என்றே கூறப்படுகிறது. ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி போடுவதால் அவை முருக்காக இருக்கும் செய்தியையும் குளத்து நீரில் பலமுறை தோய்த்து எடுத்தாலும் முருக்குத் தன்மை மாறாது இருப்பதையும் குறிக்கிறது. ‘புலைத்தி’ என்று அழைக்கப்படும் ஆடைவெளுப்பவர் அழகும் நன்மை செய்யும் நற்பண்புகள் கொண்டவளாகத் திகழ்வதையும் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துக் காட்டுகிறது. இக்குறுந்தொகைப்பாடல்,

“நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துக்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும்”¹¹⁵

எனக் கூறுகிறது. இத்தகைய நற்பண்புகள் கொண்டதாலேயே புலத்தியர் காதலரிடையே சந்து செய்விக்கத் தூது செல்வதாகவும் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“நாடிநின் தூது ஆடித் துறைச் செல்லாள், ஊரவர்

ஆடைகொண்டு ஒலிக்கும் நின் புலைத்தி காட்டு”¹¹⁶

எனும் அடிகள் இதனை விவரிக்கின்றன. இங்கு ஆடை வெளுப்பவரின் அறிவுத்திறன் உய்த்துணரப்படுகிறது. விழாக்காலங்களில் அவள் மீது தெய்வம் ஏறி ஆடுவதை ‘முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி’ என ‘புறநானூறு’¹¹⁷ குறிப்பிடுகிறது.

“களர்படு கூவல் தோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தூவெள் அறவை”¹¹⁸

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல் துணி வெளுக்கும் புலைத்தி சிறுகிணறு தோண்டி அதில் உலர்மண் சேர்த்துத் தினமும் ஆடைகளை நனைப்பதனால் ஆடைகள் வெண்மை நிறமாக மாறுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

புலத்தி, புலைத்தி என்ற பொண்பாற் பெயருக்கு இணையாக புலத்தன் என்றோ புலைத்தன் என்றோ இல்லை. அதற்குரிய ஆண்பாற்பெயர் ‘காழியரே’ ஆடை வெளுக்கும் பெண்டிர் தமக்குத் துணையாகத் தம்புதல்வரை ஈடுபடுத்தலை ‘அகம்’¹¹⁹ சுட்டுகிறது. பனைஓலை கொண்டு பெட்டிகளைச் செய்து விற்பதும் இவர்களின் துணைத் தொழிலாக இருந்ததனை ‘கலித்தொகை’¹²⁰ காட்டுகிறது. தம் தொழிலுக்கு ஊதியமாக எவற்றை எப்படிப் பெற்றனர் என்பதற்கான விளக்கங்கள் சங்கப்பாக்களில் காணப்படவில்லை.

பொன் செய்தொழில்

பொன்னும் மணியும் பூட்டி மகிழ்ந்தாடும் மருத நில மக்கள் புறநாகரிகத்தில் பிற நில மக்களைக் காட்டிலும் மிகுந்து வேறுபட்டிருந்தனர். ஆடவர்பெண்டிர் குழந்தைகள் என அனைத்து மக்களும் பொன் அணிகலன்களைப் பூட்டி மகிழ்ந்திருந்த செய்தியினை மருதத்திணைப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. பழந்தமிழகத்தில் குலத்தொழிலின் அடிப்படையில் பெயர்கள் இடப்பட்டதற்கான சான்றுகள் பல, சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. ‘குதிரைத்தறியனர்’¹²¹ ‘வெண்ணிக்குயத்தியார்’¹²² ‘அறுவை வணிகன் இளவேட்டனார்’¹²³ ‘மருத்துவன் தாமோதரனார்’¹²⁴ என்ற பெயர்கள் தொழில் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதனைக் காண முடிகிறது. இதைப்போலவே ‘தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார்’¹²⁵ ‘மதுரைக்கொல்லன் வெண்ணாகனார்’¹²⁶ ‘மதுரைப் பொன்செய் கொல்லன் வெண்ணாகனார்’¹²⁷ ‘தங்கால் பொற்கொல்லனார்’¹²⁸ ஆகிய பெயர்கள் பொன்செய் தொழிலில் அவர்கள் பெற்றிருந்த பெருமையினைக் குறிப்பிடுகிறது.

பொற்கொல்லர் அணிகலன் செய்ய உறுதுணையாயிருக்கும் ‘பொன் செய்வெள்ளம்’¹²⁹ பற்றியும், செய்த பொன்னை உரசிப்பார்க்கும் ‘பொன் உரைகல்’¹³⁰

பற்றியும், பொன்னால் காசு செய்ததைப் ‘பொன்செய்காசு’¹³¹ என்றும் அவர்களுக்குரிய ‘பொன்’¹³² பற்றிய குறிப்பையும் நற்றிணை தெரிவிக்கிறது. இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற பொன் தொழில் பற்றிய குறிப்புகளோ செய்திகளோ மருதத்திணைப் பாக்களில் இடம்பெறவில்லை என்பது பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

கொல்லுத் தொழில்

சமூகத்தின் பொருளாதார ஏற்றத்தில் பெரும்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர் கொல்லர்களே. கொல்லரை ‘பொன்செய் கொல்லர்’ என்றும் ‘இரும்புசெய் கொல்லர்’ என்றும் சங்க காலச் சமுதாயம் அழைத்து வந்தது. இரும்பு செய்கொல்லரை ‘கம்மியன்’¹³³ என்றும் ‘கம்மியர்’¹³⁴ என்றும் அழைத்தனர். கொல்லன் வருந்தி உழைக்கும் வல்லமை பெற்றவர் என்ற காரணத்தால் ‘கருங்கை கொல்லன்’¹³⁵ என்று அழைக்கப்பட்டனர். கருமை + கை என்று பிரிப்பர். கருமை என்பதற்கு வலிமை என்பது பொருள். வலிய கையை உடையவன் கொல்லன் என்பதே இதன் பொருள். இவனுக்கு ‘வேல் வடிப்பவன்’¹³⁶ ‘யானைக்குத் தோடி இடுபவன்’¹³⁷ ‘கருங்கை வினைஞர்’¹³⁸ என்ற பெயர்களும் உண்டு.

தேரின் அச்சமுதல் ஏரின் கொழுவரை அனைத்துப் பொருட்களும் கம்மியரின் கை வண்ணத்தால் வடிக்கப்பட்டவையே. இரும்புசாறு பிழி எந்திரங்கள், போராயுதங்கள் பயிர்த்தொழில் பொருள்கள் பல்வேறு தொழில்களுக்கு வேண்டிய கருவிகள், வீட்டுப் பயன்பாட்டுக்குரிய பொருள்கள் என எல்லாப் பொருள்களையும் செய்ய வேண்டி இருந்ததால் சமுதாயத்தில் கொல்லர்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

புறநானூற்றுப் பொன்முடியார் பாடலில் ‘வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர் கடனே’¹³⁹ என்ற வரியின் மூலம் ஒரு தொழில் செய்வதனையே கடமையாகக் கொண்ட தொழில் கொல்லுத் தொழில் என்பது நன்கு விளங்குகிறது. தாய் தந்தையருக்கு அடுத்த நிலையில் கொல்லர் பெற்றிருந்த பெருஞ்செல்வாக்கையும் பெருமையையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பட்டைக்கல்லின் உதவியால் கருவிகள் ஆயுதங்கள் போன்றவற்றைக் கூர்மைப்படுத்துவதால் ‘காரோடன்’¹⁴⁰ என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். புதுப்புது கருவிகளை ஆக்குவது மட்டும் கொல்லரது வேலையன்று, ‘சிதைந்து போனவற்றைச் சரிசெய்வதும் இவர்களின் கடமையாக இருந்தது’¹⁴¹ இவர்கள் பணிபுரியும் இடத்திற்குக் ‘கொற்றறை’¹⁴² எனப் பெயர் பெற்றதை சங்க நூல் கூறுகிறது.

கொல்லுத் தொழில் தொடர்பான ‘இரும்பு’¹⁴³ ‘எ.கு’¹⁴⁴ போன்ற பொருள்கள் இருந்தமையைப் பத்துப்பாட்டு கூறுகிறது. கொல்லன் தம் பணிக்களரியில்

பயன்படுத்தும் ‘குறடு’¹⁴⁵ ‘துருத்தி’¹⁴⁶ ‘முட்டிகை’¹⁴⁷ ‘பட்டைக்கல்’¹⁴⁸ போன்றவை சங்க இலக்கியங்களில் உவமைகளாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

நாட்டின் செல்வத்திற்கும் செல்வாக்கிற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும் கொல்லர்களின் பணி அதிகமாகிக் கொண்டே போனதால் கொல்லர்களின் தட்டுப்பாடும் அதிகமானது ஏழு ஊர்களில் உள்ள மக்கட்குச் செய்ய வேண்டிய கொல்லுத் தொழிலுக்குப் பொதுவாக ஒரு கொல்துறையே காணப்பட்டதாகக் ‘குறுந்தொகை’¹⁴⁹ கூறுகிறது.

பொற்கொல்லர்கள் பற்றியும் அவர் பயன்படுத்திய கருவிகள் பற்றியும் மிகப்படப் பேசுகின்ற சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இது பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக இல்லாதது பெரும் வியப்பைத் தருகிறது. ஐங்குறுநூறு மருதப் பாடலில் ‘மரக்கால்’ பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. அது செம்பால் செய்யப்பட்ட மரக்கால் அதற்கு ‘அம்பணம்’ என்று பெயர்.

“அம்பணத்தன்ன ஆமை ஏறிச்

செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பலதுஞ்சம்”¹⁵⁰

ஆமையின் மீது செம்புக்குழம்பைப் போன்ற ஆமையின் பார்ப்பு உறங்குகிறது. ஆமைப் பார்ப்பின் அடிப்பகுதி செந்நிறமாய் இருக்கும். ஆமை, கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட மரக்கால் போல் இருக்கும். ஆமைக்கும் அதன் குஞ்சுக்கும் மரக்கால் செம்புக்குழம்பு உவமை. கம்மியர், செம்பு பாணை கடையும் போது பொறி ஏற்படும். இதனை,

“..... கம்மியர்

செம்பு சொரி பானையின் மின்னி”¹⁵¹

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

நானிலத்தில் நாகரிகத்தின் தொட்டில் மருதமாகும். இங்கு தான் உழவுத்தொழிலுக்கும் உற்பத்தித் தொழிலுக்கும் ஊர்திகளுக்குக் கருவிகள் ஆக்கித் தரும் கொல்லுத் தொழிலுக்கு இன்றியமையாத பொருளாகிய இரும்பு பற்றி, ‘இருபத்தொன்பது இடங்களிலும்’¹⁵² ‘எ.கு பற்றி நாற்பத்தைந்து இடங்களிலும்’¹⁵³ குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் சங்க இலக்கியங்களில் மருதத்திணையில் இது பற்றி அதிகமாகப் பேசப்படாமல் இருப்பது வியப்பினும் வியப்பே.

சங்க காலத்தில் இரும்பின் பயன்பாடு மிக அதிகமாக இருந்தது. ‘இரும்பு செய் கொல்லன்’¹⁵⁴ ‘இரும்பு வடித்தன்ன’¹⁵⁵ ‘இரும்பு திரித்தண்ண’¹⁵⁶ ‘இரும்பு புனைந்து இயற்றாப்பெரும் பெயர்த்தோட்டி’¹⁵⁷ ‘இரும்பு தலையாத்ததிருந்து கணை எழுக்கோல்’¹⁵⁸ ‘இரும்பு செய் விளக்கு’¹⁵⁹ ‘எ.குடை இரும்பு’¹⁶⁰ ‘கருங்கை கொல்லன்

செந்தீ மாட்ரய இரும்பு உண்தீரினும்¹⁶¹ இரும்பு பயன்படுத்தும் கருங்கை கொல்லன், விரைத்து எறி கூடமொடு பொருஉம் உலைக்கல்¹⁶² எனும் சங்க இலக்கியம் தொடர்களால் கொல்லர்களின் பெரும் உழைப்பும் இரும்பின் பயன்பாடும் தெற்றெனத் தெரிகின்றது.

ஆடை நெய்தல்

காட்டில் திரிந்து காய்கனி தின்று விலங்குகளிடையே வாழ்ந்து வந்த மனிதன் பிறந்த மேனியோடு சுற்றித் திரிந்தான். சற்று சிந்திக்கத் தொடங்கிய பொழுது கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி வாழ்ந்தான். இயற்கையின் வெட்பதட்ப நிலைகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள தழைகளையும் மரப்பட்டைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஓர் ஆடையாக்கி அதனை உடுத்திக் கொண்டான். காலப்போக்கில் தான் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் தோல்களை உரித்து வெயிலில் உலர்த்தி பின்னர் அவற்றை ஆடையாக அணிந்து கொண்டான். தோலாடை நாகரிக வரலாற்றில் இரண்டாம் நிலையாகும். மனிதன் தன்னுடைய அறிவு முதிர்ச்சிக்கும் வாழ்க்கை உறுதிக்கும் ஏற்பப் பஞ்சினாலும் பட்டினாலும் விலங்குகளின் மயிர்களினாலும் ஆடைகளைச் செய்தான். நாகரிகத்தின் கொடுமுடியை எட்டிப்பிடித்த மனிதன் பூவாடை, பாவாடை, சிற்றாடை, மெல்லாடை, மென்துகிலாடை, பொன்னாடை முதலிய பலதரப்பட்ட ஆடைகளை அணிந்து அகமகிழ்ந்தான்.

இயற்கையோடு இணைந்து இயற்கை வாழ்வு வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்மக்கள் ‘உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே’ எனக் கொண்டிருந்தனர். உடுக்கின்ற ஆடையை ஆடை என்பது மரபு. உடையைக் கலிங்கம், துகில், துணி, ஆடை, உடை, காழகம், அறுவை என்றெல்லாம் அழைத்து மகிழ்ந்தனர்.

“வேளாண்மைக்கு அடுத்து மக்கள் நாகரிகமடையத் தொடங்கியதும் கையாண்ட முதல் கைத்தொழில் இதுவேயாகும்”¹⁶³ தமிழகத்தில் பருத்திப் பஞ்சு விளைந்தது. பருத்தியை நூல் நூற்று ஆடை நெய்தார்கள். பருத்தி பயிரிடும் தொழிலும், பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்கும் தொழிலும், நூற்ற நூலைத் துணியாக நெய்யும் நெசவுத் தொழிலும் சிறப்புற நடைபெற்றன.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் நெசவுத்தொழில் பற்றிய குறிப்புகள் இன்மையாயினும் பல்வேறு பருத்தி ஆடைகளும், வண்ணம் பூசப்பட்ட ஆடைகளும் மருத நில மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“துணி நெய்வோர் நீண்ட ஆடைகளாக நெய்துவிட்டுப் பிறகு வேண்டிய அளவிற்கு அதனைத் துண்டுகளாகக் கத்தரித்து விடுவர், இவ்வாறு வெட்டப்பட்டவற்றிற்கு அறுவை, துணி என்பன பெயர், நெசவு வணிகர்க்கு அறுவை வணிகர் என்பது பெயர். நகரங்களில் அறுவை வீதி என்னும் சேரிகளில் அவர்கள் வதிந்தனர்”¹⁶⁴ ஆடைக்குக் கலிங்கம் என்று கூறப்படுவதிலிருந்தும், காழகம் என்று

சுறப்படுவதிலிருந்தும் கலிங்க நாட்டிலிருந்தும் காழக நாட்டிலிருந்தும் ஆடைகளைப் பெற்று வந்ததை அறியமுடிகிறது. அறுவை வணிகர் இளவேட்டனார் எனும் சங்கப் புலவர் வாழ்ந்து வந்ததைப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. உடை பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரந்து பட்டுக் காணப்படினும் மருத நிலத்தில் அது பற்றிய செய்தி ஒன்றும் இடம் பெறவில்லை என்பதே உண்மை. காற்றெனக் கடிது செல்லும் தேரில் சென்ற தலைவனும் கச்சணிந்த தலைவி பற்றிய குறிப்பும் மருதப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் தொழில் புரியும் இடத்தையும் அத்தொழில் ஈடுபட்டிருந்தோர் செய்தியும் பேசப்படாதது. வியப்பிற்குரியதே.

பண்டமாற்று முறை

பண்டங்களைக் கொடுத்துப் பண்டங்களைப் பெறுதல் ‘பண்டமாற்று’ எனப்படும். மருத நிலமக்கள் அவல், நெல், கரும்பு முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் பிற நிலத்துப் பண்டங்களைப் பெற்றார்கள். நாணயங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு இப்பண்டமாற்று முறையே உலகில் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்தது. “மக்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையாகத் தம்பால் உள்ள பொருள்களைக் கொடுத்து இல்லாத பொருளைப் பிறர்பால் பெறுதல் ‘பண்டமாற்று’ என வழங்கப்படும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் நிலத்திலுள்ள பொருளைக் கொண்டு சென்று மற்றை நிலங்களில் உள்ள உணவு முதலியவற்றைப் பண்டமாற்று முறையிற் பெற்று வந்தமை சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றது. இப்பண்ட மாற்று முறையே ‘வாணிகம்’ என ஒரு தனித்தொழிலாக வளர்ச்சி பெறுவதாயிற்று”¹⁶⁵ மருதநிலத்து மக்களும் தங்கள் நிலத்தில் விளைந்த பொருளுக்கு ஈடாகப் பிற நிலத்து மக்களிடம் பெற்றார்கள் என்பதற்கு எண்ணிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் கிடைக்கின்றன.

பாணர்குடிப் பெண் ஒருத்தி இன்கவையுடைய கெழுத்தி மீனைப் பெரிய அகன்ற வட்டியில் கொண்டு வந்து மருத நிலத்தலைவியிடம் கொடுக்கிறாள். அதற்கு மாற்றாக மருத நிலத்தலைவி அவ்வட்டி நிறையப் பெரும் பயிற்றைக் கொடுக்கிறாள் என்பதனை,

“முள்ளயிற்றுப் பாண்மகள் இன்கெடிறு சொரிந்த

அகன்பெரு வட்டி நிறைய, மனையோள்

அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும் ஊர்!”¹⁶⁶

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

பாண்மகன் வலைவீசிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த வரால் மீன்களை அவனின் இளமகள் ஓலைப்பெட்டியில் கொண்டு வந்து மருத நிலத் தலைவியிடம்

கொடுக்கிறாள். மாற்றுப் பொருளாக அப்பெட்டி நிறைய அறுவடை செய்து ஓராண்டு கழித்த பழைய வெண்ணெல்லை நிறைத்துக் கொடுக்கிறாள் தலைவி இதனை,

“வலைவல், பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள்

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள், மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர்!”¹⁶⁷

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. பாணன் மகள் சிறிதளவு மீன்களைக் கொடுத்துப் பெருமளவு பொருளைப் பெற்றும் செல்வதனை,

“அஞ்சில் ஓதி அசைநடைப் பாண்மகள்

சின்மீன் சொரிந்து, பல்நெல் பெறுமம்”¹⁶⁸

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் கொற்கைக் துறைமுகத்தில் பரதவர் மீனுக்கு விரித்த வலையில் முத்தும், சிப்பியும் கிடைக்கின்றன. அவற்றைத் தாமே வைத்துக் கொள்ளாமல் அப்படியே கள்ளுக்கடையில் கொடுக்கும் நிகழ்வினை,

“பல்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி

நார்அரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்”¹⁶⁹

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. பண்டைய தமிழகத்தில் உள்நாட்டில் நடந்த பண்டமாற்று முறையே பிற்காலத்தில் பிறநாடுகளுடன் மேற்கொண்ட வாணிகமாக மாறிது. சங்க கால மக்களிடம் பண்டமாற்று முறையில் வாணிகம் நடைபெற்ற காலத்தில் காசு கொடுத்து பொருள் வாங்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. “பண்டமாற்று வாணிகம் நடந்த அந்த காலத்தில் காசு வழங்கப்படவில்லை என்று கருதுவது கூடாது. அதே காலத்தில் செம்பு, வெள்ளி, பொன் காசுகளும் வழங்கி வந்தன. அந்தக் காசுகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பண்டமாற்று நடந்ததைச் சங்க நூல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்வது போலவே, காசுகள் வழங்கி வந்ததையும் சங்கச் செய்யுட்களிலிருந்து அறிகிறோம். அந்தக் காசுகள் நெல்லிக் காயின் வடிவம் போல உருண்டு சிறிது தட்டையாக இருந்தன என்று அறிகிறோம்”¹⁷⁰

உணவு

தொல்காப்பியர் தெய்வத்திற்கு அடுத்த நிலையில் உணவினை, ‘தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை’¹⁷¹ எனும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார். அது உயிர் போன்றது என்பதை, ‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’¹⁷² என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

உணவு என்பதனை ‘உணா, வல்சி, உண்டி, ஓதனம், அசனம், பதம், இரை, ஆகாரம், உரை, ஊட்டம்’¹⁷³ என்று பண்டைத் தமிழர்கள் பல்வகைப் பெயர்களில் வழங்கியுள்ளனர்.

மனிதனின் முதல் தொழிலே உணவு தேடலாயிருந்தது. அவன் இயற்கையாய்க் கிடைத்த காய்களையும், கனிகளையும் கிழங்குகளையும், விலங்குகளையும் வேட்டையாடி அவற்றின் இறைச்சியையும் உண்டு வந்தான். மனிதன் குடும்பமாக வாழ தலைப்பட்ட பின்னரே பயிர்த்தொழிலை மேற்கொண்டான். இதன் விளைவாகவே பல்வேறு உணவு வகைப் பயிர்கள் வேளாண்மையில் புகுத்தப்பட்டன. பழந்தமிழர் திணைவாழ்வுக்கேற்ப உணவுப் பழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர்.

மருத நிலமக்கள் பல்வகையான உணவுப்பொருள்களைப் பயிரிட்டனர். கரும்பு, அவல், பயறுவகைகள், வாழை, மா முதலியவற்றை விளைவித்தனர். இவற்றோடு கள்ளையும் உணவுப்பழக்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டனர். உணவு உற்பத்தியில் மருதநிலம் பிற நிலங்களைக் காட்டிலும் தன்னிறைவு பெற்றுத் திகழ்ந்தது. வெண்ணெல்லும் செந்நெல்லும் மிகுதியாக விளைவிக்கப்பட்டு அரிசி உணவை உண்டு மகிழ்ந்தனர். இவ்வுணவிற்கு ‘மிதவை’ எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். உழுந்தும் அரிசியோடு கலந்து பெருஞ்சோற்று அமலை என அழைக்கப்பட்டதையும், அரிசி உணவை நெய்கலந்து அவர்கள் உண்டதனையும், ஆம்பல் இலையில் அமலை வெஞ்சோற்றுடன் தீம்புளிப் பிரம்பளிதிரள் கனியோடு உணவருந்தியதையும் அகப்பாடல்கள் அழகுபடக் காட்டுகின்றன. மருதநிலமக்களின் முதன்மை உணவான அரிசிச்சோறு மிதவை என்றும் அமலை என்றும் அழைக்கப்பட்டதைப் பாடல்கள் பறைசாற்றுகின்றன.

உணவுகள்

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னர் தோன்றிய மனித இனம் உண்ணும் உணவுப் பொருட்கள் காலந்தோறும் பலமாற்றம் பெற்றிருப்பினும் மனித உணவானது பொதுவாக தாவர உணவு, விலங்கின உணவு என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளிலேயே அடங்குகின்றன. உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்றிருந்த மருத நிலமக்கள் அரிசி, அவரை, உழுந்து, வரகு, அவல் போன்றவற்றை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அரிசிஉணவு

மருதநில மக்கள் உணவை முதன்மையான உணவாகக் கொண்டு அதனோடு பிற தானியப்பொருள்களைக் கலந்து உண்டு வந்தனர். வெண்ணெல்லும் செந்நெல்லும் வேண்டும் அளவுக்கு விளைந்த காரணத்தால் சோற்றை வடித்து உண்டனர். சோறு வடித்த கஞ்சி ஆறுபோல் அகன்ற தெருக்களில் ஓடியதைப் பட்டினப்பாலை பகரும். அரிசி வடித்த கஞ்சி ஆடை வெளிப்புக்குப்

பயன்படுத்தப்பட்டது. அரிசி உணவைத் தனியாக விரும்பி உண்டதோடு உழுந்தைக் கலந்து களியாக்கி உண்ட செய்தியை,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப, நிரைகால்”¹⁷⁴

எனும் அடிகள் குறிக்கின்றன. உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை எனக் குறிப்பிட்டதோடு அது பெரும் விழாக்களுக்குரிய உணவு என்பதனை ‘பெருஞ்சோற்று அமலை’ என்ற சொற்றொடர் மூலம் அறியப்படுகிறது. வெண்சோற்றோடு புளி சேர்த்து அத்துடன் நெய் வெண்ணெய் கலந்து உண்ட செய்தியை, “மைப்பு அறப் புழுங்கின் நெய்களி வெண்சோறு”¹⁷⁵ எனும் பாடலடி விளக்குகிறது. ஆம்பலின் இலையில் சோறு வைத்து அதனோடு பிறப்பங்கனியைத் தொடுகறியாக வைத்து உண்டு ஒரு வித புளிப்புச் சுவையோடு உண்ட செய்தியை,

“ஆம்பல் அகல்இலை அமலை வெஞ்சோறு

தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து”¹⁷⁶

எனவரும் பாடலடிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பயிர் உணவு

மருத நில மக்கள் நெல்லை நீரில் ஊற வைத்து உலக்கை கொண்டு குற்றி அவில் செய்தனர் என்பதைப் ‘பாசவல் இடித்த கருங்காழ் உலக்கை’¹⁷⁷ எனும் குறுந்தொகை பாடலடி கூறுகின்றது. மருத நிலச்சிறார்கள் வைக்கோலால் வேயப்பட்ட குடிசையின் முற்றத்தில் உலக்கை கொண்டு அவில் செய்ததனை ‘பெரும்பாணாற்றுப்படை’¹⁷⁸ உறுதி செய்கிறது. உழுந்தைச் சோறிலிட்டு மிதவையாகவும் அமலையாகவும் உண்ட செய்தியைப் போல் மருத நில மக்கள் அவிலைத் தனியாக உட்கொண்டார்களா? அல்லது பிறிதொரு உணவுப் பொருளில் சேர்த்து உண்டார்களா? எனும் குறிப்பு மருதத்திணைப் பாடல்களில் கிடைக்கவில்லை. உழுந்தைத் தனிஉணவாக உண்டதனை ‘உழுந்தினும் துவ்வா, குறவட்டா!’¹⁷⁹ எனும் பாடல்வரி விளக்குகிறது. இது இன்றைய பொங்கல் அல்லது பணியாரம் போன்றதோர் உணவாகும்.

விலங்கின உணவு

காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்து வந்த மனிதன் வேட்டையாடி விலங்குகளின் இறைச்சியைப் பச்சையாகவே உண்டு வந்தான். நெருப்பின் பயன்கண்டு அதனைச் சுட்டு உண்டு மகிழ்ந்தான். இதனின் கூர்தலறமாக இன்றைய மனிதன் தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப விலங்குகளின் இறைச்சியை வேண்டுமளவு உண்டு திளைக்கிறான். மருத நிலமக்கள் தாவர உணவோடு விலங்குகளின் இறைச்சியையும் உண்டு வந்ததனை மருத பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

ஊன் உணவு - ஆமை

சங்க இலக்கியத்தில் ஊன்பற்றி அறுபத்து நான்கு இடங்களிலும் ஊன்சோறு பற்றி நான்கு இடங்களிலும் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. ‘ஊன்சோற்று அமலை’¹⁸⁰ ‘கொழுந்துவை ஊன் சோறு’¹⁸¹ என்றும் புறநானூறு பேசுகிறது.

மருதநில மக்கள் மான் இறைச்சி நத்தை, ஆமை முதலியவற்றின் இறைச்சிகளை உண்டு மகிழ்ந்ததைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. வயலில் முற்றிய நெல் மணிகளை அறுக்க அரிப்பறை செய்யும் உழவர் அவ்வயலில் குருகு உடைத்து உண்ட வெண்மையான ஆமை இறைச்சியின் மீதமுள்ள ஊனைத் தாம் கொண்டுவந்த உணவுடன் சேர்த்து உண்ணும் செய்தியை,

“குருகு உடைத்து உண்ட வெள்அகட்டு யாமை

அரிப்பறை வினைஞர் அல்குமிசைக் கூட்டும்”¹⁸²

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

நத்தை

வேளிர்களின் பழமையான ஊர்களில் ஒன்று குன்றூர். அது வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதி. வயல்களைக் காவல் செய்கின்ற உழவர்கள் வயல்களில் காணக் கிடக்கும் நத்தைகளை பொறுக்கிப் பசிய இலைபோல் காணப்படும் வயல் ஆமையின் முதுகில் வைத்து உடைத்து உண்ணுகின்ற காட்சியினை,

“பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்

கழனி காவலர் சுரிநந்து உடைக்கும்”¹⁸³

எனும் நற்றிணைப் பாடல் நன்கு காட்டுகிறது.

பொருநராற்றுப்படை கரிகால் பெருவளத்தானின் புகழ்பாடும் நூலாகும். பண்டமாற்றுமுறை பற்றியும் திணைமயக்கமாகவும் நிறைய செய்திகளைத் தரும் முடத்தாமக் கண்ணியார் குறிஞ்சி மக்கள் மான் கறியையும் கள்ளையும் மருதநில மக்களிடம் தந்து அவற்றிற்குப் பதிலாகக் கரும்பையும் அவலையும் பெற்றுச் சென்றதனை,

“தேன் நெய்யோடு கிழங்கு மாறியோர்

மீன் நெய்யோடு நறவு மறுகவும்

தீங்கரும் பொடு அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையோடு மது மறுகவும்”¹⁸⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது. மருதநில மக்கள் தாங்கள் விரும்பி உண்ணும் மான் இறைச்சியைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

மீன்

நீர்வளம் மிக்க மருத நிலத்தில் ஆறுகளிலிருந்து நீரினைத் திருப்பி, குளங்கள், குண்டுகள், ஏரிகள் எனப் பல்வேறு நீர் நிலைகளை உருவாக்கி அதிலிருந்து கால்வாய் அமைத்து வயல்களுக்கு நீர்ப் பாய்ச்சினர். அவ்வாறு வரும் தண்ணீரில் பலவகை மீன்களும் வயல்களுள் வந்து சேர்ந்தன. உழவர்கள் மீன்களைப் பிடித்துச் சமைத்து உண்ட செய்திகள் மருத்தினைப் பாடல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. பண்டமாற்று முறையில் நெய்தல் நிலத்தில் பிடித்த மீன்களையும் வாங்கி சமைத்து உண்டுள்ளனர்.

விலங்கின உணவில் எண்ணிறைந்த விலங்குகளின் ஊன் உணவாகப் பயன்பட்ட போதிலும் ‘மீன்உணவு’ தொன்று தொட்டு மிக முக்கியமானதோர் இடத்தினைப் பெற்றிருக்கிறது. பழந்தமிழ் மக்கள் பலவகைப்பட்ட மீன் உணவுகளை உண்டு மகிழ்ந்த செய்தியினைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பரந்து பட்டுப் பேசுகின்றன. கடலில் வாழும் சுறாமீன் முதல் அயிரை மீன் வரை அனைத்து மீன் இனங்களும் பண்டைத் தமிழ் மக்களுக்கு உணவாக இருந்தன.

நற்றிணையில் இரவு முழுவதும் உறங்காமல் தன் புலர்வடியலில் எருமை மாடுகளோடு உழவுக்குச் செல்லும் மருத நில உழவன் வரால் மீனின் பெரிய தசையைச் சமைத்துக் குழம்பு வைத்து அரிசி உணவோடு பெரும்பெரும் சோற்றுத் திரள்களுடன் உண்ட செய்தியினை,

“மலைகண்டன்ன நிலைபுணர் நிவப்பின்

பெருநெல் பல்கூட்டு எருமை உழவ!

கண்படை பெறாஅது தண்புலர் விடியல்

கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு

புகர்வை அரிசிப் பொம்மற் பெருஞ்சோறு”¹⁸⁵

எனும் பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில் வரால் மீனின் கண்களை ‘கருங்கண்’ வரால் என்றும் ‘பெருந்தடி மிளிர்வை’ என்பதனால் கொழுத்த சதையுடையது என்றும் அறிய முடிகிறது. நல்நீரில் வாழ்கின்ற மீன்களில் சுவை மிக்கதொரு மீனாகத் திகழும் வரால் மீன் பாம்புத் தலையைப் போன்ற தலைப்பகுதியையும் வரியுடைய நீண்ட உடலையும் கொண்டிருப்பதால் ‘வரி, அரா’ என்று பெயர் பெற்று பின்னர் வரால் என்று மருகியிருக்கலாம். வாளைமீனை அறிந்து குழம்பு செய்யும் காட்சியானது உணவு சமைக்கும் தன்மையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதனை,

“வாளை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்

புகை உண்டு அமர்த்த கண்ணள்”¹⁸⁶

என்ற பாடலால் உணரலாம்.

மீனைச் சுட்டு உண்ணுதல்

தூண்டிலிட்டு மீன் பிடிக்கும் செயல் ஒன்று அகநானூற்றில் அழகுபடப் பேசப்படுகிறது. பாணன்மகள் தூண்டிலிட்டு வரால் மீனைப் பிடித்து நார்அரி நறவுண்டிருந்த தந்தைக்கு வஞ்சி விறகால் சுட்டு ஊட்டுகின்றாள்.

“நாண்கொள் நுண்கோலின் மீன்கொள் பாண்மகள்

தான்புனல் அடைகரைப் படுத்த வராஅல்,

நார்அரி நறவு உண்டு இருந்த தந்தைக்கு

வஞ்சி விறகின் சுட்டு வாயுறுக்கும்”¹⁸⁷

இப்பாடலில் பெண்டிரும் மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் காண முடிகிறது. பெரிய வலை வீசிப் பிடிக்காமல் தூண்டிலிட்டுப் பிடித்த செய்தியும் சமைத்து உண்ணாமல் ‘சுட்டும் உண்பர்’ என்ற செய்தியும் பேசப்படுகிறது. ‘வாயுறுக்கும்’ என்ற தொடரால் பாண்மகள் நறவுண்டு தள்ளாடுவர். தந்தை உண்ண முடியாத நிலைகண்டு ஊட்டி விடுகின்ற செய்தியும் பேசப்படுகிறது. இது ஓர் அற்புதக் காட்சியாக அமைகிறது.

“பண்டைத் தமிழகத்தில் ஊன் உண்ணும் வழக்கம் பரவியிருந்தது. வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, மான், முயல், ஆமா, மீன்வகைகள், நண்டு, இயல், கோழி, காட்டுக்கோழி, காடை, உடும்பு முதலியவற்றின் இறைச்சியைத் தனியாகவோ, பாலும் அரிசியுங் கூட்டியோ சமைப்பார்கள். ஊன் சோறு என்பது இப்போது புலவு என்று வழங்குகிறது. அது பழங்காலத் தமிழரின் உணவாக இருந்தது”¹⁸⁸ எனவே சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் இறைச்சி உணவுகள் எவ்வாறு இடம்பெற்றிருந்தன என்பதை அறிய முடிகிறது.

நீர் உணவு

மருத நில மக்கள் பால், கள், இன்சுவைப்பாகு போன்றவற்றை அருந்தி மகிழ்ந்தனர். இவ்வணவுகள் பண்டைத் தமிழரின் இன்றியமையாத உணவுகளாகும்.

பால்

சங்க காலத்தில் பால் ஒரு மிகச் சிறந்த உணவுப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மருத நிலத்து மக்கள் பசும்பாலையும், எருமைப் பாலையும் அதிக அளவில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பால் பயன் பாட்டிற்காகவே எருமைக்குத் தொழுவம் அமைத்து வளர்த்துள்ளதனை

“மன்ற எருமை மலர்தலைக்காரன்

இன்தீம் பாற்பயம் கொண்மார், கன்று விட்டு”¹⁸⁹

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. மருத நிலத்தின் வளமையைப் போற்றும் வகையில் ‘பால் பல ஊறுக’¹⁹⁰ என்று ஐங்குறுநாறு கூறுகிறது. மனிதர்கள் தாம் உண்டு மகிழ்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தாம் வளர்க்கும் கிளிக்குப் பால் கொடுத்து மகிழ்ந்ததனை,

“சேடுஇயல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி

உடும்மென் சிறுகிளி உணர்ப்பவள்”¹⁹¹

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. பாலிலிருந்து பெறப்படும் தயிர், வெண்ணெய், நெய், மோர் ஆகியவற்றைச் சோற்றோடும் சேர்த்து சமைத்து உண்ணும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தனர்.

கள்

தமிழரின் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் வெட்சித்திணைக்கு இலக்கணம் கூறும் போது ‘உண்டாட்டு’¹⁹² என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. ‘உண்டாட்டு’ என்பதற்குக் களிப்பினால் அயரும் விளையாட்டு எனப் பொருள் குறிப்பர். இது கள் உண்டலால் ஏற்படும் களிப்பினையே குறித்தது என்பதேயாகும்.

“கள் என்பது சுவை மிகுதியால் தாவரத்தின் ஏதேனும் ஒரு பாகத்திலிருந்து கிடைக்கும் தாதுவுடன் பிற பொருட்களையும் சேர்த்து புளிக்கச் செய்து பிறகு அருந்தக் கொடுக்கும் ஒரு திரவப் பொருள் என வரையறை செய்யலாம். கள், நறவு, மது, மட்டு, தேறல், அரியல் போன்ற சொற்கள் கள்ளினைக் குறிக்கும் பொதுச்சொல் போலத் தோன்றினும் அவற்றிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன”¹⁹³

சங்க காலத்தில் ஊராளும் வேந்தன் முதல் உழைத்து வாழும் உழவர் பெருமக்கள் வரை அனைவரும் கள் குடித்தனர். ‘கொழுவிய மீனையும் விளைந்த கள்ளையும் உடைய நாட்டிற்குரிய மன்னனைப் பாடுகின்றனர்’¹⁹⁴

‘தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் “தேறல் மாந்தி மகிழுமாறு வேண்டுகிறார்”¹⁹⁵ ‘அத்தாணி மண்டபத்தில் அரியணையில் அமர்ந்திருந்த மன்னன் மது அருந்தியிருந்த செய்தியைப் புறப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது’¹⁹⁶ நிரை கோடற்கு எழுந்த மறவனை வடித்த தேறலை உண்க என வாழ்த்துவர்’¹⁹⁷ ‘போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் தம் படை வீரர்கட்குக் கள் வழங்கி சிறப்பித்தனர்’¹⁹⁸ ‘போரிலே வெற்றி பெற்ற வீரர்களுக்குத் தம் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் காட்ட வேந்தர் கள் வழங்கினர்’¹⁹⁹ பிணம் சுடும் காட்டில் பாதையை நிறுத்திய பின்பு பரப்பிய புல்லின் மேல் கள்ளுண்ட படையலைப் படைக்கின்றனர்’²⁰⁰ ‘பறைத்தொழில் செய்வோர் போரிலே பெற்ற வெற்றிப் பரிசில்களைக் கடைத்தெருவில் கள் விற்கும் கடையில் விற்பர்’²⁰¹ ‘அங்காடித் தெருவில் பல்வகைக்

கொடிகள் பறக்கின்றன. அவற்றுள் கள்ளினது களிப்பின் மிகுதியைக் காட்டும் கொடியும் பறந்ததனை மதுரைக்காஞ்சிப் புலப்படுத்துகிறது²⁰² ‘தெருவில் மட்டுமல்ல வீடுகளில் கள் விற்றனர்’²⁰³ ‘கள்ளினைக் காய்ச்சி விற்றனர்’²⁰⁴ ‘தலைவியின் தாய் தம் கடவுளுக்குக் கையுறையாகக் கண்ணியும் கள்ளும் வெள்ளாட்டுக் கிடாயையும் செலுத்துகிறாள்’²⁰⁵ ‘ஒண்டொடி மகளிர் ஊற்றிக் கொடுக்க நாளும் பருகி மகிழுமாறு மன்னனை வாழ்த்துகின்றனர்’²⁰⁶ ‘ஆடவர் அன்றிப் பெண்டிரும் கள் உண்ட செய்தியும் பேசப்படுகின்றது’²⁰⁷ ‘சிறிய கள் பெறினே’ எனும் புறப்பாட்டால் பெண்டிரும் அதுவும் புலமைமிக்க ஔவையாரும் கள்ளாண்டு மகிழ்ந்ததைக் காட்சிப் படுத்தும்²⁰⁸ ‘இல்லங்களிலும் கள்காய்ச்சியுள்ளனர்’²⁰⁹ ‘கள்ளடுமகளிர்’ எனும் பெரும்பாணாற்றுப் படை தொடரால் பெண்கள் கள் காய்ச்சியதனையும்²¹⁰ கண்டு கொள்ள முடிகிறது. ‘காய்ச்சிய கள் சுவை பெறுவான் வேண்டி அதனை நிலத்தில் புதைத்து வைத்த செய்தியை ‘நிலம்’ புதைப்பமுனிய மட்டின் தேறல்’ எனும் புறப்பாட்டுத் தொடர் உறுதிபடுத்துகிறது²¹¹ அப்படிப் புதையுண்ட கள்ளை ‘தேட்கடுப்பு அன்ன நாட்படு தேறல்’²¹² என்றும் ‘அரவு வெகுண்டன்ன தேறல்’ என்றும் கூறிப்பெருமையுற்றனர்²¹³ கள் ‘உண்டு மகிழும் போது புளிப்புச் சுவையை மிகைப் படுத்த துடரிப்பழத்தினை உண்டனர்’²¹⁴ ‘பதிற்றுப்பத்தில் கள் குடத்தில் இஞ்சியையும் பூவினையும் சுற்றி வைத்து, சுவை ஏற வேண்டி இஞ்சியைப் கடித்தும் அதிகச் சுவை வருமானால் பூவை முகர்ந்து கொண்டும் குடித்துக் கொண்டிருந்த காட்சியைத் ‘தசம்பு துளங்கு இருக்கை’ எனும் பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.²¹⁵ ‘நடுகல் வீரனுக்குக் கள் வார்த்து மயிற்பீலி சூட்டி செம்மறியாட்டினைப் பலி தந்ததை அகமும்’²¹⁶ ‘முருகனுக்குக் குன்றக்குரவை அயரும் காலத்து அனைவரும் கள் உண்டு சிறந்திருந்ததை மலைபடுகடாம் காட்டும்’²¹⁸ ‘கள் இறக்கும் தொழிலாளரை ‘கள் ஆர் வினைஞர்’ என்று அகம் சுட்டும்’²¹⁹ இவ்வாறாக எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருந்த ‘கள்’ பற்றிய செய்தியை மருதத்திணைப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

நெய்தல் நிலப்பரதவர் கடலாடி மீன்களைப் பிடித்து வந்து மருத நிலத்தில் கள்ளுக்கடைகள் நிறைந்துள்ள நகரத்தில் விற்று அதில் கள் வாங்கிக் குடித்து ஆடி விட்டுத் திரும்பக்கடல் சென்று மீன்பிடிக்கும் தொழிலை மறந்து உறங்கிய செய்தியை,

“நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி பாக்கத்து

நாள்துறைப்பட்ட மோட்டு இரு வராஅல்

துடிக்கண் கொழுங்குறை நொடுத்து, உண்டு ஆடி

வேட்டம் மறந்து துஞ்சம் கொடுநர்ப் பாட்டி”²²⁰

என்ற பாடல் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. மருத நிலக்குளக்கரையில் உழவர்கள் உழைத்து அலுப்புத் தீர் கள் பருகும் போது சிந்திய கள்ளினை ஆமை உண்டு மயக்கத்தோடு கழனியைக் கலக்குகிறது.

“மது துடியில் முனைஇய வள்உதிர் யாமை
நொடிவிடு கள்ளின் போகி அகன்துறைப்
பகுவாய் நிறைய, நுங்கினன் கள்ளின்
உகுவார் அருந்து மகிழ்பு இயங்கு நடையொடு
தீம் பெரும் பழனம் உழக்கி.....”²²¹

என்னும் பாடலைப் போல அகநானூற்றில் கடுவன் ஒன்று அறியாது உண்ட தேறலால் அருகில் உள்ள மிளகுக் கொடி படர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏற முடியாமல் பூக்களால் ஆன படுக்கையில் படுத்துறங்கிய நிகழ்ச்சியை ‘அகநானூறு’²²² குறிப்பிடுகிறது.

பரத்தையரிடம் சென்று மீண்ட தலைவனுடன் தலைவி ஊடுவதாக அமைந்தப் பாடல் நீர் நிறைந்த பொய்கையில் தலைவன் பரத்தையரோடு விளையாடும் போது எழுந்த ஒலியானது எவ்வி மன்னன் பகைவரை வென்றுதம் வீரர்கட்குக் கள் விருந்து வைத்த ஆரவாரப் பேரொலியை விடப் பெரிதாய் இருந்ததாகக் கூறுகிறாள்.

“வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூண் பொருந்தலர்
அரிமண வாயில் உறத்தூர் ஆங்கண்
கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற்று எல்இமிழ் அன்ன
கவ்வை ஆகின்றால் பெரிதே”²²³

தோழி கூற்றாக அமைந்த மற்றொரு பாடலில் நெற்பயிருக்கு நீரைத் தேக்கும் உழவர் ‘கள்ஆர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்’²²⁴ எனக் குறிக்கப்படுவதோடு தலைவன் பாணனோடு சென்று பரத்தை இல்லத்தில் தங்கிய போது ‘மகிழ்துணை சுற்றமொடு மட்டுமாந்தி’²²⁵ மகிழ்ந்திருந்த செய்தியையும் குறிப்பிடுகிறார்.

பரணர் பாடும் அகநானூற்றுப் பாடலில் மேலைத் துறையில் கள்ளுண்டோர் கள்ளையுடைய கலன்களைக் கழுவுகின்றனர். கழுவிய அந்நீர் கீழ்த்துறைக்கு ஓடி வருகிறது. அவ்வாறு ஓடி வரும் கள்ளின் கலங்கல் நீரை ஆமை ஒன்று வாய் பிளந்து குடிக்கிறது. கள்ளுண்ட களிப்பால் அவ்வாமை கண்களை மூடிக்கொள்கிறது. இத்தகைய காட்சியை,

“மேல்துறைக் கொளீஇய கழாலின் கீழ்த்துறை
உகுவார் அருந்த, பகுவாய் ஆமை

கம்புள் இயவன் ஆக, விசி பிணித்

தெண்கண் கிணையின் பிறழும் ஊரன்²²⁶

எனக் காட்டுகிறார்.

குடவாயில் கீரத்தனார் பாடிய சமூகச் சிந்தனையுடைய பாடல் ஒன்றில் களமரும் நுளைச்சியரும் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடுவதை முதியவர் ஒருவர் நீக்கும் காட்சி அற்புதமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. ‘கள்ஆர் களமர்’ வைக்கோல் போரினைப் பிரித்து கடாவிட்ட பின்னர் நெல்லைத் தூற்றுகின்றனர். நெல் நூற்றும் தூசு நெய்தல் நில உப்பளங்களில் காற்றில் பரந்து நிரம்புகிறது. வெள்ளை உப்பளங்கள் எல்லாம் தூசு படிந்துவிட்டதைக் கண்ட நுளையர்கள் சிவந்து வயல் உழவருடன் மாறுபட்டு, சேற்றுக் குழம்பினை ஒருவர் மீது ஒருவர் எறிந்து சண்டையிடுகின்றனர். அது போழ்து நரைத்த முதியவர் ஒருவர் இரு நிலத்தார் கைப்பிணியை விலக்குகிறார். இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மகிழும் பொருட்டு மருத நில உழவர் நெய்தல் நில நுளையருக்கு ‘நனைமுதிர் தேறல்’ தருகின்றனர்.

“..... மருதம் தகைபெறக் கவினிய

நீர்க்குழ் வியன்களம் பொலிய, போர்வு அழித்து

கள்ஆர் களமர் பகடு தலைமாற்றி

கடுங்காற்று ஏறிய, போகிய துரும்பு உடன்

காயல் சிறுதடிக் கண்கெடப் பாய்தலின்

இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்

தீம்பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின், சினைஇ

கழநி உழவரோடு மாறு எதிர்ந்து, மயங்கி

இருஞ்சேற்று அள்ளல் ஏறி செருக் கண்டு

நரை மூதாளர் கை பிணி விடுத்து

நனை முதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்²²⁷

சங்கத்தமிழர் தம் வாழ்வில் ஊக்கம் தரும். ‘கள்’ பல இடங்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. ‘கள்’ எனும் சொல் ‘நூற்று முப்பத்தேழு’²²⁸ இடங்களிலும் ‘நறவு’ எனும் சொல் ‘ஐம்பத்தொன்பது’²²⁹ இடங்களிலும் ‘தேறல்’ எனும் சொல் ‘முப்பத்தொன்பது’²³⁰ இடங்களிலும் ‘மட்டு’ எனும் சொல் ‘பதினொரு’²³¹ இடங்களிலும் ‘மது’ எனும் சொல் ‘ஆறு’²³² இடங்களிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்ற செய்தி பெரும் வியப்பைத் தருகிறது.

மதுரைத் தமிழக்கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார் பாடிய மருத நிலப் பாடலில் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ள தூறுகளையுடைய வள்ளைக் கொடியில்

மடிந்து கிடக்கும் உறக்கத்தை வெறுத்த ஆமை பரற்கற்கள் நிறைந்த வழியே போய் அகன்ற நீர்த்துறையில் தன் பிளவுபட்ட வாய்நிறைய பனங்களளை உண்ட களிப்புடன் வயலைக் கலக்குகின்றது. கள்ளின் மயக்கம் தெளிந்த பின் பக்கத்தில் உள்ள ஆம்பல் இலைக்குள் ஒடுங்கிக் கிடக்கிற காட்சியை,

“பிணங்கு அரில் வள்ளை நீடுஇலைப் பொதும்பில்

மடிதூயில் முனைஇய உள்உகிர் ஆமை

நொடிவிடு கல்லின் போகி அகன்துறைப்

பகுவாய் நிறைய, நுங்கின் கள்ளின்

நுகர்வார் அருந்து மகிழ்பு இயங்கு நடையொடு

தீம்பெரும் பழனம் உழக்கி அயலது

ஆம்பல் மெல்அடை ஒடுங்கும்”²³³

என அழகுபடக் கூறுகின்றார்.

நக்கீரர் பாடிய மருதத்திணைப் பாடலில் ‘எவ்வி’யின் நாட்டு வளத்தைக் கூறவரும் போது நள்ளிரவில் தோனியை ஓட்டிச் சென்ற வாளை மீனைக் கொணர்கின்றனர். அதனைப் பாணர்கள் நீண்ட கொடிகள் அசையும் கள்மிக்க தெருவில் விற்கச் செல்கின்ற காட்சியைக் காட்டுவார்.

“மால் இருள் நடுநாள் போதித் தன்ஐயர்

காலைத் தந்த கணைக் கோட்டு வாளைக்கு

அவ்வாங்கு உந்தி அம்சொல், பாண்மகள்

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலிமறுகில்”²³⁴

இதனால் பாணரும் மீன் பிடித்து விற்று வாழும் வாழ்க்கை உடையவராய் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. கள் நிறைந்திருக்கும் தெரு என்பதும் அங்கு கள் பற்றிய செய்தியைக் தாங்கி நிற்கும் கொடி என்பதும் இப்பாடலால் உய்த்துணர முடிகிறது.

கள் குடிப்பது கேடு நல்கும் என்றோ அதனால் ஊரார் வெறுப்பர் என்றோ சங்க கால மக்கள் எண்ணினாரிலர். சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் இக்கள்ளுணுதலைப் பலபடப் பேசியிருந்தாலும் தமிழர்தம் மணவிழாவில் கள் உண்ணுதலைக் காட்டவில்லை. தமிழர் தம் திருமணம் பற்றிப் பேசும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் இரண்டிலும் திருமண நிகழ்வை நிரல்படப் பேசினாலும் அம்மணவிழாவில் கள் வழங்கிச் சிறப்பித்தலைக் கூறவில்லை என்பது பெருமைக்குரிய செய்தி. அதே அகநானூற்றில் கயமனார் திருமண விழா நிகழ்வில் உறவினர் கள் அருந்தி இல்லத்தை அலங்கரித்ததைக் காட்டுகிறார்.

“நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப்

புனைவினை நல்இல் தருமணல் குவைஇப்

பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன் என

வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே.....”²³⁵

இப்பாடல் அடிகளில் மணவிழாவிற்காக இல்லத்தைப் புனைவினை செய்பவர்கள் அருந்திப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்ததனைக் காண முடிகிறது. மணவிழாவிற்கு வருகை தர இருப்போருக்காக வழங்கப்பட வேண்டிய கள் பற்றிய குறிப்பு இல்லை என்பதை உய்த்துணர முடிகிறது. கள் உண்ணும் செயல் பாராட்டப்பட்ட வேண்டிய ஒன்றல்ல என்றும் அதனை உண்டவர் பிறர் அறியாமல் மறைந்து ஒழுகுவர் என்றும் கலியும் பரிபாடலும் காட்டுகின்றது. நல்லந்துவனார் பாடிய நெய்தற்கலியில்,

“ஆறு அல்ல மொழி தோற்றி அறவினை கலக்கிய

தேறுகள் நறவு உண்டார் மயக்கம் போல் காமம்

வேறு ஒரு பாற்று ஆனது கொல்லோ?.....”²³⁶

தெளிந்த கள்ளையும் நறவையும் உண்டவர் அறமற்ற தொழில்களைச் செய்பவர் அவரின் அந்த மயக்கம் கெட்ட மயக்கம் அது போல் அல்லது இல்லை காமம் எனத் தோழி கூறுவதாக அமைகிறது இப்பாடல்.

பரிபாடல் பத்தாம் பாட்டைப் பாடியோர் கரும்பிள்ளைப் பூதனார் இவரும் காமத்தையும் ஒப்பிட்டு காமம் மிகுந்து எழுதலை மறைப்பது, கள்ளின் களிப்புப் புறத்தார்க்குப் புலப்பட்டு விடும் என்றஞ்சி மறைப்பதற்கு ஒப்பாகும் எனப் பாடுகிறார்.

“கள்ளின் களிஎழ ஊக்கத்தான் உள்உள்

பரப்பி மாதர் நடுங்கிப் பார் அலர் தூற்றிக்

கரப்பார் களிமருதம் போன்ம்”²³⁷

என்பதே அப்பாடல். கள் உண்பது அறமற்ற செயல் என்றும் அதனை உண்டவர் மகிழ்ச்சித் துள்ளலில் ஆடி மகிழாமல் உள்ளுக்குள் மறைத்து வாழ்பவர் எனக் கூறுகின்றது. இரண்டு பாடல்களிலும் காமம் - கள் ஒப்பிடப்படுகிறது. இவற்றின் தாக்கமே சங்க மருவிய காலத்தில் தோன்றிய அறநூல்களில் கள் உண்ணுதலைக் கண்டடித்துப் பாடல்கள் புனையக் காரணம் எனில் மிகையாகாது.

நூங்கு

‘கள்’ அருந்தும் பழக்கம் இருந்தமையால் நூங்கு உண்ணும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. கள் அருந்தும் பழக்கமுடையவர்கள் கள் எடுப்பதற்காகச் சென்று நூங்கினைப் பெற்றுத் திரும்புகின்றனர் எனும் செய்தியை,

“களளின் கேளிர் ஆர்த்திய உள்ளூர்ப்

பாளை தந்த பஞ்சியம் குறுங்காய்

ஓங்கு இரும்பெண்ணை நூங்கொடு பெயரும்”²³⁸

என்ற பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

மருத நில மக்களின் ஆடைகள்

மருதநில மக்கள் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள். அம்மக்கள் உடுத்திய ஆடைகள் நெய்யப்பட்ட நூலாடைகள், பட்டாடைகள், குளிர்ச்சி பொருந்திய தழையாடைகள், துகில், கலிங்கம், அறுவை, காழகம், தானை, தழை என அதன் தன்மையின் அடிப்படையில் அதற்குப் பெயரிட்டு இருந்தனர். ‘இழையறியாவாறு நெய்யப் பெற்ற மென்மையான ஆடைகள்’²³⁹, “பாம்புச் சட்டை போன்ற மெல்லிய உடை”²⁴⁰, “மூங்கில் தோல் போன்ற ஆடை”²⁴¹, “கரைபோடப்பெற்ற பட்டாடை”²⁴², “இரு பக்கமும் கோடுள்ள ஆடை”²⁴³, “பாலாவி போன்ற மெல்லிய ஆடை”²⁴⁴, “பூவடிவமைந்த ஆடை”²⁴⁵ என்னும் அடிகள் மூலம் சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய ஆடைகளின் தன்மைகளை அறியமுடிகிறது.

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே”²⁴⁶ எனும் புறநானூற்றுத் தொடர் மக்கள் ஈருடை அணிந்திருந்ததனைப் புலப்படுத்துகிறது. ‘அடியார்க்குநல்லார் தம் சிலப்பதிகார உரையில் முப்பத்தாறு ஆடை வகைகள் இருந்தனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.’²⁴⁷

ஆண்களுக்கான ஆடைகள்

துணங்கைக் கூத்தாடும் பரத்தையருக்குத் தலக்கை கொடுக்க மருத நிலத் தலைவன் சென்றபோது பரத்தையரின் சிலம்புப் பட்டு அவன் அணிந்திருந்த நீல நிற ஆடை கிழிபட்டது என்பதனை ‘கடையிடைக் கிழிந்த நின் காழகம் வந்து உரையாக்கால்’²⁴⁸ என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது. பரத்தையிடம் சென்று வந்த தலைவனின் ஆடை கிழிந்து நைந்துபோய் இருப்பதனை, ‘பாய்ந்து ஆய்ந்த தானைய பிரிந்து ஆனா மைந்தினை’²⁴⁹ எனும் பாடலடியால் அறியமுடிகிறது.

மருதநிலத் தலைவனை பரத்தையொருத்தி அவனது ஆடையையும் மாலையையும் பிடித்துத் தம் இல்லத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதாக,

“அரிவேய் உண்கண் அவன்பெண்டிர் காண

தாரும் தானையும் பற்றி”²⁵⁰

என்று இடம்பெறும் பாடலடிகள் விவரிக்கின்றன. மருத நிலத்துத் தலைமக்கள் விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்து பரத்தையிடம் சென்று வந்ததையும் தலைவன் பட்டாடைகளையும் புத்தாடைகளையும் அணிந்திருந்ததையும் அறியமுடிகிறது.

பெண்களுக்கான ஆடைகள்

பெண்கள் உடுத்தியிருந்த ஆடைகள் மேலாடை, இடையில் உடுத்தும் ஆடை எனவாகும். சங்ககாலப் பெண்டிர் தழையாடைகளை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆம்பல் இலையினை நெருக்கமாகக் கட்டிப் புனல் விளையாடும் போதும் விழாக்களுக்குச் செல்லும் போதும் உடுத்தியுள்ளனர். “வயல்வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித்தாழை”²⁵¹ எனும் அடியானது ஆம்பல் மலர்களைத் தழையுடையாக்கி அது மென்மையான அகன்ற அடிவயிற்றிடத்தே பொருந்தியிருந்ததைக் காட்டுகிறது.

புனலாடும் போது மகளிர் தழையாடை அணிதல்

நால்வகை நிலத்துப் பெண்களும் தழையுடைகளை உடுத்தியுள்ளனர் என்றாலும் இளமகளிரே பெரிதும் அவற்றை அணிந்திருந்தனர். விழவு வழிபாடு, நீர் விளையாட்டுப் போன்ற விழாக்காலங்களில் அவர்கள் தழையாடை அணிந்திருந்ததனை,

“மணல்ஆடு மலிர்நிறை விரும்பிய ஒண்தழைப்

புனல்ஆடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை உதவும்”²⁵²

“வயல்மலர் ஆம்பல் கயில்அமை நுடங்குதழைத்

திதலை அல்குல் துயல்வரும் கூந்தல்”²⁵³

எனவரும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் விளக்கமுறக் கூறுகின்றன. பரத்தையர் தழையாடை அணிந்து தெருவில் வரும் செய்திகளும் இடம்பெறுகின்றன. முதுபெண்டிர் எவரும் தழையாடை உடுத்தியதாகச் செய்திகள் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. திருமணத்திற்குப் பிறகு பெண்கள் தழையாடை அணிந்திருந்ததாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் இல்லை.

பரத்தையர்கள் விழாவின்போது தழையாடை அணிதல்

விழா நடைபெறும் தெருவில் தலைவனைக் கவர்வதற்காகத் தழையாடை உடுத்திக்கொண்டு பரத்தையர் செல்வதை, “தழைஅணிந்து அலமரும் அல்குல் தெருவின்”²⁵⁴ எனும் அடி எடுத்துரைக்கிறது. ஆம்பல் மலரோடு தழைஅணிந்து விழாவில் குரவைக் கூத்தாடுவதை,

“அரிஅலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ

விழவுஆடு மகளிரோடு தழுஉ அணிப் பொலிந்து”²⁵⁵

என்ற அடிகள் தெருவில் பரத்தையர் ஆடிய செய்தியைக் காட்டுகிறது.

இடையில் உடுத்தும் ஆடை

பெண்கள் இடையில் உடுத்தும் ஆடையைப் பற்றி மருதக்கலி பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“ஒருத்தி அடிதாழ் கலிங்கம் தழீஇ ஒருகை

முடிதாழ் இருங்குந்தல் பற்றிப் பூவேய்ந்த”

எனக் காட்டுகின்றது. தளர்ந்து தொங்கிய தனது ஆடையைக் கையால் பற்றிக்கொண்டு களைந்த கூந்தலை மற்றொரு கையால் திருத்திக் கொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது.

உடம்பில் உடுத்தும் மேலாடை

அடிசில் சமைக்கும்பொழுது அடுப்பின் புகையால் தலைவியின் நெற்றியில் வியர்வை வருவது கண்டு அதனைத் தன் மேலாடையால் துடைத்துக்கொள்வதனை,

“பிறை நுதல் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்

அம்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து”²⁵⁷

என வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

மணமேடைக்கு வரும் மணப்பெண் பூத்தொழில் செய்யப்பெற்ற பருத்தி ஆடையில் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு வருகிறாள் என்பதனை,

“காதல்கொள் வதுவைநாள் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய

மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக”²⁵⁸

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மணம் முடித்து மணமகன் அறைக்குச் செல்லும் புதுப்பெண் நாணமுற்று புதுப் புடவையில் ஒடுங்கிநிற்பதை,

“கொடும்புறம் வளைஇ கோடிக் கலங்கத்து

ஒடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறம் தழீஇ”²⁵⁹

என்ற பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது. மணநாளில் புத்தாடை உடுத்திக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்ததனை,

“தூஉடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி

மழைபட் டன்ன மணல்மலி பந்தர்”²⁶⁰

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

சிறுவர்களுக்கான படுக்கை விரிப்புகள்

சிறுவர்கள் படுக்கும் அறையில் அன்னத்தின் தூவியால் செய்த பல அடுக்குகளாய் அமைந்த நீலப்பட்டு விரித்தச் சிறிய மெத்தை இருந்ததனை,

“துணைபுணர் அன்னத்தின் தூவிமெல் அணைஅசைஇ”²⁶¹ எனும் அடியால்

அறியமுடிகிறது. குழந்தை படுத்து உறங்கும் படுக்கையானது மெல்லிய பஞ்சனை போன்று இருந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மெல்லணையில் செவிலியோடு புதல்வன் உறங்குகிறான். இதனை,

“வெறிஉற விரிந்த அறுவை மெல்அணைப்

புனிறுநாறு செவிலியோடு புதல்வன் துஞ்சு”²⁶²

எனும் பாடல் காட்டுகிறது. குழந்தையின் னெம்மையான உடல் நோகாமல் இருக்கும்படி ஆடைகள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததனை இது உறுதிப் படுத்துகிறது.

ஆண்கள் தழையாடை அணிதல்

பெண்டிர் எவ்வாறு தழையாடை உடுத்தியிருந்தனரோ அவ்வாறே ஆடவரும் தழையாடை அணிந்திருந்தனர். தலைவன் தழையாடை அணிந்துகொண்டு பரத்தையரோடு நீர் விளையாட்டிற்குச் செல்வதனை,

“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் சொரியும்

தழைஅணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி”²⁶³

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. பல்வேறு ஆடைகள் பல்வேறு மக்களாலும் அணியப்பெற்றிருந்ததை, “துகில், அறுவை, கலிங்கம் என்பவை மிகவுயர்ந்த மெல்லிய வேலைப்பாடமைந்த ஆடைகள். அவற்றை அரசரும் செல்வரும் உடுத்தினர். மேலாடையாகவும் பயன்படுத்தினர். கடவுளர் திருவுருவங்களுக்கும் அணிவித்தனர். காழகம் என்பது ஒரு வகை ஆடை அதனை அருச்சகர் அணிந்திருந்தனர்”²⁶⁴ என்ற கூற்று உறுதிசெய்கிறது. மருத நிலத்தில் கலிங்க ஆடைகள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

“இன்றைய ஓரிஸ்ஸா மாநிலம் பண்டைக் காலத்தில் கலிங்கம் என்ற நாடாயிருந்தது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழரசர் கூட்டணியை அடித்ததாகத் தன்னைக் கூறிக்கொண்ட காரவேலன் கலிங்க நாட்டுப் பேரரசனாவான். கலிங்க நாடு உயர்ந்த மெல்லிய ஆடைகளுக்குப் பண்டுதொட்டே பெயர்பெற்றது. கலிங்கர் கடல் வாணிகத்திலும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். ‘கொள்ளே கால்’ என்னும் ஊரில் நெய்யப்பபடும் ஆடை ‘கொள்ளே கால்’ என்றே கூறப்படுதல் போலக் கலிங்கநாட்டு ஆடை ‘கலிங்கம்’ என்று பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.”²⁶⁵

காழகம் என்னும் உடையையும் மருதநில மக்கள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர். ‘காழகம் - கடாரம்’ என்பது நச்சினார்க்கினியர் கூற்று மலாய் நாட்டில் மேல்கரை ஓரமாயுள்ள ‘கடே’ என்னும் இடமே பண்டைக் காலத்தில் ‘கடாரம்’ எனப்பட்டது. அதனை வென்ற முதலாம் இராசேந்திர சோழன் (கி.பி.1012-1044) தன்னைக் ‘கடாரம்

கொண்டான்' என்று வழங்கிக்கொண்டான். கடாரம் என்ற காழகத்திலிருந்து செய்து அனுப்பப்பட்ட ஆடை 'காழகம்' எனப்பட்டது²⁶⁶

மருதத்திணைப் பாடல்களில் மருதநிலத் தலைமக்கள் உடுத்திய ஆடைகள் பற்றிய செய்திகளே பெரிதும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. உழுதொழில் புரிவோரின் ஆடைகள் பற்றி பேசப்படவில்லை. உழைக்கும் மக்களான உழவர், களமர், கடைசியர் பெரும்பாலும் தழையுடைகளும் கந்தளுமே உடுத்தியிருந்ததைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.²⁶⁷

வயலில் களை பறித்த கடைசியர் தழையுடையே அணிந்திருந்ததைக் குறிக்கிறது. செல்வர்களின் வாழ்க்கை முறையும் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் நடைமுறையில் வேறுபட்டு இருந்ததை இது புலப்படுத்துகிறது. உடைமையின் உயர்வு தாழ்வு காரணமாக உடையிலும் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளை இவை உறுதிசெய்கின்றன. வளமிக்கக் குடும்பத்தினர் பட்டாடைகளையும், வேலைப்பாடமைந்த ஆடைகளையும் உடுத்தியருக்க, உழைப்பவர்கள் நைந்த கந்தையையும், தழையையும் அணிந்திருந்தனர். “வரலாற்றுப் பின்னணியில் அகநானூறு’ எனும் ஆய்வில் ‘தொல்காப்பியம் ஐந்திணை அடிப்படையான காதலைக் கூறுகையில் இவ்வைந்திணைக் காதல் அடியவரிடம் காணப் படவில்லை எனத் தெரிகிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான இளம்பூரணர் அவர்கள் காதலில் நாணமும் மடமும் இன்மையின் ஐந்திணைக் காதல் அவர்கட்கு உரியதில்லை என்பார். அக்காலச் சமூக அமைப்பில் அடியவர் பகுதி இருந்தது என்பதை இ.து உணர்த்தும். ‘கடைசியர்’ என்ற சொல்லும் சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் இவர்கள் இருந்தனர் என்பதைக் காட்டும்²⁶⁸ என்று கூறுவது இங்குச் சிந்தித்தற்குரியது.

மருதநில மக்களின் அணிகலன்கள்

செல்வச் செழிப்பு மிக்க மருதநிலத்தில் ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் வேறுபாடின்றி அணிகலன்கள் அணிந்திருந்தனர். “ஆடை அணிவதோடு தங்களை அழகு செய்வதற்கு அணிகலன்கள் தேவை எனப் பண்டைய மகளிர் உணர்ந்திருந்தனர். ஆடை உடுத்திக் கொண்டதைவிட அணிகலன்களால் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டமை மிகப்பழமையான நாகரிகம் எனக் கருதுவர்²⁶⁹

“யவனர் ஏற்றிவந்து இறக்கிய பொன்னும் மன்னர் பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்து கொணர்ந்த பொன்னும், நாட்டிலேயே மண்ணைத் தோண்டியும் அரித்தும் எடுத்தப் பொன்னும் தமிழகத்தில் எங்கும் மலிந்துகிடந்தன. முத்தும், பவழமும் இதர மணிவகைகளும் இழைத்துப் பலவகையான அணிகள் செய்யப்பட்டன. கைதேர்ந்த கம்மியர்கள் இவ்வணிகளைச் செய்தனர்²⁷⁰

“மலர் அணியும் வழக்கம் குறிஞ்சி நிலத்திலும், ஐம்படைத் தாலி அணியும் வழக்கம் முல்லை நிலத்திலும், மருதங்காய், மிளகுமாலை, மண்ணாற் செய்த உருண்டை, மணிமாலை போன்றவைகளும், பளிங்கு போன்ற வண்ணக் கற்கள் கோர்த்த மாலைகளும், காப்பு, தடை, தாலி போன்ற நூல் அணிகள் அணியும் வழக்கம் மருதநிலத்திலும் அரும்பி இருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது.”²⁷¹

குழை

குழை அணிந்துகொள்ளும் வழக்கம் மருத நிலத் தலைவனுக்கு இருந்துள்ளது. காதில் குழையும் கழுத்தில் மாலையும் பல்வேறு வளைகளையும் அணிந்து கொண்டு விழாவில் துணங்கைக் கூத்து ஆடும் தலைவனை,

“குழையன் கோதையன் குறும்பைத் தொடியன்

விழவுஅயர் துணங்கை தழுஉகஞ் செல்ல”²⁷²

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. காதில் அணியும் குழைகள், மரக்குழை, பொலங்குழை, ஒண்குழை, பூங்குழை, வர்குழை, சிறுகுழை என்று அழைக்கப்பெற்றன. பரத்தையிடம் செல்லும் தலைவன் தலைவியின் குழையை வாங்கிச் செல்வதனை, “ஐய! எம்காதில் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்”²⁷³ என்ற பாடலடி புலப்படுத்துகிறது. பெண்கள் காதில் குழை அணிந்திருந்ததை, “செஞ்சூட்டு ஒண்குழை வண்காது துயல்வர”²⁷⁴ எனும் அடி வெளிப்படுத்துகிறது. காதில் அணியும் குழை பற்றி “இது தளிரிலிருந்து (குழையிலிருந்து) பிறந்த பெயர். மகர மீன் வடிவத்தில் அமைந்தது ‘மகரக்குழை’ எனப்பட்டது. பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குழை ‘பொலங்குழை’ என்றும் ஒளி பொருந்திய குழை ‘ஒண்குழை’ என்றும் பொலிவினையுடைய குழை பூங்குழை என்றும் பெரிய ஒளி ஒழுகின குழை ‘வர்குழை’ என்றும் தாளருவி என்னும் ஒரு வகைக் குழை ‘சிறுகுழை’ என்றும் பெயர் பெற்றன”²⁷⁵ என்ற கூற்று மருத நில மக்கள் அணிந்து மகிழ்ந்ததையும் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அணிகலன்களுக்குக் கொடுத்த சிறப்பினையும் எடுத்துரைக்கிறது.

தொடி

தோளில் சுற்றித் தொடுத்துக் கொள்வது ‘தொடி’ எனப்பட்டது. இவ்வணிகைகளிலும் தொடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. “ஒளி பொருந்திய தொடி ‘ஒண்டொடி’ எனவும், தொடிகளுள் சிறந்ததாக ஆராய்ந்து அணியப் பெற்றது ‘ஆய்தொடி’ எனவும் செறிந்து இறுக அணியப்பெற்றது ‘செறிதொடி’ எனவும், பசும்பொன்னால் அல்லது பசிய மணிகளால் ஆன தொடி ‘பைந்தொடி’ எனவும் பெயர் பெற்றன. பெண்கள் அணிந்த முன்கை வளை ‘தொடி’ எனப்பட்டது. இளம் பெண்கள் அணிந்த முன்கை

வளை ‘குறுந்தொடி’ எனப்பட்டது. தோள் வளையும் ‘தொடி’ எனப் பெயர் பெற்றது²⁷⁶ மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைமக்கள் இவ்வகையான அனைத்து அணிகலன்களையெல்லாம் அணிந்திருந்ததனை மருதத்திணைப் பாடல்கள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. “செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி²⁷⁷ ‘பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து²⁷⁸ ‘ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்²⁷⁹ ‘பொற்கோல் அவிர்தொடி²⁸⁰ ‘குறுந்தொடி மகளிர்²⁸¹ ‘பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப முயங்கியவர்²⁸² ‘ஒண்தொடி நெகிழ்ச் சாஅய்²⁸³ ‘சூது ஆர் குறுந்தொடி²⁸⁴ ‘செறிதொடி உற்ற வடுவும்²⁸⁵ ‘தொடி செறித்த தோளினை²⁸⁶ ‘தொடி கொட்ப நீத்த²⁸⁷ ‘அவிர்தொடி²⁸⁸ ‘குறுந்தொடி துடக்கிய²⁸⁹ ‘ஒண்தொடி மகளிர்²⁹⁰ ‘தொடி அணி முன்கை²⁹¹ ‘குறுந்தொடி மடந்தை²⁹² ‘பொன்தொடி²⁹³ ‘இறைத்தொடி²⁹⁴ எனவரும் மருதத்திணைப் பாடல்களின் தொடர்கள் வகை வகையான தொடிகள் மருத நில தலைமக்கள் அணிந்திருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் உழைக்கும் மருதநில மக்கள் இவ்வகையான தொடிகளை அணிந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இழை

“இழைப்பு வேலைப்பாடு கொண்ட நகை. இழை எனப் பெயர் பெற்றது. பொன்னைக் கம்பிகளாக இழைத்துச் செய்யப்பட்ட நகை இழை எனப்பட்டது போலும்! ‘கல்லிழைத்த நகை’ என்பது இக்கால வழக்கிலும் உள்ளதேயாகும். எனவே, பொன் வடங்களும் கல் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட நகைகளும் ‘இழை’ எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். பின்பு காலப் போக்கில் ‘இழை’ என்பது எல்லா நகைகளையும் குறிக்கலாயிற்றுப் போலும்!”²⁹⁵ பல்வகை இழைகளை அணிந்திருந்த மருதத் திணைப்பெண்கள் ‘மாண் இழை மகளிர்²⁹⁶ ‘இழை நெகிழ்²⁹⁷ ‘இழையணி ஆயமொடு²⁹⁸ ‘நின் மாண் இழை மகளிர்²⁹⁹ ‘வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்³⁰⁰ ‘வால் இழை மகளிர்³⁰¹ ‘திருந்து இழை³⁰² ‘மாண் இழை அரிவை³⁰³ ‘வண்ண ஒண்தழை³⁰⁴ ‘பசம்பொன் அவிரிழை³⁰⁵ ‘சிரார் சேயிழை ஒலிப்ப³⁰⁶ ‘புனை இழை நோக்கியும்³⁰⁷ ‘முன்கை இழை அணி³⁰⁸ ‘மாண் இழை முன்கை³⁰⁹ ‘ஆய்இழை மகளிர்³¹⁰ ‘வெண்வேல் இழைஅணி யானை³¹¹ ‘நேர்இழை மகளிர்³¹² ‘வயங்கு இழை³¹³ என்றெல்லாம் அழைக்கப் பட்டமையை மருதத்திணைத் தொடர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வளை

வளைந்த கோணலான நகை, வளை எனப்பட்டது. சங்கு, ஆமை ஓடு, பித்தளை, வெள்ளி, பொன் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்டது. இந்த அணிகள் சங்க காலத்தில் பெருவழக்கில் இருந்தன. ‘வான்கோல் எல்வளை³¹⁴ ‘கோள்நேர்

எல்வளை³¹⁷ ‘தெரிவளை நெகிழ்³¹⁸ ‘வளையின் வாய் விடல் மாலை³¹⁹ ‘அரம்போழ் அவ்வளை பொலிந்த முன்கை³²⁰ ‘சுடுபொன் வளைஇய³²¹ என வரும் தொடர்கள் வளை பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

சிறுவர் அணிகலன்கள்

சங்க காலத்தில் தலைமக்களாகிய ஆடவரும், பெண்டிரும் அணிந்திருந்த அணிகலன்களுக்கு இணையாக அவர்களின் புதல்வர்களுக்கும் அணிவித்து மகிழ்ந்திருந்தனர். ‘திகழ் ஒளிமுத்து, அரியுனை புட்டில், கிளர்மணி, தளர்நடை காண்டல்³²² ‘மணிமருள் மாலை, அரிபொலி கிண்கிணி³²³ ‘சுறா ஏறு எழிய மோதிரம், மன்மதன் கொடியாகிய மீனை பதித்த மோதிரம்³²⁴ ‘செவ்வுறு கிண்கிணி, கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ், செந்துகிர்க்கோவை, காளை முத்திரை பதித்த பவளமாலை, முத்து, இரத்தினம் கோத்த மூன்று வட சங்கிலி, பவளமாலையில் இருபுறமும் வாள், மழு போன்ற உருவங்கள் பொன்னால் செய்து இணைக்கப்பட்டவை³²⁵ ‘பொன்னால் செய்த ஐம்படைத் தாலி³²⁶ ‘பொலந்தொடிப் புதல்வன்³²⁷ எனவரும் மருதக்கலித் தொடர்கள் சிறுவர்களின் பல்வகை அணிகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

பிற அணிகலன்கள்

‘செரீஇய வயந்தகம், பல்காழ் முத்து அணிஆரம்³²⁸ ‘சிரார் ஞெகிழம் சிலம்பச் சிவந்து³²⁹ ‘அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம்தொடலை³³⁰ ‘பொலங்கலம் சுமந்த பூண்தாங்கு இளமுலை³³¹ ‘செம்பொற் சிலம்பின்³³² எனும் மருதத்திணைப் பாடல்களின் தொடர்களால் மருத நில மக்கள் மற்ற அணிகலன்களையும் அணிந்திருந்ததனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைமக்கள் அணிந்திருந்த அணிகளைப் போல் தலைவனின் உடைமையான தேர், குதிரை, யானை இவற்றிற்கும் அணிகள் தொடுக்கப் பெற்றதனை,

‘நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை, யாப்பின்கீழ்
ஞாலஇயல் மென்காதின் புல்லிகைச் சாமரை
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
உத்தி ஒருகாழ், நூல் உத்திரியத் திண்பிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகை,
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை,
நூபுரப் புட்டில், அடியொடு அமைத்து யாத்த
வார் பொலம் கிண்கிணி, ஆர்ப்ப இயற்றி, நீ
காதலித்து ஊர்ந்த நின் காமக் குதிரையை³³³

எனும் பாடல், நீலமணியை கழுத்திலும், புள்ளிகை எனும் அணியை கழுத்தின் கீழும், சம்மட்டி, மணி, சதங்கை எனப் பல அணிகலன்கள் குதிரைக்கு அணியப் பெற்றுள்ளதனை விளக்கி நிற்கிறது. யானைகள் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் பற்றிய குறிப்பும் மருதத்திணைப் பாடல்களில் வருகின்றன. “இழைஅணி கொடித்திண் தேர் இனமணி யானையாய்”³³⁴, “இழை அணி யானைச் சோழர் மறவன்”³³⁵, தலைமக்களின் செல்வநிலையை இது எடுத்துரைக்கிறது. மருத நிலத்தில் மிகுதியான முத்துக்களும் அணிகலன்களும் புழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன. பாணர்கள் பிடித்து வந்த மீனை அவரின் தங்கை கூடையில் எடுத்துச் சென்று விற்று அவற்றுக்கு விலையாக முத்துக்களையும் அணிகலன்களையும் வாங்கி வருவதை,

“காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு,
அவ்வாங்க உந்தி, அம்சொல் பாண்மகள்
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மறுகில்
பழஞ்செந் நெல்லின் முதுவை கொள்ளாள்,
கழங்கு உறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுஉம்”³³⁶

எனும் அகப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

மருதநிலத் தலைமக்களின் வாழ்க்கை செம்மாந்து சிறந்திருக்க அதற்கு எதிர்மறையாக அந்நிலத்தில் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கை வேறாக இருப்பதனையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் குறிக்கத் தவறவில்லை.

உழைக்கும் மக்களின் சிறுவர்கள் பணைக் குரும்பைகளைக் கொடியால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு விளையாட, அவர்களுக்கு நடுவே தேரில் ஏறி நகருக்குள் வருகிறான் தலைவியின் புதல்வன்.

“பெருமடல் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டுப் பைங்குரும்பைக்
குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்
பெருமணித் திண்தேர்க் குறுமக்கள் நாப்பண்,
அகன்நகர் மீள்தருவா னாகப் புரிஞெகிழ்பு”³³⁷

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கவில்லை. அவர்களின் வாழ்வில் மட்டுமல்ல ஆடை அணிகலன்களிலும் ஏற்றத்தாழ்வு இருந்ததனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மருத நிலத்தின் குடியிருப்பு

மனிதன் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதன உணவு, உடை, உறையுள் ஆகும். இவற்றில் மனிதன் ஓரிடத்தில் தங்கிக் குடும்பமாகச் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு உறையுள்

முதன்மையாகிறது. மருதநிலம் நீர்நிலைகளும் பசுமையான வயல்களும் தோட்டங்களும் தோப்புகளும் சோலைகளும் நிறைந்துள்ள இடம். இந்நிலத்தில் உழவர்களால் வயல்பகுதியில் வைக்கோலால் வேய்ந்த குடிசைகள் கட்டப்பட்டிருந்த உழைக்கும் மக்களின் இல்லங்கள் ஆடம்பரம் இன்றியும் அதே நேரத்தில் நிலக்கிழார்களின் இல்லங்கள் பெரிய அகன்ற இல்லங்களாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

கடிமனை

காவல் மிகுந்த வீடு கடிமனை எனப்பட்டது. இவ்வீட்டில் நீண்ட மணி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. வீட்டிற்கு முன்புறத்தில் பந்தர் அமைக்கப்பட்டு, தரையில் மணற்பரப்பப்பட்டுள்ளதை,

“நெடுநா ஒண்மணி கடிமனை இரட்டக்

குரைஇலைப் போகிய விரவுமணற் பந்தர்”³³⁸

எனும் பாடல் சுட்டுகிறது.

குன்றார் வீடு

இங்கு ‘குன்று’ என்பது கற்களாலேயே கட்டப்பட்ட வீட்டைக் குறிக்கும். குன்றார் போன்ற பழமையான பெரிய வீட்டில் வருகின்ற விருந்தினரைக் கவனிக்க நேரமின்மையை,

“தொன்று முதிர்வேளிர் குன்றார் அன்ன என்

நல்மனை நனிவிருந்து அயரும்”³³⁹

எனவரும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

நகர்வீடு

சங்கப் பாடல்களில் நகர் என்பதைப் பெரிய இல்லம் என்றே சுட்டப் பெறுகிறது. நெய்யுடன் கலந்து ஒளிர்கின்ற சிறுவெண் கடுகாகிய திரண்ட விதைகளை மனையெங்கும் பூசப்பட்டிருந்ததை,

“நெய்யோடு இமைக்கும் ஐயவித் திரள்காழ்

விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகி”³⁴⁰

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

மனைகள்

பண்டைத் தமிழர் தம் இல்லத்தில் மரம் வளர்க்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். மரம் வளர்த்து அதன் மீது முல்லைச் செடியை படரவைத்திருந்ததனை,

“இணைமதி வாழியர் நெஞ்சே! மனைமரத்து

எல்லுறும் மௌவல் நாளும்”³⁴¹

எனும் பாடல் குறிக்கிறது. மருத நிலக் குடியிருப்புகளில் முற்றம் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை,

“முன்றில் உணங்கல் மாந்தி, மன்றத்து”³⁴²

“தன்துறை ஊரன் தேர்எம்

முன்கடை நிற்க”³⁴³

எனும் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

அகன்மனை

செல்வம் நிரம்பிய நெல்நிறைந்த பெரிய வீட்டில் இரட்டைக் கதவு அமைக்கப்பட்டிருந்ததை,

“பெருந்திரு நிலைஇய வீங்கு சோற்று அகன்மனை

பொருந்துநோன் கதவு ஒற்றி”³⁴⁴

எனும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இதணம் - பரண்

பரணை இதணம் எனும் சொல்லால் பழந்தமிழர் குறித்து வந்தனர். வயலில் காவல் காக்கும் பொருட்டு வேங்கை மரத்தின் மீது பரண் அமைத்திருந்ததை,

“குருகுஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்”³⁴⁵ எனும் பாடல் அடி விவரிக்கிறது.

‘அட்டில் ஓலை’³⁴⁶ ‘முன்றில் நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்’³⁴⁷ ‘கடுமான் கிள்ளி மதில் கொல்’³⁴⁸ ‘நெடுநகர்’³⁴⁹ ‘புரிசை வியல்’³⁵⁰ ‘கடவுட் கடிநகர்’³⁵¹ ‘நெல்லுடை நெடுநகர்’³⁵² ‘திருமனை’³⁵³ எனவரும் மருதத்திணைத் தொடர்கள் அரசர் பல மதில் சுவர்களைக் கொண்ட அரண்மனைகளிலும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைமக்கள் பெரிய அகன்ற இல்லங்களிலும், உழைக்கும் மக்கள் ஆடம்பரமில்லாத கூரை, ஓலை வீடுகளிலும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதனை எடுத்துரைக்கின்றது.

பல்வேறு ஒப்பனைகளோடு வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை, “அரண்மனையைப் போலவே வீடுகளுக்கும் சாளரங்கள் பொருத்தி யிருந்தனர். அவை மானின் கண்களைப் போலத் தோற்றமளித்தன. கதவுகளை மூடிக் குறுக்கே கணையமரம் ஒன்றைப் பூட்டுவார்கள். இதற்கு நுகம் என்று பெயர். வீடுகளுக்கு இரட்டைக் கதவுகள் அமைப்பதுண்டு. வெளியில் வீட்டு வாசலில் மேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவற்றுக்கு வேதிகைகள் என்று பெயர். சுவர்களில் செம்மண் கோலம் தீட்டப் பெற்றிருந்தன. தரையைப் பசுவின் சாணத்தால் மெழுகுவதுண்டு.

வீடுகளுக்கு அங்கணங்கள் என்ற சாலகங்கள் கட்டப்பட்டன. வீட்டின் உட்புறத்தில் சுவர்கள் மேல் சுவை ஓவியங்கள் எழுதப்படும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. அவ்வோவியங்களில் தெய்வங்களின் வடிவங்களும், பலவகையான உயிர்வகைகளின் உருவங்களும் காட்சியளித்தன. செல்வந்தர்கள் தம் மாளிகைகளைச் சுற்றிப் பூங்கா வளர்த்தனர், வீட்டின் புறத்தே செய்குன்றுகளையும், வீட்டினுள் பளிக்கறைகளையும் அமைத்துக் கொண்டனர். வீடுகளுக்குப் பின்புறம் எந்திரக் கிணறுகள் இருந்தன. சிலர் வீடுகளைச் சந்தனக் குழம்பால் மெழுகுவதும் உண்டு³⁵⁴ என்பது மெய்பிக்கப்படுகிறது. சங்க கால மக்கள் அழகான அகன்ற மாளிகைகள் அவற்றில் வண்ண ஓவியங்கள் எனப் பல நிலைகளில் இல்லங்களை அலங்கரித்து இன்புற்றிருந்தனர் என்பதை உய்த்துணர முடிகிறது.

தெருக்கள்

சங்க கால சமூகத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் கொண்டு ஆய்வு செய்யும் போது அரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் நிலக்கிழார்களும், தலைமக்கள் யாவரும் தேரில் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. அவ்வாறே மருத நில தலைமக்களும் தேர்களைப் பூட்டிக் கொண்டு தெருவில் வரும் காட்சியை மருதத்திணைப் பாடல்கள் ‘நெடுநிமிர் தெருவில்’³⁵⁵ ‘அகல்நெடுந் தெருவில்’³⁵⁶ ‘தழை அணிந்து அலமரும் அல்குல் தெருவின்’³⁵⁷ ‘பெருந்தெரு’³⁵⁸ ‘வியன் தெரு’³⁵⁹ ‘இடைநெடுந்தெரு’³⁶⁰ எனப் பதிவு செய்துள்ளன. நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட நகரையும் தடையின்றித் தேர்கள் விரைந்து செல்லும் விதமாகவும் மருதநிலத் தெருக்களை வடிவமைத்துள்ளனர் என்பது தெற்றெனத் தெரிகிறது.

சேரிகள்

சேர்ந்து வாழும் இடமே சேரி எனப்படும். யவனச்சேரி, வணிகச்சேரி, ஊருக்குப் புறத்தே அமைந்த புறஞ்சேரி பற்றியெல்லாம் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. ஒரே நகரத்தில் செல்வர்கள் வாழும் சேரியும் பரத்தையர் வாழும் சேரியும் இருந்திருக்கிறது. தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ள குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவன் ஒரே ஊரில் இருந்தும் எம்மைக் காண சேரிக்க வரவில்லை எனத் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

“ஓர்ஊர் வாழினும் சேரிவாரார்

சேரிவரினும் ஆர முயங்கார்”³⁶¹

என்றும், தோழி கூற்றாக அமைந்த மற்றொரு பாடல். தலைவியை சந்திக்க சேரிக்கு வரவேண்டாம் எனவும், மாலையைத் தர வேண்டாம் என்றும் தலைவனிடத்தில் தோழி எடுத்துரைப்பதாகவும் “வாரல்எம் சேரி, தாரல் நின் தாரே”³⁶² எனும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பரத்தையர் சேரியில் வாழ்ந்து வருவதனை மருதத்திணையில் வரும் பல பாடல்கள் உறுதி செய்கின்றன. குழந்தைப் பேறு காலத்தில் தலைவனுடையத் தேர் பரத்தையின் சேரியில் இருப்பதனை,

“புதல்வற் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே

வாழ்இழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்

தேரோற்கு ஒத்தனெம் அல்லேம்”³⁶³

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

சங்க காலத்தில் சேரி என்பது பலர் சேர்ந்து வாழும் இடமாகவும் பரத்தையர் வசிக்கும் இடமாகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. காலப்போக்கில் பரத்தையர் குடியிருக்கும் பகுதியே சேரி என வழங்கலாயிற்று.

இல்லறவாழ்க்கை

சங்க அகப்பாடல்கள் களவு, கற்பு இவற்றை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடப்பட்டவையாகும். கற்புமணம் புரிந்து வாழும் காதலர்கள் கருத்தொருமித்த வாழ்வு இன்பமான இல்வாழ்க்கைக்கு வித்திடுகிறது. இவ்வாழ்க்கையையே சங்க அகப்பாடல்களும் பதிவு செய்கின்றன. எனினும் மருத நிலத்தில் சுட்டப் பெறும் தலைவன் தலைவியின் இல்வாழ்க்கை பரத்தையிற் ஒழுக்கத்தால் இன்பமாகக் காட்டப் பெறவில்லை. தலைவனின் நீண்ட நாள் பரத்தையொழுக்கம் தலைவியை உள்ளத்தாலும் உடலாலும் துன்பப்படும் நிலையினைக் காட்டுகிறது. இருப்பினும் இவர்கள் நிரந்தரமாகப் பிரிந்து வாழ்வதோ அல்லது மாறுபட்டு வாழாமல் போவதோ இல்லை. ஊடலும் கூடலுமாக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

தலைவியின் நல்லறம்

பரத்தையைப் பிரிந்து வந்த தலைமகனைக் கடிந்துரைக்காமல் அவன் நாணும்படியாக முன் நின்று வரவேற்கிறாள் மருத நிலத் தலைவி,

“காஞ்சி ஊரன் கொடுமை

கரந்தன ளாகலின், நாணிய வருமே”³⁶⁴

என்பதே அப்பாடல். இல்லற நலங்கள் நீங்கி உடல் மெலிந்து உயிர் போகும் நிலையானாலும் தலைவன் தமக்குத் தாய் தந்தை போன்றவளாவான் எனத் தோழியிடம் எடுத்துரைக்கும் தலைவியை,

“நல்நலம் தொலைய நலம்மிகச் சாஅய்

இன்உயிர் கழியினும் உரையல், அவர் நமக்கு

அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ?”³⁶⁵

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பரத்தையைப் பிரிந்து வந்த தலைவனைப் பொருட்படுத்தாமல் தலைவியின் செல்வம் நிறைந்த இல்லத்தில் பல கடமைகள் உள்ளன எனத் தோழியிடம் எடுத்துரைப்பதைத்,

“திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரேம் ஆகிய நமக்கே”³⁶⁶

எனும் அடிகள் முதுபெண்டிராகிய நமக்குத் தலைவியின் துன்பம் தரும் சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டாம் எனக் குறிப்பிடுவதாக அமையப் பெற்றுள்ளது இப்பாடல் வரிகள்.

தலைவன் மாலை நேரத்தில் பசுமையான நிலவொளியில் குட்டையான கால்களையுடைய கட்டிலில் நறுமண மலர்கள் பரப்பிய படுக்கையில் புதல்வனைத் தழுவிப் படுத்துக் கொண்டான். அதைக் கண்ட புதல்வனின் தாய் தலைவனைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

“மாலை விரிந்த பசுவெண் நிலவின்

குறுங்காற் கட்டில் நறும்பூஞ் சேக்கை

பள்ளி யானையின் உயிர்த்தனன் நசைஇ,

புதல்வற் தழீஇயினன் விறவன்

புதல்வன் தாய்அவன் புறம்கவைஇ யினளே”³⁶⁷

தலைவனின் பிற செயல்களில் மனதளவில் ஒத்துப்போகாத தலைவி, மகன் மாட்டுப் பேரன்பு வைத்திருப்பதனை அறிந்து தன் ஊடலையும் மறந்து கூடலில் கலக்கும் செய்தி இங்குப் பேசப்படுகிறது.

பரத்தையிடம் இன்பம் துய்த்து விட்டு வரும் தலைவன் தலைவிக்குத் தீங்கு செய்தாலும் குடும்பப் பூசல் பிறருக்குத் தெரியாமல் இருக்க தலைவன் நல்லவன் என்றே தலைவி கூறுகிறாள்.

“துறைகேழ் ஊரன் கொடுமை நாணி

நல்லன் என்றும் யாமே”³⁶⁸

தலைவன் பரத்தையோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பினும் ஊடலை வெளிக்காட்டாமல் இல்லறம் இனிது நடத்தும் தலைவியர் வாழ்வு இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

தலைவி ஊடியிருத்தல்

பரத்தையர் ஒழுக்கத்தைத் தவிர பிற காரணங்களுக்காகவும் ஊடல் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடவில்லை. தலைவன் தவறு செய்த பின்பும் ஏற்றுக் கொண்ட தலைவியரிடையே பரத்தை ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்துக் கடிந்துரைக்கும் மனைவியரைப் பல பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவன் மறுத்துக் கூறுவதும், பொய்

சத்தியம் செய்வதும், சந்து செய்வதுமான முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான் தலைவன். மாறாகத் தலைவியிடம் சினம் கொண்டு மாறுபட்டுப் பேசுவதாகக் காட்டப் பெறவில்லை. தலைவி சொல்வதைக் கேட்டுக் கோபம் கொள்ளாது இருந்த தலைவனையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. தலைவன் தன் தவற்றை எண்ணித் தலைவியை நேரில் சந்திக்கத் தயங்கித் தோழி, பாணன் இவர்களைத் தூது அனுப்பும் நிலை சங்கப் பாக்களில் பரவிக் கிடக்கின்றன. ஊடல் நிகழ்வதற்குப் பரத்தை ஒழுக்கமே மருத நிலத்தில் முதன்மைப் பெறுகிறது.

பரத்தையரிடமிருந்து பிரிந்து வந்த தலைவனை ‘இங்கு நீ வர வேண்டாம் பரத்தையிடமே சென்று வாழ்க’ என ஊடுவதை, “வாரல், வாழிய கவைஇநின் றோளே”³⁶⁹ என்ற பாடல் வழி காண முடிகின்றது.

பிள்ளை பெற்ற பேறு காலத்தில் கூடலுக்கு வழிவகையில்லாக் காலத்தில் பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன் செயலையும் பரத்தையர் இயல்பையும் தம்மையும் நொந்து கொண்ட தலைவி

“தூயர் நறியர்நின் பெண்டிர்

பேஎய் அனையம் யாம் சேய்பயந்தனமே”³⁷⁰

என நொந்து கூறும் பாடலும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பரத்தையோடு துணங்கைக் கூத்தாடிவிட்டு அவளின் சிலம்பால் தன் கிழிந்த ஆடையுடன் வந்த தலைவனைக் கண்டு, தலைவி கோபத்தின் உச்சிக்கே சென்று விடுகின்ற காட்சியினை,

“முன்அடிப் பணிந்து, எம்மை உணர்த்திய வருதிமன்

நிரைதொடி நல்லவர் துணதலைக் கொள்ளக்

கரையிடைக் கிழிந்த நின் காழகம் வந்து உரையாக்கால்?”³⁷¹

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

தலைவன் பொய் சத்தியம் செய்து ஊடலைத் தீர்ப்பான் என அஞ்சி ஊடலை கைவிடுகிறான் தலைவி, “பொய்ச் சூள் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்”³⁷² இப்பாடலில் பொய் சத்தியம் செய்வதால் தலைவனுக்கு எதும் நேருமோ என அஞ்சி ஊடலைக் கைவிடுவதாகக் காட்டுவது பெரிதும் இன்புறத்தக்கது. மருதத்திணைப் பாடல்களில் ஊடல், தணித்தல் போன்றவை பெரும்பாலும் தலைவி கூற்றாகவும் தோழி கூற்றாகவும் ஒரு சில பாடல்கள் தலைவன் கூற்றாகவும் அமைந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது.

தலைவியின் சொல் கேட்டல்

மருத நிலத் தலைவி தன் கணவனைத் தன் ஆளுமையில் வைத்துள்ளாள். ஆண்களின் பரத்தையர் தொடர்பினைப் பயன்படுத்திப் பெண்கள் அவர்களை

கீழ்ப்படுத்தியே வைத்திருந்தனர். அவர்கள் ஆடும் ஆட்டத்திற்கு ஆடவர் அடிபணிந்து நின்றதனை,

“கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும் தன் புதல்வன் தாய்க்கே”³⁷³

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் மருத நிலத் தலைவன் தலைவியின் காலில் விழுந்து வணங்குவதாக மருதக் கலிக் குறிப்பிடுகிறது.

பரத்தையரிடமிருந்து பிரிந்து வந்த தலைவனது வரவு கண்டு ஊடிய காமக் கிழத்தியை அவள் காலைத் தொட்டு வணங்கி ஊடலைத் தீர்த்ததாக,

“இனிதமர் காதலன் இறைஞ்சித் தன் அடிசேர்பு

நனிவிரைந்து அளித்தலின், நகுபவள் முகம்போல”³⁷⁴

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தலைவன் பரத்தையர் தொடர்பைக் கொண்டிருப்பினும் அவன் தன் தலைவியிடம் அன்பு கொண்டே இருக்கிறான். பரத்தையோடு இன்பம் துய்த்திருந்தாலும் தலைவியின் வருத்தம் அறிந்து தலைவியின் ஊடலைத் தணிக்க முயல்கிறான். தன் குற்றத்தை உணர்ந்து தலைவி தன்னைக் கடிந்துரைத்தாலும் பணிந்தே பேசுகின்றான். எந்தச் சூழலிலும் தலைவி மீது ஐயம் கொண்டதாகச் சங்கப் பாடல்களில் சான்றுகள் இல்லை. இதனையே வாழ்வியல் இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் ‘மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும் நினையுங்காலை புலவியுள் உரிய’³⁷⁵ என்ற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றதனை மருதத்திணைப் பாடல்கள் உறுதி செய்கின்றன.

விருந்தோம்பல்

பழந்தமிழரின் நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் விருந்தினரைப் பேணுதல் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. விருந்து என்றால் புதுமை என்பது பொருள். விருந்தினர் என்றால் முன்பின் தெரியாதவர் எனப் பொருள் கூறுவர். முன் பின் தெரியாதவரைப் பேணுதல் உயர்ந்த பண்பாடாகப் பண்டைத் தமிழர்கள் கருதினர்.

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”³⁷⁶

எனத் தொல்காப்பியம் கூறும். இவ்விருந்தோம்பல் பண்பு செல்வம் கொழிக்கும் மருத நிலத்திலே முதலில் அரும்பியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் உணவு உற்பத்தியில் மருத நிலமே தன்னிறைவு பெற்று விளங்கியது.

இல்லக் கிழத்தி ஒருத்தி வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் விருந்தினர்களை ஒம்புதற்கான காரணத்தைக் கூறுகையில் ஊடுதற்குரிய காரணமோ நேரமோ தமக்கு இல்லை என்றாகி விடுகின்றது எனக் கூறுவதாக,

“நல்மனை நனிவிருந்து அயரும்

கைதூ வின்மையின் எய்தா மாறே”³⁷⁷

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

கணவனுடன் ஊடியிருக்கிறாள் தலைவி. அவள் அட்டிலில் அடிசல் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லை. சினத்தால் சிவந்திருக்கிறது முகம். என் வீட்டிற்கு விருந்தினர்கள் இப்பொழுது வருக. விருந்தினரைக் கண்டால் தலைவியுடைய சிவந்த முகம் மாறும். முகத்தில் புன்சிரிப்புக் காணப்படும். நாமும் அம்முகத்தைக் கண்டு மகிழலாம். இவளுடைய ஊடலும் ஓடி மறைந்து விடும்’ என்று ஏங்குகின்றான் தலைவன்.

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்ப ஆன்று

சிறிய முள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே”³⁷⁸

விருந்தினரைக் கண்டால் முகமலர்ந்து வரவேற்றுப் பேணும் தமிழர்களின் தலைசிறந்த பண்பினை அறிய முடிகிறது. தவறிழைத்த தலைவன் தன் மனையாட்டி தன் மீது கோபம் கொள்ளாதிருக்க விருந்தினரோடு வீட்டுக்குச் செல்கிறான். இதனால் தலைவி ஊடலை மறந்து விருந்தினரைப் பேணுவதில் விருப்பம் செலுத்துகிறாள்.

“விரிஉளைக் கலிமான் தேரோடு வந்த

விருந்து எதிர் கோடலின், மறப்பல்.....”³⁷⁹

“பெரும! விருந்தொடு கைதூவா எம்மையும் உள்ளாய்”³⁸⁰

என்ற பாடல்களில் விருந்தினர் ஓய்வின்றி வீட்டிற்கு வருவதால் ஓம்பலில் ஈடுபட்டுத் தலைவி தன்னையே மறந்திருந்ததைக் காட்டுகிறது.

இரவில் வாயிற் கதவினைத் தாளிடுவதற்கு முன்பு வீட்டிற்கு வெளியே விருந்தினர் வந்துள்ளனரா என்பதைப் பார்த்து அவர்களை உண்பிக்கும் பொருட்டு அவர்களை உள்ளே வரவேற்றலை,

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய

நல்லென வந்த நாரின் மாலைப்

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளரோ? எனவும்”³⁸¹

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது.

எனவே வழிப்போக்கர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் உண்பிக்கும் பொருட்டு, விருந்தினரை வேண்டி அழைக்கும் மரபையும் தமிழர்களின் உயரியப் பண்பாட்டையும் இப்பாடலில் பார்க்க முடிகிறது.

மக்கட் பேறு

இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்து வாழும் தலைவன் தலைவிக்குப் பெருஞ் சிறப்பினைத் தருவது மக்கட்பேறே. இல்வாழ்வில் பெருஞ் செல்வங்களைச் சேர்த்து உண்டு உடுத்து வாழ்ந்தாலும் மக்கட்செல்வங்களைப் பெறாதார் வாழ்க்கை சிறப்பில்லை என்பதனைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாடல் புறத்தில் வலியுறுத்தும்.

‘பகைவர்களும் விரும்புகின்ற அறிவுடைய மக்களைப் பெற்றோர் இவ்வுலகத்தில் புகழுடன் வாழ்வர். குற்றமில்லாத மறுவுலக இன்பத்தையும் அடைவர். இவ்வாறு பலரும் கூறிய பழைய வார்த்தைகள் எல்லாம் உண்மையாக இருப்பதைக் காணும் வாய்ப்பைப் பெற்றோம்’ எனத் தலைவி கூறுவதை,

“இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி

மறுமை உலகமும் மறுவின்று எய்துப,

செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிக்

சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்

பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்

வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம்”³⁸²

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. பிள்ளைச் செல்வம் இல்லாதோர் புத்தேள் உலகம் செல்லவும் வழியில்லாதவர்களாகக் கருதப்பட்ட நம்பிக்கை இப்பாடல் வரி உறுதி செய்கிறது. மருதத்திணைப் பாடல்களில் கூறப்படும் குழந்தைச் செல்வங்களில் ஆண் குழந்தை மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. புதல்வன் எனும் தொடரே பதினெட்டுப் பாடல்களில் பயின்று வருகின்றன. பெண் குழந்தை பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறவில்லை. பண்டைத் தமிழர்கள் ஆண் குழந்தைகளையேப் பெரிதும் விரும்பி மகிழ்ந்துள்ளனர் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நறுமணம் மிக்க அழகிய மெல்லிய படுக்கையில் செவிலியுடன் புதல்வன் துயில்வதைப், ‘புனிறு நாறு செவிலியொடு புதல்வன்’³⁸³ துஞ்சுதலையும் கிண்கினிகள் ஒலிக்குமாறு சிறிய தேரைப் பற்றி இனிமையான மொழி பேசும் ‘தேர்நடை பயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வனையும்’³⁸⁴ காண முடிகிறது. புதல்வனைப் பெற்றதால் தலைவனுடன் இணைவதற்குரிய வாய்ப்பு இல்லை என்பதைப் ‘புதல்வற் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே’³⁸⁵ தலைவனைப் பிரிந்ததால் அழுது கொண்டேயிருந்த தலைவி தன் புதல்வனை மெல்லத் தழுவி இமை பொருந்தி உறங்குவதைப் ‘புதல்வனை

மெய்தீண்டப் பொருந்துதல் இயைபவால்³⁸⁶ எனவரும் பாடலடியும் எடுத்தியம்புகின்றன.

பரத்தமை ஒழுக்கம்

‘பேணா ஒழுக்கம்’³⁸⁷ ‘கொடுமை ஒழுக்கம்’³⁸⁸ எனத் தொல்காப்பியர் கூறியிருந்தாலும் சமூகத்தில் பரத்தையர் பெற்றிருந்த இடத்தை அவர் மறைத்துக் கூறவில்லை, மறுத்தும் கூறவில்லை. பரத்தமை ஒழுக்கம் ஒரு சமூக ஒழுக்கமாகவே இருந்ததனை மருதத்திணைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மருத நில தலைவன் பரத்தையரைச் சேரிக்குச் சென்றும்தம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தும் இன்பம் துய்ப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. சங்க கால மக்களால் பரத்தமை ஒழுக்கம் நகைத்தும் பழித்தும் சொல்லப்பட்டதையும் அறிய முடிகிறது. இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி என்பதற்கேற்பச் சங்கப் புலவர்கள் இப்பரத்தமை ஒழுக்கத்தைப் பாடாமல் விட்டு விடவும் இல்லை.

பரத்தையர் பற்றி இளம்பூரணர் ‘பரத்தையராவார் யாவரெனின் அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லாராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெ.கி ஒருவர் மாட்டுத் தங்காதார்’³⁸⁹ என்று கூறுவார். நச்சினார்க்கினியர் ‘காமக்கிழத்தியரே பரத்தையர்’³⁹⁰ என்கிறார்.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் பரத்தையரைக் குறிக்கும் தொடர்களைக் காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தை, நயப்புப் பரத்தை, இற்பரத்தை, தலை நிற்பொருகப்பட்ட பரத்தை, பரத்தை எனப் பல பெயர்களிட்டுக் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

பரத்தையர் ஒழுக்கம் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இருந்துள்ளது. ஆனால் அவர் பரத்தையர் பிரிவுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடு விதித்தார்.

“பூப்பின் புறபாடு ஈராறு நாளும்

நீத்தகன்ற உறையார் என்மனார் புலவர்

பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான்”³⁹¹

என்பதே அக்கட்டுப்பாடு.

‘ஒருவன் ஒருத்தி என்பதே சங்க காலத்தில் போற்றப்பட்ட வாழ்க்கையில் பண்பெனினும் சமூக வளர்ச்சியில் பரத்தமை ஒரு தவிர்க்க முடியாத அங்கமாகி விட்டது. வரம்பில் பண்பினர் மணம் விரும்பாக் காளையர், படைவீரர், கடலோடிகள் என்பார்க்காக அது தேவையாயிற்று இந்நிலையில் சமூக முரட்டுத் தனத்திற்குப் பரத்தமை ஒரு வடிகாலாயிற்று.’³⁹²

புதல்வனைக் கொஞ்சுதல்

தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் கண்டு தலைவி ஊடினாளே ஒழிய, பரத்தையை வெறுத்தோ, அவள் செயலை மறுத்தோ பேசவில்லை. மாறாக அவள்மாட்டு அன்பு

செய்தலையும், அறமாகக் கொண்டுள்ளாள் தலைவி என்பதனைக் கீழ்வரும் பாடல் காட்டுவதோடு தான் பெற்றெடுத்த மகனைத் தன் மகனாகப் பார்க்கும் பரத்தையையும் அவள் வெறுத்துப் பேசவில்லை. மாறாக அவளைத்தன் தங்கையாக மதிக்கும் பண்பையும் இப்பாடல் பறைசாற்றுகிறது. ‘இவனுக்கு நீயும் தாயாவாய்’ எனக் கூறும் கூற்று பரத்தையைத் தலைவி தமக்குப் போட்டியாக நினைத்துப் பொறாமைப்பட வில்லை என்பதையும் உணர்த்துகிறது.³⁹³

பரத்தை குளுரைத்தல்

“தலைவி தன்னையும் தன் காதற் தலைவனையும் பழித்துரைத்த செய்தி கேட்டு அவளின் இல்லம் சென்று தனக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்தும் காட்சியினை அகநானூறு அழகுபடக் காட்டுகிறது.³⁹⁴ “இதேபோல் ஊரார் பழிக்கு அஞ்சும் பரத்தை ஒருத்தி, ஊரார் வியக்க அவனைத்தன் கூந்தலால் கட்டித் தம் சேரிக்கு அழைத்து வருவதாகச் குளுரைக்கின்ற செய்தியையும் காணமுடிகிறது”³⁹⁵ “தலைவியின் அணிகலனைத் தலைவன் பெற்றுக் கொண்ட செய்தியும், பரத்தையர் அணிகலனைத் தலைவன் தலைவி அறிய சூடிவந்த செய்தியும்”³⁹⁶ மருதத்திணைப் பாடல் வழி உறுதிப்படுகிறது.

“பரத்தையருக்குப் பல்வேறு சிறப்புகள் இருந்தாலும், உரிமை மகளிர் போல் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள், பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமையை பெறவில்லை”³⁹⁷

“பரத்தையர் பிரிவுக்கு வேட்கைத் தணிவு, கலை உணர்வு, இன்பச் சிறப்பு, கருவுயிர்த்த மனையோள்நிலை, மகப்பெற்ற தாயான நிலை”³⁹⁸ எனக் காட்டும் காரணங்களும் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனின் செயலை ஆமோதிப்பதாகவே உள்ளன.

தொகுப்புரை

மருதநில மக்கள் மற்ற நிலமக்களைக் காட்டிலும் எல்லாவகையிலும் ஏற்றம் பெற்றிருந்தனர் என்பதனையும், உழைக்கும் மக்கள் உண்டு திளைக்கும் மக்கள் என வேறுபட்டு வாழ்ந்ததனையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மக்கள் நிலையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்ததால் உழவுத் தொழில் முதலாக உடைவெளுக்கும் தொழில்கள் ஈறாகப் பலவிதத் தொழில் புரியும் தொழிலாளர்களும் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

நீர்நிலைகள் நிரம்பிய மருதநிலத்தில் நெல்முதல் கள்வரை எல்லாவித உணவுப் பொருள்களும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுத் தன்னிறைவு பெற்றுத் தனிச்சிறப்புற்று விளங்கியதை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

மருதநிலத் தலைவர்கள் கலிங்கமுதல் காழகம் வரையிலான ஆடை அணிகலன் பூண்டு அணிந்திருந்தனர் என்பதனையும் அதே நேரத்தில் அண்டிப்

பிழைப்பவர்களெல்லாம் அதுபோன்ற ஆடைகளை அணிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்ததனையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பொன்னாலும் மணியாலும் முத்துக்களாலும் பவளங்களாலும் மருதநிலத் தலைமக்கள் முடிமுதல் அடிவரை பூட்டி நிறைந்திருந்ததனை நோக்கும்போது பண்பட்ட நாகரிகம் அங்கே கைக்கொட்டிக் கூத்தாடுவதைக் கண்டு மகிழ்முடிகிறது.

மாட மாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் மருதநிலத் தலைவர்கட்கு வாழிடமாய் அமைந்து, நெடுந்தேர்கள் பூட்டிய நிலாக் குதிரைகள் விரைந்து செல்ல அகன்ற வீதிகள் சீர்படுத்தப் பட்டிருந்ததையும் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நகரங்களும் ஊர்களும் சேரிகளும் நிறைந்து, செல்வச் செழிப்புள்ளவர்களும் உழைத்து உண்டு வாழும் பிற மக்களும் அவரவர்தம் நிலைக்கேற்ப வாழ்ந்து வந்ததனை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

எல்லா வளங்களும் நலன்களும் உள்ள மருத நிலத்தில் இல்லறம் நல்லறமாகவே இருந்து, ஆடலும் பாடலும் அரங்கேறி, ஊடலும் கூடலும் ஒன்றுபட்டேயிருந்தது என்பதனை உய்த்து உணரமுடிகிறது.

பெண்டிர் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுப் பாராட்டுப் பெறுபவராக இருந்ததனையும் பரத்தமைஒழுக்கம் கண்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தண்டிக்கப்படவில்லை என்பதனையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுவதனைக் கண்டு மகிழ்முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். பொருள்., நூ.966.
2. நம்பியகப்பொருள், நூ.23.
3. ச.வே. சுப்பிரமணியன், மருதப்பாடல்கள் அறிமுகம், ப.23.
4. தொல். பொருள்., நூ.959.
5. கலி., பா.101.
6. பரிபாடல், பா.20.
7. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.242.
8. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.137.
9. மேலது., ப.137.
10. மேலது., ப.137.
11. தொல். மரபியல், நூ.81.
12. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத்தமிழர், பக்.100-101.
13. குறள்., பா.1031.
14. க. வெள்ளைவாரணன், வெள்ளைவாரணரின் ஆய்வு நூல்கள், ப.109.
15. தொல். மரபியல், நூ.81.
16. குறுந்., பா.13.
17. அகம்., பா.366.
18. பொருநர்., அடி.220.
19. பதிற்., பா.76.
20. புறம்., பா.375.
21. சிறுபாண்., அடி.233.
22. நற்., பா.195.
23. அகம்., பா.84.
24. நற்., பா.400.
25. குறுந்., பா.375.
26. புறம்., பா.61.
27. அகம்., பா.366.
28. நற்., பா.119.
29. ஐங்., பா.190.
30. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.89.

31. சாமி. சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும், ப.86.
32. குறுந்., பா.131.
33. புறம்., பா.35.
34. மேலது., பா.19.
35. பெரும்பாண், அடி.188.
36. பொருநர், அடி.177.
37. அகம்., பா.224.
38. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.180.
39. மேலது., ப.402.
40. மேலது., ப.282.
41. புறம்., பா.35.
42. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.423.
43. பொருநர்., அடி.43.
44. நற்., பா.60.
45. குறுந்., பா.165.
46. பெரும்பாண், அள்.196-200.
47. கலி., பா.94.
48. மேலது., பா.86.
49. குறுந்., பா.137.
50. டி.டி. கோசாமி (மு.ஆ.), எஸ்.ஆர்.என். சத்யா (மொ.ஆ.) பண்டைய இந்தியா அதன் பண்பாடும் நாகரிகமும் பற்றிய வரலாறு, ப.25.
51. நற்., பா.60.
52. மேலது., பா.330.
53. மேலது., பா.340.
54. குறுந்., பா.155.
55. நற்., பா.38.
56. குறுந்., பா.309.
57. நற்., பா.60.
58. அகம்., பா.346.
59. நற்., பா.39.
60. மலைபடு., அள்.114-115.

61. நற்., பா.172.
62. குறுந்., பா.46.
63. அகம்., பா.237.
64. பொருநர்., அடி.193.
65. குறுந்., பா.72.
66. பெரும்பாண்., அடி.432.
67. ஐங்., பா.47.
68. குறள்., பா.1038.
69. நற்., பா.98.
70. மலைபடு., அள்.192-194.
71. நற்., பா.216.
72. அகம்., பா.156.
73. குறுந்., பா.309.
74. நான்மணி., பா.11.
75. நற்., பா.350.
76. அகம்., பா.116.
77. மேலது., பா.366.
78. மதுரைக்காஞ்சி, அடி.87.
79. அகம்., பா.236.
80. பொருநர், அள்.242-246.
81. புறம்., பா.99.
82. கு.வெ. பாலசுப்ரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் மதிப்பீடு, ப.304.
83. ஐங்., பா.65.
84. அகம்., பா.116.
85. ஐங்., பா.87.
86. மேலது., பா.55.
87. பெரும்பாண், அள்.260-262.
88. பட்டின., அள்.9-12.
89. பதிற்று., பா.19.
90. புறம்., பா.322.
91. மதுரை., அள்.251-258.

92. புறம்., பா.206.
93. சிறுபாண்., அடி.257.
94. புறம்., பா.206.
95. பெரும்பாண்., அள்.248-249.
96. குறுந்., பா.61.
97. சிறுபாண்., அள்.250-251.
98. புறம்., பா.87.
99. மேலது., பா.32.
100. அகம்., பா.274.
101. புறம்., பாள்.256, 228.
102. மேலது., பா.228.
103. மேலது., பா.32.
104. மேலது., பா.228.
105. மேலது., பா.256.
106. நற்., பா.293.
107. மேலது., பா.200.
108. வி.சி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.99.
109. குறள், பா.400.
110. வி.சி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.117.
111. நற்., பா.80.
112. மேலது., பா.120.
113. அகம்., பா.37.
114. நற்., பா.90.
115. குறுந்., பா.330.
116. கலி., பா.72.
117. புறம்., பா.259.
118. மேலது., பா.311.
119. அகம்., பா.381.
120. கலி., பா.90.
121. நற்., பா.296.
122. புறம்., பா.66.

123. மேலது., பா.369.
124. மேலது., பா.60.
125. நற்., பா.313.
126. மேலது., பா.285.
127. அகம்., பா.363.
128. புறம்., பா.326.
129. நற்., பா.297.
130. மேலது., பா.25.
131. மேலது., பா.274.
132. மேலது., பா.249.
133. மேலது., பா.94.
134. மேலது., பா.153.
135. புறம்., பா.170.
136. மேலது., பா.180.
137. பெரும்பாண்., அள்.436-437.
138. மேலது., அள்.22-23.
139. புறம்., பா.180.
140. அகம்., பா.1.
141. புறம்., பா.180.
142. மேலது., பா.95.
143. பத்துப்பாட்டு, அடி.113.
144. மேலது., அடி.300.
145. சிறுபாண்., அடி.252.
146. அகம்., பா.224.
147. புறம்., பா.395.
148. நற்றிணை, பா.125.
149. குறுந்., பா.172.
150. ஐங்., பா.43.
151. நற்., பா.153.
152. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.83.
153. மேலது., ப.150.

154. நற்றிணை, பா.133.
155. பெரும்பாண்., அடி.222.
156. அகம்., பா.4.
157. புறம்., பா.150.
158. பெரும்பாண்., அடி.91.
159. மேலது., அடி.42.
160. பதிற்றுப்பத்து, பா.74.
161. புறம்., பா.21.
162. மேலது., பா.170.
163. கலைக்களஞ்சியம், ப.412.
164. ந. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.303.
165. க. வெள்ளைவாரணன், வெள்ளை வாரணர் ஆய்வு நூல்கள், ப.113.
166. ஐங்., பா.47.
167. மேலது., பா.48.
168. மேலது., பா.49.
169. அகம்., பா.296.
170. மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிபம், ப.12.
171. தொல்., நூ.964.
172. புறம்., பா.18.
173. சே. நமச்சிவாயம் பழந்தமிழர் உணவுமுறை, ப.5.
174. அகம்., பா.86.
175. மேலது., பா.136.
176. மேலது., பா.196.
177. குறுந்., பா.238.
178. பெரும்பாண்., அடி.226.
179. கலி., பா.94.
180. புறம்., பா.33.
181. மேலது., பா.113.
182. ஐங்., பா.81.
183. நற்றிணை, பா.280.
184. பொருநர்., அள்.214-217.

185. நற்றிணை, பா.60.
186. மேலது., பா.120.
187. அகம்., பா.216.
188. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.143.
189. நற்றிணை, பா.80.
190. ஐங்., பா.3.
191. கலி., பா.72.
192. தொல்., நூ.1004.
193. அ. ஜெயக்குமார், சங்க இலக்கியத்தில் உணவு, உடை, உறையுள், ஆய்வேடு, ப.100.
194. புறம்., பா.13.
195. மதுரை., அடி.779, புறம்., பா.24.
196. புறம்., பா.123.
197. மேலது., பா.290.
198. மேலது., பா.289.
199. மேலது., பா.42.
200. மேலது., பா.360.
201. பதிற்று., பா.75.
202. மதுரை., அடி.372, அகம்., பாள்.126, 196.
203. அகம்., பா.166.
204. மேலது., பா.157.
205. மேலது., பா.156.
206. புறம்., பா.56.
207. அகம்., பா.336.
208. புறம்., பா.235.
209. மேலது., பா.329.
210. பெரும்பாண்., அடி.350.
211. புறம்., பா.120.
212. மேலது., பா.392.
213. புறம்., பா.376.
214. மேலது., பா.129.

215. பதிற்று., பா.43:10-11.
216. அகம்., பா.35.
217. முருகு., அடி.195.
218. மலைபடு., அடி.320.
219. அகம்., பா.84.
220. மேலது., பா.256.
221. மேலது., பா.266.
222. மேலது., பா.2.
223. மேலது., பா.266.
224. மேலது., பா.346.
225. மேலது., பா.346.
226. மேலது., பா.356.
227. மேலது., பா.366.
228. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.231.
229. மேலது., ப.329.
230. மேலது., ப.376.
231. மேலது., ப.521.
232. மேலது., ப.527.
233. அகம்., பா.256.
234. மேலது., பா.126.
235. மேலது., பா.221.
236. கலி., பா.147.
237. பரி., பா.10:63-65.
238. குறுந்., பா.293.
239. மலைபடு., அள்.556-563.
240. பொருநர்., அள்.82-83.
241. சிறுபாண்., அள்.235-236.
242. பொருநர்., அடி.155.
243. முல்லை., அடி.35.
244. பெரும்பாண்., அள்.469-470.
245. புறம்., பா.274.

246. மேலது., பா.189.
247. சிலம்பு., 14:106-112.
248. கலி., பா.73.
249. மேலது., பா.96.
250. அகம்., பா.276.
251. நற்றிணை., பா.390.
252. ஐங்., பா.15.
253. மேலது., பா.72.
254. நற்றிணை, பா.320.
255. அகம்., பா.176.
256. கலி., பா.92.
257. நற்றிணை, பா.120.
258. கலி., பா.69.
259. அகம்., பா.86.
260. மேலது., பா.136.
261. கலி., பா.72.
262. நற்., பா.40.
263. குறுந்., பா.295.
264. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.518.
265. மேலது., பக்.518-519.
266. மேலது., ப.518.
267. புறம்., பா.61.
268. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.237.
269. ராம குருநாதன், குறிஞ்சி வளம், ப.147.
270. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.146.
271. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.98.
272. நற்., பா.50.
273. கலி., பா.80.
274. அகம்., பா.86.
275. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.528.
276. மேலது., ப.528.

277. நற்., பா.20.
278. மேலது., பா.330.
279. குறுந்., பா.238.
280. மேலது., பா.264.
281. மேலது., பா.384.
282. ஐங்., பா.24.
283. மேலது., பா.28.
284. மேலது., பா.71.
285. கலி., பா.91.
286. மேலது., பா.97.
287. மேலது., பா.99.
288. மேலது., பா.100.
289. அகம்., பா.176.
290. மேலது., பா.186.
291. மேலது., பா.226.
292. மேலது., பா.346.
293. மேலது., பா.356.
294. கலி., பா.84.
295. மா. இராசமாணிக்கனார், மு.நா., ப.527.
296. நற்., பா.30.
297. மேலது., பா.70.
298. மேலது., பா.80.
299. மேலது., பா.330.
300. மேலது., பா.380.
301. குறுந்., பா.45.
302. ஐங்., பா.39.
303. மேலது., பா.42.
304. மேலது., பா.73.
305. மேலது., பா.74.
306. கலி., பா.75.
307. மேலது., பா.76.

308. அகம்., பா.6.
309. மேலது., பா.176.
310. மேலது., பா.206.
311. மேலது., பா.326.
312. மேலது., பா.336.
313. மேலது., பா.306.
314. நற்., பா.100.
315. மேலது., பா.140.
316. குறுந்., பா.31.
317. மேலது., பா.364.
318. ஐங்., பா.54.
319. கலி., பா.68.
320. அகம்., பா.6.
321. கலி., பா.79.
322. மேலது., பா.80.
323. மேலது., பா.81.
324. மேலது., பா.84.
325. மேலது., பா.84.
326. மேலது., பா.87.
327. அகம்., பா.16.
328. கலி., பா.79.
329. மேலது., பா.90.
330. அகம்., பா.6.
331. மேலது., பா.16.
332. மேலது., பா.96.
333. கலி., பா.96.
334. மேலது., பா.99.
335. அகம்., பா.336.
336. மேலது., பா.126.
337. கலி., பா.83.
338. நற்., பா.40.

339. மேலது., பா.280.
340. மேலது., பா.310.
341. குறுந்., பா.19.
342. மேலது., பா.46.
343. ஐங்., பா.5.
344. கலி., பா.83.
345. நற்., பா.216.
346. மேலது., பா.300.
347. குறுந்., பா.53.
348. ஐங்., பா.78.
349. கலி., பா.70.
350. மேலது., பா.81.
351. மேலது., பா.84.
352. அகம்., பா.176.
353. குறுந்., பா.181.
354. கே.கே. பிள்ளை, மு.நா., ப.150.
355. நற்., பா.50.
356. மேலது., பா.200.
357. மேலது., பா.320.
358. கலி., பா.81.
359. மேலது., பா.83.
360. அகம்., பா.256.
361. குறுந்., பா.231.
362. மேலது., பா.258.
363. நற்., பா.380.
364. குறுந்., பா.10.
365. மேலது., பா.93.
366. மேலது., பா.181.
367. மேலது., பா.359.
368. ஐங்., பா.11.
369. நற்., பா.350.

370. ஐங்., பா.70.
371. கலி., பா.73.
372. மேலது., பா.75.
373. குறுந்., பா.8.
374. கலி., பா.71.
375. நற்., பா.280.
376. தொல்., நூ.1098.
377. நற்., பா.120.
378. மேலது., பா.120.
379. கலி., பா.75.
380. மேலது., பா.81.
381. குறுந்., பா.118.
382. அகம்., பா.66.
383. நற்., பா.40.
384. மேலது., பா.250.
385. மேலது., பா.380.
386. கலி., பா.70.
387. தொல்., நூ.1096.
388. மேலது., நூ.1093.
389. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்., ப.295.
390. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்., ப.151.
391. தொல்.பொருள்., ப.185.
392. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.209.
393. அகம்., பா.16.
394. மேலது., பா.106.
395. மேலது., பா.276.
396. கலி., பா.80.
397. நற்., பா.330.
398. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், மு.நூ., ப.267.

பழக்கவழக்கங்கள் - நம்பிக்கைகள்

இலக்கியங்கள் அவ்வக்காலச் சமுதாயப் பண்பாட்டு நிலைகளை வெளிப்படுத்துவன. சமுதாயத்தின் இயல்புப்போக்கிற்கேற்ப உருப்பெறுவதும் காலப்போக்கிற்கேற்ப மாறுபடுவதும் இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பண்பாகும். சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபினை அறிவிக்கவல்லன. அச்சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள் ஆகியவையே. மனிதன் தோன்றிய தொன்மைக் காலம் தொட்டே சில பழக்கவழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கொண்டிருந்தான். மனிதன் ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்கிக் குடும்பமாமக வாழத் தொடங்கினான். அது ஒரு நிலையான மனித சமுதாயத்தைத் தோற்றுவித்தது. அக்காலம் தொட்டே தனிமனித வாழ்வில் இருந்த பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் ஊடுருவலாயின. பண்டையத் தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட பண்பட்ட நாகரிகம் மனித வரலாற்றில் மூத்த நாகரிமாகத் திகழ்கிறது. தமிழகத்தில் மருத நில மக்கள் பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கொண்டிருந்தனர்.

பழக்கம்

“பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாகக் கருதப்படுகிறது. நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக்கூடியதாக ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர்”¹ எனக் கலைக்களஞ்சியம் குறிக்கிறது. ‘கடவுள் முதுமரத்து உடன்உறை பழகிய’² ‘பழகிய பகையும் பிரிவு இன்னாதே’³ ‘அடிநிலில் பழகிய வடியுறை’⁴ ‘வழுவின்று பழகிய கிழமையர் ஆயினும்’⁵ ஆகிய சங்கத் தொடர்கள் ‘பழகிய’ என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடுகின்றன. ‘பழகு’ என்பதிலிருந்து பழக்கம் என்ற சொல் தோன்றலாயிற்று. பழக்கம் என்பது ஒரு செயலை திரும்பத் திரும்ப செய்த தேர்ச்சிப் பெற்ற நிலையில் அது முழுமையடைகிறது. அப்பழக்கம் நாளடைவில் ஒரு நிலை பெற்ற நிலையில் மரபாக மாறுகிறது. இது தனிமனித வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் அச்சுமூலுக்கு ஏற்ப வழங்கி வருகிறது.

வழக்கம்

“சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்கமான நடவடிக்கையே வழக்கமாகும். வழக்கத்தின் முக்கியப் பண்புகளாக ஒரு நிலையான நடவடிக்கை வழிமுறை, சமூகப் பண்பு, சரிதவறு என்ற மதிப்புத் தீர்ப்பு ஆகிய மூன்ற

காரணிகளைச் சமூகவியலார் (Sociologist) சுட்டுவர்”⁶ ‘வழக்கம்’ என்னும் சொல் தொல்காப்பியரால் “முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை”⁷ எனப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தால் பழகிப் போன ஒரு செயல் காலம் காலமாக அச்சமூகத்தால் பின்பற்றி வருவதையே வழக்கம் என்கிறோம்.

வையை ஆற்றின் புனல் விளையாட்டில் வண்டுகள் நறுமணம் கமழ்கின்ற தேனைக் கொண்டு வந்து கொட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்ததனை, ‘நல்ல கமழ்தேன் அளி வழக்கம்’⁸ என்று பாடுகிறார் கரும்பிள்ளைப் பூதத்தனார்.

“வழக்கம்’ தான் மனித சமூக வாழ்க்கையின் முதற்கட்டுப்பாடு ஆகும். மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபடவும் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளை ஒத்த தன்மை பெறச் செய்யவும் சுய நல எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் அத்தகைய கட்டுப்பாட்டிற்கு ஆட்படாதவர்களை ஒதுக்கித் தள்ளவும் தேவையான திறமையும் உறுதியும் வாய்ந்த வழக்கங்களை உருவாக்கிக் கொண்ட சமூகங்கள் தாம் நிலைத்து நிற்கும் போட்டியில் வெற்றி பெற்றுப் பிழைத்து நிற்கின்றன”⁹ வழக்கம் என்பது ஒரு சமூகத்தால் பல ஆண்டுகாலமாகப் பின்பற்றி வரும் மரபாகும்.

பழக்கவழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயமும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. மக்கள் தங்களுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள பழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை தனிமனிதனிடம் இருக்கும் போது பழக்கமாகவும் சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் வழக்கமாகவும் உருப்பெறுகின்றன.

மனிதன் தொடக்க காலத்திலிருந்தே சில பழக்கவழக்கங்களுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் ஆட்பட்டுள்ளான். அறிவியல் வளர்ச்சியில் எவ்வளவோ மாற்றங்களைக் கண்டுள்ள மனித சமுதாயம், சில மரபு வழி சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பின்பற்றி வருகிறது.

விழாக்கள்

ஓரிடத்தில் குழுக்களாக குழுமியிருக்கும் மக்கள் அவர்களுடைய நம்பிக்கை கலந்த பொழுது போக்குக் கலையாக விழாக்கள் திகழ்கின்றன. அம்மக்களின் சோர்வினைப் போக்கி இன்பமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க விழாக்கள் ஒரு கருவியாக அமைகிறது. மருத நிலத்தில் மக்கள் எந்நாளும் ஓய்வின்றி உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர். அதன் விளைவாக உணவுப் பெருக்கமும் செல்வ வளமும் பெருகலாயின. எனவே மருத நில மக்கள் உழைத்த நேரம் போக ஓய்வான நேரங்களைக்கழிக்கப் பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடினர். “பழந்தமிழகத்தில் விழாக்கள் சிற்றூரிலும் பேரூரிலும் கொண்டாடப்பட்டதனை இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. விழாவிற்குரிய காலமாக வேளிக்காலத்தைக் கருதினர். விழாக்களின் இயல்புக்குத்தக விழாக்கள் காலையிலும் மாலையிலும்

கொண்டாடப்பட்டன. புதுப் புனலாடலாகிய நீர்விழாக் காலையிலும் கார்த்திகை விளக்கிட்டு விழா மாலையிலும் கொண்டாடப்பட்டதனை இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. விழாக்கள் பல நாட்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்ததனைச் சில பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. அகநானூற்றுப் பாடல் பூத்தொடை விழாவின் தலைநாளைச் சுட்ட மதுரைக்காஞ்சி கால் கொள்ளத் தொடங்கிய ஏழாம் நாள் அந்தியில் நீரடும் மரபினைக் காட்டுவது கொண்டு விழாக்கள் பல நாட்கள் நிகழ்ந்ததனை உய்த்துணர முடிகின்றது. மதுரைக்காஞ்சி குறிக்கும் மரபான ஏழு நாட்கள் விழா நிகழ்த்துவதே பழந்தமிழரின் கொள்கையாக இருக்கலாம். ஏனெனில் இன்றும் தெய்வங்களுக்குக் கொண்டாடப்படும் விழாக்கள் பெரும்பாலும் ஒருவார கால எல்லையான ஏழு நாட்கள் வரை தொடர்ந்து விகழ்வதனைத் தமிழரிடம் ஏனைத் தென்னிந்திய மக்களிடமும் காண முடிகின்றது.¹⁰

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் விழாவினை விழவு, விழா, சாறு என்ற சொற்களால் சுட்டிக் கூறுகின்றன. மருதத்திணைப் பாடல்களில் விழவு என்ற சொல் மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ளது. விழாக்கள் மருதநிலத்திலே மிகுதியாகக் கொண்டாடப்பட்டன.

விழாவிற்கு நாள் பார்த்தல்

விழாக்கள் பண்டைத் தமிழ் மக்களால் நல்ல நாள் பார்த்தும் நல்ல நேரம் பார்த்தும் தொடங்கியுள்ளன. விழாக்களைப் பெரும்பாலும் வளர்பிறை மற்றும் மதி நிறைந்த நாட்களில் தொடங்கியுள்ளனர். கார்த்திகை தீப விழா முழுமதி நாளில் தொடங்கியதனை,

“மழைகால் நீங்கிய மாக விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர, மதிநிறைந்து,
அறுமீன் சேறும் அகல் இருள் நடுநாள்,
மறுகு விளக்கு உறுத்து மாலை தூக்கிப்,
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர, வருகதில் அம்ம”¹¹

எனும் பாடல் கூறுகிறது. வானத்தில் நிறைமதி ஒளிவீசும் நாளில் கார்த்திகை விண்மீன்கள் தோன்றும். அந்நடுசாமத்தில் ஊர்மக்கள் கார்த்திகை விழாக் கொண்டாடுவர். பலரும் தெருக்களில் தம் வீட்டு வாசலில் விளக்குகளை ஏற்றி வைப்பர். மாலைகளைத் தொங்க விடுவர் என்று குறிப்பிடுகிறது.

மார்கழி நோன்பாகிய தைநீராடல் விளர்பிறையில் தொடங்கியதனைப் பரிபாடல்,

“ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை யாதிரை

வரி நூலந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூ லந்தணர் பொலங்கல மேற்ப¹²

என்று சுட்டுகின்றது.

விழா அறிவித்தல்

சங்க காலத்தில் ஊர்மக்களுக்க விழா அறிவித்தலை குயவர்கள் செய்துள்ளனர். இதனை ‘விழாவறைதல்’ என்றும் ‘விழாக்கோள்’ என்றும் அழைப்பர். நற்றிணையில் மருத நிலத்தில் விழா அறிவிப்பதனை,

“கண்ணி கட்டிய ததர லன்ன
ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
யாறுகிடந் தன்ன அகனெடும் தெருவிற்
சாறென நுவலு முதுவாய் குயவ”¹³

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் பல்வகை விழாக்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர். தெய்வங்களோடு தொடர்புடைய விழாக்கள், தெய்வத் தொடர்பற்ற விழாக்கள் என இருவகை விழாக்களை நடத்தியமையைச் சங்கப்பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. பிறந்த நாள் விழா, புனலாட்டு விழா, பூந்தொடைவிழா, கார்த்திகை விழா என்பன தெய்வத் தொடர்பற்ற விழாவாகும்.

தெய்வங்களோடு தொடர்புடைய விழாக்களாக முருகன் விழா, இந்திர விழா, காமன் விழா போன்ற விழாக்களும், சிறு தெய்வ விழாக்களும் பழந்தமிழர் கொண்டாடியுள்ளனர். மருதத்திணைப் பாடல்களில் மணமுறை விழாவினையும் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

விழா நடைபெறும் பொருட்டு புதுமணல் பரப்பல், கொடி ஏற்றுதல், நிமித்தம் பார்த்தல் போன்ற மரபுகளைப் பழந்தமிழர்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததனைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. விழாவின் போது கொடியேற்றும் வழக்கம் இருந்ததனை மதுரைக்காஞ்சி, ‘சாறயர்ந் தெடுத்த உருவப் பல்கொடி’¹⁴ எனும் அடியில் குறிப்பிடுகிறது.

மருத நில மக்கள் உழவுத்தொழில் செய்த நேரம் போக ஓய்வு காலங்களில் பல்வேறு விழாக்கள் கொண்டாடியுள்ளனர். அவ்விழாக்களில் பல்வேறு ஆடற்கலைகள், கூத்துக்கலைகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர். அவ்வாறு மருத நிலத்தில் நிகழ்த்தப் பெற்ற சில முக்கிய விழாக்களை மருதத்திணைப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றில் பழந்தமிழரிடம் இருந்துவந்த பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் சில பொதுவான செய்திகளும் இடம்பெறுகின்றன.

பிறந்தநாள் விழா

பிறந்த நாளினைப் ‘பெருமங்கல நாளென்று’ தொல்காப்பியம் குறிக்கின்றது.

“சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப்

பிறந்த நாள்வயின் பெருமங் கலமும்”¹⁵

இவ்விழாவினை மன்னர்கள் கொண்டாடியதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நன்னனின் பிறந்தநாளை அவனது மக்கள் கொண்டாடிய செய்தியினை மதுரைக்காஞ்சி,

“மன்றுதொறும் நின்ற குரவை சேரிதொறும்

உரையும் பாட்டும் ஆட்டும் விரைஇ

வேறுவேறு கம்பலை வெறிகொள்ப மயங்கிப்

பேரிசை நன்னன் பெறுமபெயர் நன்னாள்

சேரிவிழவின் ஆர்ப்பெழுந் தாங்கு”¹⁶

எனக் கூறுகிறது. இதனைப் ‘பெறும்பெயர் நன்னாள்’ எனச் சுட்டுகிறார் மாங்குடி மருதனார். இவ்விழாவில் சேரிமக்கள் குரவை, பாட்டு, பலவகைக் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தியதைக் காட்டுகிறது. எனவே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தங்களுடைய மன்னர்களின் பிறந்த நாளினைக் கொண்டாடும் வழக்கம் இருந்ததனை அறியமுடிகிறது.

புனலாட்டு விழா

புனலாட்டு என்பது ஆறுகளில் பெருகி வரும் புதுப்புனலில் குளித்துப் பாய்ந்து விளையாடுவதாகும். இயற்கைப் பருவமாற்றங்களால் மழை பொழிந்து ஆற்றில் செந்நீர் பெருக்கெடுத்து வருவதை வரவேற்று நீராடி வழிபடுவதாகும். ஆடவர் தம் மனைவியருடனோ, பரத்தையருடனோ சேர்ந்து மகிழ்ந்து புதுப்புனலில் விளையாடுவர். ஆற்றிலும், பெருந்துறைகளிலும், கடலிலும் விளையாடியதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. மருத நிலத் தலைவன் தன் மனைவியருடன் சேர்ந்து புனலாடியதைவிடவும் காதல் பரத்தையர்களுடன் புனலாடியதை மருதத்தினைப் பாடல்கள் அதிகமாகப் பேசுகின்றன. மிகுந்த வெள்ளம் வருவதால் புனல் ஆட்டத்தில் மகளிருக்கு வேழத்தால் செய்யப்பெற்ற தெப்பம் உதவுவதனை,

“மணல் ஆடு மலிர்நிறை விரும்பிய, ஒண்தழைப்

புனல்ஆடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை உதவும்

வேழம் மூதூர் ஊரன்”¹⁷

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. சுழன்று திரியும் பரத்தையர் கூட்டத்தில் தலைவன் தனக்குத் துணையான பரத்தையோடு புதுப்புனல் ஆடுவதை,

“அலமரல் ஆயமோடு அமர்துணை தழீஇ

நலமிகு புதுப்புனல் ஆடக் கண்டோர்”¹⁸

எனவரும் பாடல் காட்டுகிறது. ஐங்குறுநூற்றில் ‘புனலாட்டுப் பத்து’ எனும் தலைப்பில் பத்துப் பாடல்கள் புனலாட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலான பாடல்களில் தலைவன் பரத்தையரோடு புனலாடியதையே காட்டுகிறது. செம்புனல், புதுப்புனல், தண்புனல் ஆகியவற்றில் தழையாடை, பூக்கள், புதுஆடை போன்றவற்றை அணிந்துப் புனலாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். தலைவன் மலர்மாலையை அணிந்து கொண்டு தான் விரும்பிய பரத்தையோடு உறையூர் காவிரி ஆற்றின் நீர்ப்பெருக்கில் மகிழ்ச்சியோடு புனலாடியதனை,

“பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண்

கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தம்

.....

ஏந்து எழில் ஆகத்துப் பூந்தார் குழைய,

நெடுநல் ஆடினை புனலே”¹⁹

என அகநானூற்றுப் பாடல் குறிக்கிறது. இளம் ஆடவரும் மகளிரும் சேர்ந்து புனலாடி மகிழ்வதை அரசர்களும் கண்டு களிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. சோழப் பேரரசன்கரிகால் வளவன் தன் சுற்றத்தாருடன் காவிரி ஆற்றங்கரையில் கழாஅர் முன்றுரையில் அமர்ந்து இவ்விழாவினைக் கண்டுகளித்த போது, ஆட்டனத்தியைக் காவிரி வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது. அவனுடைய காதலியாகிய ஆதிமந்தி மிகவும் வருந்தி ஆட்டனத்தியைக் காணாது தேடுகிறாள். பிறகு மருதி என்பாள் காட்டக் கண்டாள் என்பதனை அகம் 76, 236 ஆகிய பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

விழாவில் இசையும், ஒப்பனையும்

விழாவில் பல்வேறு இசைக் கருவிகள் இசைக்கப்பட்டன. விழா முடிந்ததும் ஓசை அடங்கம் என்பதனை, “விழவும் முழ்த்தன்று, முழவும் தூங்கின்று”²⁰ என்ற அடி குறிக்கின்றது.

“முழவு முகம் புலர்ந்து முறையின் ஆடிய

விழவுஒழி களத்த பாவை போல,”²¹

என்ற பிறிதொரு பாடலில், விழாக்காலத்தில் மத்தளத்தின் ஓசைக்கேற்பவாறு பெண் நடனமாடியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. விழவின் போது விறலி என்பவள் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டும் அழகிய தழையாடையை உடுத்திக் கொண்டும் மிகுந்த பொலிவோடு விழாக்காண வந்ததனை,

“மடக்கண் தகரக் கூந்தற் பணைத்தோள்

வார்ந்தவா லெயிற்றுச் சேர்ந்து செறி குறங்கிற்

பிணையல் அந்தழைத் தைஇத் துணையிலள்
விழவுக்களம் பொலிய வந்துநின் றனளே”²²

எனும் பாடல் விவரிக்கிறது. பரத்தையர்கள் தழையாடையாக ஆம்பல் மலர்களை
உடுத்திக் கொண்டு தோற்றப் பொலிவுடன் வருகின்றனர் என்பதனை,

“வயல்வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித்தழை
ஐதுஅகல் அல்குல் அணிபெறத் தைஇ,
விழவின் செலீஇயர் வேண்டும் மன்னோ”²³

எனும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

மருத நிலத்தலைவன் தழையாடையை மாலையாகவும், தலையில் செருகியும்
பரத்தையர்களோடு நீராடு விழாவிற்கு வருவதனை,

“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும்,
தழைஅணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி,
விழவொடு வருதி, நீயே”²⁴

என்ற பாடலால் அறிய முடிகிறது. மத்தளங்கள் ஒலிக்கின்ற துணங்கைக் கூத்தாடும்
திருவிழாவில் புதிய பொலிவுடன் வரும் தலைவனைத் தன்வயப்படுத்தச் செய்வேன்
எனக் கூறும் பரத்தையைத்,

“தாமும் பிறரும் உளர்போல் சேறல்
முழவுஇமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்”²⁵

என்னும் பாடல் குறிக்கிறது. ஒப்பனைகளுடன் பரத்தை விழாவிற்குச் செல்வதனை,

“நெடுங்கொடி நுடங்கு மட்ட வாயில்
இருகதிர்க் கழனிப் பெருங்கவி னன்ன
நலம் பாராட்டி நடையெழிற் பொலிந்து”²⁶

என்ற பாடலும், பசலைக் கொடியில் ஆம்பல் பூவோடு சேர்த்துக் கட்டிய
தழையாடையை உடுத்திக் கொண்டு விழாவில் குரவைக் கூத்து ஆடுவதை,

“அரிஅலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ,
விழவுஆடு மகளிரொடு தழுஉஅணிப் பொலிந்து”²⁷

எனும் பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே விழாவின் போது மருத நில மக்கள்
தங்களை மிகுந்த ஒப்பனை செய்து கொண்டும் தழையாடையுடுத்திக் கொண்டும்
வருவர் என்பதனைக் காண முடிகின்றது.

மணவிழா

திருமணம் என்ற சொல்லுக்குப் பண்டைத் தமிழரால் வழங்கப்பெற்ற சொற்கள்
கடி, மணம், மன்றல், வதுவை, வதுவை மணம், வரைவு என்பவையாகும். இவற்றுள்

தொல்காப்பியர் உரிச்சொல்லாக உணர்த்தும் ‘கடி’ என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் கூறுகிறார். அவற்றுள் நீக்குதல், காப்பு என்னும் பொருள்களோடு பிற்காலத்தில் ‘மணம்’ என்னும் பொருளும் சேர்த்திருக்கலாம் ‘மண்ணுதலாகிய’ நீராடுதலாகிய சிறப்பால் மணமும், மன்றில் நடைபெறும் மாட்சியால் மன்றலும் வரையறை செய்வதால் வரைவும் அமைந்தன எனலாம். வதிதல் என்பதோடு தொடர்புடையதாகக் கருதி வதுவை என்ற சொல் அமைந்ததாகக் கொள்ளலாம்.²⁸

திருமணம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்பட்டாலும் திருமண முறை பற்றிய செய்திகள் அகநானூற்றில் மட்டும் இரண்டு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழரின் தொன்மையான நூலான தொல்காப்பியம் இரண்டு நூற்பாக்களில் திருமணப் பொருத்தங்கள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதையும் எப்படி அமையக் கூடாது என்பதையும் தெளிவாக வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முன்னரே பண்டைத் தமிழரிடையே பொருத்தம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்ததையும் இது குறிக்கிறது.

இல்லற வாழ்வில் இணையும் தலைமக்களிடையே என்னென்ன பொருத்தங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதனையும்²⁹ என்னென்ன பொருத்தங்கள் இருக்கக்கூடாது என்பதனையும்³⁰ தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த திருமண செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். திருமணத்திற்குரிய காலமாக வேங்கை மலரும் இளவேனிற்காலத்தையே கொண்டனர் என்பதை, “வேங்கை தந்த வெற்பணி நன்னாள்”³¹ எனும் நற்றிணைப் பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது. சங்க காலத்தில் இருமணம் இணையும் திருமண நிகழ்வு எவ்வாறு நடந்தது என்பதனை, அகநானூறு அழகுபட படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.³² நல்லாவுர் கிழார்பாடிய இப்பாடலைப் போல விற்றுற்று மூதெயினனார் பாடலும் ஒளிப்படமாய் ஒளிர்கிறது.³³

அகநானூற்று மருதத்திணைப் பாடல்கள் இவ்விரண்டும் காட்டும் இத்தகைய திருமண நிகழ்வு முறையினைத் தவிர வேறு எந்த சங்கப்பாடலும் திருமண முறைபற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. “இம்முறையே தமிழரின் தன்னேரிலாத தனியுரிமை உடைய திருமண முறையாகும். இது மிகுதொல் பழங்காலத்தே தமிழகத்து நிலவிய ஈருயிர் ஒன்று சேர் ஒருயிர்க் கிழமை எனப்படும் திருமணமாகும்”³⁴

நம்பிக்கையும் விழாவும்

நம்பிக்கை என்பது யாது? அதன் பொருள் எத்தன்மைத்து? கழகத் தமிழ் அகராதி நம்பிக்கை என்பதற்கு ‘சத்தியம் நிசம் விசுவாசம்’³⁵ எனப் பொருள் கூறுகிறது. தமிழ் - தமிழ் - அகரமுதலி ‘விசுவாசம், உறுதிப்பாடு, ஆணை’³⁶ என விளக்கம் தருகிறது. இரண்டிலும் ‘விசுவாசம்’ எனும் சொல் இடம்பெற்று உள்ளது.

‘இதற்கு ஒன்றன் மீது கொண்டுள்ள தீவிர பற்று எனக் கொள்ளலாம். இந்தப் பற்றுதலுக்கு – நம்பிக்கை – காரண காரியம் காணுதலே இலகுவன்று’’³⁷ என டாக்டர் கைலாசபதி தெரிவிக்கிறார்.

தொல்காப்பியர் ‘நம்பு’³⁸ எனும் சொல்லை விருப்பம் எனும் பொருளிலேயே சுட்டிக் காட்டுகிறார். சங்க இலக்கியத்தில் தொகை நூலில் அதுவும் நற்றிணையில் மட்டும் நம்பிக்கை என்ற பெயரிலேயே இது ஆளப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

“சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்

சுடுவான் போல நோக்கம்’’³⁹

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனினிற்’’⁴⁰

இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் ‘நம்பிக்கை’ என்ற பொருளிலேயே புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். முல்லைக்கலி ‘நலத்தகை நம்பிய சொல்லாட்டி’ எனும் தொடரைக் குறிப்பதில் ‘நம்பிய’ என்ற சொல் ‘விரும்பிய’ எனும் பொருளில் வந்துள்ளதையும் காண முடிகிறது’’⁴¹

நம்பிக்கைகள் காரணகாரிணத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டவையாகும். மனிதனின் தன்னல உணர்வும் சமுதாய உணர்வுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும், மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவையே நம்பிக்கைகளாக உருப்பெறுகின்றன. நம்பிக்கை தனிமனித நம்பிக்கை, சமுதாய நம்பிக்கை என இருவகைப்படும். தனி மனித நம்பிக்கைகளே காலப்போக்கில் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு சமுதாய நம்பிக்கைகளாக உருப்பெறுகின்றன.

பிறந்த நாள் விழா, புனலாட்டு விழா, திருமணவிழா இவற்றோடு வேறு பல விழாக்களையும் பழந்தமிழர் கொண்டாடியிருக்கின்றனர். குறிப்பாகத் தெய்வங்கட்கு விழா எடுத்துச் சிறப்புச் செய்திருக்கின்றனர். தெய்வங்களோடு தொடர்வுடைய விழாக்கள் சடங்குகளின் அடிப்படையிலும் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையிலும் மருத நிலத்தில் நிகழ்த்தப் பெற்றன. இவ்விழாக்கள் மக்களின் ஏதாவதொரு நம்பிக்கை வயப்பட்ட நிலையில் நடத்தப்படுகிறது என்றாலும் பெரும்பாலும் அவை நன்மை பயக்கக் கூடிய வகையிலே நிகழ்த்தப் பெறுகின்றன.

“விழாக்கள் நம்பிக்கையின் காரணமாக மனிதன் மீவியற்கைச் சக்திகளைத் தனக்குச் சாதகமாக்க முயன்ற நிலையில் தோன்றயனவாகவே காட்சி தருகின்றன. மனிதனது சிந்தனைகொண்டு மீவியல்பு ஆற்றல்களுக்குக் காரணம் காண இயலாத நிலை ஏற்படும் போது மனம் வேற சில செயற்பாடுகளை நிகழ்த்துவதன் வாயிலாக அவ்வாற்றல்களின் பாதிப்புகளிலிருந்து தப்பிக்க நினைக்கின்றது. அந்நிலையில்

மந்திரங்களும் நம்பிக்கைகளும் தோன்றிவிடுகின்றன. இவை பண்டைச் சமுதாயங்களிடையே விஞ்சி இருப்பதையே சமூக வரலாறுகள் (Social History) உணர்த்துகின்றன. இதனை சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் கொண்டு அறிய முடிகின்றது”⁴²

மருத நிலத்தில் தெய்வத்தோடு தொடர்புடைய விழாக்களாக இந்திரவிழா, முருகன்விழா, காமன் விழா ஆகியனப் பேசப்படுகின்றன. இவை தவிர சிறுதெய்வ வழிபாடுகளும் விழாக்களும் நடந்தேறியிருக்கின்றன.

இந்திர விழா

மருத நிலமக்கள் மழையை நம்பி உழவுத்தொழில் புரிபவர்கள். மழை பொழிய வேண்டி வானோர் தலைவனான இந்திரனுக்குரிய விழாவை நடத்தினர். இவ்விழா சங்க காலத் தமிழர்களால் நடத்தப்பெற்றமையை ஐங்குறுநூற்று மருதப்பாடல்,

“இந்திர விழவிற்பூவினன்ன

புறலைப் பேடை வரிநிழ லகவும்”⁴³

என உறுதி செய்கிறது. பதிற்றுப்பத்தில் பலவித விழாக்கள் நடந்ததற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.⁴⁴

மருத நிலத்துப் பேரூரான காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நிகழ்ந்த இவ்விழா இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடைபெற்றதாகச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தெரிவிக்கின்றன. மருத நிலத்தில் நடத்தப்படும் விழாக்களிலே மிகப்பெரிய விழாவாக இந்திர விழா கருதப்பட்டது. இது சோணாட்டுக்குரிய விழா. இத்தொடர்பிலேயே இந்திரன், சூரியன், கால்நடை ஆகிய மூன்றையும் தெய்வமாக்கிப் பொங்கல் திருநாளைத் தமிழர்கள் மூன்று நாட்களுக்குக் கொண்டாடுகின்றனர்.

முருகன் விழா

குறிஞ்சிக் கடவுளான முருகன் ஆலமர் செல்வனின் முகனாக மருதத்திணைப் பாடல்களில் காட்டப் பெறுகின்றான். முருகனைக் குன்றுதோருறையும் கடவுளாகத் திருமுருகாற்றுப்படை பேசுகிறது. முருகன் தமிழ்க் கடவுளாகப் போற்றப்படுகிறான். “ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிழா” முருகனுக்குக் கொண்டாடியதைக் கலித்தொகைக் காட்டும்.⁴⁵ “மருத நிலத் தலைவி தன் புதல்வன் நடந்துவரும் அழகினை முருகன் நடந்து வருவதாகக் கற்பனைக்கண் கொண்டு நோக்குவதாக இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தேர் ஏறி நகருக்குள் வரும் தலைவியின் புதல்வனை ஊரில் உள்ள தாய்மார்கள் கண்டவுடன் ஆலமர் உறையும் செல்வனின் மகனான முருகனின் விழா தொடங்கி விட்டதாக எண்ணுகிறார்கள்”⁴⁶ சூரபன்மனைக் கொன்ற செவ்வேள் பற்றியும் கூறி மகிழ்கிறார்கள்.⁴⁷

மன்மதன் விழா

மன்மதன் மாயோனின் மகனாகக் கருதப்படுகிறான். இவன் காமத்தை உண்டாக்கும் தெய்வம் என்று புராணங்கள் சுட்டுகின்றன. மன்மதனை அழகின் தேவன், கருவேள், காமவேள், அநங்கன், வேனிலாளன் என்றும் அழைப்பர். காமனைப் பெண்கள் சிறந்த கணவனைத் தனக்குத் தர வேண்டும் என்றும் கணவன் அன்போடு பிரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் வழிபடுவர். மன்மதனுக்கு இளவேனிற் காலத்தில் விழா எடுப்பதால் இவனை வேனிலாளன் எனவும் அழைக்கின்றனர். அவ்விழாவில் ஆடவரும் மகளிரும் இன்பமாகப் பொழுது போக்குவர்.

“நான்மாடக் கூடல் மகளிரும் மைந்தரும்
தேன்இமிர் காவில் புணர்ந்திருந்து ஆடுமார்
ஆனா விருப்போடு அணிஅயர்ப், காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு”⁴⁸

என்ற பாடலில், இளவேனிற்காலம் வந்துவிட்டது மன்மதனுக்கு விழா நடைபெற இருப்பதையும், மதுரையில் மகளிரும் ஆடவரும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் சோலைகளில் அணிகலன்களை அணிந்து விருப்பமோடு விளையாடக் கூடியிருந்ததனையும் தெரிவிக்கின்றது.

மன்மதனுக்கு கொடி இருந்ததனை ‘காமன்’ கொடி எழுதி⁴⁹ என மருதக்கலி குறிக்கிறது. பண்டைத் தமிழர்கள் மன்மதனை வழிபடும் வழக்கம் சங்க இலக்கியங்களில் கலித்தொகையில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

“மன்மதன் விழா ஏழு நாட்கள் நடைபெறும். பெருநகரங்களிலும் விழா நடைபெறுவதுண்டு. இவன் மனைவி இரதி. இவனது வில் கரும்பு. சுரும்பு அவ்வில்லின் நாண், அம்புகள்: அரவிந்தம், அசோகம், மாம்பூ, முல்லை. கொடி மீன்; மாலை இலஞ்சி; படைவீடு சோலை; சேனைகள் மங்கையர்; தென்னம் பாளை கவரி; மல்லிகை காளாஞ்சி; வாள் தாழை மடல்; தேர் தென்றல்; கிளி குதிரை; கடல் முரசு; குயில் எக்காளம்; குடை சந்திரன்”⁵⁰

சாமன்

மன்மதனின் தம்பி சாமனைப் பற்றிய செய்தி மருதக்கலியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“காமன் நடக்கும் நடைகாண் கவர்கணைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்”⁵¹

மன்மதனை வழிபடும் வழக்கம் இருந்த போது சாமனையும் வழிபட்டிருந்ததனைக் காணமுடிகிறது. காமனைப் போல சாமனும் பாட்டு, தொகை இரண்டனுள் கலித்தொகையில் மட்டுமே காணப்படுகிறான்.

வழிபாடுகள்

இயற்கையின் அச்சம் காரணமாகவே மனிதனைக் கடவுள் நெறிக்குக் கொண்டு சென்றது. மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களைக் கண்டு தன்னை மிஞ்சிய ஒரு சக்தி இருப்பதாக உணர்ந்தான். அதுவே காலபோக்கில் இயற்கை வழிபாட்டையும் பல்வேறு தெய்வ வழிபாட்டையும் தோற்றுவித்தன. முன்னோர்களையும் வழிபடும் வழக்கத்தை உருவாக்கின. அதன் தொடர்ச்சியாக சிறுதெய்வ வழிபாடுகளும் பெருந்தெய்வ வழிபாடுகளும் தமிழர்களின் வழிபாடுகளாக இருந்து வருகின்றன.

இயற்கை வழிபாடு

இயற்கையின் இன்றியமையாத கூறுகளான நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், தீ, மலை, ஞாயிறு, திங்கள் போன்றவற்றை வணங்குதல் இயற்கை வழிபாடாகும். தொல்காப்பியர் ஞாயிறு, திங்கள், தீச்சுடர் ஆகிய இயற்கைக் கூறுகளைப் பழந்தமிழர் வழிபட்டமையினை,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”⁵²

எனப் பாடாண் திணையில் சுட்டுகிறார்.

பிறை தொழுதல்

பிறை தொழும் வழக்கம் குறிப்பாகப் பெண்களிடையே இருந்துள்ளது. பெண்கள் தங்களைப் பாதுகாக்கும் கடவுளாக மதியினைக் கருதியதைக் குறுந்தொகைப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. “தொழுது காண் பிறையின் தோன்றி.....”⁵³ எனவரும் பாடல் ஆடி மாதம் ஒரு முறை தொழும் மூன்றாம் பிறையினைப் பற்றிப் பேசுகிறது. “பண்டைத் தமிழிலக்கியம் பிறையினைப் பெண்கள் தொழுவதாகவே காட்டுகின்றது. பெண்கள் தங்களைப் பாதுகாக்கும் கடவுளாக நிலவினை வணங்கினர்”⁵⁴ “பிறை தொழுதல் இயற்கை வழிபாட்டின் அடிப்படையில் தோன்றி மற்றும் சில கற்பித நம்பிக்கைகளை உள்ளடக்கியதாகும். பிறை தொழும் வழக்கம் தொன்று தொட்டுப் பல நாகரிக மக்களிடையே நிலவியதனைப் பண்டைய எகிப்திய, கிரேக்க, ஜெர்மானியச் சமுதாய வரலாறுகளும் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலும் உணர்த்துகின்றன.”⁵⁵

சிறுதெய்வ வழிபாடு

சேர மன்னனது அச்சம் மிகுந்த கொல்லி மலையில் கரிய கண்களையடைய கொல்லிக் கருங்கண் தெய்வம் அம்மலையின் மேற்குப் பகுதியில் சிலையாக வடிக்கப்பட்ட செய்தியினை,

“பெரும்பூண் பொறையின் பேளம்முதிர் கொல்லிக்

கருங்கண் தெய்வம் குடவரை எழுதிய

நல்இயல் பாவை அன்னஇம்”⁵⁶

எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இத்தெய்வத்தை வணங்குவோர்க்கு நன்மை பயக்கும் என்று பண்டைத் தமிழர்கள் நம்பினர்.

உயிர்ப்பலி பெறும் தெய்வம்

தெய்வத்திற்கு உயிர்ப்பலியிடும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழரிடம் இருந்து வந்ததனை அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. தெய்வத்தின் சீற்றத்தைப் போக்க மலர் மாலையையும் வெள்ளாட்டையும் படைத்துள்ளனர்.

தலைவியின் மேனி பசலையால் பொன்னிறம் படர்ந்த நிலையைக் கண்ட தலைவியின் தாய் துறையில் உள்ள தெய்வத்திற்குக் கையுறைப் பொருளாகக் கள்ளையும், மாலையையும் படைக்கிறாள். அது மட்டுமில்லாமல் நிமிர்ந்த கொம்பினையும், தொங்கம் காதினையுமுடைய வெள்ளாட்டுக் கிடாயையும் செலுத்துகிறாள்.

“களளும் கண்ணியும் கையுறை யாக

நிலைக் - கோட்டு வெள்ளை நாள்செவிக் கிடாஅய்

நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட ஓச்சித்

தணிமருங்கு அறியான் யாய்அழ

மணி மருள் மேனி பொன்னிறம் கொளலே”⁵⁷

என்ற பாடல் இதனை எடுத்துரைக்கிறது.

“நறுவிரை தெளித்த நாறு இணர் மாலை

பொறிவரி இனவண்டு ஊதல கழியம்

உயிர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்”⁵⁸

நறுமண நீர்த் தெளித்து மலர் மாலைகள் சாத்திப் படையல் வைத்து வழிபடுவதனை இப்பாடல் சுட்டுகிறது. இத்தெய்வம் அச்சம் தரும் தோற்றமுடையதாகவும் காட்டப்படுகிறது.

கொற்றவை

பாலைநிலத் தெய்வமாகிய கொற்றவை தெய்வம் மருதக்கலியில் இடம்பெற்றுள்ளது. பேய் பற்றிய செய்தியும் இத்துடன் வருகிறது. “பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித் தாங்கு”⁵⁹ என்ற அடி இதனை உறுதி செய்கிறது.

“இயற்கையின் ஆற்றலைத் தன் தேவைக்கேற்ப ஆளுகிற வலிமையை அவன் பெறவில்லை. இயற்கையின் இயக்கத்திற்குரிய காரணங்களை அவன் ஆய்ந்தறியாத நிலையில் மனித விகாரமாகவும் விலங்கு விகாரமாகவும் அமைந்த பேயுருவங்களாகப் படைத்து அவற்றை நம்பினான்”⁶⁰ என்று பேய் பற்றிய கருத்தினை தமிழவன் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் பண்டைத் தமிழர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டிருந்தற்கு நிகராகப் பேய் நம்பிக்கையையும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

கூத்துகள்

மருதத்திணைப் பாடல்களில் குரவைக்கூத்து, துணங்கைக் கூத்து ஆகியவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. பெண்கள் கைக் கோர்த்துக் கொண்டு வட்டமாக நின்று ஆடும் கூத்தையே குரவைக் கூத்து என்பர். இக்கூத்தாடும் போது பெண்கள் தங்கள் பாடல் வாயிலாக ஏதேனும் ஒரு செய்தியை வெளிப்படுத்துவர். துணங்கைக்கூத்து என்பது விழாக்களில் மத்தளங்களின் ஓசைக்கேற்றவாறு தாளலயத்தோடு ஆடும் கூத்து என்று கூறுவர்.

குரவைக் கூத்து

தெள்ளிய கள்ளைக் குடித்து விட்டுத் தங்கள் அழகிய குடங்களைப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டுத் தம் கணவன்மாரின் பண்பற்ற பரத்தமை ஒழுக்கத்தைப் பாடுகின்றனர்.

“தெண்கள் தேறல் மாந்தி, மகளிர்
நுண்செயல் அம்குடம் இரீஇ, பண்பின்
மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி, அவிழ் இணர்க்
காஞ்சி நிழல் குரவை அயரும்”⁶¹

என்ற பாடலில், பூங்கொத்துகள் நிறைந்த காஞ்சி மரத்து நிழலில் குரவைக் கூத்தாடுகின்ற மனையுறை மகளிரை அகநானூறு சுட்டுகிறது.

துணங்கைக் கூத்து

மருதத்திணைப் பாடல்களில் பெரும்பாலான பாடல்கள் துணங்கைக் கூத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. விழாக்களில் துணங்கைக்கூத்து ஆடும் வழக்கம் இருந்ததனைக் குறுந்தொகை,

“மள்ளர் குழிஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்,
யாண்டும் கானேன் மாண்தக் கோனை,
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே, என்கைக்
கோடு ஈர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும் ஓர் ஆடுகள மகனே”⁶²

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. வீரர் குழுமியிருக்கும் விழாக்களிலும் மகளிர் தழுவித் தம்முள் கூடி ஆடும் துணங்கைக் கூத்துக்களங்களிலும் தன் தலைவனைக் காணாமல் தேடுகிறாள் ஒருத்தி. தானம் ஓர் ஆடற்கலை அறிந்த பெண் என்றும், தன் தலைவனும் ஆடற்கலை வல்லவன் என்றும் கூறுகிறாள்.

தலைவனுடைய இற்பரத்தையை மற்றொரு பரத்தைப் புறம்கூறுகின்றாள் எனச் சிலர் சொல்லக் கேட்கின்றாள். தலைவனோடு தான் இருப்பதைத் தெரிவிக்க மகளிர் ஆடும் துணங்கைக் கூத்து நாள் வந்துவிடுகிறது. அப்போது அப்பரத்தையின் கண் முன்பாகவே தலைவன் தனக்குத் தலைக்கை தந்து ஆடுவதை மள்ளர்களின் சேரிப்போர் நடைபெறுமிடத்தில் காட்டப்படுகிறது.

“பொற்கோல் அவிர்தொடித் தற்கெழு தகுவி
ஏற்புறங் கூறும் என்ப தெற்றென
வணங்குஇறைப் பணைத்தோள் எல்வளை மகளிர்
துணங்கை நாளும் வந்தன, அவ்வரைக்
கண்பொர, மற்று அதன் கண்அவர்
மணம்கொளற்கு இவரும் மள்ளர் போரே”⁶³

என்பதனால் துணங்கைக் கூத்தாடும் மகளிர் கூடத்தில் தலைவன் தான் விரும்பும் மகளிர்க்குத் தலைக்கை அணிவித்து ஊரர்களுக்கு தெரியப்படுத்துவதனைக் காண முடிகிறது.

மருதக்கலியில் பரத்தையோடு துணங்கைக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து வரும் தலைவனைத் தலைவி கடிந்துரைக்கின்றாள்.”⁶⁴ பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடும் தலைவன் விழாக் கோலம் போல் வெகுவாகக் கொண்டாடினான்.”⁶⁵ துணங்கைக் கூத்தாடும் வேளையில் பரத்தையின் கால்சிலம்புப்பட்டு தலைவனின் நீல ஆடை கிழிந்து விடுகிறது. அதனைக் கவனிக்காது வீட்டிற்கு வருகிறான். அதைக் கண்ட தலைவி தலைவனோடு ஊடுகிறாள்.”⁶⁶

துணங்கைக் கூத்தென்பது பரத்தையரோடு ஆடும் தலைவனின் செயல்களை எடுத்துரைப்பதாகவே அமையப் பெற்றுள்ளது. தலைவனின் தொடர்பைப் பிற

பரத்தையர்கள் அறிந்து கொள்ளும் நிகழ்வாகவும் இருந்துள்ளது என்பதையும் தெரிவிக்கின்றன.

வேறு சில பழக்கவழக்கங்கள்

பண்டைத் தமிழர்கள் நெடுங்காலமாகப் பின்பற்றி வந்த சில பழக்க வழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை மரபுவழிப்பட்டவையாக வழக்கத்தில் இருந்ததனை உணர முடிகிறது.

ஊர் மன்றம்

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கிராமம்தோறும் ஊர்மன்றம் இருந்திருக்கிறது. அவ்வூர் மன்றத்தில் மக்களிடையே காணப்படும் பல்வேறு வழக்குகள் நன்கு அறிந்து நீதி வழங்கும் முறை இருந்ததனைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. மருத்ததிணைப் பாடலில் அவ்வாறான ஒரு காட்சியை மதுரைத் தமிழக் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“தொல் புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனி
கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்
திருநுதற் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறணி லாளன், ‘அறியேன்’ என்ற
திறன்இல் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்,
முறிஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறு தலைப்பெய்த ஞான்றை”⁶⁷

என்ற இப்பாடலில், அழகு நிறைந்த தொன்மையான பூக்கள் பூக்க நிரம்பிய வயல்களையும், கரும்பு நிறைந்த கழனிகளையும் உடைய கள்ளூரில் ஒரு வழக்கு நடக்கிறது. ஊர் அவையத்தில் ஒரு சிறு பெண் ஒருவன் மீது குற்றம் சாற்றுகிறாள். தனது பெண்மை நலத்தை நுகர்ந்து, பின் கைவிட்டுவிட்டான் என்று கூற அவன் தனக்கு அவளைத் தெரியாது என்று குள் உரைக்கின்றான். அவையத்தார் சாட்சிகளை நன்கு கேட்டு அவன் சொன்னது பொய் என்றறிந்து தளிர் அடர்ந்த பெருமரத்தின் கிளையில் அவனை இறுகக் கட்டி வைத்து அவன் தலையில் சுண்ணாம்புத் தண்ணீரைக் கொட்டிக் தண்டனை வழங்குகின்றனர்.

இதனால் பண்டைத் தமிழர்கள் நெறிப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதும், எளியவர்களும் எல்லா உரிமைகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

அணிகலன்களை மண்ணில் புதைத்தல்

புனலாடு முன்பு நீராடும் மகளிர் அவர்களுடைய அணிகலன்களை மணலில் புதைத்து வைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. காற்று வீசுவதால் அவற்றை மணல்முடி

மேடாக்கி விடுவதாகவும் எருமைகள் அணிகலன்களைத் தம் கொம்புகளால் கிண்டி வெளிப்படுத்துவதாகவும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்று கூறுகின்றது.

“புனலாடு மகளிர் இட்ட ஒள்இழை

மணல்ஆடு சிமையத்து எருமை கிளைக்கும்”⁶⁸

பிள்ளைக்குத் தந்தை பெயரை வைத்தல்

பண்டைத் தமிழர்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடுவதில் ஒரு முறையான நெறியினைப் பின்பற்றியுள்ளனர். தங்களுடைய முன்னோர்களின் பெயர்களை வைத்துப் போற்றினர் என்ற செய்தியை இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. “சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே”⁶⁹ எனும் நற்றிணைப் பாடலில், சிறந்த தந்தையின் பெயரனாகிய தன்மைந்தன் என்று பாராட்டுரைக்கப்படுகிறது. மருதக் கலியில் புதல்வனுக்குப் பெயரிடுவதில் ஒரு வரன்முறையினைப் பின்பற்றி வந்திருப்பதனை,

“முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சம்”⁷⁰

என்ற அடிகளும் “மேதக்க எந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேம்”⁷¹ எனும் அடியும் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆண்பிள்ளைகள் மட்டுமே இதற்கு உரிமையுடையவர்களாகப் பண்டைய இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. பெண் பிள்ளைக்கு இவ்வுரிமை வழங்கப்படவில்லை. இதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் எவையும் இல்லை.

பெருஞ்சோற்று நிலை

தொல்காப்பியர் புறத்திணையியலில் வஞ்சித் திணையின் துறைகளுள் ஒன்றாகப் பெருஞ்சோற்று நிலையினைக் குறிப்பிடுகிறார்.⁷² இப்பெருஞ்சோற்று நிலை போருக்குப் பின்னர் நிகழ்த்தப்படும் உண்ணலும் பிறரை உண்பித்தலுமாகிய செயலாக வருகிறது. இக்கருத்துக்கு உரையாசிரியர்கள் போருக்கு முன்னும் போருக்குப் பின்னும் பெருஞ்சோற்று நிலை இருந்தனவென்று இருவேறுபட்ட கருத்துகளைக் குறிக்கின்றனர். அகப்பாடலான மருதத்திணையில் இப்பெருஞ்சோற்று நிலையை,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப.....”⁷³

எனக் குறிப்பிடுகிறது. திருமண நிகழ்ச்சியில் பெருஞ்சோற்றுத் திரள்மிக்கு இருந்தமையை இது குறிக்கிறது. வாட்போர் செய்வதில் வல்லவனான எவ்வி தனக்க அடங்காத பகைவரை அரிமண வாயில் உறத்தூர் என்னும் இடங்களில் போர் செய்து

வென்று, வெற்றி விழாவில் தம் படை வீரர்க்குக் கள்ளுடன் பெருஞ்சோறு கொடுத்ததை அகநானூறு குறிக்கிறது.⁷⁴

பெருஞ்சோறு என்பது ஊன், கள் ஆகியவற்றினைச் சோற்றுடன் கொடுப்பது. பெருஞ்சோறு என்பதற்கு அளவு, சிறப்பு, பெருமை ஆகிய முத்தன்மையும் அடங்கிய ஒன்றாகக் கூறுவதே இலக்கிய நோக்கிலும் வாழ்வியல் நோக்கிலும் பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது.

சங்க காலத்தில் பெருஞ்சோறு, சிறுசோறு என்று இருநிலை இருந்ததை புறநானூறு,

“சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன்மன்னே

பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே”⁷⁵

என்ற பாடல் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இப்பெருஞ்சோற்று நிலை போர் வெற்றிக்குப்பின் நிகழ்த்தப்பெறும் உண்ணலாகக் கருதுவதற்கு வெட்சித்திணையின் துறைகளுள் ஒன்றான உண்டாட்டுத் துறையினைச் சான்றாக்கலாம். இவ்வுண்டாட்டு, நிரை கவர்ந்து வந்த வீரர்களுக்கே வேந்தன் உணவு அளித்துச் சிறப்பிக்கும் நிலையினைச் சுட்டுகிறது. எனவே போர் வெற்றிக்குப் பின் வீரர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டும் ஊக்குவிக்கும் பொருட்டும் பெருஞ்சோறு வழங்கியிருப்பதே பொருத்தமாக அமைகிறது எனலாம். அகப்பாடலான மருதத்திணைப் பாடலிலும் இச்செய்தி வந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுந்தலுக்குக் களிமண் பயன்படுத்துதல்

பண்டைத் தமிழர்கள் தலைக்கூந்தலுக்கு களிமண்ணைப் பயன்படுத்தி சிக்கு, எண்ணெய் பசையைப் போக்கும் வண்ணம் குளித்ததனைக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று,

“கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் சேறும்

ஆண்டு வருகுவள பெரும்பே தையே”⁷⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது.

மதி காட்டுதல்

குழந்தைகளுக்கு மதிகாட்டல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் வருகின்றன. பிற்காலச் சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்றான பிள்ளைத்தமிழில் மதி காட்டுதல் என்னும் அம்புலிப்பருவம் இருபாலார்க்கும் பொதுவான ஒன்றாக அமைய இது முன்னோடியாக அமைந்துள்ளது எனக் கூறலாம். குழந்தைகளுக்கே மதிகாட்டால் நல்லதென மருதக்கலிப் பாடல்,

“ஐய திங்கட் குழவி வருகென யான் நினை

அம்புலி காட்டல் இனிது.....”⁷⁷

எனக் கூறுகிறது.

நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள்

மக்களின் பழக்க வழக்க மரபுகள் அனைத்தையும் நெடுங்கால செயல்களின் பழக்கமாக எடுத்துக் கொள்வதென்பது பொருத்தமாகாது. ஒரு சில பழக்க வழக்கங்கள் நம்பிக்கையின் தொடக்கமாக வழங்கிவருகின்றன. அவை எந்த நம்பிக்கையினை அடியொற்றியதாக அமைந்துள்ளன என்பதை நோக்கம் போது மக்களின் பண்பாட்டினை இனங்காண உறுதுணையாகிறது.

வெறியாட்டு

வெறியாட்டு என்பது வழிபாடு செய்பவர்களின் வாயிலாக இறைவன் வெளிப்படுவான் என்ற நம்பிக்கை ஆகும். இவ்வெறியாட்டினைப் பற்றிய குறிப்பினைத் தொல்காப்பியர்,

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்”⁷⁸

எனும் நூற்பாவில் சுட்டுகிறார். தொல்காப்பியர் இதனை புறத்திணைக்குரியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சங்க அகப்பாடல்களில் வெறியாட்டினைப் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. இது குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய சிறப்பு வழிபாடாகவும் காணப்படுகிறது. இது அகம், புறம் என்ற இரு நிலைகளிலும் கொள்ளப்படுகிறது. “வெறியாட்டின்கண் வேலன் செய்யும் வழிபாடு காந்தள் என்றும் வழங்கியுள்ளது. வேலனின் வாயிலாக முருகன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவான் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே இதனை நிகழ்த்துகின்றனர். இதுபோன்றதொரு நம்பிக்கை தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்து வடகிழக்குப் பகுதியிலும் நின்று நிலவுதாகச் சுட்டுவர்”⁷⁹ “இவ்வழிபாட்டு முறை மலை வாழ்வோராகிய குறிஞ்சி நில மக்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறையாக இலக்கியச் சான்றுகள் அறிவிக்கின்றன. வெறியாட்டு பெரும்பான்மை முருக பூசனை செய்யும் வேலனும் சிறுபான்மை தேவராட்டி எனும் குறமகளும் தெய்வமேறி ஆடுங்கூத்தாகும். இதனை வேலனாடல் எனவும் குறிப்பர்”⁸⁰

வீட்டு முற்றத்தில் புன்கமரத்தின் அரும்பு முற்றிய பூக்கள் பொரி போன்று விழுந்து கிடக்கிறது. வெண்மணல் பரப்பில் வெறியாடுதற்கு வேலன் அலங்கரிக்கப்பட்டதனைக் குறுந்தொகைப் பாடல்

“எம்அணங் கினவே மகிழ்ந்! முன்றில்

நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்,

வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களந்தொறும்⁸¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

களம்

தெய்வத்தைச் சாந்தி செய்து பூசிப்பதற்கும் வெறியாடுவதற்கும் பயன்படும் இடத்திற்குக் களம் என்று பெயர். வெறியயர் களத்தை அமைப்பவன் வேலனே. வேலன் தனித்தோ அல்லது குறமகளிருடனோ குறி சொல்லுதல் உண்டு. “தமிழ்நாட்டில் முருக வணக்கத்திற்குத் தோற்றமாயிருந்தது வேலன் வெறியாடல். அது ஓர் இனக்குழு வழிபாட்டு முறையாகும். இம்முறையை அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் காணலாம்⁸² வெறியயர்தலை வேலன் மன்றத்திலும், முன்றிலும், ஆற்றின் நடுவிலும், மனையிலும் நிகழ்த்தியதனை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

சூரமகளிர்

சூரமகளிர் என்பது தெய்வமகளிரைச் சுட்டிச் சூள் செய்வதைக் குறிக்கிறது. சூள் செய்வதென்பது தலைவன் தலைவியிடம் ‘நின்னை விரைவில் மணந்து கொள்வேன்’ என உறுதி கூறுவதாகும்.

“எக்கர் நண்ணிய எம்ஊர் வியன்துறை,

நேர்இறை முன்கை பற்றிச்

சூரர மகளிரோடு உற்ற சூளே⁸³

எனக் குறுந்தொகை சுட்டுகிறது. இவ்வழக்கம் பழந்தமிழ் மக்களிடையே இருந்ததனை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இம்மகளிர் மலையுச்சியில் பந்தாடுதலையும் பந்தடித்த களைப்புப் போகக் குளிர்ந்த அருவியில் நீராடிய நிலையினையும் கவித்தொகை,

“விண்டோய் வரைப்பந் தெறிந்த அயாவீடத்

தண்டா ழருவி யரமகளி ராடுபவே

பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்சாரற் றாதுண்ணும்

வண்டிற் துறப்பான் மலை⁸⁴

எனும் பாடல் குறிக்கிறது. இதற்குப் பலியிடும் மரபும் இருந்ததனை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

வானவ மகளிர்

இலக்கியங்கள் விண்ணுலகத்தில் தெய்வ மகளிர்கள் இருந்ததனைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் வாணை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருப்பவர்களாகக்

கருதப்படுவதால் வானுறை மகளிர், அந்தரமகளிர், வானவமகளிர், வானரமகளிர் என இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

புதுப்பொலிவு பரத்தை தலைவனுடன் நீராடி மகிழ்ந்தாள், மேனி அழகு புதுப்பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தாள். இதனைத் தோழி தலைவனிடம் ‘நின்னோடு புனலாடியதால் வானர மகளிர் வணங்கும் தெய்வமாகவே தலைவி மாறினாள்’ எனக் கூறுகிறாள். இதனைப்,

“பைஞ்சாய்க் கூந்தற் பசுமலர்ச் சுணங்கிற்

றண்புன லாடித்தன் னலமேம் பட்டனள்

ஒண்டொடி மடவர னின்னோடு

அந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்றே”⁸⁵

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. இதனால் வானர மகளிர், அந்தரமகளிர், வானுறை மகளிர் இருந்ததனையும் இவர்கள் வானுறை தெய்வத்தை வணங்கும் தன்மை பெற்றவர் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

தைத்திங்கள் நோன்பு

பெண்கள் தைத்திங்களில் குளிர்ந்த நீரில் நீராடி நோன்பு மேற்கொள்வர். அந்நோன்பின் பயனாக அவர்கள் தாம் விரும்பும் ஆடவரைக் கணவனாக அடைய முடியும் என நம்பினர்.

“இழைஅணி ஆயமொடு தகுநாண் தடைஇ,

தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும்

பெருந்தோள் குறுமகள்.....”⁸⁶

எனும் நற்றிணைப் பாடல் இதனைக் குறிப்பிடுகிறது.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் அழகிய கூந்தலையுடைய பெண்கள் மணம் பரப்பும் மலர்களைச் சூடித் தை மாதத்தில் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆழமாமன குளத்தில் நீராடுவதனை,

“நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்

தைஇத் தண்கயம் போல”⁸⁷

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன.

பழந்தமிழர்கள் தை மாதத்தில் குளித்து நோன்பிருந்ததைப் போலவே இன்றும் இவ்வழக்கம் பெண்களிடையே காணப்படுவதனைக் காண முடிகிறது.

வலம் வருதல்

வலம் வருதல் என்பது நம்பிக்கை வயப்பட்ட செயலாகத் தெரிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் வலம் வருதல் பற்றிய செய்திகள் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன. “வலம்படுதல் என்பதற்கு வெற்றியுண்டாதல், இடப்பக்கத்திலிருந்து வலப்பக்கஞ் செல்லுதல்”⁸⁸ என்பதாகும்.

மருதக்கலி மாந்தர் கோயில்களை வலம் செய்தமையையும் திருமணத்தில் அந்தணன் தீயினை வலஞ்செய்ததனையும் பதிவு செய்கின்றது. தலைவி கோயிலை வலம் வந்ததனையும்⁸⁹ திருமண நாளில் மணமகன் மணமேடையில் அவள் கையைப் பற்றி வேதம் ஓதும் அந்தணர் வழிகாட்ட வலஞ் செய்ததனையும்⁹⁰ காட்டுகின்றது.

தெய்வத்தின் மீது சத்தியம் செய்தல்

தலைவன் பரத்தை வீட்டிலிருந்து இல்லத்திற்கு வரும் போது தலைவி ஊடுகிறாள். அப்போது தலைவன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பதற்காகப் பொய் சத்தியம் செய்கிறான். பொய் சத்தியம் செய்வதால் தலைவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்து விடுமென அஞ்சி ஊடலைக் கைவிடுகிறாள் தலைவி,

“வாடிய பூவொடு வாரல், எம்மனை’ என
ஊடி இருப்பே னாயின், நீடாது,
அஞ்சஆ றாக உணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்”⁹¹

என்ற பாடல் இதனைத் தெரிவிக்கிறது. பொய்ச்சத்தியம் செய்தால் துன்பம் நேரும் என்ற நம்பிக்கை பழந்தமிழரிடையே இருந்ததனை இதனால் காண முடிகிறது.

கிழக்கு மேகம்

உலகில் வறட்சியைப் போக்கும் வண்ணம் மழை பெய்வதற்குரிய காலத்தில் கிழக்குத் திசையில் தோன்றும் மேகம் நீர் நிறைந்து காணப்பட்டதாக மருதக்கலி குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“ஞாலம் வறம்தீர்ப் பெய்யக் குணக்கு ஏர்பு
காலத்தில் தோன்றிய கொண்முப்போல்.....”⁹²

எனவரும் அடிகள் காட்டுகின்றன. தமிழர்கள் வடகிழக்குப் பருவமழை, நிறை மழை பொழிந்து வளம் பெற்று வாழ்ந்ததனை இப்பாடல் மூலம் காண முடிகிறது.

இம்மை மறுமை

மக்கட்பேறு பெற்றோர் மறுமையுலகில் இன்புறும் பேறு பெறுவர் என்ற நம்பிக்கை இருந்துள்ளது. ஆண் குழந்தை பெற்றவர்கள் இவ்வலகில் புகழ்பெற்று மறுவுலகம் போவார்கள் என நம்பினர்.⁹³

விரிச்சி கேட்டல்

ஒரு செயலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் நல்ல நேரம் பார்த்துத் தொடங்கும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழரிடையே இருந்துள்ளது. இதனைப் பண்டைத் தமிழர்கள் விரிச்சி எனச் சுட்டியுள்ளனர். விரிச்சி கேட்டல் அகம், புறம் ஆகிய இரு துறை இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

“நெடுநா ஒண்மணி கடிமனை இரட்டக்
குரைஇலைப் போகிய விரவுமணற் பந்தர்,
பெரும்பாண் காவல் பூண்டென ஒருசார்,
திருந்து இழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப,”⁹⁴

எனும் பாடலில் தலைவி நன்னிமித்தம் பார்க்கும் செய்தி வருகின்றது. இது போன்ற பல்வேறு நன்னிமித்தங்கள் சங்கப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன. புள் நமித்தம், பல்லி ஒலித்தல், காகம் கரைதல், மரம், பறவை, கனவு ஆகியவையும் இன்னும் பிற நிமித்தங்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளன. மருதத்திணைப் பாடல்களில் இவை பற்றிய செய்திகள் பெரும்பான்மை இல்லையாயினும் மருத நில மக்களின் வாழ்வில் இவை வழங்கி வந்தததைக் காண முடிகிறது.

அணங்கு

அணங்கு பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. “இயற்கையின் கூறுகள் மற்றும் செயல்களின் அச்சமுட்டும் பண்புகளுக்கும் புதிரான செயல்களுக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்க இயலாத மனித மனத்தின் கற்பனைப் படைப்பே அணங்கு எனலாம்”⁹⁵

தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலில் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளை விவரிக்கும் நிலையில் அச்சம் என்ற மெய்ப்பாட்டிற்குரிய வாயில்களாக,

“அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே”⁹⁶

என்று அணங்கு – விலங்கு – கள்வர் - இறை என நான்கினையம் குறிப்பிடுகிறார்.

“அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் அணங்குதற்றொழில் ராகிய சுவந்தின் பெண்டிர் முதலாயினாரும் உருமிசைத் தொடக்கத்தனவும் எனப்படும்”⁹⁷ எனப் பேராசிரியர் கூறுவார். ஊர் மக்கள் பருகம் நீர் நிலையாகிய ஊருணியில் அணங்காகிய தெய்வம் வதிந்ததனை, “உண்துறை அணங்கு இவள் உறைநோய் ஆயின்”⁹⁸ என ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் குறிக்கிறது. இது தாக்கும் இயல்புடையதாக மற்றொரு பாடலில், “தாக்கணங் காவ தெவன்கொ லன்னாய்”⁹⁹ எனக் குறிப்பிடுகிறது. மருத

நிலமக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய அப்பாக்கள் வழிநின்று ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

வேனிற் காலத்தில் நிறைமதி, வளர்பிறை நாட்களில் காலை, மாலை ஆகிய பொழுதுகளில் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதனை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முதுவாய்க்குயவர் விழா அறிவித்த பின் பல்வேறு கலைகளும் கூத்துகளும் நடைபெற்றதனைக் காண முடிகிறது. புனல் விளையாட்டில் மருத நிலத்தலைவர் பரத்தையருடன் கூடி விளையாடியதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மருத நில மக்கள் மழைக்குரிய கடவுளான இந்திரனுக்கு விழா எடுத்து வழிபட்டதனைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முருகன் விழா, காமன் விழா, சாமன் விழா நடத்திக் குரவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து ஆடி மகிழ்ந்ததனையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இளவேனில் காலத்தில் காலை நேரத்தில் புதுமணல் பரப்பிய மணவிழா இல்லத்தில் புள் நிமித்தம் பார்த்துத் தொடங்கி அந்நாளில் திருமண விழாவிற்கு வருகை தந்தோர்க்கு உணவு வழங்கி மகிழ்வதைப் பார்க்க முடிகிறது.

தந்தையின் பெயரைத் தன் புதல்வனுக்குச் சூட்டி மகிழ்வதையும், அச்செயல் பெண் குழந்தைகட்கு உரிமை ஆகாததையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தைத் திங்களில் தண்ணிய பொழுதில் பெண்கள் நீராடி நோன்பு நோற்றுத் தாம் விரும்பும் தலைமகனைப் பெற முடியும் என நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததனையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

தம் நலத்தில் அக்கறை கொண்டுப் பெண்கள் பிறை தொழுதலைக் கடைப்பிடித்த செய்தி தெரிய வருகிறது. கோவில்களில் தெய்வத்திற்குப் பலியிட்டு வலம் வருதலையும் பார்க்க முடிகிறது.

பழந்தமிழ் மக்கள் இம்மை மறுமைகளில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததனைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 7, பக்.29-30.
2. நற்., பா.83.
3. மேலது., பா.108.
4. புறம்., பா.198.
5. மேலது., பா.216.
6. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.54.
7. தொல்.பொருள்., நூ.37.
8. பரி., பா.10-118.
9. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், மு.நூ., ப.234.
10. க. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், பக்.54-55.
11. அகம்., பா.141.
12. பரி., பா.76-79.
13. நற்., பா.200.
14. மதுரை., அடி.366.
15. தொல்.பொருள்., நூ.88.
16. மதுரை., அள்.615-619.
17. ஐங்., பா.14.
18. மேலது., பா.16.
19. அகம்., பா.6.
20. நற்., பா.320.
21. மேலது., பா.360.
22. மேலது., பா.170.
23. மேலது., பா.390.
24. குறுந்., பா.295.
25. அகம்., பா.336.
26. மேலது., பா.326.
27. மேலது., பா.176.
28. வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.10.
29. தொல்.பொருள்., நூ.27.
30. மேலது., பா.274.
31. நற்., பா.369.
32. அகம்., பா.83.
33. மேலது., பா.136.
34. வே. முனுசாமி, வாழ்வும் இலக்கியமும், ப.66.

35. பதிப்புக்குழு, கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.860.
36. தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி, ப.640.
37. க. கைலாசபதி, பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.44.
38. தொல்.சொல்., நூ.329.
39. நற்., பா.175.
40. மேலது., பா.327.
41. கலி., பா.118.
42. க. காந்தி, மு.நூ., பக்.53-54.
43. ஐங்., பா.62.
44. பதிற்., பா.14-21.
45. கலி., பா.81.
46. மேலது., பா.83.
47. மேலது., பா.93.
48. மேலது., பா.92.
49. மேலது., பா.84.
50. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.1280.
51. கலி., பா.94.
52. தொல்.பொருள்., பா.85.
53. குறுந்., பா.178.
54. Will Durant, Ourotient Heritage, p.59.
55. L.A. Krishna Iyer, Social History of Kerala, p.156.
56. குறுந்., பா.89.
57. அகம்., பா.156.
58. மேலது., பா.166.
59. கலி., பா.89.
60. க. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.310.
61. அகம்., பா.336.
62. குறுந்., பா.31.
63. மேலது., பா.364.
64. கலி., பா.66.
65. மேலது., பா.70.
66. மேலது., பா.73.
67. அகம்., பா.256.
68. ஐங்., பா.100.
69. நற்., பா.40.

70. கலி., பா.75.
71. மேலது., பா.81.
72. தொல்.பொருள்., நூ.65.
73. அகம்., பா.86.
74. மேலது., பா.266.
75. புறம்., பா.235.
76. குறுந்., பா.113.
77. கலி., பா.80.
78. தொல்.பொருள்., நூ.63.
79. சு. வித்யானந்தன், தமிழர் சாஸ்பு, ப.123.
80. க. காந்தி, மு.நூ., ப.217.
81. குறுந்., பா.53.
82. நா. வானமாமலை, தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், ப.40.
83. குறுந்., பா.53.
84. கலி., பா.40.
85. ஐங்., பா.76.
86. நற்., பா.80.
87. ஐங்., பா.84.
88. Tamil Lexicon, p.3534.
89. கலி., பா.84.
90. மேலது., பா.69.
91. மேலது., பா.75.
92. மேலது., பா.81.
93. அகம்., பா.66.
94. நற்., பா.40.
95. க. காந்தி, மு.நூ., ப.217.
96. தொல்.பொருள்., நூ.252.
97. பேராசிரியர் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ப.14.
98. ஐங்., பா.28.
99. மேலது., பா.23.

வரலாற்றுப் பதிவுகள்

வரலாறு என்பது நிகழ்வுகளின் பதிப்பு. நினைவுகளின் பிரதிபலிப்பு. பழமையின் தொகுப்பு. ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் துணைபுரிபவை அந்நாட்டு இலக்கியங்கள். நாணயங்கள், புதைபொருள்கள், பழக்கவழக்கங்கள், அயல்நாட்டார் குறிப்புகள், நாட்டுப்புறக் கதைகள். இந்த கலைக்கருவூலங்களே அந்த நாட்டின் பழமையைப் பறைசாற்றுவன. அதனாற்றான், “கலைப்படைப்புகள் ஒரு நாட்டின் நினைவுச் சின்னங்களாதலால் அவை அந்நாட்டு வரலாற்று ஆவணங்களாகின்றன”¹ என்று பிரெஞ்சு பேரறிஞர் தெயின் கூறுவார்.

சங்க இலக்கியங்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கிக் காட்டும் காலக்கண்ணாடிகள். அவர்தம், வீரம், கொடை, பண்பாடு, பன்னூல் அறிவு, பழக்கவழக்கங்கள், ஆட்சித்திறன் ஆகியன அப்பாக்களில் இடம் பெற்றுப் பெருமை சேர்க்கின்றன.

புறப்பாடல்களில் வரலாறும் வாழ்வும் வளங்கொழிக்கின்றன என்றாலும் அவற்றில் உயர்வு நவீனமும் உண்மைத் தன்மையும் சற்று அதிகப்படுத்திக் கூறுதற்கு வாய்ப்புகள் ஏராளம். ஆனால் அகப்பாடல்களில் புலவர்கள் கூறவந்த கருத்திற்கு உரம் சேர்க்கச் சில செய்திகளைக் குறிப்பிடுவர். அவை உள்ளுறையாகவும், இறைச்சியாகவும், உவமை களாகவும், உருவங்களாகவும், அலராகவும், அம்பலாகவும் பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும். புலவர்களின் நோக்கம் ஒன்றினை அறிவிப்பதன்று, அதனை ஆழ்ந்து உணர்த்துவதேயாகும். அதுதான் அவர்களின் தொழிலாகும்.

“சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”²

என்பது அகப்பாடலுக்குத் தொல்காப்பியர் பிறப்பிக்கும் சட்டமாகும். பாட்டில் இடம்பெறும் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன், பாணன் பெயர்கள் இடம்பெறக்கூடாது என்பதே இதனின் நுணுக்கம். இவ்வகப்பாடல்களில் புலவர்கள் கண்டது. கேட்டது ஆகியவற்றை நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் இலைமறைகாய்களாக இட்டு வைத்துள்ளனர். அவை உள்ளதை உள்ளபடியே உணர்த்தும் அவர்தம் எழுத்தோவியங்களாகும். அவையே எதிர்காலச் சமுதாயத்திற்கு அவர்கள் இட்டுவைத்த காலப் பெட்டகங்களாகும்.

கரிகாற்பெருவளத்தான்

பத்துப்பாட்டில் ‘இரண்டு பாடல்களின்’³ பாட்டுடைத் தலைவன். ‘நளியிரும் முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி வளிதொழில் ஆண்ட உரவோர் மருகன்’⁴ ‘உருவப் ப.:நேர்

இளையோன் சிறுவன்⁵, ‘பழந்தமிழ்ப் பாக்களில் பெயர் சுட்டிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் முதல் தமிழ்ப் பேரரசன்⁶ ‘பெருவளக் கரிகாலன்⁷, ‘அரிமா அன்ன அணங்குடைத்துப்பின் திருமாவளவன்⁸, ‘தாய் வயிற்றிருந்த தாயம் எய்தியவன்⁹, ‘காடு கொன்று நாடாக்கி குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கியவன்¹⁰, ‘காவிரி புரக்கும் நாடுகிழவோன்¹¹ என்று புலவர்களால் பாராட்டப்பெறும் கரிகாற் பெருவளத்தானை அகத்தில் பரணர், மாமூலனார், நக்கீரர் ஆகியோரும், புறத்தில் கழாத்தலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார், கருங்குழல் ஆதனார் ஆகியோரும் பாடியுள்ளனர்.

அகப்பாடல்கள் ஐந்தனுள் மூன்று பாலைத்திணைக் குரியன. இரண்டு மருதத்திணைக்குரியன. இரண்டையும் பரணரே பாடியுள்ளார்.

‘தோழி தலைமகற்கு வாயில் மறுத்தது’ என்னும் துறையில் அமைந்துள்ள பாடலில், பரத்தையுடன் பொழில் விளையாட்டிலும் புனல் விளையாட்டிலும் ஈடுபட்டுப் பேரின்பம் பெற்ற தலைவன் தன் இல்லம் நோக்கி வந்துத் தம் நல்லாளிடம் வாயில் வேண்டித் தோழியிடம் மன்றாடுகின்றான். அதற்குத் தோழி பரத்தையோடு இவன் ஆடிய ஆட்டம் கண்டு அலர் எழுந்ததனை,

“காய்சின மொய்ம்பின் பெரும்பெயர்க் கரிகால்
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழிசை முரசம் பொருளகத்து ஒழிய
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய
மொய்வலி அறுத்த ஞான்றை
தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”¹²

என்னும் அடிகளில் ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

‘புலிப்பொறிப் போர்க் கதவின் திருத்துஞ்சம்¹³ பெரும்பெயர்க் கரிகாலனை எதிர்த்து இருபெரும் வேந்தருடன் ஒன்பது வேளிர்களும் இணைந்து செருமுனை நோக்கிச் சேர்ந்து வந்தனர். அரிமா அன்ன திருமாவளவன் பொருளகத்தில் புறங்கெடச் செய்தான். இவன் பெற்ற வெற்றியை அழுந்தார் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது.

வெண்ணிப் பறந்தலைப் போர் கரிகாலனின் கன்னிப்போர். இப்போர் பற்றிப் பரணரே பிறிதொரு ‘அகப்பாடலிலும்¹⁴, ‘கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும்¹⁵, ‘மாமூலனாரும்¹⁶ வியந்து பாராட்டுகின்றனர்.

வெண்ணியில் பெற்ற வெற்றிக்கு அழுந்தார் ஆர்ப்பரிக்கக் காரணம், “நாங்கூர்வேள் அழுந்தார்வேள் என்போர் சோழன் உருவப் ப.:றேர் இளஞ்சேட் சென்னிக்கும், அவன் மகன் கரிகால் பெருவளத்தானுக்கும் முறையே பெண்

கொடுத்தவர்கள்”¹⁷ என்பதே. வரலாற்றுப் பின்னணியில் அகநானூறு (Ahananuru in its historical setting) எனும் ஆய்வேட்டில், “இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தார் வேளின் மகளை மணந்தவன். கரிகாலனின் தாய்வழிப்பாட்டன் ஊர் அழுந்தாராகவே கரிகாலனின் வெற்றி அங்குக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது”¹⁸ என்ற கூற்றும் மேற்கூறிய கூற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பரணர் பாடிய பிறிதொரு மருதத்திணைப்பாடல் காதற் பரத்தைக் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் பரணர் இரண்டு நிகழ்வுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சேரிப்பரத்தையோடு தலைவன் புனலாடி மகிழ்ந்து பேரின்பம் துய்த்து, காதற் பரத்தையை நாடிவருகிறான். காதல் வேண்டிக் கசிந்துருகும் தலைவனிடம் சேரிப்பரத்தைத் தன் தலைவனைத் தான் தெரியாதவாறு ஒளித்து வைத்தாள் எனக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். அவள் அவனை ஒளித்தது,

“ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்றுறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்
தண்பதம் கொண்டு தவிர்த்த இன்இசை
ஒண்பொறிப் புனைக் கழல் சேவடி புரள
கருங்கச்சு யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று
இரும் பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிர்ப்ப
புனல் நயந்து ஆடும் அத்தி அணி நயந்து
காவிரிகொண்டு ஒளித் தாங்கும் அன்னோ!”¹⁹

எனக் கூறுகிறாள். கரிகால் பெருவளத்தான் காவிரிகடலோடு கலக்கும் கழார் முந்துறையில் கலிகொள்குற்றம் சூழ விழவு அயரும் காலத்து ‘அத்தி’ என்பானை ஆண்டுள்ள யாரும் அறியாவண்ணம். காவிரி கடலில் கொண்டு ஒளித்த செய்தியை இங்கு காதற்பரத்தை கூறுவதாகப் பரணர் கூறுகின்றார்.

தலைவன் செயலைத் தாம் மறப்பதாகவும், மன்னிப்பதாகவும் கூறும் காதற்பரத்தைத் தன் எழிலும் அழகும் ஒண்ணுதலும் ஒளி இழக்கக் காரணமே இந்தத் தலைவன்தான் எனக் கூறுகிறாள். அவளின் அழகு, சேரலன் ஊரான மரந்தையோடு ஒப்பிடப்படுகிறது.

“குரங்கு உளைப் புரவிக் குட்டுவன்

மரந்தை யன்ன என் நலம் தந்து சென்மே!”²⁰

என்னும் அடிகளில், சேரலன் மரந்தை எல்லாவளங்களும் ஒருங்கே பெற்று எழில் கொழிக்கும் நகரம் என்பதைக் கூறும் புலவர் பிறிதொரு ‘அகப்பாடலிலும்’²¹ மரந்தை பற்றி மகிழ்ச்சி பொங்கப் பாடியுள்ளார். இவ்விரு பாடல்களிலும் பரணர் கரிகாலன் வெண்ணிப் போரில் பெற்ற வெற்றி அழுந்தூரில் ஆரவாரத்துடன் கொண்டாடப்பட்டது

பற்றியும், ஆண்டுதோறும் கரிகாலன் காவிரிக்கு விழா எடுப்பது பற்றியும், அது போழ்து அத்தி ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கடலில் மூழ்கியது பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். “புலிப்பொறி போர்க்கதவனின் திருத்துஞ்சும் பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் இறந்தது பற்றிக் கருங்கழல் ஆதனார் கண்ணீர் மல்கப் பாடியுள்ளார்”.²²

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை ஆகிய பத்துப்பாட்டின் இரண்டு நூல்களின் பாட்டுடைத் தலைவன். “கொற்கைக் கோமான் தென்புலம் காவலர் மருகன்”²³ என்று சிறுபாணாற்றுப்படையில் சிறப்பிக்கப்படுபவன். பத்தொன்பது புலவர்கள் இவனைப் பாராட்டியுள்ளனர். “சங்ககால அரசர் எவரும் இவனைப்போல் இத்துணைப் புலவரின் பாராட்டைப் பெற்றாரல்லர்”²⁴, “சிறுசொல் சொல்லிய சினம்கெழு வேந்தரை அருஞ்சமம் சிதையத்தாக்கி”²⁵, “புனைகழல் எழுவர் நல்வளம் அடங்க”²⁶, “தலையாலங் கானத்து அமர் கடந்த”²⁷, “இப்பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் இன்று இப்பெயரால் அழைக்கப்பெறுகிறாரேனும் அவனைப் பாடிய புலவர்கள் பல்லோருள்ளும் இவனை நெடுஞ்செழியன் என அழைப்பார் ஒருவரையும் காண்கிலோம்”²⁸ செழியன், பசும்பூண் பாண்டியன் என இவ்விரு பெயர்களிலேயே அறிந்திருந்தனர் அக்கால மக்களும் புலவரும்.

நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களில் பாராட்டப்படும் “தமிழ் தலைமயங்கிய தலையாலங்கானத்து”²⁹ நெடுஞ்செழியன் பற்றி இருபத்தொன்பது பாடல்கள் இத்தொகையுள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அகப்பாடல்களான நற்றிணையில் நான்கும், அகநானூற்றில் பன்னிரண்டும் இவனது வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறுகின்றன. இவற்றுள் மருதத்திணை பற்றியவை ஆறு. பாலைத்திணை பற்றியவை ஒன்பது. குறிஞ்சித்திணை பற்றியது ஒன்று. மருதத்திணைப் பாடல்களைப் பரணர், நக்கீரர், அள்ளர் நன்முல்லையார், ஆலங்குடி வங்கனார், மதுரைப் பேராலவாயர், மதுரை நக்கீரர் ஆகிய அறுவரும் பாடியுள்ளனர்.

மதுரை நக்கீரர் பாடிய மருதத்திணைப் பாடல், பரத்தையின் பிரிந்துவந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நறும்பல் கூந்தல் குறுந்தொடி மடந்தையொடு வதுவை அயர்ந்த தலைவனிடம் ஊரார் பழித்த அலர் பற்றி,

“எழுவர்நல் வளம் அடங்க ஒரு பகல்

முரைசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெல

கொன்று களம்வேட்ட ஞான்றை

வென்றிகொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”³⁰

எனக் கூறுகின்றாள். தன்னைப் பழித்துப் பேசிய இருபெரு வேந்தரையும் அவர்கட்குத் துணையாய் வந்த ஐவரையும் ஒருபொழுதில் வென்று வெண்கொற்றக் குடையையும் கைப்பற்றிய தலையாலக் கானத்துப் போரில் பாண்டியனின் படை வீரர்கள் எழுப்பிய ஆரவாரம் இங்கு வியந்து பேசப்படுகிறது.

தலையாலங்கானத்து ஆரவாரம் தலைவன் பரத்தையோடு மணந்த நிகழ்ச்சிக்கு அலராக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. “பாலைத் திணையில் ஆலம்பேரிசாத்தனார் ஆலங்கானத்துப் போர் பற்றிக் கூறியுள்ளார்”³¹

வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறியதாக அமைந்துள்ள இம்மருதத்திணைப் பாடலை அள்ளுர் நன்முல்லையார் பாடியுள்ளார். வாயில் வேண்டி வந்து நிற்கும் தலைவனைப் பார்த்து, ‘ஒருத்தியை நம் மனைத்தந்து வதுவை அயர்ந்தனை என்ப’, ஆதலால் அங்கேயே செல்க. எம் அழகு கெட்டொழிந்தாலும் கவலை இல்லை என்று கூற வரும்போது,

“பிண்ட நெல்லின் அள்ளுர் அன்ன என்

ஒண்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க”³²

என்று கூறுகின்றாள். தலைவியின் அழகுக்கு அள்ளுர் உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. நெற்குன்றங்கள் நிறைந்து காணப்படும் அள்ளுர் அழகுக்கு அழகு கூட்டும் அணிநலம் பொருந்திய நனிநல்ஊர். அவ்வூர்க்கொற்றச் செழியனின் நற்றவூர். அதுபோன்று அழகுடையவள் தலைவி. தலைவன் செயலால் அவ்வழகு கெட்டாலும் பரவாயில்லை. ‘நீ அங்கு செல்க’ எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.

மருதத்திணையில் குறிக்கப்பெறும் அள்ளுர்போல் செழியனின் ‘சிறுமலை’³³ பற்றி ஆலம்பேரி சாத்தனாரும், அவனது துறை முகப்பட்டினமாகிய ‘முசிறி’³⁴ பற்றி நக்கீரரும் பாலைத் திணையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஆலங்குடி வங்கனார் பாடிய மருதத்திணைப்பாடல் பரத்தை கூற்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. பரத்தையுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த தலைவனின் செயலைத் தலைவி கேட்டு அப்பரத்தைமேற் பழி கூறினாள். அச்செய்தியறிந்த பரத்தை தலைவியைப் பழிக்கிறாள். வெறுத்துப் பேசிய தலைவி பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் தான் அவள் வீட்டின் முன் அழகுநடை நடந்து தன் ஓய்யாரத்தைக் காட்டும்போது, தலைவி தன் அடிவயிற்றில் அடித்துக் கொள்வாள் எனக் கூறுங்கால்,

“ஒளிறிவாள் தானைக் கொற்றுச் செழியன்

வெளிறுஇல் கற்பின் மண்டுஅமர் அடுதொறும்

களிறுபெறு வல்சிப் பாணன் எறியும்

தண்ணும்மைக் கண்ணின் அலைஇயர் தன்வயிறே”³⁴

என வஞ்சினம் கூறுகிறாள். செழியன் பங்கெடுக்கும் போர்க் களங்களில் எல்லாம் வெற்றிபெற்றுப் பாணனுக்கு யானையைப் பரிசாக நல்குவான். பாணன், செழியன் தன் வெற்றி தொடரத்தொடர்ந்து தண்ணுமைக் கருவியை அடிப்பான். அத்துணை சிறப்பு வாய்ந்த தண்ணுமைக் கருவி பாணனால் அடிபடுவதுபோலத் தலைவி தன் செயல்கண்டு தன் அடிவயிற்றில் அறைந்துகொள்வாள் எனக் கூறுகிறாள்.

தலைமகனை வாயில் மறுத்ததாகக் காட்டப்படும் இம்மருதத்திணைப் பாடலைப் பரணர் பாடியுள்ளார். எ.:குடை எழில் நலத்துப் பரத்தையொடு நெடுநள் வைகுபுனல் அயர்ந்தனன். பொழிலும் புனலிலும் புதுமலர்த் தேனுடன் அவன் இல்லம் புகுந்துத் தோழியிடம் தலைவியுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். நேற்று நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறி அதனால் ஏற்பட்ட அலரைக் குறிப்பிடும் தோழி,

“..... மலர்தார்
மை அணியானை மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவின் கூடற் பறந்தலை
உடன் இயைந்து எழுந்த இருபெரு வேந்தர்
கடல்மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
இரங்குஇசை முரசம் ஒழிய பரந்து அவர்
ஒடுபுறம் கண்ட ஞான்றை
ஆடுகொள் வியன் களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”³⁵

என ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறாள்.

ஆலங்கானத்துப் பாண்டியன் ‘கூடற் பறந்தலை’யில் இருபெரும் வேந்தரை ஒடுபுறம் கண்டதாகப் பரணர் கூறுகின்றார். கூடற் கோமானுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட முதற்போர் இது. கடல்மருள் பெரும்படை கலங்கத்தாக்கப்பட்டது. வெற்றி ஈட்டப்பட்டது. இப்போர் பற்றி கா. அப்பாதுரையார், “அவன் பட்டத்துக்கு வந்தவுடனே நாடு சோழர்களால் படையெடுக்கப்பட்டது. சோழர் படை மதுரைவரை முன்னேறிற்று. ஆயினும் பாண்டியன் படைத் தலைவன் பழையன் மாறன் ஒரு முதல் தரமான வெற்றியை அடைந்து, படை எடுத்தவர்களைத் தங்கள் நாட்டுக்கே ஒட்டினான்”³⁶ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இக்கூடற் போர் பற்றி ‘இடைக்குன்றார்க்கிழார்’³⁷ புறத்தில் பாடியுள்ளார். பழையன் மாறன், பாண்டியரின் வெற்றியை உறுதி செய்தபோது வீரர்கள் எழுப்பிய வெற்றி ஆரவாரம் தோழியால் தலைவன் பரத்தையுடன் ஆடிய புனல் விளையாட்டு அலருக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

மதுரைப் பேராலவாயர் பாடிய இம்மருதத்திணைப் பாடல் வாயில் கேட்ட தலைமகனுக்குத் தோழி கூறியதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

போது அவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தலாளோடு நெருநலும் கமழ் பொழில் ஆடி இன்றும் பெருநீர் வையையில் அவளோடு புனல் விளையாடி ஈரம் காயம் முன்

இல்லம் வந்து வாயில் கேட்கிறாய். நின்னுடைய எல்லாச் செயலையும் எம்மிடம் மறைக்கப் பார்க்கிறாய். ஆனால் அங்கு எழுந்த அலர் ஆரவாரம்,

“பேர்இசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல்
கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்ச் செழியன்
மலைபுரை நெடுநகர்க் கூடல் நீடிய மலிதரு கம்பலை போல
அலர்ஆ கின்ற அது பலர் வாய்பட்டே”³⁸

எனக் கூறுகின்றாள். இப்பாடலில் போர் பற்றிய நிகழ்வு குறிக்கப் பெறவில்லை. ஆனால் வெற்றி ஆரவாரம் கொற்கைப் பொருநன்கோ இல்லில் நடந்தது எனக் குறிக்கின்றார். இது முதற் போர்வெற்றியா? அல்லது முடியுடை வேந்தரொடு படை கொணர்ந்த ஐவரை அடியோடு அழித்த முழு வெற்றியா? என உய்த்துணர முடியவில்லை. இருப்பினும் மலை போன்ற வாயிலையுடைய பசும்பூண் பாண்டியன் அரண்மனை முன் நடந்த ஆரவாரம் புலவரால் தலைவன் பரத்தை விளையாட்டிற்கு அலராகக் கூறப்படுகிறது.

நற்றிணையில் நக்கீரர் பாடும் பாட்டு பரத்தையிடம் சென்று மீண்ட தலைவனுக்குத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் தலைவன் செயலுக்கு வாளை மின் ஒன்றைக் கூறி அது செழியனின் குளத்திலிருந்துக் குதித்து, பகடுசேறு உழக்கி, உழவரின் தாக்குதலுக்கும் மீறி ‘வாணன்’ என்பானின் ‘சிறுகுடி’ வயலில் விழுந்து தப்பித்துக் கொண்டதைத் தலைவி கூறுகிறாள். இப்பாடலில் எந்த வரலாற்றுக் குறிப்பும் இல்லை. இருப்பினும் ‘மருதத்திணை’ எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளுறை உவமமும் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“கல்லா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
படை மாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டென
அங்கிருந்து புறப்பட்ட வாளை மீன்”³⁹

எனும் உவமையும்,

“வாணன் சிறுகுடி அன்ன என்
கோள்நேர் எல்வளை நெகிழ்ந்த தும்மே”⁴⁰

எனும் உவமையும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பாடலில் செழியன் வெட்டிய பெருங்குளம் பற்றியும் வாணன் சிறுகுடி பற்றியும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அகநானூறு, நற்றிணை ஆகிய இந்த இரண்டு தொகை நூல்களில் இடம்பெற்றிருக்கும் இந்த மருதத்திணைப் பாடல்கள் மூலம் பாண்டியன் செழியன் பெற்ற கூடற் பரந்தலை வெற்றி பற்றியும், கூண்டோடு அவர்களை வேரறுக்க ஆலங்கானம் வரை துரத்திச் சென்று பெற்ற பெரு வெற்றி பற்றியும் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர் என அறிய முடிகிறது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

நெடுஞ்சேரலாதன், இமயமும் குமரியும் எல்லைகளாக வைத்துப் பெருநிலம் முழுதாண்ட பேரரசன் ஆவான். இவன் படையுடன் வடநாடு சென்று, ஆங்குத் தன்னை எதிர்த்துப் போரிட்ட ஆரிய அரசர்களை வென்று, வணங்கச் செய்து அவ்வெற்றிக்கறிகுறியாக, அவ்வாரியர்க்குரிய இமயமலை மீது தன் வில்லைப் பொறித்து மீண்டான் என்பதனை,

“ஆரியர் அலறத் தாக்கி போர் இசைத்
தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி அன்ன.....”⁴¹

எனும் அடிகள் குறிக்கின்றன. மாமூலனார் பாடிய பாலைத்திணைப் பாடலில்,

“முன்னோர் மருள வணங்குவில் பொறுத்து
நல்நகர் மரந்தை முற்றத்து”⁴²

என வஞ்சி மன்னன் வடநாட்டுப் பயணத்தை உறுதி செய்துப் பாடியுள்ளார். சேரரது வரலாறு பேசும் பதிற்றுப்பத்தும் ‘பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி’⁴³ என்று பாடி வட ஆரியரை சேரலாதன் வென்ற செய்தியை உறுதிப்படுத்தும்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி

‘நல்லூர் நத்தத்தனாறும்’⁴⁴ ‘பெருஞ்சித்திரனாறும்’⁴⁵ கடையேழு வள்ளல்களில் மூன்றாம் நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுபவன் இவன். ‘காரிக் குதிரைக்கு உரியவன் என்பதால்’⁴⁶ ‘காரி’ என்றும் ‘மலாடன்’ என்றும் ‘மலையன்’ என்றும் ‘மலையமான்’ என்றும் வேளிர்களில் இவன் ஒருவன் மட்டும் முடிசூடிக் கொண்டதால் ‘திருமுடிக்காரி’⁴⁷ என்றும் அழைக்கப்படுபவன்.

“துஞ்சா முழவன் கோவற்கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கால் முன்துறை
பெண்ணையம் பேரியாற்று”⁴⁸

என்பதால் இவன் நாட்டின் தலைநகர் ‘கோவில்’ என்றும் அவனின் முன்துறை பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள ‘கொடுங்கால்’ என்றும் அறியப்படுகிறது.

‘வல்வேல் மலையன்’⁴⁹ ‘கழல்புனைத்திருந்தடி’⁵⁰ ‘காரி ஊர்ந்து பேரமற்கடந்து’⁵¹ ‘முள்ளூர் பொருநன்’⁵² ‘முள்ளூர் மன்னன்’⁵³ என்றெல்லாம் புலவர் பெருமக்களால் புகழப்படும் இவனின் ஊர் முள்ளூர் எனப் புலப்படுகிறது. இவனை நாடி வரும்

இரவலர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் இவன் வாரி வழங்குவதனை ‘வேறிது பெயர்குர் அல்லர்’⁵⁴ எனக் கபிலர் பாராட்டுகிறார்.

‘தொலைய நல்லிசை விளங்கும்’⁵⁵ ‘பெண்ணையம் படப்பை நாடு கிழவோனை’⁵⁶ மூவேந்தரும் தத்தமக்குத் துணையாகக் கொள்ளப் பேரார்வம் கொண்டிருந்தனர். ‘விறல்கெழுதானை மூவருள் ஒருவன் துப்பாகியர்’⁵⁷ எனக் கபிலர் பாடுகின்றார். பொருகளத்தில் மறப்போர் மலையன் போரிடுங்கால் வெற்றி பெற்றவனும் இவனைப் பாராட்டுவான் தோல்வியைத் தழுவினும் இவனைப் பாராட்டுவான் என வண்ணக்கன் பெருஞ்சித்திரனார்,

“வென்றோர் நிற்குறும்மே

தோற்றோன் தானும் நிற்குறும்மே”⁵⁸

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

வீரத்தின் பேருற்றாம் வேல்காரி ஆரியப்படையை அடியோடு களைந்தவன்,

“ஆரியர் துவன்றிய பேர்இசை முள்ளூர்

பலர் உடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது

ஒரு வேற்கு ஓடியாங்கு.....”⁵⁹

எனப் பெயர் குறிப்பிடப்படாத புலவர் ஒருவர் நற்றிணையில் பெருமிதத்தோடு குறிப்பிடுகிறார். தோழி கூற்றாக அமைந்த இப்பாடலில் ‘சாறயர் மூதூர் விழாவில் பரத்தை வந்து நின்றுவிட்டால் நம் பன்மையெல்லாம் ஒன்று கூடினாலும் முடியாது’ எனக் கூறுகிறாள். ஆரியரை அலமறச் செய்த இவனே இவன் ஊரில் ஆரியரைக் குடியமர்த்திய செய்தியைக் கபிலரே பாடுகிறார்.

“கழல்புனைத் திருந்திக் காரி நின்நாடே

அழல்புறம் தரும் அந்தணர் அதுவே”⁶⁰

“பல பார்ப்பனர்களுக்கு மலையமன்காரி நிலங்களை மானியமாகக் கொடுத்தான்”⁶¹ என கா. அப்பாதுரையார் எழுதுகிறார். ‘இந்தப் பார்ப்பனச் சேரியில் தான் கபிலர் பாரி மகளிரை அடைக்கலமாகத் தந்ததனை கி.வா. ஜகன்நாதன் குறிப்பிடுகிறார்’⁶²

‘ஆரியர்க்கு அரவணைப்பு நல்கிய இவனே இரவலர்களுக்குத் தேர் ஈதல்லே’⁶³ என்பதால் தேர்கள் பலவற்றைப் பரிசாக ஈந்தான். இவன் ஆநிரைகளை வழங்கிய தன்மையை

“..... முனைஊர்ப்

பல்ஆ நெடுவரை வில்லின் ஓய்யும்

தேர்வண் மலையன் முந்தை, பேர்இசைப்

புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழுவின்

மண்ஆர் கண்ணின் அதிரும்”⁶⁴

எனப் பரணர் பாடுவார். பரத்தை கூற்றாக அமைந்த இப்பாடலில் தன்னோடு தலைவன் புனலாடிய செய்தியைத் தலைவியிடம் கூறுங்கால் ஆநிரையைக் கைப்பற்றி இவன் இரவலர்கட்கு அளிக்கும் போது பாணர் முழங்கும் மத்தள அதிர்வைப் போல் அவன் அதிர்வாள் எனக் கூறுகிறாள். இதே கருத்தமைந்த ஆனிரை கவர்தல் நிகழ்ச்சியைக் கபிலரும்,

“மாயிரு முள்ளூர் மன்னன் மாவூர்ந்து

எல்லித் தரீஇய இனநிரைப்

பல்ஆன் கிழவரின் அழிந்த இவள் நலனே”⁶⁵

வல்வில் ஓரியின் கொல்லி மலையைக் காரி கைப்பற்றிய போது எழுந்த பேரொலிக்குப் பரத்தை விழுவயர் முடிந்த பின் தெருவிலே ஆடி அசைந்து அன்னநடை நடந்து சென்ற போது உண்டான ஒலிக்கு உவமை கூறுவார்.

“..... பழவிறல்

ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்

காரிப் புக்க நேரால் புலம்போல்”⁶⁶

கபிலர் காரி ஓரியைக் கொன்றதை மட்டும் கூற, கல்லாடனார் ஓரியின் கொல்லியைச் சேரனுக்குத் தந்ததாகக் கூறுகிறார்.

“..... செவ்வேல்

முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி

செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்

ஓரிக் கொன்று சேலர்க்கு ஈத்த

செல்வேர்ப் பலவின் பயம் கெழுகொல்லி”⁶⁷

கொல்லிமலையை வெற்றிகொண்ட காரி அதனைத் தனதாக்கிக் கொள்ளாமல் சேரனுக்குத் தந்த தன் காரணம் என்ன? “இவன் வெற்றி மேல் வெற்றி மேன்மேலும் எய்தக் கண்ட தகடூர் அதிகமானெடுமானஞ்சி படையொடு வந்து கோவாலுரை முற்றிக் காரியைத் தோற்கச் செய்து ஓட்டிவிட்டு இவனது நாட்டினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். தோற்றோடிய காரி பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையடைந்து அவன் கருத்துப்படி கொல்லிமலையை ஆண்ட வல்வில் ஓரியைப் போரிலே கொன்று அவ்வோரியினது நாட்டைச் சேரலனுக்குக் கொடுத்து விட்டு அவனை அஞ்சி மேற்படையெடுக்குமாறு செய்வித்தான். சேரன் தகடூரை முற்றி அஞ்சியைக் கொன்று

போக்கி அவன் கைப்பற்றியிருந்த கோவலூர் நாட்டைக் காரியிடம் கொடுத்தான்”⁶⁸
‘இதனை ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை’⁶⁹ குறிப்பிடுகிறார்.

“..... கறங்குமணி
வால் உளைப் புரவி வையகம் மருள
ஈர நல்மொழி இரவலர்க் கீந்த
அழல் திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சவருநெடுவேல்
கழல்தொடிக் காரி.....”⁷⁰

முள்ளூர்க் காட்டில் சந்தனம் மணம் வீசும் என்றும் செய்தியைக் கபிலர்,

“ஆரம் நாளும் மார்பினை
வாரற்கதில்ல வருகுவள் போயே”⁷¹

என்றும்,

“முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நாற வந்து”⁷²

என்றும் குறுந்தொகையில் குறிப்பிடுகிறார்.

கபிலர், பரணர், நல்லூர்ந்தத்தனார், பெருஞ்சித்திரனார், குடவாயிற்கீரத்தனார், வண்ணக்கண்பெருஞ்சாத்தனார், கல்லாடனார், மாறோகத்து நப்பசலையார் ஆகியோர் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடியிருந்தாலும் கபிலரே இவனைப் பற்றி எண்ணிக்கையில் அதிகமாகப் பாடியுள்ளார். இதற்குரிய காரணத்தை உய்த்துணர மு. ராகவய்யங்காரின் வேளிர் வரலாறு ஒன்றினைத் தெரிவிக்கிறது. “பாரிமகளிர் இருவருள்ளே மூத்தவளை மலையற்கு மணம் புரிவித்து இளையவளைக் கபிலர் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பனர் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்து வடக்கிருக்க, அவ்விளையவளைத் தெய்வீகன் என்னும் மலையமானுக்கு ஓளவையார் பின்பு மணம் புரிவித்தனர் என்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதாகும்”⁷³ இதே கருத்தினைக் ‘கபிலரின் வாழ்வும் இலக்கியமும்’ எனும் ஆய்வேட்டில் ஆய்வாளர் உறுதி செய்கிறார்⁷⁴ மலையன் தன் வேண்டுகோளை ஏற்றதற்காகக் கபிலர் அவன் மீது அதிக எண்ணிக்கையில் பாடல் யாத்துள்ளார் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“சோழப் பேரரசின் அரவணைப்பும், பிற வேளிர்களை வென்றடக்கிய எக்களிப்பும் காரியை செறுக்கடையச் செய்தது. தனக்குத் தானே முடி சூடிக்கொண்ட செயல் சோழன் கிள்ளிவளவனை பெருஞ்சினம் கொள்ளச் செய்தது. இவனின் தலைக்கணத்தை அடக்க எண்ணி மலாட்டின் மீது படையெடுத்து வெங்குருதிப் போரில் காரியை முறியடித்துக் கொன்றான்”⁷⁵

ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி

‘ஆதிமந்தி கரிகாற்பெருவளத்தானின் மகள். ஆட்டனத்தி சேரமன்னன். ஆதிமந்தியின் கணவன்’⁷⁶ ‘ஆதிமந்தி பாட்டியற்றும் பாவலர்’⁷⁷ சங்க இலக்கியத்தில் இவ்விருவர் பற்றி ஏழு பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏழு பாடல்களும் அகநானூற்றில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பாடியவர் இருவர். ஒருவர் பரணர் மற்றவர் வெள்ளிவீதியார். ஏழில் பரணர் பாடியவை ஆறு. வெள்ளிவீதியார் பாடியது ஒன்று மட்டுமே. ஏழனுள் மருதம் பற்றியவை நான்கு. பாலை பற்றியவை இரண்டு குறிஞ்சி பற்றியது ஒன்று. மருதத்திணைப் பாடல்களைப் பாடியவர் பரணரே.

அத்தியைக் கடல் கொண்டது. ஆதிமந்தி அல்லற்பட்டு ஆற்றாது புலம்பி அழுதது ஆகியன இந்த நான்கு மருதத்திணைப் பாடல்களின் பொதுக் கருத்து. மூன்று பாடல்கள் பரத்தை கூற்றாகவும் ஒரு பாடல் தலைவி கூற்றாகவும் அமைந்துள்ளது. மன்னன் கரிகாலன் ஒரே ஒரு பாடலில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

காமப்பரத்தை ஒருத்தியிடம் கழிபேருவகை கொண்டு காதல் களிநடம் புரிகிறான் தலைவன். சேதி அறிந்து அப்பரத்தையைத் தலைவி பழிக்கிறாள். இதனைத் தோழி மூலம் அறிந்த அப்பரத்தை சூளுரைக்கிறாள்.

“ஆதிமந்தி பேதுற்று இனைய

சிறை பறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்

அம்தண் காவிரி போல

கொண்டு கைவலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே”⁷⁸

அம்தண் காவிரி அத்தியைக் கடலில் ஆழ்த்தியது கண்டு ஆதிமந்தி பேதுற்று, காண்போர்களை எல்லாம் கண்டிரோ? என அவனின் அடையாளங் கூறி அழுகின்றாள். என்னைப் பழித்துக் கூறிய தலைவியைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன், அந்த அத்தியைக் கொண்டொளித்த காவிரி போல் தலைவனை யான் கொண்டு வருவேனேயானால் அந்தத் தலைவி என் செய்வாள் எனக் கூறுகிறாள்.

பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்ட தலைவன் சேரியினின்று மீண்டு இல்லம் வருகிறான். புலந்து முனிய வேண்டிய தலைவி ஊடல் கொள்ளாமல் கூடல் செய்கிறாள். இதனை அறிந்த தோழி காரணம் கேட்கிறாள். அதற்குத் தலைவி அத்தியைத் தேடி அலைந்த ஆதிமந்தி போலத் தான் அழுது புலம்பலை மேற்கொள்ள மாட்டேன் ஆட்டனத்தி இழந்ததைப் போல் தான் தலைவனை இழக்க மாட்டேன் எனக் கூறுகிறாள்.

“ஆட்டன் அத்தியைக் காணீரோ? என

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

கடல்கொண் டன்று எனப் புனல் ஒளித்தன்று எனக்

கலுழ்ந்த கண்ணள் காதலற் கெடுத்த

ஆதிமந்தி போல

ஏதம் சொல்லிப் பேதுபெரிது உறலே”⁷⁹

ஊடாமைக்குரிய காரணத்தைத் தலைவி கணவனை இழந்து கண்ணீர் மல்கிக் காண்பாரை எல்லாம் கேட்ட ஆதிமந்தி போல் தான் தன் கணவனை இழக்கமாட்டேன் எனக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

காதற்பரத்தையை மறந்து சேரிப்பரத்தையிடம் சென்றுள்ளான் தலைவன். இதை அறிந்த காதற்பரத்தை, கழாஅர் துறையில் ஆடிய அத்தியைக் காவிரி கொண்டு ஒளித்ததைப் போல் தன் காதலனை சேரிப்பரத்தை தன்வயமாக்கிக் கொண்டாள் எனக் கூறித் தான் அது பற்றி அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை ஆனால் இழந்த தன் எழிலைத் திருப்பித் தரச் சொல்லி தலைவனைக் கேட்கிறாள்.

“..... கழாஅர் முன்துறை,

கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காண

தண்பதம் கொண்டு, தவிர்ந்த இன்இசை

ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரள

.....

புனல் நயந்து ஆடும் அத்தி அணி நயந்து

காவிரி கொண்டு ஒளித்தாங்கும் அன்னோ’

.....

வன்தோட்டு நெல்லின் வாங்கு பீள்விரிய

துய்த்தலை முடங்கு இறாத் தெறிக்கும் பொற்புடைக்

குரங்குஉளைப் புரவிக் குட்டுவன்

மரந்தை அன்ன, என் நலம் தந்து சென்மே”⁸⁰

இப்பாடலில் சேரிப்பரத்தைத் தன் காதலனைக் கவர்ந்து சென்றதற்குக் காவிரி அத்தியைக் கவர்ந்து சென்றது உவமை. காதற் பரத்தையின் ஈடு எழிலற்ற அழகுக்கு ஆட்டனத்தியின் அழகு துயில் கொண்டிருக்கும் ‘மரந்தை’ உவமை.

கரிகாலன் கலிகொள் சுற்றமொடு காவிரிக் கழார்துறையில் விழா அயர்ந்த செய்தியை இப்பாடலில் பரணர் பதிவு செய்திருக்கிறார். காதற்பரத்தை, தலைமகற்குச் சொல்லியதாக அமைந்துள்ள இப்பாடல் முந்தைய பாடலின் திரண்ட கருத்து தான் என்றாலும் பரத்தையின் அழியா அழகுக்கு இங்கு ‘வஞ்சி’ மாநகரம் உவமை.

முன்னர் சுட்டிய பாடலில் சேரிப்பரத்தை, தலைவனைக் கொண்டொளித்தாகக் கூறப்பட்டிருக்க இப்பாடலில் தலைவியே கொண்டொளித்தாகப் பழிபோடுகிறாள்.

“அடுத்திறல் அத்தி ஆடுஅணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டு ஒளித்தாங்கு, நின்
மனையோள் வவ்வறும் அஞ்சுவல்.....”

எனக் கூறிய பின்னர், தன் எழில் துஞ்சும் அழகுக்கு

“ஆரியர் அலறத் தாக்கி, பேர் இசைத்
தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி என்ன என் நலம் தந்து சென்மே”⁸¹

என வஞ்சி மாநகரைக் கூறுகிறாள். அவ்வஞ்சி வேந்தன் வடஆரியரை அலரத் தாக்கியவன். இமய நெடுவரையில் இலச்சினையைப் பதித்தவன் எனப் புகழ் பாடுகிறாள் காதற் பரத்தை. இப்பாடலில் பரணர் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வடநாட்டுப் பயணத்தைப் பாடி, அவன் இமயத்தின் பிடரியில் தன் கொடியை நட்டு வைத்த வரலாற்று நிகழ்வைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். நான்கு மருதத்தினைப் பாடல்களிலும் ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி நிகழ்ச்சிகளைக் கூறியிருந்தாலும் இரண்டு பாடல்களில் சேரர்களின் வஞ்சி பற்றியும் மரந்தை பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளது கவனிக்கற்பாலது. இறுதிப் பாடலில் இமயவரம்பனின் வீரமும் வெற்றியும் அவன் இமயம் வரை சென்ற வரலாறும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள பரணரின் பாடற்பாங்கினைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

வேள்பாரி

‘எவ்வித் தொல்குடி’⁸² மரபில் வந்த வேள்பாரி வேளிர் இனத்தவன். கடையேழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். ‘பெருஞ்சித்திரனாரால் முதல் இடத்திலும்’⁸³ ‘நல்லூர் நத்தத்தனாரால் இரண்டாம் இடத்திலும்’⁸⁴ வைத்து எண்ணப்படுபவன். ‘நீரினும் சிறிய சாயல் பாரிவேளின் நாடு’⁸⁵. ‘பாரி தண் பறம்பு’⁸⁶ இதனை ‘நெடுங்குன்று’⁸⁷ என்றும் கூறினர். ‘பாண்டி நாட்டில் இன்று பிரான்மலை என்ற பெயரோடு விளங்கும் மலையே பாரி வாழ்ந்திருந்த பறம்புமலை’⁸⁸ என்று கி.வா. ஜகந்நாதன் கூற, “இவன் நாடு தகடூர் நாட்டிற்கு அருகிலுள்ளது. சேலம் கோயம்புத்தூருக்கு மேற்கு”⁸⁹ என அபிதான சிந்தாமணி கூறுகிறது. “பறம்பு கொளற்கு அரிது. முந்நாறு ஊர்களைக் கொண்டது.”⁹⁰ வேள்பாரியின் உற்ற உயிர் நண்பர், “பலர்புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலர்”⁹¹

தேருடன் முல்லைக்கு ஈத்த செல்லிசைப் பாடுமணியானைப் பறம்பின் கோமான்’⁹² ‘மடவர் மெல்லியர் செல்லினும் கடவன் பாரி கைவண்மையே’⁹³ என்றெல்லாம் கபிலர் பாட அந்நாடு,

“வென்றிஈறி முரசின் வேந்தர் எம்

குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”⁹⁴

எனப் பாரி மகளிர் பாடுவதால் மூவேந்தரால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டது.

“புலர்ந்த சாந்தின் புலரா ஈகை மலர்ந்த மார்பின் மாவண் பாரி”⁹⁵

யைப் பெருஞ்சித்திரனார், நல்லூர்ந்தத்தனார், மதுரை நக்கீரர், ஔவையார், நன்னாகனார், மிளைகந்தனார், கபிலர் ஆகியோர் பாடியிருக்க எண்ணிக்கையில் அதிகமாகக் கபிலர் இருபத்து இரண்டு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் ஒன்றிணைத் தவிர பிற அனைத்தும் புறப்பாடல்களே.

மிளைக் கந்தனார் பாடிய குறுந்தொகை மருதத்திணைப் பாடல், தலைவனது அன்பின் வேறுபாட்டை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“வேம்பின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே

தேம்பூங்கட்டி என்றனார் இனியே

பாரி பறம்பின் பனிச்சுனை தெண்ணீர்

தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்

‘வெய்ய உவர்க்கும்’ என்றனீர்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே”⁹⁶

தலைவனின் அன்பின் திரிபைப் புலப்படுத்துகிறது இப்பாடல். தொடக்கத்தில் தலைவி வேம்பினது பசிய காயைத் தந்த போது ‘இனிதான வெல்லக் கட்டி இது’ என உவந்து கூறின அதே தலைவன் தற்போது பறம்பு மலையில் உள்ள குளிர்த் தண்ணியில் இருக்கும் தெளிந்த நீரைத் தந்தால் வெப்பமுடையது இது உவர்ப்புமிக்கது இது’ எனக் கூறுவதாகத் தோழி கூறுகிறாள்.

மிளைகந்தனார் இப்பாடலில் பாரியின் பறம்புமலை பற்றியும் அங்கே உள்ள தெண்ணீர் சுனை பற்றியும் கூறி வரலாற்றினைப் பதிவு செய்துள்ளார். ஔவையார் பாடிய அகநானூற்றில் காதற்காமம் மிக்க தலைவி தன் காதலை உற்றார் உறவினருடன் கூறாது மறைத்து வைத்தலால் எழும் அலர் பற்றி,

“மாஇருங் கொல்லி உச்சித் தாஅய்

ததைந்து செல் அருவியின் அலர்எழ”⁹⁷

எனக் கூறுகிறார். பொறையனின் கொல்லிமலையில் கொட்டும் அருவி ஒலிபோல் தன் காமம் மறைக்க முடியாமல் போனதாகக் காட்டுகிறார் ஔவையார்.

பகற்பொழுதில் பலர் காணாமல் மறைக்க முயலும் இக்காமம் மாலை திரும்பி வந்தே தீரும். அது எவ்வாறு எனில்,

“உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரிஇயினம் காலைப் போகி
முடங்கு புறச் செந்நெல் தரீஇயர், ஓரங்கு
இரைதேர் கொட்பின் ஆகி, பொழுது படப்
படர்கொல் மாலைப் படர்ந் தாங்கு”⁹⁸

எனக் கூறுகிறார். பாரியின் பறம்பு மலையில் வரிசையாய்ப் பறக்கும் குருவியின் கூட்டம் காலையில் வெளியே பறந்து போய் மாலையில் திரும்பி வந்ததையும் தன்மைத்து என்பதனைத் தலைவி தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாய்க் கூறுகிறார் ஔவையார்.

இப்பாடலில் இரண்டு வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறுகிறார் ஔவையார். ஒன்று இருள் சூழ்ந்திருக்கும் கொல்லிமலை பொறையனுக்கு உரியது என்றும் இம்மலையில் எழும் அருவியின் ஒலி எப்போதும் கேட்கும்படி பேரொலியாய் அமையும் என்றும் கூறுகிறார். இரண்டாவது பாரியின் பறம்பு மலையில் குருவிக் கூட்டம் காலையில் வெளியே சென்று நெற்கதிர் இடங்களைக் கண்டு உண்டு மாலை திரும்பும் என்ற செய்தியையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியின் நிலைக்கு இரங்கித் தோழி கூறுவதாக இப்பாடலைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். பாரியின் பறம்பு மலை கண்ணையும் கருத்தையும் கவர எத்தணிக்கும் இயற்கை வளங்கள் எல்லாம் சேர்ந்த எழில் ததும்பும் இடமாய் இருக்கிறது. கொள்ளை அழகுக் கொட்டிக் கிடக்கும் பறம்பு மலைக்குத் தலைவியின் அழகு உவமிக்கப்படுகிறது.

“பலவு உறு குன்றம் போல

பெருங் கவின் எய்திய அருங் காப்பினளே”⁹⁹

களவுக் காலத்துப் பிரிந்து வந்த தலைவர்க்குத் தோழி கூறியதாக பாடலைப் பாடியுள்ளார் மதுரை நக்கீரனார். பறம்பு மலை பகை வேந்தர்களால் முற்றுகையிட்டிருந்த போது செந்நெல்லுடன் ஆம்பல் மலர்சூட்டி உண்ட செய்தியையும், பாரி வள்ளல் அவ்வேந்தரை வென்ற செய்தியையும் கூறுகிறார்.

“வாய்மொழிக் கபிலன் சூ, சேய்நின்று

செழுஞ் செய்ந் நெல்லின் விளைகதிற்கொண்டு

தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு சூட்டி”¹⁰⁰

உண்ட செய்தியையும்,

“..... வாள் அமர் உழக்கி

ஏந்து கோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய

கடும் பரிப்புரவிக் கைவண் மாரி”¹⁰¹

என்பதனால் அவ்வேந்தரைப் பாரி மன்னன் வெற்றி கொண்டான் எனவும் பாடுகிறார் மதுரை நக்கீரனார். இந்த அகப்பாடலில் முற்றுகை பல ஆண்டு நிகழ்ந்ததாக ‘யாண்டு பல கழிய’¹⁰² எனும் தொடரால் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நிகழ்வோடு தலைவியின் அழகிற்கு பறம்பு மலையில் பூத்த பூவை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

“தீம் பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த

தேம்கமழ் புதுமலர் நாளும் - இவள் நுதலே”¹⁰³

தலைவியின் ஒண்ணுதலுக்கு உவமை கூற வந்த மதுரை நக்கீரனார் பறம்பு மலையின் பைஞ்சுனை கூறி அப்பறம்பு மலை ஆண்ட பாரியின் வீரம் கூறி, அவனின் உற்ற நண்பர் கபிலர் புகழ் கூறி, அம்மலை முற்றுகை இடப்பட்ட போது அம்மக்கள் உண்ட உணவு பற்றிக்கூறி நிகழ்வுகளைப் பதிவு படுத்தியிருக்கிறார்.

பறம்புமலை பகைவர்களால் பல ஆண்டுகள் முற்றுகை இடப்பட்டிருந்ததாக இவர் மட்டுமே கூறியிருக்கிறார். அது போல, பாரி அம்மன்னர்களை வென்றதாகவும் இவரே கூறியிருக்கிறார்.

பாரியைப் பற்றிப் படம் பிடித்துக் காட்டும் அகப்புறப் பாடல்களில் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டவர். ‘முவேந்தர்’ என சுட்டப்பட்டிருக்கின்றது. எந்தப் பாடலிலும் முவேந்தர்களின் பெயர்கள் இடம்பெறவில்லை. பாரி இறந்தபின் கபிலர் சேரன்செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பதிற்றுப்பத்தில் பாடியுள்ளார். பாரியைக் கொன்ற முவேந்தர் இனத்தில் ஒருவரான சேரனைக் கபிலர் பாடியது சரியா? இதற்கெல்லாம் விடையாகக் ‘கபிலரின் வாழ்வும் இலக்கியமும்’ எனும் ஆய்வேட்டில் ஆய்வாளர், “பாரியுடன் பொருதிய மூவர் அக்காலத்திலிருந்த சேர சோழ பாண்டியரல்லர்”¹⁰⁴ எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது இவண் சிந்திப்பதற்குரியது.

அதிகமானநெடுமானஞ்சி

தமிழ் நாட்டை ஆண்ட வேளிர் பரம்பரையில் அதியமான் மரபினர் சிறப்பிடம் பெறத் தக்கவர். “அசோகன் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெறும் ‘சதிய புத்திரரே’ அதியமான். அதியமான் என்பது குடிப்பெயர். ‘சதிய’ என்ற சொல்லும் ‘அதிய’ என்ற சொல்லும் ஒன்று தான்”¹⁰⁵ ‘அதிகமான், அதிகன், அதிகைமான், அதியமான், அதியன் ஆகிய இவ்வைந்தும் சேரவம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசனைக் குறிக்கும் ஒரு பொருட் பலபெயர்”¹⁰⁶ “கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனான இவனைப் பெருஞ்சித்திரனார் நான்காம் இடத்திலும்”¹⁰⁷ “நல்லூர் நத்தத்தனார் ஐந்தாம் இடத்திலும்”¹⁰⁸ வைத்துப் பாடியுள்ளனர். “பிறிதொரு பொழுது இவன் மாற்றானுக்கஞ்சித் தன்னினத்தோடு காட்டகத்தே ஒளிந்திருந்தான்” ஆதலால் ‘அஞ்சி’ எனவும் அழைக்கப்பட்டான்.¹⁰⁹ இக்கூற்றினைப் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் தம் நற்றிணை உரையில்,

பாடப்பட்டோர் வரலாற்றில் உறுதி செய்கிறார். ‘வில் பயில் இறுமம்பில் தகடூர் நூறி’¹¹⁰ என்பதால் இவனின் தலைநகர் தகடூர் என்பதாம். “இழையணி யானை இயல்தேர் அஞ்சி”.¹¹¹ ‘வரியம் பொருதவயக் களிறு’¹¹² ‘அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண்’¹¹³, தந்த இவனின் முன்னோர் போல, ‘சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது ஔவைக்குத்’¹¹⁴ தந்த ‘வழுவில் வண்கை மறவர் பெருமான்.’¹¹⁵

அதியமானெடுமானஞ்சியைப் பற்றி ஔவையார், பெருஞ்சித்திரனார், நல்லூர் நத்தத்தனார், மாமூலனார், பரணர் ஆகியோர் பாட்டு தொகை நூல்களில் பாடியுள்ளனர். ஔவையார் அதிகமாகப் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளார். இவரே இவரின் அவைக்களப் புலவர். ஆருயிர் நண்பர், தூதுவர், அகப்பாடல்களில் இவனைப் பற்றி ஒன்பது இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஔவையார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவி தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. வாயில் வேண்டும் தலைவமகனைக் கண்டு நெஞ்சம் தடுமாறும் தலைவி, ‘இன்று நீ அவனுக்கு இடம் தந்தால் இன்பத்தைத் துய்த்து விட்டு மறுபடியும் பரத்தை மாட்டு சென்று விடுவான். அதனால் நீ துன்பத்தோடு பல நாள் தூக்கத்தைத் தொலைக்க வேண்டி நேரிடும்’ எனத் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறுகிறாள்.

“ஔவாது ஈயும் மாரிவண்கை

கடுங்கோட்டு யானை நெடுந்தேர் அஞ்சி

கொள்முனை இரவு ஊர்போல”¹¹⁶

பகைப்புலம் நோக்கிப் படையொடு சென்று பாடி வீடமைத்த அஞ்சியின் ஆற்றல் கண்டு அவ்வூர் மக்கள் எவ்வாறு தூக்கங் கெட்டுத் துன்புறுவார்களோ அது போல் தலைவி துன்புறுவாள் என்று ஔவையார் தலைவி படும் துன்பத்திற்கு, ஊரார் துன்பத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

ஔவையார் பாடிய நற்றிணைப் பாட்டில் அதிகமானஞ்சியின் அரசவையில் பரிசில் பெற வந்த பாணர்கள் கூட்டம் எப்போதும் அலைமோதிக் கொண்டிருப்பது அவன் நாட்டில் சூழ் கொண்டிருக்கும் மேகக் கூட்டத்திற்கு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது.

“கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி

ஈர நெஞ்சமோடு இசை சேண் விளங்க

தேர் வீச இருக்கை போல

மாரி இரீஇ மாமன்றல் மழையே”¹¹⁷

அகநானூற்றில் மாமூலனார் பாடிய பாடல் தலைவித் தோழிக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் வாராததால் தன் எழில் குறைந்து போகட்டும்

“நுண்புண் எருமைக் குடநாட்டன்ன எம்

ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக”¹¹⁸

என்று கூறுவது, ‘எருமை’ என்பானின் குடநாட்டுக்கு தலைவியின் அழகு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகிறது. அதோடு நில்லாமல் அவளின் தலைவன் செல்லும் வழியோ மிகவும் கொடுமையானது.

“பிறை மருள் வான் கோட்டு அண்ணல் யானை

சினம் மிகு முன்பின் வாம்பாண் அஞ்சி

இனம் கொண்டு ஒளிக்கும் அஞ்ச வருகவலை

நன்னர் ஆய்கவின் தொலைய”¹¹⁹

அதிகமானொருமானஞ்சி, படையெடுத்துச் செல்லும் போது தம் சேனையைக் காட்டில் மறைய வைத்து அக்காட்டின் அழகையே கெடுத்து விட்டான் அக்காடு போல என் அழகு கெடத் தலைவன் சென்றுள்ளான். இப்பாடலில் இடம்பெறும் இவ்விரண்டு உவமைகளும் தலைவியின் அழகிற்கு ஒப்புமைப்படுத்திப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

மாமூலனார் பாடிய பாடல் தலைவித் தோழிக்குக் கூறுவதாக உள்ளது. இற்செறிக்கப்பட்ட நிலையறியாது வந்து செல்லும் தலைவன் வழியோ அழகொழிந்து வறண்டு கிடக்கும் தன்மைத்து என்பதனை,

“ஆடுநடைப் பொலிந்த புகற்சியின் நாடுகோள்

அள்ளனைப் பணித்த அதியன் பின்றை

வளையிர் மாக்கிணை கண் அவிந்தாங்கு”¹²⁰

அடிக்கடிப் போர் மேற்செல்வதால் அதியன் தன்னாட்டின் பொறுப்பை ‘அள்ளன்’ என்பானிடம் விட்டுச் செல்கிறான் ‘அள்ளன்’ அதிகன் போல் வள்ளலாய் இல்லை. வாரி வாரி வழங்கிய அவையில் தற்போது வறியவர் எவரும் வர மறுத்தனர். அதனால் அவ்வவை இரவலரின் பெரிய தண்ணுமைகளின் முழக்கம் இல்லாது போயிற்று.

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியைக் காணவரும் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது பாணரின் பாடல். எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் வேள் முது மாக்கள் ‘பாழியில்’ மறைத்த செல்வத்தை நெருங்கக் கூட முடியாதோ அது போல நீ என்னதான் முயன்றாலும் தலைவியைக் காணல் முடியாது எனத் தன்னெஞ்சத்திற்குத் தலைவன் கூறுகிறான்.

“..... பாழி ஆங்கண்

வேள்முது மாக்கள் வியல்நகர்க் கரந்த

அருங்கல வெறுக்கையின் அரியோள் பண்புனைந்து”¹²¹

தலைவனின் இம்முயற்சி பெரிதும் இரங்கத்தக்கது. இதற்கு இன்னொரு உவமையைப் பரணர் இங்குக் கூறுகிறார். இரவில் இரைதேடும் பாம்பு தன் மணியை உமிழ்ந்து அந்த ஒளி மூலம் இரைதேடும். பகைவர் ஆநிரைகளைக் கவரும் போது அஞ்சியின் வில்வீரர்கள் அடிக்கின்ற உடுக்கையின் ஒலியாலும் வீரர்களில் ஆரவாரத்தாலும் பேரொலி உண்டாயினதால் உமிழ்ந்த மணியைத் தேடும், பணியில் அப்பாம்பு மிகவும் துன்புற்ற வாடியது போல் ‘நெஞ்சே நீ வாடினை’ எனத் தலைவன் கூறுகிறான்.

“நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி
கடுமுனை அலைத்த கொடுவில் ஆடவர்
ஆடுகொள் பூசலின் பாடு சிறந்து எறியும்
பெருந்துடி வள்பின் வீங்குபு, நெகிழா
மேய்மணி இழந்த பாம்பின் நீ நனி
தேம்பினை.....’’¹²²

ஒளவையார், பரணர், மாமூலனார் ஆகியோர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களில் அதியமானின் வாகைப்பறந்தலைப் போர் பற்றியும் அவன் ‘அள்ளன்’ என்பானை அவன் பொருட்டு ஆளச் செய்ததும் ‘பாழி’ எனும் மலையில் வேள்முது மக்கள் மறைத்து வைத்த செல்வம் பற்றியும் குட்டநாட்டின் அழகு பற்றியும் அதியனின் வீரமும் ஈரமும் கொடைத் தன்மையும் வரலாற்று நிகழ்வுகளாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

நன்னன்

‘நறவுமகிழ் இருக்கும் நன்னன் வேண்மான்’¹²³ என மாமூலனாரால் குறிக்கப்பெறும் இவன் வேளிர் குலத்தைச் சார்ந்தவன். சங்க இலக்கியம் நன்னன் எனும் பெயரில் இருவர் இருந்துள்ளதைக் குறிப்பிடுகிறது. ஒருவன் ‘பெண் கொலை புரிந்த நன்னன்’¹²⁴ இன்னொருவன் மலைபடுகடாம் பாட்டுடைத்தலைவன் இவன் ‘நன்னன் சேய் நன்னன்’¹²⁵ ‘தந்தை நன்னன் பெண் கொலை புரிந்த பெரும் பழி மட்டும் உடையவனல்லன். அவன் கல்வியருமை யறியாத கசடனுமாதலால் தன்பாற் பரிசில் பெற வேண்டி வரும் நல்லிசைப் புலவரையெல்லாம் வெறுத்து, அவர் தன்பால் வாராமல் தன் வாயிற்கதவை அடைத்து வந்தான்’¹²⁶ ‘ஒளவையார் பாடிய பாட்டாலும்’¹²⁷ ‘பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் பாட்டாலும்’¹²⁸ இது உறுதிசெய்யப்படுகிறது. இவனின் கொடுமையின் எல்லையாக, மாற்று நாட்டு மீது படையெடுத்து அம்மன்னர்களைக் கொன்று அவர்தம் மகளிர் கூந்தல் களைந்து அதனைக் கயிறாகத் திரித்து யானைகளை இழுத்துவரச் செய்த செயலை ‘கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே’¹²⁹ என்று நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது.

இவனின் நாடு ‘பொன்படு கொண்கானம்’¹³⁰ ‘புள்ளி’ எனும் நாடும் இவனுடையது என்பதனை ‘பொலம் பூண் நன்னன் புள்ளு நாடு’¹³¹ என்பதால் தெரியவருகிறது. ‘பாழி’ எனும் மலைப்பகுதியும் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததனை, ‘அணங்குடை வரைப்பிற் பாழி ஆங்கண்’¹³² என்பதனால் அறிய முடிகிறது. ‘இத்தகைய நன்னன் வாகைப் பெருந்துறைப் போரில் சேரன் களங்காய் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்பவனால் கொல்லப்பட்டான்’¹³³

‘பல்குன்றக் கோட்டத்து செங்கண் மாத்துவேள்’¹³⁴ ‘நன்னன் சேய் நன்னன், இகமுநர் பிணிக்கும் ஈகைமாரி வண்கையன்’¹³⁵ ‘சேர மன்னனின் அன்பைப் பெற்று அவனின் படைத்தலைவனாகப் பணியாற்றியவன்’¹³⁶ ‘குன்று சூழ் இருக்கை நாடு கிழவோனின்’¹³⁷ ‘கழை வளர் நவிரத்து’¹³⁸ நகரில் ‘பதி எழல் அறியா பழங்குடி’¹³⁹ எனும் பெருமைக்குரியவன். ‘பாழியன்ன கடையுடை வியன்நகர்’¹⁴⁰ ‘பாணர்க்கும் இரவலர்க்கும் அடையா நெடுங்கதவாகி’ நீர் இயக்கன்ன நிறைசெயல் நெடுந்தேருடன்’¹⁴¹ பரிசில் பலவுடன் பீடுநடை போட்டுச் செல்லும் பெருமையுடைத்து.

‘பரந்து இடம் கொடுக்கும் விசம்பு தோய் உள்ளத்தான்’¹⁴² நன்னன் சேய் நன்னன் பற்றிய குறிப்புகள் அகத்துஐறப் பாடல்களில் பதினான்கு இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மூன்றே பாடல்கள் மட்டுமே மருதத்திணைப் பாடல்கள். பரணரே இம்மூன்றையும் பாடியுள்ளார்.

பரத்தை வீட்டிலிருந்து இல்லம் நோக்கி வந்த தலைவனிடம் தோழி கூறியதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். வாயில் வேண்டும் தலைவனின் செயல் மிகக் கொடிது எனத் தோழி கூறுகிறாள். நன்னன் எனும் மன்னன் செய்த செயலை விடத் தலைவனின் செயல் கொடிது எனக் கூறுகிறாள்.

“வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்துவேல் நன்னன்

கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே

மறப்பல் மாதோ நின்விறற் தகைமையே”¹⁴³

பிண்டன் எனும் மன்னனின்மேற் போரிற் சென்ற நன்னன் அவனின் நாட்டைக் கைப்பற்றியதோடு அல்லாமல் அவனின் மகளிர் கூந்தல் கொய்து அதனைக் கயிறாகத் திரித்துத் தன் களிற்றைப் பிணித்து இழுத்துவரச் செய்தான். இந்த வரலாற்று நிகழ்வைப் பரணர் தலைவன் செயலுக்கு ஒப்பிட்டுத் தோழி கூற்றாகப் பாடிப் பதிவு செய்துள்ளார்.

தலைவன் செயலைப் பொறுத்து, தலைவி அவனை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனத் தோழி கூறியதாக அமைந்துள்ளது பரணரின் மற்றொரு பாடல். “மேல்துறை, கீழ்த்துறை எனும் துறைகளைக் கொண்ட நம் மருதநிலத்

தலைவன் இடைநெடுந்தெருவில் திடீரெனக் கண்டு என் பொற்றொடி முன்கை பற்றினான். அவனின் அச்செயல்கண்டு ‘அன்னாய்’ என நான் அழைக்க அவன் என்கையை விட்டுவிட்டான். இதனை நான் தாய்க்குக் கூறவில்லை. என் நா வண்மையுடையதாய் இருந்துவிட்டது” எனக் கூறும் தலைவி,

“தொல் நசை சாலமை நன்னன் பறம்பில்
சிறு காரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போல் நாவினே னாகி”¹⁴⁴

எனக் கூறுகிறாள். நன்னன் நாட்டில் சாணைக்கல் செய்யும் ஒருவன் அரக்குடன் பொருந்திய சாணைக்கல்லைச் செய்கிறான். அரக்கு சாணைக்கல்லில் ஒட்டியது போல் என் நாக்கும் பேசாமல் ஒட்டிப்போய்விட்டது எனக் கூறுகிறாள். மேலும் தலைவியின் கூந்தலுக்கு,

“அருவி ஆம்பல் கலித்த முன்துறை
நன்னன் ஆஅய் பிரம்பு அன்ன
மின் ஈர் ஓதி!”¹⁴⁵

என நன்னனின் பறம்பு மலை போன்று மின்னும் கூந்தலை உடையவள் தலைவி என்றும் தோழி கூறுகிறாள். நன்னனது நாட்டின் தொழில் பற்றியும் நன்னனின் முன்துறையின் பெருமை பற்றியும் பரணர் இப்பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார். காதற் பரத்தைத் தலைமகற்குக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது மூன்றாவது பாடல். மூன்று வரலாற்றுச் செய்தியைப் பரணர் இப்பாடலில் பொதிந்து வைத்துள்ளார். ஒன்று ஆஅய் மிஞிலியோடு செய்த போர். மற்றொன்று ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி வரலாறு. பிறிதொன்று சேரனின் வடநாட்டு வெற்றி.

நன்னன் புனல் நாட்டின் மீது படையெடுத்தபோது ஆஅய் எயினன் பாழி என்ற நகரில் நின்று ‘அஞ்சாதீர்’ என ஆதரவு நல்கினான் அதனால் நன்னனின் படைத்தலைவன் மிஞிலியோடு போரிட்டு இறந்தான். சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற ஆஅய் எயினன் உயிர்தனையே விட்டான். ஆனால், “சொன்ன சொல்லை நீ மீறிவிட்டாய். அதுவுமன்றி நீ தெய்வத்தின் முன் கூறிய சூளுரையையும் மீறிவிட்டாய் ஆதலால் அயலான் ஆனாய். இனி நான் உன்னைத் தொடேன்” என்று உரைப்பதாக,

“..... கொடிந்தேர்ப்
பொலம் பூண் நன்னன் புனலாடு கடிந்தென
யாழ் இசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
‘அஞ்சல்’ என்ற ஆஅய் எயினன்
இகல் அடு கற்பின் மிஞிலியோடு தாக்கிட
தன் உயிர் கொடுத்தனன்”¹⁴⁶

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. “உன்னுடைய மனைவி உன்னை ஒளித்து வைத்தாலும் நான் விடேன்” என்பதை,

“..... மத்தி
பனிவார் கண்ணர் பல புலந்து உறைய
அடுந் திறல் அத்தி ஆடுஅணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டு ஒளித்தாங்கு”¹⁴⁷

எனப் பரத்தைக் கூறுகிறாள். “காவிரியாறு அத்தியை ஒளித்துக் கொண்டதுபோல் நீ உன் மனைவி பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாலும் நான் அஞ்சேன்” என்னுடைய எழில் நலம் வாய்ந்த அழகு, இளமை வஞ்சி நகரம் போல் பெருமையுற்றது. அது நின்னால் அழிந்தது அந்த இழந்த நலனை எனக்குத் திரும்பத் தந்துவிடும்” எனக் கூறுகிறாள்.

“ஆரியர் அலறத் தாக்கி பேர் இசைத்
தொன்று முதிர்வட வரை வணங்கு வில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சிஅ ன்ன என்நலம் தந்து சென்மே”¹⁴⁸

‘பரணர் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வடநாட்டு வெற்றியைத் தோழி கூற்றாக இங்குப் பதிவு செய்துள்ளார்’¹⁴⁹ பரணர் பாடிய இம்மூன்று மருதத்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெறும் நன்னன், நன்னன்சேய் நன்னனல்லன். இவனின் தந்தை நன்னனே.

பொறையன்

பொறையன் என்பான் சேர அரசருள் ஒருவனாவான். இவன் பரணரால் தமது பாடலில் பாராட்டப்பெறுகிறான்.

“நிறையிருந் தானை வெல்போர் மாந்தரம்
பொறையன் கடுங்கோ ”¹⁵⁰

தொண்டி இவனது கடற்கரையாகும். இதனைத் ‘திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை’¹⁵¹, ‘திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி’¹⁵², ‘கானல் அம் தொண்டி’¹⁵³ ‘திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி அன்ன’¹⁵⁴ எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. பரணர், பொய்கையார், குடவாயிற் கீரத்தனார், இளங்கீரனார், மதுரைக் கணக்காயனார் ஆகிய புலவர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பத்து இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ‘கொல்லிமலையையும்’ இவன் ஆட்சி செய்துள்ளான் என்பதனை,

“..... வென்வேற் பொறையன்
அகல் இருங்கானத்துக் கொல்லி போல”¹⁵⁵

“நிறையுறு மதியின் இலங்கும் பொறையன்
பெருந்தண் கொல்லி ”¹⁵⁶

“..... பொறையன்
தேனுடை நெடுவரை தெய்வம் எழுதிய
வினைமான் பாவை ”¹⁵⁷

“நல்கியல் பாவை அன்ன எம்
கொல்லியல் குறுமகள் ”¹⁵⁸

“..... பொறையன் கொல்லி
ஒளிறு நீர் அடுக்கத்து ”¹⁵⁹

போன்ற பாடல்கள் உறுதிசெய்கின்றன.

‘மூவன்’ என்பவனின் பல்லைப் பிடுங்கி அதனைத் தன் வாயிற் கதவில்
பொருத்திய செய்தியைப் பொய்கையார்,

“மூவன்
முழுவலி முள்ளியு அழுத்திய கதவின்
கானல் அம் தொண்டிப் பொருநன் வென்வேல்
தெறலருந் தானைப் பொறையன்”¹⁶⁰

என்று பாடியுள்ளார். பிற திணைப் பாடல்களில் பொறையனின் பீடும் பெருமையும்,
நாடும் பாடப்பட்டிருக்க, குறுந்தொகை மருதத்திணையில் மட்டும் பரணரால் ஒரே ஒரு
பாடல் பாடப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் எழில் பற்றிப் பேசும்போது,

“பெரும்பூண் பொறையன் போளம் முதிர்க் கொல்லிக்
கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்கியல் பாவை அன்ன எம்
மெல்கியல் குறுமகள்”¹⁶¹

எனப் பாடுகிறார்.

அணிதற்கரிய பெரிய அணிகலன்கள் அணிந்துள்ள சேரனின் பழமையான
கொல்லி மலையின் மேற்குப் பக்கத்தில் தெய்வத்தால் எழுதி வைக்கப்பட்ட
‘கொல்லிப்பாவை’யை ஒத்த மெல்லியள் குறுமகள் நம் தலைவி எனக்
குறிக்கப்பெறும் இப்பாடல் மூலம் பொறையனின் கொல்லி மலையில் தெய்வத்தால்
வடிக்கப்பட்ட ‘கொல்லிப்பாவை’ இருந்ததன் வரலாற்றுக் குறிப்பு இங்குப் பதிவு
செய்யப்பட்டுள்ளது.

தித்தன்

‘உறந்தையிலிருந்து கோலோச்சிய சோழ மன்னன் இவனின் தந்தையின் பெயர் சோழன் போரவைக் கோப்பெரும் நள்ளி’¹⁶² அகம், புறம், நற்றிணை ஆகிய தொகை நூல்களில் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டவன். பரணர், கபிலர், நக்கீரர், சாத்தந்தையார், முதுசூற்றனார் ஆகிய புலவர்களால் பாராட்டப்பட்டவன். எட்டுப் பாடல்கள்கொண்ட தொகை நூலில் பரணர் மட்டுமே இவனை நான்கு பாடல்களில் குறித்துள்ளார். ‘இவனின் மகள் ஐயை’¹⁶³, ‘இவனுக்குச் சோழன் போரவைக் கோப்பெரும் கிள்ளி என்ற மகனும் இருந்துள்ளான். தந்தைமாட்டுக் கொண்ட மாறுபாடு காரணமாக இவன் முக்காவல் நாட்டு ஆழூரில் இருந்து வந்தான். ஆழூர் மல்லனை மற்போரில் வெற்றி கண்டவன்’¹⁶⁴, ‘தித்தனை, தித்தன் வெளியன்’¹⁶⁵ என்றும் ‘வெளியன் தித்தன்’¹⁶⁶ என்றும் புலவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ‘செல்லா நல்லிசை உறந்தை’¹⁶⁷, ‘நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தை’¹⁶⁸, என்றெல்லாம் புலவர்கள் தித்தனின் ஊரை உறையூர் என்று உறுதிப்படுத்த, ரா. ராகவையங்கார், “தித்தன் வேளிர் குறுநில மன்னன். வஞ்சி அருகில் வதிதவன் என்பதைச் சமீபத்தில் கருவூர் அமராவதிப் படுக்கையில் கிடைத்த தித்தன் பெயர் பொறித்த நாணயம் வலியுறுத்தும்”¹⁶⁹ எனச் சுட்டியிருப்பது வியப்பைத் தருகிறது. நல்லிசைப் புலவர் ஐவர் தித்தனின் நாடு உறந்தை என உரக்கச் சொல்லியும் ஒரு நாணயம் கண்டெடுக்கப்பட்டதன் காரணங்கொண்டு அவனின் நாடு ‘வஞ்சியருகில்’ என வாதிடுவது முற்றும் பொருந்தாது. ‘சிறுகண் யானைப் பெறலரும் தித்தன்’¹⁷⁰ என்பதால் யானைப் படைகள் பல பெற்றவன் என்பதும்,

“அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து

ஆதிபோகிய பாய் பரி சிறந்து”¹⁷¹

என்று கூறப்படுவதால் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைப்படைகள் பல கொண்டவன் என்பதும், ‘சினம்கெழு தானைத் தித்தன்’¹⁷² என்பதால் போர்க் குணமிக்க வீரர்கள் பலரைக் கொண்ட சேனையை உடையவன் என்பதும், ‘வெல்போர்ப் பெறலரும் தித்தன்’¹⁷³ என்பதால் போர்க் களங்களில் வெல்லும் பேராற்றல் பெற்றவன் தித்தன் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

‘மழைவளம் தரும் மாவண் தித்தன்’¹⁷⁴ உறந்தையை உள் நாட்டுத் தலைநகராகக் கொண்டதுபோல் ‘வீரை’ எனும் துறைமுகத்தையும் பெற்றிருந்தான்.¹⁷⁵

“இரங்குநீர்ப் பரப்பின் கானல்அம் பெருந்துறை

தனம்தரு நன்கலம் சிதையத் தூக்கும்

சிறுவெள் இறவின் குப்பை அன்ன”¹⁷⁶

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் பரணர் கானல்அம் பெருந்துறையைக் கூறுவதால் அதுவே அவனின் துறைமுகப் பட்டினமாகவும் இருந்தது என்பது புலனாகிறது. ‘நெய்தல் நிலப் பாடல்களை ஆய்வுசெய்த முத்துக் கண்ணப்பர் இதனை உறுதிசெய்கிறார்’.¹⁷⁷

தித்தனைப் பற்றிக் கூறும் எட்டுப் பாடல்களில் மருதத்திணையில் இவன் இரண்டு பாடல்களிலேயே இடம் பெறுகிறான். அவ்விரண்டும் அகநானூற்றில் பரணர் பாடியவையாகும்.

தலைவன் பரத்தையோடு புனல் விளையாடி ஒன்றும் அறியாதவன்போல் வீட்டிற்கு வருகிறான். தலைவியைப் பாராட்டுகின்றான். தலைவி ஊடல் கொள்கிறான். இப்பாடலில் தலைவன் நீராடிய இடம் காவிரி என்றும் அது தித்தனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது என்றும் அந்நீராட்டம் பூமி நாட்டாரின் நீர்நிலையின் பெண்யானையுடன் ஆண் யானை நீருாட்டலை ஒத்திருந்தது என்று கூறி மகவை ஈன்ற தம் அழகு தற்போது குறைந்துள்ளது என்று அவனுக்குக் கூறுகிறான். முன்பிருந்த அழகு தற்போது இல்லை என்பதை ‘மத்தி’ என்னும் வேல் வீரனின் ‘கழாஅர்’ துறை தற்போது எழில் குறைந்திருப்பதற்கு ஒப்புமைப்படுத்திப் பேசுகிறான். ‘பரணர் பாடிய இப்பாடலில்’¹⁷⁸ தித்தனின் மகள் ஐயை என்றும் பூழியர் துறையில் ஆண் யானையும் பெண் யானையும் நீராடி மகிழும் என்றும் ‘மத்தியின்’ கழாஅர்துறை அழகு குன்றி இருந்ததையும் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம்தொடலை

அரம்போழ் அவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை

இழையணி பணைத்தோள்” (அகம்.6)

என்று ஐயையின் அழகு மேனியைப் படம்பிடித்தக் காட்டுகிறார். அவளின் தந்தையின் பெருமையை,

“..... ஐயை தந்தை

மழைவளம் தாரும் மாவண் தித்தன்” (அகம்.6)

என்றும், அவன் ஆளும் உறந்தை,

“பிண்ட நெல்லின் உறந்தை” (அகம்.6)

என்றும் கூறி, அவன்தன் காவிரியாறு,

“கழைநிறைபெறாஅக் காவிரி நீத்தம்” (அகம்.6)

என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் இளமையும் எழிலும் சிதைந்து போனதற்கு,

“பல்வேல் மத்திக் கழாஅர் அன்ன” (அகம்.6)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். கழாஅர் முன்பு எழில் ததும்பும் துறையாக இருந்ததனையும் தற்போது எழில் குறைந்து காணப்படுவதையும் பரணர் இங்கு கூறத்தவறவில்லை.

“பரணர் பாடிய இந்த மருதத்திணைப் பாடல்”¹⁷⁹ தலைமகற்குத் தோழி வாயில் மறுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவன் செய்தது மிகப்பெரிய தவறு ஆதலால் தலைவி தன் ஊடலைத் திரும்பப் பெறமாட்டாள் எனத் தோழி கூறுகிறாள். தலைவன் பரத்தையோடு நீராடிய துறை,

“வல்வில் ஏறுழ்த்தோள் பரதவர் கோமான்
பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை
நெடுவெண் மருதொடு வஞ்சி சாஅய
விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரி” (அகம்.226)

என்று காட்டப்படுகிறது. அந்தப் பெருநீர்த் துறையில் தலைவனும் பரத்தையும் புனல் விளையாடி ஆரவாரம் செய்து அகமகிழ்ந்தனர். இவர்கள் செய்தப் பேராவாரம்,

“வலிமிகும் முன்பின் பாணனொடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியின் உறந்தை நாள் அவைப்
பாடுஇன் தெண்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சிப்
போர் அடுதானைக் கட்டி
பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம்.226)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

உறந்தைத் தலைவன் மலிதார்த் தித்தனோடு போரிடுவதற்காக வடுகத் தலைவன் ‘கட்டி’ என்பான் ‘பாணன்’ என்பவனைத் துணையாகக் கொண்டு உறந்தைக்கு வருகிறான். தித்தனது அவைக் களத்தில் போர் முரசு கொட்டுகிறது. அவ்வொலியைக் கேட்டளவில் அஞ்சிப், போரிடுதல் தோல்வியைத்தரும் எனக் ‘கட்டி’ப் புறமுதுகு காட்டிப் பாணனுடன் ஓடிவிடுகிறான். இவர்கள் போருக்குப் பயந்து ஓடுதல் கண்டு தித்தனின் படைவீரர்கள் வெற்றிக் களிப்பில் ஆரவாரம் செய்து பேரொலி எழுப்புகிறார்கள்.

தலைவன் கழாஅர் துறையில் பரத்தையோடு புனல் விளையாட்டில் செய்த ஆரவாரம் தித்தனின் போர் வீரர்கள் எழுப்பிய ஆரவாரத்தைவிட மிகப்பெரியது. இப்பாடலில் தித்தன் பெருவீரம் பற்றிப் பெரிதும் சிறப்புறப் பாடப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் மத்தியின் வீரத்தையும் பரணர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவ்விரு பாடல் மூலம் தித்தன் உறந்தைத் தலைவன் என்பதும், அவன் வாரி வழங்கும் வள்ளன்மை மிக்கவன் என்பதும், அவனின் உறந்தை நெற்குவியல் கொண்ட நாடு என்பதும், அவனோடு பகைவர் கூட்டுச் சேர்ந்து வந்தாலும் வெற்றிபெற முடியாது என்பதும், அவனின் அன்பிற்குரிய மகள் ஐயை என்பதும்

பெறப்படுகிறது. தித்தனைப் போலவே ‘மத்தி’ என்பானும் மாவீரன் என்பதும், அவனின் ‘கழாஅர்’ துறை ஒரு சமயம் பேரெழில் பெற்று விளங்கித் தற்போது எழில் மங்கிக் காணப்படுகிறது என்பதும் தெரியவருகிறது.

தித்தன் - மத்தி ஆகியோர் பற்றிய வரலாற்றுக் கூறுகளைப் பரணர் நன்கு பதிவு செய்துள்ளார் என்பது உணர்ந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

நற்றிணையில் ‘வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்’ என முது கூற்றனார் குறிப்பிடுதற்குரிய காரணமாக அகநானூறு ஐம்பத்தெட்டாம் பாடலைப் பாடிய புலவர் பெயர் ‘வீரை வெளியன் தித்தனார்’ எனக் கூறப்படுவதால் தித்தன் வில்லேர் உழவர் மட்டுமல்லாமல் சொல்லேர் உழவராகவும் இருந்துள்ளது அப்பாடலால் அறியமுடிகிறது.

திதியன்

சங்க இலக்கியத்தில் அகநானூற்றில் மட்டுமே நக்கீரர், பரணர், மாமூலனார், கயமனார், பரணர், வெள்ளிவீதியார், ஒல்லையூர் தந்த பூதபாண்டியன் ஆகிய புலவர் பெருமக்களால் குறிக்கப்படுபவன் இத்திதியன். இவனுடைய ஊர், ‘அழுந்தை’¹⁸⁰ ‘செல்சமம் கடந்த வில்கெழு தடக்கை பொதியின் செல்வன் பொலந் தேர்த்திதியன்’¹⁸¹ இவன் ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது ‘மறங் கெழுதானைக் கொற்றக் குறும்பியன்’¹⁸² எனும் தொடரால் அறியமுடிகிறது. ‘ஒன்றுமொழிக் கோசர் கொன்று முரன்போகிய’¹⁸³ இவன் ‘வேளிரொடு பொரீஇய’¹⁸⁴ என்று குறிப்பிடப்படுவதால் வேளிர் மன்னர்களோடு போர் புரிந்தவன் என்பது தெரியவருகிறது. ‘ஒளிறுவேல் தானைக் கடுந்தேர்’¹⁸⁵ கொண்டவன். ‘பொன்இனர் நறுமலர்ப் புன்னை வெ.கி திதியனொடு பொருத அன்னி’¹⁸⁶ இவனின் பகைவன், பெறலரும் பெருமை பெற்ற திதியன் பாணர்களைப் புரந்தவன்.

“கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்

பாணர் ஆர்ப்பப் பல்கலம் உதவி

நாளவை இருந்த நனை மகிழ் திதியன்”¹⁸⁷

என்பதனால் அறியமுடிகிறது. அன்னி மிஞிலியின் ஆற்றொணா துயரத்தை அறவே போக்கியவன் இவன் என்பதனை,

“..... தந்தை

கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர

ஒன்று மொழிக் கோசர்க் கொன்று முரண் போகிய

அன்னி மிஞிலியின் ”¹⁸⁸

எனும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. தலையாலங்காணப் போரில் நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்துப் போரிட்ட மன்னர்களுள் இவனும் ஒருவன் என்பதனை நக்கீரர்,

“கொய்சவல் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன்

ஆலங்கானத்து அகன்தலை சிவப்ப

சேரல் செம்பியன் சினம்கெழு திதியன்”¹⁸⁹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கோசர் குலத்தவனான திதியனின்”¹⁹⁰ ஈரமும் வீரமும் அவன் பாணரைப் பேணும் பண்பும் காவல் மரத்தை வெட்டிய அன்னியை அலமரச் செய்தவன் என்பதும் இப்பாடல்கள் வழி அறியும் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகும்.

அன்னி

நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் அன்னி, திதியன் இடம்பெறும் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளான். என்றாலும் அன்னியின் பகைவன் திதியன் என அறியப்படுகிறான். ‘திதியனோடு பொருத அன்னி’¹⁹¹ என்பானின் ஊர் ‘குறுக்கைப் பறந்தலை’¹⁹² என்பதாகும். ‘மாபெரும் தானை மறவன் திதியனின் காவல் மரமாகிய புன்னையை வெட்டி வீழ்த்திய இவனின் வீரச் செயலை வெள்ளி வீதியார் வியந்து பாடுகிறார்’¹⁹³ அன்னியின் ஆருயிர் நண்பன் எவ்வி. எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் எவ்வினின் நயம்புரி நன்மொழியை அன்னி எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

“பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி

நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்

பொன் இணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெ.கி

திதியனோடு பொருத அன்னி”¹⁹⁴

திதியனின் காவல் மரத்தை அன்னி அடியோடு மீண்டும் துளிரவிடாமல் வெட்டி வீழ்த்தியதை,

“தொல்நிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய

நன்னை மெல்இணர்ப் புன்னை”¹⁹⁵

என்று கயமனாரும்,

“தொல்நிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி

புன்னை குறைத்த ஞான்றை”¹⁹⁶

என்று வெள்ளிவீதியாரும் விளம்புகின்றனர்.

நற்றிணை நூற்று என்பதாவது பாடலைப் பாடிய பாவலர் பெயர் சுட்டப்படவில்லை. அதில்,

“அன்னியும் பெரியன் அவனினும் விழுமிய

இருபெரு வேந்தர் பொருகளத்து ஒழித்த

புன்னை விழுமம் போல”¹⁹⁷

என்ற வரிகள் இடம்பெறுகின்றன. அன்னி வெட்டிய புன்னை திதியனின் காவல் மரம். இதனால் கடுஞ்சினம் கொண்ட திதியன் அன்னியின் ஊரான குறுக்கைக்குச் சென்று அப்பறந்தலையில் அன்னியை வெற்றிகொள்கிறான் என்பதுதான் பிற பாடல்களால் அறியப்படும் செய்தி. திதியன் அன்னி ஆகியோர் பற்றிய செய்திகள் இருவரும் பொருத நிலை ஆகியவை புலவர்களால் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

விராஅன்

மருதமரங்களின் பூக்கள் உதிர்ந்து இயற்கை அழகினைக் கொட்டிக் காட்டும் ‘இருப்பை’ எனும் ஊரில் வாழ்பவன் ‘விராஅன்’ எனும் வள்ளல். பகைவர்கள் திரண்டு எழுந்து போருக்கு வருங்கால் அவர்களைக் கொல்லும் ஆற்றலுடையவன் அவன் என்பதனை,

“தெவ்வர் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன்

மலிபுனல் வாயில் இருப்பை”¹⁹⁸

எனக் காட்டுகிறார். அவ்விருப்பையில் வெண்ணெல் விளைந்து நிரம்பிக் கிடப்பதை, “விண்டு அன்ன வெண்ணெல் போர்”¹⁹⁹ என ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடுகிறார். அவன் வில்லாற்றல் மகிவனும் வறியோர்க்கு வாரிவழங்கும் வள்ளல் தன்மை மிக்குடையான் என்பதனையும், ‘வில்கைவன் விராஅன்’²⁰⁰ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பரணர் இவனின் கொடைத் தன்மைப் பற்றிக் கூறும்போது, ‘தேர்வண் விராஅன் இருப்பை’²⁰¹ எனக்காட்டி இவரலர்க்குத் தேரை ஈயும் வள்ளல் எனப் பாடுகிறார்.

மூன்று பாடல்களில் இரண்டு பாடல்களைப் பரணர் பாட, ஒரு பாடலை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடியிருக்கிறார். நற்றிணை இருநூற்று அறுபதாவது பாடலில் பரணர் ‘விராஅன்’ எனக் கூறாமல் ‘வயவன்’ எனக் கூறியிருக்கிறார். அப்பாடலுக்கு விளக்கங்கூறும் உரையாசிரியர் ‘வயவன்’ என்பதற்கு ‘விராஅன்’²²² எனக் கூறுகிறார்.

இம்மூன்று பாடல்களின் மூலம் விராஅன் ஒரு வெற்றி வீரன் என்பதும் இரவலர்க்கு வாரிவழங்கும் வள்ளல் என்பதும் மருதப் பூக்கள் மலிந்து கிடக்கும் அவனின் ‘இருப்பை’ ஊர் வெண்ணெல்லை விளைவிக்கும் பெருமை பெற்றதோடு நீர்வளம் மிக்கதுமாக விளங்கியது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

மத்தி

பரணர், மாமூலனார், ஓரம்போகியார் ஆகியோர் பாடிய நான்கு பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகின்றன. அகம், ஐங்குறுநூறு ஆகிய தொகை நூல்களில் குறிக்கப்பெறும் ‘மத்தி’ என்பான் அகத்துறை இலக்கியத்தில் மட்டுமே சுட்டப்பெறுகிறான். ‘கழாஅர்’ ஆறு பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. ‘பல்வேல் மத்தி’²⁰³ ‘வல்வில் எறுழ்த்தோள்’²⁰⁴ ‘மத்தி’ ‘பரதவர் கோமான்’²⁰⁵ எனக் குறிக்கப்படும் இவன் ‘சோழ மன்னனுக்கு உறவினன்’²⁰⁶ இவனின் கழாஅர் பெருந்துறை வளப்பம் பொருந்திய பகுதி என்பதனை,

“நறுவடிமா அத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்
கைவண் மத்தி கழாஅர் அன்ன”²⁰⁷

எனும் பாடல் விளக்குகிறது. பரணர் இவனின் கழாஅர் பற்றி,

“சுடர்பூந் தாமரை நீர் முதிர் பழனத்து
அம்தூம்பு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கி
வாளைமேய்ந்த வள்ளியிற்று நீர்நாய்
முள்அரைப் பிரம்பின் முதரில் செறியும்
பல்வேல் மத்தி கழாஅர் அன்ன”²⁰⁸

என்றும்,

“குறுந்தொடி மகளிர் குருஉப்புனல் முனையின்
பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதிக் கழனிக்
கரந்தைஅம் செறுவின் வெண்குருகு ஓப்பும்
வல்வில் எறுழ்த்தோள் பரதவர்கோமான்
பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை”²⁰⁹

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவன் சோழ மன்னனின் ஆணையை ஏற்று, “கல்லா எழினியின் பல்எறிந்து அதனை வெண்மணிவாயில் கதவில் அழுத்தியதோடல்லாமல் கல்கொண்டு எழுதி அதனை நட்டு வைத்தவன் என மாமூலனார் மத்தியின் வீரத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார்”²¹⁰

கொடுத்து மகிழும் கைவண் மத்தி பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளும் அவனின் கழாஅர் முன்துறை வளப்பங்கள் பற்றியும் அவன் ‘எழினி’யின் கொட்டத்தை அடக்கிய பரதவர் தென்புல மக்கட் தலைவன் என்பது பற்றியும் பரணர், ஓரம்போகியார், மாமூலனார் ஆகியோர் பதிவுசெய்துள்ள பாங்கினை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஆதி அருமன்

குறுந்தொகையில் கள்ளில் ஆத்திரையன் என்ற புலவரால் மட்டும் குறிக்கப்படுபவன் இவன். சங்க இலக்கியத்தில் இவர் பாடிய ஒரே பாட்டு இதுதான். இப்பாடலில் ‘ஆதிஅருமன்’ ஊர் பற்றி எவ்விதக் குறிப்பும் இல்லை. ‘முதூர்’ என்ற சொல்லாட்சி மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது. இவனின் ஊரில் இவன் பனைக்காட்டில் கள்ளை விரும்பி அருந்தியவர் அங்கிருந்து மீளும்போது நுங்கையும் கொண்டு செல்வர்.

“கள்ளின் கேளிர் ஆத்திரை உள்ளூர்ப்

பாளை தந்த பங்சிஅம் குறுங்காய்

ஓங்கு இரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்

ஆதிஅருமன் முதூர் ”²¹¹

‘வாயில் வேண்டி வந்த தோழிக்குத் தலைவி கூறியது’ என்னும் கூற்றில் அமைந்த இப்பாடல் கள்ளைக் குடிக்க வருவோர் கள்ளினை மட்டும் உண்டு மகிழ்ந்ததோடு. இல்லாமல் நுங்கையும், கொண்டு செல்வது போலத் தலைவனைக் காணவந்த பரத்தைத் தன்னை இழிவுபடுத்தியது போதாதென்று தலைவனைக் கூட்டிச் செல்கிறாள் என்பதேயாகும். ஆதிஅருமனுக்குச் சொந்தமானது அப்பனைக்காடு என்றும் அவன் பழமையான ஊரில் உறைபவன் என்றும் செய்திகள் இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

எவ்வி

வேளிர் குலத்தைச் சார்ந்த வேள்எவ்வி அக்குடியில் மிகவும் தொன்மையானவன் என்பதைக் கபிலர், ‘எவ்வித் தொல்குடி’²¹² எனக் கூறுகின்றார். ‘ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி’²¹³ ‘வாய்வாள் எவ்வி’²¹⁴ ‘பொலன்பூ எவ்வி’²¹⁵ என்றும், ‘இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன்’²¹⁶ என்றும், ‘போர் அடுதானை எவ்வி’²¹⁷ என்றும் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றவன். அவன் பலரோடு உண்ணும் இயல்பினன் என்பதும் அவனின் வாயில், ‘உலகு புகத்திறந்தவாயில்’²¹⁸ என்பதும் பாடல்கள் வழி அறியும் ஒன்றாகும். இவன் நாடு ‘மிழலை’²¹⁹ என்றும், ‘வைப்புநல்லூர்’²²⁰, ‘முத்தாறு’²²¹, ‘நிழல்’²²² ‘அரிமணவாயில் உறத்தூர்’²²³ ஆகியன இவனின் ஊர்கள் என்றும் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

இவன் ‘அன்னி’ என்பானின் ஆருயிர் நண்பன். அன்னி அடாது செய்து திதியனின் காவல் மரத்தை வெட்டமுயன்றபோது எவ்வியால் நலம் பயக்கும் சொல் கூறியும் அடாது செய்த ‘அன்னி’ அழிகிறான்.

“பயம்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி
நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
பொன் இணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெ.கி
திதியனொடு பொருத அன்னி”²²⁴

என நக்கீரர் குறிப்பிடுகிறார்.

வெற்றி வீரர்கள் பல்லோரைப் பெற்றுத் திகழும் எவ்வி பகைவரைக் கொன்று
குவித்த வீரர்கட்குக் கள்ளும் சோறும் கலந்து தருகின்ற தன்மையினை.

“யாழ்இசை மறுகினி நீடுர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூண் பொருந்தலர்
அரிமணவாயில் உறத்தூர் ஆங்கன்
கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற்று”²²⁵

எனப் பரணர் பாராட்டுகிறார்.

இத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்த வேள் எவ்வி ‘போரில் வேல் ஏற்று
விழுப்புண்பட்டு மாய்ந்தான் என்பது கேட்டு வெள்ளெருக்கில்லையார் வேதனைப்பட்டு
விம்முகிறார். அவனின் உரிமை மகளிர் பிண்டம் வைத்து உண்ட செய்தி கண்டும்
வேதனை விளிம்பிற்கே சென்று விடுகிறார் எனும் செய்திகளைப் புறப்பாடல்கள்
புலப்படுத்துகின்றன’²²⁶ இவன் வீழ்ந்த செய்தி கேட்டு பாணர் தம் யாழ்க்கொம்பை
ஒடித்து வீழ்த்தினராம்.

“..... வாய்வாள்
எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர்
கைதொழு மரபின் முன்பரித்து இடுஉம் பழிச்சிய
வள்உயிர் வணர் மருப்பு.....”²²⁷

என்று மாமூலனார் காட்டுகின்றார். பாணர்களுக்குப் பொன் பூ வழங்கும்
பெருங்கொடையன் எவ்வி என்பதனை,

“எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்
பூஇல் வறுந்தலை.....”²²⁸

எனப் பரணர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வேளிர் குலத் தொன்மையன் எவ்வி பெருவீரன் என்பதும் வள்ளன்மை
மிக்கவன் என்பதும் வெற்றி பெற்ற வீரர்கட்கு கள்ளும் சோறும் கலந்த விருந்து

புரப்பவன் என்பதும், அவன் இறப்பு பேரிழப்பு என்பதும் குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய அகப்பாடல்களாலும் புறப்பாடல்களாலும் உறுதி செய்யப்படுகின்றன.

எழினி

‘மறம்மிகு தானைக் கண்ணன் எழினி’²²⁹ எனும் மாமூலனார் பாடிய பாடலுக்கு விளக்கம் தரவந்த உரையாசிரியர் ‘எழினியின் தந்தை கண்ணன்’²³⁰ என்று எழுதுகிறார். ‘இக்கண்ணனை காரியின் புதல்வன் கண்ணன்’²³¹ என கா. அப்பாதுரையார் எழுதுகிறார். அதே மாமூலனார் ‘கல்லா எழினி’²³² ‘சில்பரிக்குதிரை பல்வேல் எழினி’²³³ ‘சோழப் பெருமன்னன் இட்ட ஆணையைப் புறக்கணிக்கிறான். அது கண்டு மிகுந்த சினம் கொண்ட சோழன் ‘மத்தி’யை அனுப்பி ‘எழினி’ யின் கொட்டத்தை அடக்கக் கட்டளை இடுகிறான். படையுடன் சென்ற ‘மத்தி’ எழினியின் பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வாயில் கதவில் பதிக்கிறான். இந்த வெற்றியை நடுகல்லில் எழுதித் தன் வெண்மணிவாயில் கடற்கரைத் துறையில் நட்டு வைக்கிறான்’²³⁴ இப்பாடல் எழினியின் இறுமாப்புக்குக் கிடைத்த பரிசு எனக் காட்டுகிறது.

தலையாலங்கானப் போரில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்து நின்ற பகைவர்களில் இந்த ‘எழினி’யும் ஒருவன் என்பதை நக்கீரர்,

“கொல்கவர் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங்கானத்து அதன் தலை சிவப்ப
சேரல், செம்பியன் சினம் கெழுதிதியன்
போர் வல்யானைப் பொலம்புண் எழினி”²³⁵

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒளவையார் ‘வெட்சிப் போரில்’ ஆநிரை காத்த செயலை மருதத்தினையில் பரத்தையர் கூற்றில் பாடி மகிழ்கிறார்.

“..... வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனை ஆன் பெருநிரை போல.....”

என்றும்

“பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி
யாம் அ.து அயர்கம் சேறும் தான் அ.து
அஞ்சுவது உடையன் ஆயின்”²³⁶

வெட்சிப் போரில் பல்வேற் படையையுடைய எழினி என்பான் பெரிய பசுக்கூட்டத்தைக் காத்து நின்றல் போலத் தலைவி, தலைவனோடு தான் புனலாடச் செல்லும் நிகழ்வைத் தம் கிளையொடு காக்க எனச் சூளுரைக்கிறாள்.

நக்கீரர் பாடிய மருதத்திணைப் பாடலில் எழினி ஆலங்கானப் போரில் பங்கேற்றதைக் கூற, ஓளவையார் ஆநிரை காத்த எழினியின் ஆற்றலைக் காட்ட இரண்டு வரலாற்று நிகழ்வுகளை இருவரும் பதிவு செய்துள்ளனர்.

தழும்பன்

‘தூங்கல் ஓரியார்’ எனும் புலவரால் இவன் பாடப் பெற்றவன் எனும் செய்தியை நக்கீரர் குறிப்பிடுகிறார்²³⁷ ‘இவனின் ஊனூரில் நெற்கூடுகள் நிரம்பியிருக்கும் செய்தியினை ‘பழம்பல் நெல்லின் ஊனூர்’ என மதுரை மருதனிள நாகனார் குறிப்பிடுகிறார்²³⁸ இவனின் வீரமும், புகழும், முரசும், படப்பையையும், பட்டினத்தையும்,

“..... வாய்வாள்
தமிழ் அகப்படுத்த இமிழிசை முரசின்
வருநர் வரையாப் பெருநாள் இருக்கை
தூங்கல் பாடிய ஓங்குபெரு நல்இசைப்
பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊனூர் உம்பர்
விழுநிதி துஞ்சம் வீறுபெரு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து”²³⁹

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

‘வாய்மொழித் தழும்பன்’²⁴⁰ ‘இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன்’²⁴¹ ‘பெரும்புண் ஏள் தலைவன்’²⁴² என்றெல்லாம் புலவர்களால் பெருமைப்படப் பேசப்படுபவன். ஏராளமான யானைக் கூட்டத்திற்கு உரியவன் என்பதை,

“..... ஆங்கன்
பிச்சை சூழ் பெருங்களிறு போல”²⁴³

எனும் பாடலடியால் உயத்துணர முடிகிறது. அவன் தன் ஊனூரில் எல்லாத் தொழில் புரியும் வல்லவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇக்
கண்மடற் கொண்ட தீந்தேன் இரியக்
கள்ளரிக்கும் குயம் சிறுசின்
மீன்சீவும் பாண்சேரி”²⁴⁴

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

தழும்பன் எனும் மாவீரன் ஊனூருக்குச் சொந்தக்காரன் என்றும் அவன் மருங்கூர்ப்பட்டினத்துக்கும் உரியவன் என்றும் பற்பல போர்களில் பங்கேற்று வெற்றி பெற்று வீரத் தழும்புகள் பல பெற்றவன் என்றும் இரும்பாண் ஒக்கலோடு உண்டு உறைந்து வாழ்பவன் என்றும் பெருங்களிறுக் கூட்டத்தைக் கொண்டவன் என்றும் பரணர், நக்கீரர் ஆகியோர் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர் என்பதால் தெள்ளத் தெளிய அறிய முடிகிறது.

நந்தர்

சங்க இலக்கியத்தில் நந்தர் பற்றிய செய்திகள் மூன்று இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்றினை இரண்டு புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். ‘நந்தர்’ எனும் சொல்லாட்சி ஒரு பாடலிலும் ‘நந்தன்’ எனும் சொல்லாட்சி ஒரு பாடலிலும் ‘பாடலி’ எனும் சொல்லாட்சி இரண்டு பாடல்களிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. மாமூலனாரும், படுமரத்து மோசிகீரனாரும் இப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். மாமூலனார் பாடிய இரண்டு பாடல்களும் அகநானூற்றில் பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ளன. குறுந்தொகைப் பாடல் மருதத்திணையில் பாடப்பட்டுள்ளது.

தோழி பாணனுக்க உரைப்பதாக உள்ள குறுந்தொகைப் பாடல் பொருள் வயில் பிரிந்திருக்கிறான் தலைவன். அவனின் வரவை எண்ணி ஏங்கியிருக்கிறான் தலைவி. பாணன் தலைவனின் வரவைத் தோழியிடம் கூறுகிறான். அவனின் கூற்று உண்மை தானா? அல்லது புனைந்துரையா? நேரில் பார்த்தானா? அல்லது காதால் கேட்டானா? என்றெல்லாம் கேள்விக் கணை தொடுத்து, இறுதியில் அவன் கூற்று உண்மையாக இருக்குமானால் அவனுக்குப் பாடலி நகரமே பெறுவாய் எனக் கூறுகிறான்.

“நீ கண்டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ

ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ

வெண்கோட்டு யானை சோனைபடியும்

பொன்மலி பாடலி பெறிஇயர்

யார்வாய் கேட்டனை காதலர் வரவே”²⁴⁵

மாமூலனார் பாடிய பாலைத் திணைப் பாடல்கள் இரண்டுமே தோழி தலைவியை ஆற்றுவிப்பதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதற்பாடல், பிரிந்து சென்ற தலைவன் கட்டாயம் நம்மிடம் திரும்பி வருவார் எனத் தெளிவுபடுத்தும் போது,

“நந்தன் வெறுக்கை எய்தினும் மற்றுஅவன்

தங்கலர் வாழி தோழி”²⁴⁶

நந்தர் பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் தலைவர் அதனைப் பெறாமல் தலைவியைக் காண கட்டாயம் வருவார் எனக் கூறுகிறான்.

இரண்டாவது பாடல் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவாக்கிறாள். பொருள் தேடப் புறப்பட்டு போய் விட்டான் தலைவன். தலைவியின் எண்ண வானில் தலைவனின் வருகை மின்னிக் கொண்டேயிருக்கிறது. வரவை எண்ணி வாடிக் கொண்டிருக்கும் தலைவையிடம் ‘நின்னைப் பிரிந்து அவர் எத்தகை செல்வம் திரட்டப் போயிருக்கிறார். அப்பொருள் என்ன பேரிமயமா? அல்லது நந்தர் கரந்து வைத்திருக்கும் கங்கை ஆற்றுக்கடியில் உள்ள பெருஞ்செல்வமா? எனக் கேட்டு ஆறுதல் கூறி அவர் விரைவில் வருவார் என்று உறுதி மொழி கூறுகிறாள். அதுபோல்து,

“பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்

சீர்மிகுப் பாடலீக் குழிஇயக் கங்கை

நீர்முதல் கரைந்த நிதியும் கொல்லோ”²⁴⁷

என வினவுகிறாள். நந்தர் பற்றிய இம்முன்று பாடல்களுமே அவர்கள் கங்கை ஆற்றில், மற்றவர் கவர்ந்து கொள்ளாமல் தம் பெருஞ்செல்வத்தை மறைத்து வைத்திருந்த வரலாறு இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“கிரேக்கப் பேரரசன் அலெக்சாந்தரின் இந்தியப் படையெடுப்புக்கு அஞ்சியே நந்தர் தம் செல்வத்தைக் கங்கைக்கு அடியில் கரந்து வைத்திருந்தனர் என சோ. ந. கந்தசாமி தம்முடைய குறுந்தொகைத் திறனாய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்”²⁴⁸

கோசர்

‘கோசம்’ என்பது பெருங்கதைத் தலைவன் உதயணன் ஆட்சி புரிந்த கோசாம்பிக்கு வழங்கும் பெயராகும்²⁴⁹ ‘உதயணனுக்குப் பின்னர் கோசாம்பியிலிருந்து கொங்கு நாட்டிற்கு குடியேறியவர்’²⁵⁰ ‘வம்ப மோரியருக்க முன்னணியாக நின்று மோசூர் மன்னனை எதிர்த்தவர்கள்’²⁵¹ ‘கோசருக்கும் வேளிர்க்கும் நீண்ட பகையாதலால் கோசர்கள் பேரரசர்களின் படையில் உறுதுணையாய் நின்றார்கள்’²⁵² ‘கொங்கர்க்குட கடலோட்டிய நான்னை’²⁵³ எனும் புறப்பாடல் வரியால் ஆஅய் எனும் வேளிர் வேந்தன் இவர்களைக் குடகடலுக்கு ஓட்டியதை உணர முடிகிறது. ‘செம்மற் கோசர் தோகைக் காவின் துளுநாட்டன்ன’²⁵⁴ எனும் அகப்பாடலால் இவர்கள் முதலில் பழங்கொங்கிலிருந்துப் பின்னர் குடநாடு சென்றது உறுதியாகிறது. ‘இவர்கள் பண்டு தொட்டுள்ள தமிழ்ப் பழங்குடி மக்களல்லர். ‘கோசம்’ என்பது ஓர் அரிய சூள்முறை என்றும் அதில் அவர்கள் மிக்க உறுதியுடன் நிற்பர் என்பது அன்னி மிஞிலியால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.’²⁵⁵

‘மேற்கணக்கு நூல்களான மதுரைக்காஞ்சி, அகநானூறு, குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியன இக்கோசர் பற்றிப் பதினான்கு இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றன’²⁵⁶

‘கொங்கு நாட்டிலிருந்து குடிபெயர்ந்த கோசர் செல்லூர் எனும் ஊருக்கருகிலுள்ள நியமத்தில் வாழ்ந்து வரலாயினர்’²⁵⁷ ‘வளம் கெழு படை’²⁵⁸ ‘புனைத்தேர்க் கோசர்’²⁵⁹ ‘வடுவுடை முகத்தார்’²⁶⁰

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பேரவையில் பெரும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய கோசர்’²⁶¹ ‘சோழன் கிள்ளி வளவனால் சிதறடிக்கப்பட்டனர்’²⁶²

பரணர் - ஐயூர் முடவானார் ஆகியோரால் இக்கோசர் பற்றிய குறிப்புகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

‘அன்னி மிஞிலி’க்காகத் திதியன் கோசரைக் கொன்ற செய்தி பரணராலும் ஆதன் எழினியின் நாட்டுவளமும் வீரமும் ஐயூர்முடவனாராலும் பேசப்படுகின்றன.

“..... தந்தை
கண்கவின் அழித்த தன் தப்பல் தெறுவர
ஒன்று மொழிக் கோசர்க்கொன்று முரண் போகிய
கடுந்தேர்த் திதியனின் அழுந்தைக் கொடுங்குழை
அன்னி மிஞிலியின்”²⁶³

கோசர் குலத்தைச் சார்ந்த அன்னி மிஞிலியின் தந்தையாரின் கண்களைக் கெடுத்தனர் கோசர். அவர்களைப் பழிவாங்க அவன் கோசர் குறுநில மன்னன் திதியனை அணுகி அழுந்தையூரில் முறையிட அவன் கோசரைக் கொன்று மிஞிலியின் துயர் துடைத்தான்.

தன்னைப் புறம் பேசிய தலைவி நாணுமாறு ‘நான்’ நடந்து செல்வேன்’ எனக் கூறும் பரத்தை தலைவியின் துன்பம் எப்படி இருக்கும் என்பதனை,

“மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்
எறிவிடத்து உலையாகச் செறிகரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி அருநிறத்து அழுத்திய
பெருங்களிற்று எவ்வம் போல்”²⁶⁴

எனக் கூறுகிறாள். செல்லூர் மன்னன் ஆதன் எழினி பகைவர் மீது எறியும் போது சிதையாத கரையையுடைய வெண்மையான வேல் மார்பில் பாய்ச்சப் பெற்ற ஆண் யானையின் துன்பத்தைப் போல் வருத்தம் தரும் தம் செயல் தலைவிக்கு எனப் பரத்தை கூறுகிறாள்.

இவ்விரண்டு மருதத்திணைப் பாடல்கள் மூலம் அழுந்தை மன்னன் தித்தன் அன்னி மிஞிலிக்காகக் கோசரைக் கொன்றதும் செல்லூர் தலைவன் ஆதன்

எழினியின் வேல் செலுத்தும் போர்ச் செயலும் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகத் தெரிய வருகின்றன.

ஊர் மன்றம்

வளமும் புகழும் உடைய கள்ளூரில் ஒரு வழக்கு நடக்கிறது ஊர் அவையத்தில் ஒரு சிறுபெண் ஒருவன் மீது குற்றம் சாற்றுகிறாள். தனது பெண்மை நலத்தை நுகர்ந்து பின் கைவிட்டு விட்டான் என்று சொல்கிறாள். அவன் தனக்கு அவனைத் தெரியாது என்று குளுரை செய்கிறான். அவையத்தார் சாட்சிகளைக் கேட்டறிந்து அவன் சொல்வது பொய் என்றறிந்து அவனுக்குத் தண்டனை வழங்குகிறார்கள். அவனைத் தளிர்கள் நிறைந்துள்ள மரக்கிளையில் கட்டி வைத்து அவன் தலையில் சுண்ணாம்பைக் கொட்டுகின்றனர். அந்த வேளையில் கூடியிருந்தோர் பேரொலி செய்து ஆரவாரம் செய்ததனை,

“கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்
திருநுதற் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனி லாளன், ‘அறியேன்’ என்ற
திறன்இல் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்’
முறிஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி,
நீறு தலைப்பெய்த ஞான்றை,
வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”²⁶⁵

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

ஊர்ப்பெயர்கள்

பெருநில முழுதாளும் பேரரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும், வேளிர்களும், கொடை வள்ளல்களும் தத்தம் பெயர் சிறக்கப் பேருர்களையும், சிற்றார்களையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அவை அவர்தம் ஆளுமையை அறிவிக்கும் வண்ணம் அமைந்திருந்தன அள்ளூர்,²⁶⁶ அழுந்தூர்,²⁶⁷ அழுந்தை,²⁶⁸ ஆர்க்காடு,²⁶⁹ ஆமூர்,²⁷⁰ இருப்பை,²⁷¹ உறந்தை,²⁷² உறத்தூர்,²⁷³ ஊனூர்,²⁷⁴ கழாஅர்,²⁷⁵ கள்ளூர்,²⁷⁶ குன்றூர்,²⁷⁷ கொற்கை,²⁷⁸ தேனூர்,²⁷⁹ தொண்டி,²⁸⁰ மதுரை,²⁸¹ மரந்தை,²⁸² முள்ளூர்,²⁸³ மூதூர்,²⁸⁴ வஞ்சி,²⁸⁵ வல்லம்,²⁸⁶ ஆகிய மருத நில ஊர்ப்பெயர்களை மருதத்திணைப் பாக்கள் மூலம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மருதத்திணைப் பாக்களில் தலைவியின் நலம், ஊரலர், இற்செறிப்பு, பொருள்வயின் பிரியும் தலைவன் வழி போன்றவற்றை விரித்துரைக்கும் இடங்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. வரலாற்றுச் செய்திகள் தனித்து இடம் பெறாது முதற் கருப்பொருளாகிய இயற்கைப் பொருள்களைப் புலப்படுத்துதலின் வழியாக இயற்கை வருணனைக்குள் அடங்கிய நிலையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன.

இருநூற்று ஐம்பத்தாறு மருதத்திணைப் பாடல்களில் வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்திருப்பதில் நாற்பது பாக்கள் கொண்ட அகநானூறு முதலிடத்திலும், நாற்பத்தெட்டுப் பாடல்களைக் கொண்ட குறுந்தொகை இரண்டாம் இடத்திலும், முப்பத்து மூன்று பாடல்களைக் கொண்ட நற்றிணைப் மூன்றாம் இடத்திலும், நூறு பாடல்களைக் கொண்ட ஐங்குறுநூறு நான்காம் இடத்திலும் முப்பத்தைந்து பாக்கள் கொண்ட கலித்தொகை ஐந்தாம் இடத்திலும் இடம்பெறுகின்றன.

மருதத்திணைப் பாடிய புலவர்கள் முரசு முழங்குதானை மூவேந்தர் பற்றிய அதிகமாகப் பாடாமல் அவரவர் ஆளுகைக்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்கள், வேளிர்கள், கொடை வள்ளல்கள் ஆகியோர் தம் ஊரினையும் பெயரினையும் பாடியிருப்பது புலவர் தம் பொது நோக்கையும் புலமைத் தன்மையையும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

தொகுப்புரை

விலங்கு பகையல்லால் கலங்கு பகை யறியாக் கரிகாற் பெருவளத்தான் அறனொடு புணர்ந்த திறனெறி அரியனை ஏற, இருபெருவேந்தரொடு வேளிர் எழுவரையும் பொருகளத்து அவியக் கன்னிப் போர் புரிந்த வெண்ணிப் பறந்தலை வெற்றி பற்றியும், புறம் கொண்டோர் மறங்கெடவாகைப் பறந்தலையில் பெற்ற வரலாற்று வெற்றி பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

மாண்டமை கரிகாலன் ஆண்டுதோறும், கலிகொள் சுற்றமொடு கழாஅர் முன்றுறையில் விழா அயர்ந்ததும், ஆடுதிறல் அத்தியை நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டு ஒளித்ததும், ஆதிமந்தி அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுது புலம்பியதும் காண முடிகிறது.

சினங்கெழு வேந்தர் பிறர் துணைகொண்டு கூடற் கோமான் கோட்டையை முற்றுகையிட்டதையும் எழுவரும் ஒரு சேர அவியப் பசும்பூண் பாண்டியன் செய்த கூடற் பறந்தலைப் போர் பற்றியும், தப்பி ஓடிய அவரை ஆலங்கானத்து அதன் தலை சிவப்ப அணங்கரும் பறந்தலை உணங்கத் தாக்கிக் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் எனப் பல்லோர் புகழ் பாட அவன் பெற்ற பெரு வெற்றி பற்றியும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

வெஞ்சின வேந்தரை வலம்படு முரசிற் சேரலாதன் பிணித்து வட ஆரியரை அலறத்தாக்கி, முன்னோர் மருள, பனிதுஞ்சம் இமயத்து வணங்குவிற் பொறித்து வஞ்சி மீண்ட 'இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்' பெற்ற வெற்றியைக் காண முடிகிறது.

யாழ்இசை மருங்கின் நீடூர் கிழவன் எவ்வி எவ்வளவோ நயம் புரி நன்மொழி கூறியும் கேளாது, ஒன்றுமொழிக் கோசர் கொன்று முரண்போகிய தித்தனின் காவல் மரத்தைத் துணியப் பண்ணிய அன்னியை அவன் தன் குறுக்கைப் பறந்தலையில் கொன்று குவித்த தித்தன் வீரத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

பல்புகழ் நிறைந்த தேருடன் முல்லைக்கு ஈந்த செல்லா நல்லிசைப் பறம்பின் கோமான் பாரி நாடு பலவுஉறுகுன்றமுடையது என்றும், பெருங்கவின் எய்திய அருங்காப்பினது அது என்றும், மலையில் உள்ள பாரிச்சுனைத் தெண்ணீர் தைத்திங்கள் தண்ணீர் போல இருக்கும் என்றும் அச்சுனையில் தேம்கமழ் புதுமலர் பூத்துக் குலுங்கும் என்றும் தெரிய வருகிறது.

கோவாலூர் ஆண்ட காவலன் காரிக் குதிரை மலையமான் திருமுடிக்காரி முள்ளூர் பொருநன் காட்டில் சந்தனம் மணம் கமழும் என்பதும், பெண்ணையும் படப்பை நாடு கிழவோன் அவன் என்பதும், வல்வில் ஓரியைக் கொன்று அதனைச் சேரலர்க்குத் தந்தவன் இவன் என்பதும், ஆரியரைத் துவன்றித் தாக்கியவன் என்பதும், வீரத்தின் விளைநிலமான இவனின் படைத்தளபதி அன்னி என்பதும் அறியப்படுகிறது.

குதிரை மலையாண்ட கொற்றவன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி தீங்கனி குறியாது தந்தவன் என்பதும், கோவலூர் வென்றவன் இவன் என்பதும், படைநடத்திச் சென்று பகை நாட்டு மக்கள் உறக்கத்தை அறவே தொலைத்தவன் என்பதும், அடிக்கடி போர் மேற் செல்வதால் அள்ளன் என்பானை இவன் ஆளச் செய்தான் என்பதும், இவனின் அரசவையில் ஆடுநர், பாடுநர் அணிகலன் பெற்றுச் செல்வார் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

பாழி எனும் கடியுடை வியன் நகர்க் காவலன் பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் இவன் என்பதும், பிண்டனுடன் போர் செய்து அவனின் மகளிர் தம் கூந்தற் களைந்து அதனைக் கயிறாக்கிக் களிறுகளை இழுத்து வந்தவன் இவன் என்பதும், இவனின் படைத்தலைவன் மிஞிலி என்பதும் ஆய்எயினன் அழிவுக்கு இவனே காரணம் என்பதும் இவனின் காவல் மரமாம் நறுமாவைக் கோசர் சூழ்ச்சி செய்து களைந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

மலிபுனல் வாயில் இருப்பைக்குரியவன் விராஅன் என்பதும், இரவலர்கட்குத் தேர் வழங்கும் வண்கையன் என்பதும், விண்டு அன்ன வெண்ணெல் விளையும் ஊர் அவ்வூர் என்பதும், வயவன் என்று இவன் அழைக்கப்படுபவன் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

வெல்போர் மாந்தரன் பொறையன் கொல்லிமலையை ஆட்சி வெய்தவன் என்பதும், மூவன் முழுவலி அடங்க அவனின் முள்எயிற்றைத் தம் கதவில் அழுத்தியவன் என்பதும் அவன் ஆண்ட கொல்லிமலையில் கருங்கட் தெய்வம் எழுதிய நல்குயல் பாவை மெல்லியலாள் வருத்தும் தன்மைத்து என்பதும் தெரிய வருகிறது.

வளம் கெழு விளங்கு படைகொண்டவர் கோசர் என்பதும், அவர் வடுவுடை முகத்தர் என்பதும், பல்இளம் கோசர் பலவித மலர்களால் தொடுத்த கண்ணியைச் சூடிக்கொள்ளும் இயல்பினர் என்பதும், மிஞிலியின் தந்தை அன்னியின் கண்களைக்

குருடாக்கியவர் என்பதும், அன்னி மிஞிலிக்காகத் திதியன் கோசரைக் கொன்றொழித்தான் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

ஊர் அவையம் தவறு புரிந்தவர்களைத் தண்டிக்கும் இடமாக இருந்ததனை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ஏதிலான் செயலுக்காக ஒரு முலை அறுத்த திருமாவுண்ணியையும், காண்போரை ஈர்த்து காமங்கொளச் செய்து பின் கொன்றொழிக்கும் கொல்லி பாவை பற்றியும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர் சீர்மிகு பாடலிபுரத்தில் நீர் முதல் கரந்த நிதியம் பற்றிப் பார்க்க முடிகிறது.

திதியன், மத்தி, ஆதிஅருமன், பழையன், மாறன், தழும்பன், ஆய்யினன், அதிகன், எவ்வி, எழினி ஆகியோர் பற்றிய குறிப்புகள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்று அவர்கள் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

வெண்ணிப் பறந்தலை, வாகைப்பறந்தலை, குறுக்கைப் பறந்தலை, கூடல் பறந்தலை ஆகிய பரந்துபட்ட இடங்களில் போர்கள் நடைபெற்றன என்பதும் அறிய வருகிறது.

கொல்லிமலை, குதிரை மலை, பறம்பு மலை, பொதிகை மலை, மலையன் மலை, பாழி மலை, எழில் மலை, கொன்கான மலை ஆகிய மலைகள் இருந்ததனையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்த பல்வேறு ஊர்ப்பெயர்களை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழண்ணல், ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம், ப.63.
2. தொல். நூ.1000.
3. பொருந., பட்டின.
4. புறம், பா.66.
5. பொருந., அடி.130.
6. பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், கா. கோவிந்தன் (மொ.பெ.ஆ) தமிழர் வரலாறு, ப.412.
7. அகம். பா.125.
8. பட்டின. அள்.298-299.
9. மேலது., அடி.132.
10. மேலது., அடி.183.
11. பொருந. அடி.247.
12. அகம். பா.246.
13. பட்டின. அடி.40-41.
14. அகம். பா.125.
15. பொருந. அள்.143-148.
16. அகம். பா.55.
17. மு. இராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு, ப.59.
18. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.237.
19. அகம். பா.376.
20. மேலது., பா.376.
21. மேலது., பா.127.
22. புறம். பா.244.
23. சிறுபாண். அள.62-63.
24. கா. கோவிந்தன், சேரர், சோழர், பாண்டியர், ப.283.
25. புறம். பா.72.
26. மேலது., பா.76.
27. மேலது., பா.23.
28. கா. கோவிந்தன், மு.நூ., ப.266.
29. புறம். பா.19.
30. அகம். பா.36.

31. மேலது., பா.175.
32. மேலது., பா.46.
33. மேலது., பா.47.
34. மேலது., பா.106.
35. மேலது., பா.116.
36. கா. அப்பாதுரையார், 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப.113.
37. புறம். பா.76.
38. அகம். பா.296.
39. நற். பா.340.
40. மேலது., பா.340.
41. அகம். பா.396.
42. மேலது., பா.127.
43. பதிற். பதிகம்.2.
44. சிறுபாண். அள்.91-95.
45. புறம். பா.158.
46. மேலது., பா.158.
47. கா. அப்பாதுரையார், மு.நா., ப.144.
48. அகம். பா.35.
49. புறம். பா.126.
50. மேலது., பா.122.
51. மேலது., பா.158.
52. அகம். பா.126.
53. மேலது., பா.209.
54. புறம். பா.124.
55. மேலது., பா.126.
56. மேலது., பா.126.
57. மேலது., பா.122.
58. மேலது., பா.125.
59. நற். பா.170.
60. புறம். பா.122.
61. கா. அப்பாதுரையார், மு.நா., ப.140.

62. கி.வா. ஜகந்நாதன், பறம்புமலை வள்ளல், ப.75.
63. புறம். பா.123.
64. நற். பா.100.
65. மேலது., பா.291.
66. மேலது., பா.320.
67. அகம். பா.209.
68. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதானசிந்தாமணி, ப.411.
69. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, பரணர், ப.66.
70. புறம். பா.158.
71. குறுந். பா.198.
72. மேலது., பா.312.
73. மு. இராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு, ப.46.
74. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்ககால ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.272.
75. க. அப்பாதுரையார், மு.நா., ப.107.
76. பி.டி. சீனிவாச ஜயங்கார், கா. கோவிந்தன் (மொ.பெ.ஆ) மு.நா., பக்.455-471.
77. குறுந். பா.31.
78. அகம். பா.76.
79. மேலது., பா.236.
80. மேலது., பா.376.
81. மேலது., பா.396.
82. புறம். பா.202.
83. மேலது., பா.158.
84. சிறுபாண். அள்.91-95.
85. புறம். பா.105.
86. மேலது., பா.118.
87. மேலது., பா.116.
88. கி.வா. ஜகந்நாதன், பறம்பு மலை வள்ளல், ப.3.
89. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், மு.நா., ப.1094.
90. புறம், பா.110.
91. அகம். பா.78.
92. புறம். பா.201.

93. மேலது., பா.106.
94. மேலது., பா.112.
95. பதிற். பா.61.
96. குறுந். பா.196.
97. அகம். பா.303.
98. மேலது., பா.303.
99. நற். பா.253.
100. அகம். பா.78.
101. மேலது., பா.78.
102. மேலது., பா.78.
103. மேலது., பா.78.
104. மேலது., பா.78.
105. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், மு.நூ., ப.272.
106. சோ.நா. கந்தசாமி, குறுந்தொகைத் திறனாய்வு, ப.150.
107. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, பரணர், ப.68.
108. சிறுபாண். அடி.103.
109. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், மு.நூ., ப.30.
110. பதிற். பா.78.
111. புறம். பா.101.
112. மேலது., பா.100.
113. மேலது., பா.99.
114. மேலது., பா.91.
115. மேலது., பா.90.
116. குறுந். பா.91.
117. அகம். பா.115.
118. மேலது., பா.115.
119. மேலது., பா.325.
120. மேலது., பா.325.
121. மேலது., பா.372.
122. மேலது., பா.372.
123. மேலது., பா.15.

124. குறுந். பா.292.
125. மலைபடு, அடி.64.
126. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், மு.நா., ப.951.
127. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, மு.நா., ப.44.
128. புறம். பா.151.
129. நற். பா.270.
130. மேலது., பா.391.
131. அகம். பா.396.
132. மேலது., பா.396.
133. மேலது., பா.190.
134. மேலது., பா.190.
135. மலைபடு. அடி.73.
136. அகம். பா.44.
137. மலைபடு. அடி.583.
138. மேலது., பா.519.
139. மேலது., பா.479.
140. அகம். பா.15.
141. மலைபடு. அடி.571.
142. மேலது., பா.558.
143. நற். பா.270.
144. அகம். பா.356.
145. மேலது., பா.356.
146. மேலது., பா.396.
147. மேலது., பா.396.
148. மேலது., பா.396.
149. கா. கோவிந்தன், மு.நா., ப.13.
150. அகம். பா.142.
151. குறுந். பா.128.
152. நற். பா.5.
153. மேலது., பா.18.
154. அகம். பா.60.

155. மேலது., பா.338.
156. நற். பா.346.
157. மேலது., பா.185.
158. குறுந். பா.89.
159. அகம். பா.62.
160. நற். பா.18.
161. குறுந். பா.89.
162. சங்க இலக்கியம் புறநானூறு, தொகுதி – 2, ப.401.
163. அகம். பா.6.
164. புறம். பா.80.
165. அகம். பா.152, 226.
166. நற். பா.58.
167. புறம். பா.395.
168. அகம். பா.122.
169. இரா. இராகவையங்கார், தமிழக குறுநில வேந்தர்கள், முன்னுரை, ப.III.
170. புறம். பா.395.
171. அகம். பா.122.
172. அகம். பா.152.
173. புறம். பா.80.
174. அகம். பா.6.
175. நற். பா.58.
176. அகம். பா.152.
177. தி. முத்துக்கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.30.
178. அகம். பா.6.
179. மேலது., பா.226.
180. மேலது., பா.196.
181. மேலது., பா.25.
182. மேலது., பா.262.
183. மேலது., பா.196.
184. மேலது., பா.331.
185. மேலது., பா.322.

186. மேலது., பா.126.
187. மேலது., பா.331.
188. மேலது., பா.196.
189. மேலது., பா.36.
190. ரா. இராகவையங்கார், தமிழக குறுநில வேந்தர்கள், ப.30.
191. அகம். பா.126.
192. மேலது., பா.45.
193. மேலது., பா.45.
194. மேலது., பா.126.
195. மேலது., பா.145.
196. மேலது., பா.45.
197. நற். பா.180.
198. மேலது., பா.260.
199. ஐங். பா.68.
200. மேலது., பா.68.
201. நற். பா.350.
202. மேலது., பா.260.
203. அகம். பா.6.
204. மேலது., பா.226.
205. மேலது., பா.226.
206. மேலது., பா.221.
207. ஐங். பா.61.
208. அகம். பா.6.
209. மேலது., பா.226.
210. மேலது., பா.211.
211. குறுந். பா.293.
212. புறம். பா.202.
213. மேலது., பா.24.
214. அகம். பா.15.
215. மேலது., பா.366.
216. புறம். பா.233.

217. மேலது., பா.233.
218. மேலது., பா.234.
219. மேலது., பா.24.
220. மேலது., பா.24.
221. மேலது., பா.24.
222. அகம். பா.366.
223. மேலது., பா.266.
224. மேலது., பா.126.
225. மேலது., பா.266.
226. புறம். பா.233, 234.
227. அகம். பா.115.
228. குறுந். பா.19.
229. அகம். பா.197.
230. சங்க இலக்கியம், அகநானூறு 2ஆம் தொகுதி, ப.305.
231. க. அப்பாதுரையார், மு.நா., ப.141.
232. அகம். பா.211.
233. மேலது., பா.105.
234. மேலது., பா.211.
235. மேலது., பா.36.
236. குறுந். பா.80.
237. அகம். பா.227.
238. மேலது., பா.220.
239. மேலது., பா.227.
240. புறம். பா.348.
241. நற். பா.300.
242. மேலது., பா.300.
243. மேலது., பா.300.
244. புறம். பா.348.
245. குறுந். பா.75.
246. அகம். பா.257.
247. மேலது., பா.265.

248. சோ.நா. கந்தசாமி, குறுந்தொகை திறனாய்வு, ப.158.
249. ரா. ராகவையங்கார், தமிழக குறுநில வேந்தர்கள், ப.35.
250. மேலது., பா.37.
251. மேலது., பா.30.
252. மேலது., பா.30.
253. புறம். பா.130.
254. அகம். பா.15.
255. மேலது., பா.262.
256. மதுரைக். அடி.773, அகம்.15, 90, 113, 196, 206, 216, 251, 262, குறுந்.15,73, புறம்.169, 283, 396.
257. அகம். பா.90.
258. மேலது., பா.205.
259. மேலது., பா.251.
260. மேலது., பா.90.
261. மதுரைக். அடி.770-779.
262. அகம். பா.205.
263. மேலது., பா.196.
264. மேலது., பா.216.
265. மேலது., பா.256.
266. அகம். பா.46.
267. மேலது., பா.246.
268. மேலது., பா.196.
269. குறுந். பா.258.
270. ஐங். பா.56.
271. நற். பா.260.
272. மேலது., பா.400.
273. அகம். பா.266.
274. நற். பா.300.
275. ஐங். பா.61.
276. அகம். பா.256.
277. நற். பா.280.

- 278. அகம். பா.296.
- 279. ஐங். பா.54.
- 280. குறுந். பா.238.
- 281. கலி. பா.96.
- 282. குறுந். பா.34.
- 283. நற். பா.170.
- 284. மேலது., பா.90.
- 285. அகம்.396.
- 286. மேலது. பா.336.

மருதத்திணைச் சிறப்பும் தனித்தன்மையும்

நானிலப் போக்கில் மருத நிலம் இயற்கை எழிலோடும் ஈடில்லா வளத்தாழும் பிற நலங்களைக் காட்டிலும் எவ்வாறு தனித்தன்மை பெற்றுச் சீரும் சிறப்போடும் திகழ்கிறதோ அவ்வாறே பிற திணைப் பாடல்களைக் காட்டிலும் மருதத்திணைப் பாடல்களும் கருத்துச் செறிவு கற்பனை வளம், உவமை அழகு உள்ளுந்தோறும் உள்ளுந் தோறும் உலையா இன்பம் நல்கும் உள்ளுறை இறைச்சி ஆகியன ஒருங்கே அமைந்து பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

காட்சிப் பொருள்களையும் கருத்துப் பொருள்களையும் தம் அகக்கண்ணாலும் முகக்கண்ணாலும் ஆழ்ந்து நோக்கி அவற்றின் நுண்ணியவற்றையெல்லாம் அகத்துள் அடக்கி வைத்து வேண்டிய அமயத்துத் தம் பாக்களில் பதியச் செய்து, சொல் வண்ணத்தால் குழைத்துத் தீட்டிச் சீரிய ஓவியங்களாய் உருவாக்கிக் காட்டும் கண்ணுள் விளைஞர்களே பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள். அப்பாடல்களைப் படித்துச் சுவைப்போர் பாங்குடன் விளக்கம் பெற எத்திறத்து மாந்தரும் இயல்பாக அறிந்தறிய சிறந்த உத்தியாகிய உவமைகளைக் கையாளுவர். இம்மருதத்திணைப் பாக்களில் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் நல்ல நல்ல உவமைகள் பொருளுக்கு ஏற்றவாறு பொருத்தமுற அமைந்து பாட்டின் அழகுக்கு அழகு சேர்க்கும் வண்ணம் அமையப் பெற்றுள்ளன.

உவமைகள்

பேருருவங்களைத் தமக்குள் அடக்கிக் காட்டும் கண்ணாடி போலப் பெரும் பெரும் பொருளை அடக்கிக் காட்டும் வல்லமை பெற்றவை உவமைகள். அவை கற்பனையின் பல்லக்குகள், எண்ணங்களின் இரதங்கள், கவிஞனின் தோழிகள், சுவைஞனின் அமரகாதலிகள்”¹

சங்கப் பாடல்கள் நல்லியல்புள்ள பல வகைகளையும் மனங் கவரும் மலைகளையும், பொய்கையில் பூத்த மலர்களையும் குறிப்பிட்டுப் பாடப்பட்டிருப்பதனை அறிய முடிகிறது. அந்த ஊர்கள் முதலியன புலவர்களின் உள்ளங்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தவைகளாக இருக்கலாம் அல்லது சுவர்கள் வந்து போகிய இடங்களாகவும் இருக்கலாம் அல்லது அவற்றின் வளம், அழகு முதலிய சிறப்பின் காரணமாகவும் இருக்கலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமக்கு உற்றுழி உதவி உறுபொருள் கொடுத்து ஆதரித்தவர்களாகவும் இருக்கலாம்”²

உவமைக்காகப் புலவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் மூங்கில், குவளை மலர், நெய்தல் மலர், காந்தள் மலர், கருமணல் ஆகியவை எங்கும் உள்ளனவே என்றாலும் தாம்

நன்கு அறிந்து பழகிய ஊர்களின் காட்சியே அவர் தம் கண் முன்னே நின்று நிழலாகும். வேய் கொள் தோள் என்றோ கருநீல மலர் கண்ணென்றோ, கருமணல் கூந்தல் என்றோ கூறும் போது இன்ன கலையில் பிறந்த மூங்கில் என்றும் இன்னநீர் நிலையில் பூத்த மலர் என்றும் அந்த இடங்கள் அவர்கள் நினைவுக்கு வருதலால் அந்த இடங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

குடவாயிற் கீர்த்தனார் பெருநிதிப் பற்றிப் பேசவரும் போது, “கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த நாடு தருநிதியினும்”³ என குடந்தையை முன்னிறுத்தித் தம் ஊரின் பெருமையைக் கூறியுள்ளார். “பிண்ட நெல்லின் அள்ளூர்” என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் தம் ஊரைச் சிறப்பித்துள்ளார்⁴ கழார்க் கீரன் எயிற்றியனார், “வேல் போர் சோழர் கழாஅர் கொள்ளும்”⁵ எனவும் ஆமூர் கவுதமன் சாதேவனார் “சேண் விளங்கும் சிறப்பின் ஆமூர்”⁶ என்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் காவிரி பற்றியும் கடற்பகுதிகளில் நன்கு பழகிய அம்முவனாரும், உலோச்சனாரும் அந்நிலத்தையே திரும்பத் திரும்பத் தம் பாக்களில் உவமையாக்கிப் பாடியிருக்கின்றனர்.

விராஅன் என்பவன் வேல் வீச்சிலும் வாளெறிதலிலும் வல்லமை கொண்டு வீரமும் ஈரமும் ஒருங்கே பெற்றவன். அவனின் ‘இருப்பை’ எனும் ஊர் எல்லோரையும் ஈர்க்கும் எழில் ஊராகும். தலைவியின் அழகுக்கு உவமையாகப் பரணரும் ஓரம்போகியாரும் பாடித் தம் தீராக் காதலைத் தெரிவித்துள்ளனர். “தேர் வண் விராஅன் இருப்பை அன்ன”⁷ என்றும், “கைவண் வீராஅன் இருப்பை அன்ன”⁸ என்றும், “செவ்வேல் வயவன் மலிபுனல் வாயில் இருப்பை அன்ன”⁹ என்றும் தலைவி கூற்றாகப் பாடியுள்ளார்.

‘கழாஅர்’ காவிரிக் கரையில் அமைந்துள்ள முன்றுறை. புதுமணமக்கள் புனலாடி மகிழும் நதிக்கரை. கரிகாலன் கலிகொள் சுற்றமொடு சாறயர் விழாக்கொண்டாடிய இடம். கரிகாலனுக்குப் பிறகு பரதவர் தலைவன் மத்தியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது. கண்டோரை வயப்படுத்தும் கழாஅரை ஓரம்போகியார்,

“கைவண் மத்திக் கழாஅர் அன்ன

நல்லோர் நல்லோர் நாடி

வதுவை அயர விரும்புதி நீயே”¹⁰

எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறுவதாகப் பாடுகிறார். புத்தம் புது பரத்தையைத் நித்தம் நித்தம் நாடும் தலைவன் நெஞ்சம் எனக் கூறும் தலைவி, அப்பரத்தையின் அழகு கழார்துறை போன்றது எனப்பாடுகிறார். பெண்களில் பேரழகுக்குக் கழாஅர் உவமிக்கப் படுகிறது இங்கு.

பரணர் பாடும் அகப்பாட்டில் தலைவி தலைவனிடம் தம் அழகு ஒளிஇழந்தது. புதல்வனைப் பெற்றதால் பொலிவும் போயிற்று எனக் கூறவரும்போது,

“பல்வேல் மத்தி கழாஅர் அன்னஎம்

இளமை சென்று தவத் தொல்ல:தே

இனிமை எவன் செய்வது”¹¹

எனக் கூறுகிறார். தன்னழகு கெட்டதற்கு உவமையாகக் கழாஅரைக் குறிப்பிடுகிறாள் தலைவி. அதே பரணரே, ‘ஒலிகதிர்க்கழனி கழாஅர் முன்துறை” என்றும்¹² “பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை”¹³ என்றும் பாடித் தமக்கும் கழாஅர் துறைக்கும் உள்ள அன்பின் வெளிப்பாட்டை அழகுபட உவமித்திருக்கிறார்.

“தேனூர்” பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஓரூர். வளவயல் கொழிக்கும் பேரூர். ஆம்பல் மலர்கள் அழகுபடப் பூத்திருக்கும் பொய்கை ஊர். கோடையிலும் வற்றாது நீரோடும் பீரூர். கரும்பு பிழி இயந்திரத்திற்கு எதிராகக் களிறு பிளிற்றும் பெரும் ஊர். செந்நெல்லும் செங்கரும்பும் சிரித்து விளையாடும் இவ்வூரின் அழகால் கவரப்பட்டு ஓரம் போகியார் மூன்று இடங்களில் சான்றுடன் பாடியிருக்கிறார். மூன்றுமே தோழி கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள் தலைவியின் அருமையையும் பெருமையையும் அழகையும் எடுத்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்தவை.

“திண்தேர்த் தென்னவன் நல்நாட்டுள்ளதை

வேனிலாயினும் தன் புனல் அழகும்

தேனூரன்ன இவள் தெரிவளை”¹⁴

என்றும்,

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்று எதிர் பிளிற்றும்

தேர்வண் கோமான் தேனூரன்ன இவள்”¹⁵

என்றும்,

“ஆம்பல் அம் செறிவின் தேனூரன்ன

இவள் நலம்.....”¹⁶

என்றும் பாடி தெவிட்டா இன்பம் நல்கும் தேனூரைத் தலைவியின் அழியா அழகுக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

ஊனையும் உயிரையும் பிணிக்கும் தேனூரைப் பாடிய ஓரம்போகியாரே சோழ நாட்டு ஆரூர் பற்றியும் பாடியுள்ளார். தலைவி, தலைவன் செயலால் தேம்புகிறாள் என்று கூறவரும் போது,

“வெல்போர்ச் சோழர் ஆமூர் அன்ன இவள்

நலம்பெறும் சுடர்நுதல் தேம்ப”¹⁷

எனப் பாடுகிறார். ஆமூர் போல் அழகையெல்லாம் பொத்தி வைத்துள்ள தலைவி இப்போது ஒளி பெறும் நெற்றி நலம் பெறாமல் இருப்பதைக் கூறுகின்றார்.

சோழ நாட்டின் சிற்றரசன் அழிசி, இவனின் ஊர் ஆர்க்காடு ஆகும். அது கொள்ளை அழகு கொட்டிக் கிடக்கும் நல்ல ஊர். தலைவியின் அழகுக்குப் பரணரால் ஆர்க்காடு உவமையாக்கப் படுகிறது. ஆர்க்காடு போன்ற இவள் அழகு அழியாமல் காப்பது தலைவனின் கடமை என்பதைத் தோழி நினைவூட்டுகின்றாள்.

“அழிசி ஆர்க்காடு அன்ன இவள்

பழிதீர் மாண்நலம் தொலைவன கண்டே”¹⁸

ஆர்க்காடு பற்றி அதன் பெருமை பாடிய பரணரே ‘அட்டவாயில்’ பற்றியும் பாடியுள்ளார். பழையன் என்பவன் சோழ வேந்தனின் படைத்தலைவன். ‘போர்’ எனும் ஊருக்கு உரியவன் ‘அட்டவாயில்’ தேர்கள் வரைந்து செல்லும் தெருக்களைக் கொண்டது. கழனிகளில் ஒளியுடைய நெற்கதிர்கள் விளைந்து நிற்கும். அதைப்பார்ப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சி, அப்படிப்பட்ட அழகு நிரம்பிய தலைவியைத் தலைவன் அழ வைக்கிறான். வாயில் வேண்டி வந்த அவனிடம் பரத்தை இல்லத்திற்கே செல்லச் சொன்ன தோழி

“நெடுங்கொடி நுடங்கும் அட்ட வாயில்

இருங்கதிர்க் கழனிப் பெருங் கவின் அன்ன”¹⁹

எனக் கூறுகிறாள். பரத்தையின் அழகுக்கு அட்டவாயில் உவமை.

சேரர்களின் துறைமுகப்பட்டினம் தொண்டி. தோழி கூற்றாக அமைந்த பாடலில் குன்றியனார் தலைவியின் ஈடுஇணையில்லா எழிலுக்குத் தொண்டியை உவமைப்படுத்துகிறார்.

“தொண்டி அன்ன என் நலம் தந்து

கொண்டனை சென்மோ மகிழ்ந்!”²⁰

குட்ட நாட்டை ஆண்டதனால் சேர மரபினர் குட்டுவன் என அழைக்கப்பட்டனர். குட்டுவன் என்பானின் நாடு ‘மரந்தை’ இந்த மரந்தையைக் கொல்லிக் கண்ணனாரும், பரணரும் முறையே தலைவி பரத்தை ஆகியோரின் வளத்திற்கும் வனப்பிற்கும் உவமையாக்கிப் பாடியுள்ளனர்.

“குட்டுவன் மரந்தை அன்ன எம்

குழை விளங்கு ஆய்நுதற் கிழவனும் அவனே”²¹

தலைவி கூற்றாக அமைந்தது இப்பாடல். பரணர் காதற் பரத்தை ஒருத்தியின் கூற்றில்,

“குரங்குஉளைப் புரவிக் குட்டுவன்

மரந்தை அன்ன என்நலம் தந்து சென்மே”²²

எனப் பேசுகிறாள். சேரிப் பரத்தை பால் சென்றனன் தலைவன். கண்டு தெளிந்த காதற்பரத்தை, ‘எம்மிடமிருந்து பிரித்துச் சென்றாள் அச்சேரிப்பரத்தை. சென்ற நீ மரந்தை போல் இருந்த என் அழகைத் தந்து செல் எனப் பொறாமை கொண்டு பேசுகிறாள்.

‘மரந்தை’ பற்றிப் பாடிய பரணர் சேரர் தம் தலைநகரான ‘வஞ்சி’யை மறந்தாரல்லர். காதற் பரத்தை ஒருத்திக் தன்னை விட்டு விலகி வேறொருத்தியிடம் தலைமகன் சென்று விடுவானோ என ஐயுற்றுப் பற்பல வரலாற்று நிகழ்வுகளை எல்லாம் கூறித் தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்திக் காட்டி என்னிடம் துய்த்த இன்பம் எல்லையற்றது. உன் செயலால் எழில் ததும்பும் என் அழகு கெட்டது. அதனைத் திரும்பத் தந்து விட்டுச் செல்’ எனக் கூற வரும் போது தன் அழகுக்கு வஞ்சி மாநகரத்தையே உவமையாக்குகிறாள்.

வஞ்சி அன்ன என் நலம் தந்துசென்மே²³ எனக் குறிப்பிடுகிறாள். முட்டாச் சிறப்புப் பெற்ற பட்டினமாம் வஞ்சி மாநகர் உவமையாகிப் பரத்தையின் திறந்த அழகையும் நிறைந்த அறிவையும் புலப்படும்படிப் பாடியுள்ளார் பரணர்.

தலைவியின் ஒப்பில்லா அழகை ஊர்களுக்க உவமைப்படுத்திய புலவர்களின் புதுமை கண்டு வியந்த சுவைஞர்கள் அவளின் தோள், முகம் ஆகியவற்றைத் தமக்கு தெரிந்த ஊர்களில் விளைந்த பொருள்களை உவமையாக்குகின்றனர்.

ஔவையார் பாடிய பாடல் பரத்தை கூற்றாக அமைந்துள்ளது. கிள்ளிவளவன் வயலில் விளைந்த ஆம்பல் மலரையும், மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மலையில் இருக்கும் ‘மூங்கிலையும்’ ஒப்பிட்டு

“கைவண் கிள்ளி வெண்ணி ஆழ்ந்த

வயல் வெள் ஆம்பல் உருவநெறித்தழை

.....

வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்

வரைவேய் புரையும் நல்தோள்”²⁴

எனப் பாடுகிறார். குடவாயில் கீரத்தனார் பாடிய பாட்டில் தோழி தலைவியின் தோளுக்கு ‘எவ்வி’ எனும் கொடையாளன் ஊரில் இருக்கும் மூங்கிலை உவமையாக்குகிறார்.

“பொலம் பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன

நலம் பெறும் பனைத்தோள் நல்நுதல் அரிவை”²⁵

‘நீழல்’ எனும் ஊரில் உள்ள மூங்கிலைத் தலைவிக்கு உவமையாக்கி, அவ்வூர் ‘எவ்வி’ யின் ஆளுகைக்குட்பட்டது என்பதையும் புலவர் பாடுகிறார். சங்கப்பாக்களில் உவமை, பெருமை - சிறுமை குறித்து வரும். வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் வரும். அணிகளில் பெரும்பாலும் தன்மை நவீகியும் உவமையுமாகும். பொருள்களைத் தெளிவுறுத்துவது உவமைகளே ஆகும். மருதத்திணை பற்றிப் பாடிய புலவர்கள் கற்பனைக் கெட்டாத பல அற்புத உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். காதற் பரத்தை ஒருத்தி, தலைவனின் இருவேறு நிலைகளைக் கூற வருகிறாள். தலைவன் தம் முடை வீட்டில் உறையும் போது தம்மை வயமாக்க ஏதேதோ கூறி மயக்கி விடுகிறான். அதே தலைவன் தம்மில்லம் சென்றால் தலைவி கூறும் எல்லாச் செயல்களுக்கும் ஒப்புதல் கூறி அவளின் சொற்படி நடக்கிறான் எனக் கூறுகிறாள். தலைவன் தலைவி சொல்லும் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுகிறான் என்பதை,

“எம்இல் பெருமொழி கூறி, தம்இல்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப்பாவை போல

மேவன செய்யும் புதல்வன் தாய்க்கே”²⁶

என உள்ளம் நொந்து உரைக்கின்றாள். மாண்ட மனையாள் கூற்றுக்கு அஞ்சி ஒழுகும் ஆடவன் ஒருவனுக்கு ஆடிப்பாவை உவமையாக்கப்படுகிறது. கண்ணாடியின் முன்னிற்போர் தம் கையும் காலையும் தூக்கும் கால் அக்கண்ணாடியில் தோன்றும் எதிர் உருவமும் அங்ஙனமே செய்யும். பரத்தையின் பார்வையில் தலைவன் தலைவி பால் கொண்ட ஈர்ப்பை இவ்வாறு கூறி தலைவனின் செயலை வெறுக்கிறாள்.

வாயில் வேண்டித் தோழியைத் தலைவன் வயப்படுத்தப் பார்க்கிறான். பாணன் முதலியோரைத் தூதாக அனுப்புகிறான். தலைவியின் தன்னேரில்லா பெருமையைத் தோழியின் பின்வரும் பாடல் மூலம் விளக்குகிறாள்.

“தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்

ஊர்ந்து இன்புறாஅர் ஆயின் கையின்

ஈர்ந்து இன்புறாஉம் இளையோர் போல

உற்று இன்புறேம் ஆயினும்

.....

செய்து இன்புற்றனெம் செறிந்தவளையே”²⁷

செம்மனத்தான் தண்ணளியான் தலைவன் பிரிவால் எம்மனைத் தலைவி பசலை எய்யவில்லை. தொடியோ இடமாறவில்லை. அருளாளன் தலைவனின் அழியா நட்பினை அகத்தில் பொத்தி வைத்திருக்கிறாள். தச்சன் செய்த சின்னஞ்சிறிய குதிரையைச் சிறார்கள் ஏறி அமர்ந்து அதனைச் செலுத்த முடியாவிட்டாலும் கையாற் கட்டி இழுத்து மெய்யாய் உவகை கொள்வர். தற்பொழுது தச்சனது பட்டறையில்

புறப்படாத தங்கத் தேர் தலைவி தலைவனை உற்ற இன்பம் பெற முடியாவிட்டாலும் அவனின் பண்டைய நட்பைப் பெரிதும் எண்ணி மகிழ்ந்து இறுமாப்புடன் இருக்கிறாள். களவொழுக்கத்தில் துய்த்த இன்பம் சிறிதேயாயினும் இக்கற்புக் காலத்தில் கூடியுயங்கிக் கொள்ளை இன்பம் பெற முடியவல்லையே என எண்ணி ஏங்கினாலும் இறந்தகால இன்பத்தை அகத்துள் தேக்கி அறம் தலைப்பட்ட ஆரணங்காக அவள் திகழ்கிறாள் எனத் தோழி கூறும் இப்பாடலின் கருத்தும் உவமையும் கழிபேரின்பத்தைக் கற்போருக்குத் தருகிறது.

அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடல் ஒன்றில் தலைவனுக்காகப் பரிந்து பேசிய தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்கு இன் புதுமலர் முட்பயந்தாஅங்கு
இனிய செய்தநம் காதலர்
இன்னா செய்தல் நோம் என்நெஞ்சே”²⁸

மஞ்சள் வண்ணத்தில் பூத்துக் கிடக்கும் நெருஞ்சிப் பூ மழைக் காலத்தில் கண்ணுக்கு விருந்து நல்கும் அக்காட்சி, சிறிது நாள் கழிந்தால் நெருஞ்சித் செடியில் முட்கள் பரவும். அவை காலுக்கு இன்னல் செய்யும். இந்நெருஞ்சி போல்தான் தலைவனின் உறவு எனத்தலைவி கூறுகிறாள். களவுக் காலத்தில் பெண்மையைப் பெரிதும் போற்றித் திளைத்த நம் தலைவன் இக்கற்புக் காலத்தில் நெருஞ்சி முள்ளைப் போல் நெஞ்சிற்கு இன்னல் தருகிறான் எனக் கூறுகிறாள். அள்ளூர்நன்முல்லையார் ஓர் அறிய செய்தியை இப்பாடலில் நுணுக்கமாகக் கூறியுள்ளார். இன்னாது செய்யும் நெருஞ்சி முள் காலுக்குப் பெரும் துன்பத்தைத் தராதது. உடனே வலி தீர்ந்து விடும். அது போல தலைவனுக்க எப்போதும் வாயில் மறுக்க மாட்டேன் யான். இன்றைக்கு இணங்காவிட்டாலும் நாளைக்குக் கட்டாயம் இணங்குவேன் என்பதைத் தோழிக்குப் புரியும்படி தலைவி கூறுவது பெரும் பாராட்டுதற்குரியது.

மாயப் பொய் கூட்டும் மாயத்தாளாகிய பரத்தையர் பால் பல நாள் தங்கிவிட்டு, தலைவன் தன் இல்லம் ஏகுகிறான். அவன் செயலைக் கண்டிக்கும் தலைவியிடம் தான் ஏதும் அறியாதவன் என் பிழை எதுவுமில்லை எனப் பொய் கூறுவது கண்டு, தலைவி தனக்கு எல்லாமே தெரியும் எனக் கூறி பல்லோர் கூடியிருந்த பரத்தையர் தெருவில் எல்லோரும் தலைவனைத் தத்தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துப் போகும் பொருட்டு அவனை இழுத்த செய்தியை,

“காலே முற்றப் பைதரு காலைக்
கடன்மரம் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி யுடன் வீழவு
பலக்கொள் பலகை போல
வாங்க வாங்க நின் னூங்குஞர் நிலையே”²⁹

எனக் கூறுகிறார். கலம் ஒன்று கடலில் செல்கிறது. கடுங்காற்று வீசுகிறது. கலம் கடலில் கவிழ்கிறது. பயணித்வர் யாவரும் பதற்றத்தோடு கரைசேர எண்ணுகின்றனர். அங்கு அவர்களுக்குப் பற்றிக் கொள்ளக் கிடைத்தது ஓர் உடைந்த பலகை அதனைப் பற்றிக் கரைசேர ஒருமுகமாக எல்லோரும் இழுக்கிறார்கள். இது போலவே பரத்தையர் பலரும் தலைவனை இழுத்ததாகத் தலைவி கூறுகிறாள். உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஒரே நேரத்தில் உடைந்த பலகையை இழுக்கும் ஆர்வம் போல உலையா இன்பம் பெறக் கருதி ஒவ்வொரு பரத்தையும் தலைவனை ஓடோடிச் சென்று வலிய இழுக்கிறார்கள். உடைந்த பலகை தலைவன் காரணம் தன் பீடு, பெருமை ஆகியவற்றை மறந்து, தனக்காக வாழும் தலைவியைப் பிரிந்து தகாத செயல் செய்பவன். ஆகவே தன்னிலையிலிருந்து உடைப்பட்டவன் என்பதைத் தெள்ளிதின் விளக்கிக் காட்டுகிறார் கொற்றனார்.

தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்டப்பரத்தை விறலிக்குச் சொல்லியது, எனும் துறையில் அமைந்த பரணர் பாட்டில் இப்பரத்தை ஒருத்தி இன்பமுடன் இனிதே இருக்கும் தலைவனிடம் இப்போது அவன் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களையும் அப்படியே போய், தான் தலைவியிடம் கூறப்போகிறேன் என்று கூறுகிறாள். அஞ்சா நெஞ்சங் கொண்ட அடலேறாம் தலைவன் அப்பேச்சு கேட்டு அஞ்சி நடுங்குகிறாள். அவனின் நடுக்கம்,

“புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழுவின்

மண்ஆர் கண்ணின் அதிரும்”³⁰

என ஓர் உவமையால் விளக்குகிறாள் விறலிக்கு. இரவலர்க்கு இல்லை என்று கூறாத இதயம் படைத்த மலையனின் அவைக்களத்தே மாற்று நாட்டுக் கூத்தர் பாடிப் பரிசில் பெறவேண்டி மத்தளத்தைத் தட்டுகிறார்கள். அவர்களின் அடியால் எப்படி மத்தளத்தின் கண் அதிருமோ அது போல தான் கூறியதைக் கேட்டளவில் தலைவன் அதிர்ந்தான் எனக் கூறுகிறாள்.

காதற் கிழத்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்து கலந்துறவாடிவிட்டுத் தன் இல்லம் சேர்ந்த தலைவன் தோழியிடம் வாயில் வேண்டுகிறான். தலைவனை மன்னித்து ஏற்றுக்கொண்ட தோழி தலைவனுக்காகத் தலைவியிடம் பரிந்து பேசுகிறாள். தலைவியோ தலைவன் செயல் தகாதென எடுத்துக் கூறி வாயில் மறுக்கிறாள். இருவருக்குமிடையே ஊடாடும் தோழிதன் நிலையை,

“இருபெரு வேந்தர் பொருகளத்து ஒழிந்த

புன்னை விழுமம் போல

என்னொடு கழியும் இவ் விருவரது இகலே”³¹

என மனம் நொந்து கூறுகிறாள். பெரியனின் புன்னையை அன்னி என்பவன் வெட்டிவீழ்த்திவிட்டான். இதனால் வெகுண்டெழுந்த பெரியன், அன்னியைக்

கொன்றொழித்தான் குறுக்கையில். இருவரின் இகலுக்குக் காரணமாயிருந்தது புன்னை. அது அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால் பகை முடிந்தது. அதுபோலத் தான் இறந்துபட்டால் தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றுபடுவார்களோ என்று எண்ணுகிறாள் தோழி. இருவரின் இல்லற வாழ்வு இனிதே இருக்கத் தன்னையே தரவிருக்கும் தோழியின் பெருமை சொல்லில் அடங்காததாம். இத்தகைய பாடலைப் பாடியவர் பெயர் தெரியவில்லை என்பது வியப்பளிக்கிறது. கயமனார் பாடிய பாலைத் திணைப் பாடலில் இதே உவமை எடுத்தாளப் பட்டிருக்கிறது என்பது இவண் குறிக்கத் தக்கதாகும்.³²

புனலாடிப் பொழுதைப் போக்கி கொண்டிருக்கும் தலைவனைப் பார்த்து பரத்தை ஒருத்தி, “புதுப்புனல் புரண்டெடுத்து ஓடி வருகிறது. அதில் நீராட எம் தோளைப் புனையாகக் கொண்டு ஆடுக’ என அழைப்பு விடுக்கிறாள். பொங்கிபுரந்து வரும் புதுவெள்ளம் அணையை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றது என்பதைக் கூறவரும் பரத்தை கிள்ளிவளவனின் கொல்யானை மாற்றாலர்களின் மதில்களை அழிப்பது போல் புதுவெள்ளம் சிறையழிக்கும் எனக் கூறுகிறார்.

“கதிரிலை நெடுவேல் கடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையின் கதழ்பு நெறிவந்த
சிறையழி புதுப்புனல் ஆடுகம்
எம்மொடு கொண்மோ எம் தோள்புரை புனையே”³³

மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ எனும் புலவர், ‘தோழி வாயில் மறுத்த’ துறையில் பழனப் பொய்கை ஒன்றைக் காட்டுகிறார். பொய்கையில் துள்ளிக் குதிக்கிறது இறால்மீன். ஆம்பல்கொடி அடர்ந்து படர்ந்திருக்கிறது அப்பொய்கையில், அக்கொடியினைச் சுற்றித் திரிகிறது மீன். பொய்கை நீரில் புரளும் மீன் வில் தெறிப்பது போல் தெரித்து நெற்கூடுகளின் அடியில் போய் விழுகிறது. அத்தோடு நின்றுவிடாமல் அரத்தின் வாய் போன்ற முட்களைக் கொண்ட ஆம்பல் கொடியின் மேலே உள்ள இலைகளைச் சுற்றி வருகிறது. வாடைக் காற்று வீசுகிறது. அக்காற்றால் ஆம்பல் இலை அசைகிறது. அது எப்படி அசைகிறதென்றால் கொல்லன் உலைக்களத்தில் ஊதும் விசைக் கயிற்றால் இழுக்கப்படும் துருத்தியைப் போல் அசைகிறதாம் ஆம்பல் இலை. ஒரு பொய்கையைக் காட்டி அதில் உள்ள கருப்பொருள்களை விளக்க ஒரே நேரத்தில் மூன்று உவமைகளை ஒருசேரப் படைத்தளித்த இளங்கடுங்கோ பெரிதும் பாராட்டப்பட வேண்டியவராகிறார். கற்பனையின் வெளிப்பாடே கவிதை என்பதனை மிக அற்புதமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் புலவர்.

“கூட்டு அறுவில்லின் கூட்டு முதல் தெறிக்கும்

.....

அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங் கொடி

.....
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுஉலை
வசை வாங்கு தோலின் வீங்குபு நெகிழும்
கழனிஅம் படப்பை”³⁴

என்றும், பிரிதொரு மருத்திணைப் பாடலிலும் புலவர் உவமைகளை அதே பாட்டில் அடுக்கி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறார். ‘கடல்கண் டன்ன கண் அகன்பரப்பு’, ‘கழைகண்டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்’, ‘களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை’, ‘கழுநிவந்தன்ன கொழுமுகை’, ‘வேப்பு நனை அன்ன நெடுங்கண் ஈர்ஞெண்டு’, ‘திதலையின் வரிப்ப ஓடி’, ‘புல்உளைக் குடுமி’, ‘நொடித்தன்ன சிவந்த மெல் விரல்’ என்று இவ்வாறாக உவமையின் ஊர்வலத்தைப் பாடலில் படரவிட்டுள்ளார் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.³⁵

பரணரும் இதேபோல் பல உவமைகளைத் தம் பாட்டில் படரவிட்டிருக்கிறார். பழையன் என்பவனின் வைக்கோல் போர் எவ்வாறு செறிந்து இருக்குமோ அதனைப்போல் என் செறிவளை’ செறிந்திருக்கிறது எனக் கூறுகிறாள் பரத்தை. செறிவளைக்கு வைக்கோல் போர் உவமையானது போல் பழையன் பகைவர் மீது அம்பு பொழிவது மழைத்துளி விழாது கொட்டுதல் போல் என்றும் அவனின் கேடயம் கருமேகம் போல் இருக்கிறது என்றும் பாடுகிறாள்.

“..... வெண்வேல்
மாரி அம்பின் மழைத் தோற்பழையன்
காவிரிவைப்பின் போஓர் அன்ன
செறிவளை”³⁶

நுரை ததும்பக் கரைசேரும் புதுப்புனல் விளையாடுகின்றனர் தலைமகளும் பரத்தையும். மருத மரத்தில் ஏறித் தலைவி புனலில் பாய்கிறாள். அவளின் கன்னங்கரிய நீண்ட கூந்தல் காற்றில் பறக்கிறது. அவள் அவ்வாறு பாய்ந்தது வண்ணத் தோகைமயில் ஒன்று வானகத்திலிருந்து வையகத்திற்கு இறங்கிவரும் காட்சியை ஒத்திருந்ததாம்.

“விசிம்பிழி தோகைச் சீர்போன் றிசினே
பசும்பொன் அவிர்இழை பைய நிழற்ற
கரைசேர் மருதம் ஏறிப்
பண்ணை பாய்வோள் தண் நறுங்கதுப்பே”³⁷

உடன்பட்டு உணர்ந்து ஒப்பறியக் கருத்துக்களைத்தம் பாக்களில் பதிந்து வைக்கக் காரணமாயிருந்தது கை புனைந்தியற்றா அன்றைய இயற்கைக் கோலமே சங்கப்

புலவர்களுக்கு மூலம். காணும் இடங்களிலெல்லாம் கண்ணைக் கவரும் காட்சிகளை உரசி உரசிப் பார்த்து உவமைகளாகப் படைத்தனர். அவர்களின் கட்புலனுக்கு எதுவுமே தப்பவில்லை. ஆமை தன் குஞ்சுகளுடன் காட்சி தரகிறது. மரக்கால் ஆமைக்கும் இளம்பார்ப்பு செம்புக்கும் உவமை எனப் பாடுகின்றனர்.

“அம்பணத்தன்ன ஆமை ஏறிச்

செம்பின் அன்ன பார்ப்பு”³⁸

நண்டின் கண்கள் வேப்பம் பூவின் அரும்பாம்.

“வேம்புநனை அன்ன நெடுங்கண் அலவன்”³⁹

சின்னஞ்சிறிய நண்டின் கண்களுக்கு வேம்பின் பூவையோ, சிறுகாயையோ உவமை கூறாது அதன் அரும்பைக் கூறியிருப்பது ஓரம்போகியாரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

தலைவன் ஊற்று இன்பத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கிறான் பரத்தைகளிடம். வாராத தலைவனை எண்ணி எண்ணித் தீரா இன்னலுக்குள்ளாகிறாள் தலைவி. பிறை நுதல் கறைபடிந்துள்ளது. கொங்கை முன்றில் குங்குமம் இல்லை. கயல்கண்கள் செயலிழந்து நிற்கின்றன. பசலை எங்கும் பரவி தண்மையும் ஒண்மையும் இல்லாமல் தளர்நடையில் தள்ளாடுகிறாள். இதனைச் சுவைஞர் முன்கொண்டு வந்து நிறுத்தும் புலவர்,

“மடைமாண் செப்பில் தமிழை வைகிய

பொய்யாப் பூவின் மெய் சாயினே”⁴⁰

எனக் கூறுகிறார். மலருக்குப் பெருமை சூடுவதிலும், நுகர்ந்து பார்ப்பதிலும்தான். அதற்கு ஒளிவேண்டும். நிழல்வேண்டும். காற்று வெண்டும். இத்துணை சிறப்புப் பெற்ற மலர் செப்புக் குடத்தில் மூடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூப்போன்ற தலைவி தலைமகனால் நுகர்தல் வேண்டும். அவனின் தீராக் காதலே தலைவிக்கு எல்லாமுமேயாகும். எதுவுமே செய்யாத தலைவன் அவன் ஆனதால் தலைவியின் உடலும் உறுப்பும் கெடலாயிற்று என்பதற்கு மூடிவைத்த பூவைக்காட்டும் புலவரின் அறிவின் ஆழத்தை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

குருவிகள் கூடுகட்டி வீட்டிலும் வாழும், காட்டிலும் வாழும். வீட்டில் வாழும் குருவிகளில் சிறகுகள் கூம்பிய ஆம்பல் மலராம்.

“ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன

கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ”⁴¹

ஞாழல் மரம் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. அம்மலருக்குச் சிறுவீ உவமை. ‘ஐயவி அன்ன சிறு வீஞாழல்’⁴²

தலைமகனின் தண்டாப் பரத்தை ஒழுக்கம் தலைமகனைப் பெரிதும் கவலைகொள்ளச் செய்கிறது. தான் எதுவும் செய்யமுடியாத தன்மையில் உள்ளதனைத் தானே உணருகிறாள். தான் வாழ்வது வீன் என எண்ணுகிறாள். தன்னிலை கண்டுத் தன்னைத் தானே வெறுக்கிறாள். எப்படி?

“பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டைபோல”⁴³

மீன்பிடிக்கும் பாணர் அதனை மண்பாண்டத்தில் வைப்பர். அப்பாண்டம் அதற்கு மட்டுமே பயன்படும். அந்த நாற்றம் காரணமாக அது வேறெதற்கும் பயன்படாது. தொடர் நிகழ்வால் அப்பாணரே அப்பாண்டத்தை வெறுப்பர். அதுபோல் தலைவனுக்குப் பயன்படாத தன்னிலை எண்ணித் தலைவி தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டு தன் வாழ்வு வீணாகிறதே என எண்ணுகிறாள்.

கண் தரவந்த காம ஒள்ளெறியால் தலைவி நெருப்பென வெதும்புகிறாள். நீர்னைய தலைவன் வந்து எரியும் நெருப்பை அனைத்தல்வேண்டும். அவனோ எங்கே ஒரு சேரியில் எவனோ ஒருத்தியிடம் இன்பம் துய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். தலைவியின் நோய்க்குத் தலைவன் தான் மருந்து. ஆற்றுப்படுத்த எவரும் இல்லை. மருந்தும் இல்லை. அவள் நோய்க்கு அவளே மருந்தாதல் வேண்டுமென ஏங்குகிறாள். வாடும் மனநிலை, ஓடோடி வராத தலைவன். கூட இருந்து ஆறுதல் கூறாத தோழி, இவற்றை எல்லாம் எண்ணித் தன்னிலைக்கு,

“குப்பைக் கொழித் தனிப்போர் போல”⁴⁴

எனும் உவமையைப் புலவர் கையாளுகிறார். போரிடும் சேவல் களைத்துப்போனால் பிரித்தெடுத்து அதன் களைப்பு நீங்க நீர்தருவர் யாருமே இல்லாத குப்பை மேட்டில் அவை போரிட்டால் ஒன்றோடொன்று மோதி இறுதியில் உயிர் போகும் நிலை உருவாகும். தலைவியின் நோயும் தலைவன் எனும் மருந்து இல்லாமல் உயிர் நீங்கும் நிலை ஏற்படும் என்பதை உள்ளடக்கி மிகச் சிறந்ததோர் உவமையைப் பெய்துள்ள புலவர் பெருமதிப்பிற்குரியவராகிறார். உய்ப்பாரும், காண்பாரும் களைவாரும் இன்றித் தானே அச்சண்டை முடிகிறது என்பது இவ்வுமையின் பொருள். குறுந்தொகை மருதத்திணைப் பாக்களில், மட்டும் நான்கு இடங்களில் கோழி பற்றிய உவமைகள் வந்து படிப்போரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்துகிறது⁴⁵

மருதத்திணைப் பாக்களில் பல வரலாற்றுச் செய்திகள் அலராக இடம்பெற்றிருக்கின்றன. சில செய்திகள் உவமைகளாக உருபெற்றிருக்கின்றன. ஊரிலே விழா முடிந்தது. பேரொலியும் அடங்கியது. அது போழ்து நீரான காமன் நினைவழிய பேரமர்க்கண்ணும் பெரும் பேரழகும் கொண்ட ஒருத்தி வருகிறாள். உடனே பேரொளி உண்டாகிறது. அப்பேரொளி வல்வில் ஓரியைக் கொன்று மலையமான் திருமுடிக்காரி அவன் நாட்டில் நுழைந்த போது எழுந்ததைப் போலிருந்ததெனக் கபிலர் குறிக்கிறார்.

“ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரிபுக்க நேரான் புலம் போல”⁴⁶

என்பது பாட்டு.

ஈன்று புறந்தருதல் என் கடனே என்று இல்லாமல் அவனைச் சான்றோன் ஆக்க வேண்டும் என்னும் அவாவோடு பெற்ற பிள்ளைக்கு நற்றிறம் பல சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள் தலைவி. வாராத தலைவன் வந்து சேர்கிறான் இல்லம். பல நாள் பார்த்தறியாத தந்தையைக் கண்டதும் பதும்தனயன் தாயின் இல்லம். பல நாள் பார்த்தறியாத தந்தையைக் கண்டதும் தனயன் தாயின் கைகளிலிருந்து விலகித் தந்தையின் மார்பில் பாய்கிறான். அவன் பாய்தல்

“குன்ற இருவரைக் கோண்மா இவரந்தாங்கு”⁴⁷

எனும் உவமையால் குறிக்கப்படுகிறது. அரிமா ஒன்று பெரிய மலை மீது பாய்ந்து ஏறுதல் போல் மகன் பாய்ந்தானாம். போரன்ன வீங்கும் பொருப்பன்ன திண்டோள் கொண்டவன் தந்தை. அவனுக்கு உவமை மலை ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முறுக்கிக் களிற்றெறிந்து கொல்லும் காளை இவள் என்பதை எளிதில் விளக்கக் கோண்மாவை உவமை கூறினார். தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பாற்கேற்ப சிங்கம் பெற்ற பிள்ளை சிங்கக் குருளை தானே என்பதையெல்லாம் உள்ளடக்கி இங்கே இந்த உவமை எடுத்தாளப் பட்டிருக்கிறது.

பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்டு வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் துறந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை வாடிக்கையாகக் கொண்டவன் தலைவன். அவன் வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வம் தலைவி. அவன் ஒரு நாள் வருகிறான். வந்தவனிடம் தன் உள்ளத்தில் ஒளிந்து கிடக்கும் உண்மைத் தன்மையினை எடுத்துரைக்கிறாள் தலைவி. செந்நெல்பயிர் செழித்துத் தழைத்துக் கருவைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வானம் பொய்த்து விடுகிறது. வறண்ட நிலமாய் வயல் காட்சி தருகிறது. பெருமழை வேண்டி அருள் வேண்டும் போது சிறு தூரலே விழுந்தது செந்நெல் மீது,

“மாரிக்கு அவாவுற்றுப் பீள்வாடும் நெல்லிற்கு ஆங்கு

ஆராத் தூவலை அளித்தது போலும் நீ

ஓர்யாட்டு ஒரு கால் வரவு”⁴⁸

எத்தனையோ வான் மறந்த போதும் பைங்குழ் மைத்தனைய வான்நோக்கி வாடியிருக்கும். எல்லையற்ற தொல்லை தந்தாலும் அவன் அருள் நினைத்தே ஆற்றியிருப்பாள் தலைவி. அவனோ வருவதேயில்லை. ஆண்டிற்கொரு முறை வந்து உடனே சென்று விடுகிறான். கொள்ளை ஆசையை உள்ளத்தில் வைத்து ஏக்கத்துடன் எதிர்நோக்கியிருக்கும் அவளிடம் அவன் வரவு கண்டு மகிழ்ந்தாலும் அவ்வரவு அவளுக்குப் பெருநிறைவைத்தரவில்லை. இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து

புலவர் மாறிக்கு ஏங்கும் பயிருக்கு சிறுதூவல் தரும் நிலை கண்டு இவ்வுவமையைப் புலவர் இங்கு பெய்திருக்கிறார். இவ்வழகிய உவமையைப் படிக்குந்தோறும் உள்ளம் உவகைக் கூத்தாடும் என்பது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

பன்மாயக் கள்வன் ஒருவன் தெருக்கள் கூடும் சிறிய சந்தில், என் பொன்தொடி பற்றினன்' அவன் செயல் கண்டு அஞ்சி 'அன்னாய்' என அழைக்க ஆரம்பிக்க முயன்றேன். என் நா ஒட்டிக் கொண்டது. பேசமுடியவில்லை. எப்படி எனில் சாணைக்கல் செய்யும் தொழிலாளி அரக்குடன் கல்லைச் சேர்த்து ஒட்டிக் கல் செய்வான் அப்படி என் நா ஒட்டிக் கொண்டது.

“..... நன்னன் பறம்பில்

சிறுகாரோடன் பயினொடு சேர்த்திய

கள்போல் நாவினோனாகி.....”⁴⁹

கல்லில் அரக்கு ஒட்டிக் கொண்டதைப் போல் என் நா ஒட்டிக் கொண்டது எனத் தோழி கூறுகிறாள். பரணர் கூறும் இதே உவமையை மாமூலனாரும் கூறுகிறார்.⁵⁰ பரணர் கூறுவது நன்னன் பறம்பு மலைக் காரோடன். மாமூலனார் கூறும் காரோடன் நவ்வியின் பொதினி மலைக் காரோடன்,

“செக்கச் சிவந்திருக்கும் செழித்த தாமரையை

கொழுந்து விட்டெறியும் தீயினுக்கு ஒப்புமைப்

படுத்துகின்றனர் பரணரும் ஆலங்குடி வங்கனாரும்”

‘எரிஅகைந்தன்ன தாமரை’⁵¹ இருவர் பார்வையிலும் தாமரை பட்டது. இருவருமே உவமையாக எரியும் தீயைக் காட்டுகின்றனர். வேறு வேறாக இருந்தாலும் எண்ணத்தில் கூறுபட்டு மாறுபடாமல் ஒரே உவமையைப் போற்றுதல் சாலச் சிறப்புடையதாகும்.

இரும்பேர் சுற்றமும் ஒக்கலும் பெருமகிழ்வு எய்த நல்ல நாள் பார்த்து நலம் பயக்கும் கோள் பார்த்து குற்றமில்லாப் பொழுதில் கடிமனம் நடைபெறுகிறது. சித்திரைப் பூவேலை செய்த புத்தாடையைப் பத்தரை மாத்துத் தங்கமாம் மணமகள் அணிந்துள்ளாள். உடல் முழுதும் கசங்காத ஆடை போர்த்தப்பட்டதால் புழுக்கத்தின் காரணமாக அவள் பிறை நிலா நெற்றியில் முத்து முத்தாய் வேர்வை வெளிப்படுகிறது. ஆணழகனோ அவளின் எழில் கோலம் காணும் நோக்கத்தில் முகத்தில் மூடிய ஆடையை நீக்குகிறான். கொள்ளை அழகு கொட்டிக் கிடக்கிறது அவளிடத்தில் ஒண்ணுதல் ஒளிவிடுகிறது அதற்கோர் உவமை கூறப்படுகிறது.

“உறைகழி வாளின் உருவு பெயர்ந்து இமைப்ப

மறை திறன் அறியாள் ஆகி ஒய்யென

நாணினள்”⁵²

உறையுள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் உடைவாளை உருவினாள் அது ஒளிவிடும். அது போல் மூடிக்கிடந்த ஆடையை விலக்கிய போது அவள் முகம் ஒளிபொருந்தி மிளிர்ந்தது. முற்றும் கற்றுத் துறை போகிய விற்றூற்று மூதெயினனாரின் செற்ற மிகு படைப்பு இது.

காலவளர்ச்சியில் ஏற்படும் கருத்து வளர்ச்சிக்கு உரமுட்டுபவை உவமைகளே. அத்தகைய உவமைகளைப் பொத்திப் பொத்தித் தம் பாட்டுப் பெட்டகத்துள் பூட்டி வைப்பவர்கள் புலவர் பெருமக்கள். இந்தப் பாராட்டுக்குரியவர் மருதத் திணையில் அதிக எண்ணிக்கையில் பாடிய பரணரே ஆவார். பரத்தை ஒருத்தி பார் போற்றும் தலைமகனைக் கையகப் படுத்தி உள்ளாள் எனத் தலைமகள் புறம் கூறுகிறாள். இச்செய்தி பரத்தைக்கு எட்டியது. தம்மீது புறங்கூறிய தலைவிக்குச் சூளுரைக்கிறான். முதலில் அவனின் ஊர்ப்பெருமை பேசுகிறாள். அவன் ஊரில் உள்ள பொய்கையில் நாரை ஒன்று வாளை மீனை உணவாகக் கொள்ள அம்மீன் அதிர்ந்து ஓடாதிருக்க அதற்குத் தெரியாமல் பைய பைய நடக்கிறதாம். எப்படி எனில் காவல் மிகுந்த வீட்டில் களவு செய்யக் கள்வன் ஒருவன் செல்வது போல

“வாளை வெண்போத்து உணிய நாரைதன்

அடிஅறிவுறுதல் அஞ்சி பையப்பையக்

கடிஇலம் புகும் கள்வன் போல”

இது முதலாவது உவமை. சூள் உரைக்கும் பரத்தை தலைவி நாண தலைமகனைத் தான் பற்றிக் கொண்டு வருவேன் எவ்வாறெனில் “ஆதியர் பிடிபயின்று தருஉம் பெருங் களிறு போல” எனக் கூறுகிறாள். இவ்விரண்டாவது உவமையில் ஆரியர்கள் கடாக் களிறைக் கைப்பற்ற பழக்கி வைத்த பிடியை அனுப்பி யானையை இழுத்து வருவது போல் இழுத்து வருவேன் என்கிறாள். பரத்தைக்குப் பிடியையம் தலைமகனுக்குக் களிறையும் உவமையாக்கியிருப்பது உவமை என்பது உள்ளுங்காலை உயர்ந்ததன் மேற்றே என்ற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய் அமைந்து இன்பம் பயக்கிறது. மூன்றாவது உவமையில் பரத்தையின் பண்பட்ட பேச்சு தெரிய வருகிறது. என்னுடைய சூளை நிறைவேற்ற முடியாமல் போவது என்பது “இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள் போல” என் அழகு கெட்டொழியட்டும் என்று பேசுகிறாள். இரப்போர்க்கு இல்லை எனக் கூறாது ஈதல் வேண்டும் எனும் ஒப்பறிய செயலைப் பரணர் இவ்வுவமையைப் பரத்தை கூற்றில் அமைத்துப்பாடி அவனின் பண்பினைப் புலப்படுத்தி உள்ளார்.⁵³

பெரிய பொருள் புலப்படும் வண்ணம் சிறிய உவமைகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியிருக்கும் மருத நிலத்தின் நுட்பத்தையும் திட்பத்தையும் தெளிவுபடக் காட்டிய புலவர்கள் பெரிதும் சிறப்பிற்குரியவர்களாகிறார்கள்.

உள்ளுறை, இறைச்சி

பாடல்களின் கருத்தைத் தெளிவுபடக் காட்டுதற்கு உவமத்தை உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுவர். ஏனை உவமம் அகம், புறம் என்ற இருபொருளுக்கும் பொதுவானது. உள்ளத்தால் உணர்ந்து ஆய்ந்து உணரவேண்டாதது சொல்லியுள்ள சொல் துணையாலே உணரும் தன்மையது. உள்ளுறை உவமமோ அகப்பொருட் செய்யுட்கே சிறப்பாக உரியது. இது தெய்வம் ஒழிந்த திணைக்கருப் பொருட்களின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கும். முகத்தான் தலைவி, தோழி முதலியோர் தாம் உரைக்கும் கருத்துக்களை அவற்றுள் உள்ளுறுத்திக் குறிப்பாகக் கூறுதல். தலைவன் வரைவு நீட்டித்த விடத்தும், பரத்தை வயத்தானை போதும் தலைவி தோழி இவர்கள் முனிந்து பேச நேருங்கால் தலைவனது உள்ளத்தைச் சிறிதும் வருத்தாமலும் காதற் கருத்துக்களைப் பிறர் எளிதில் அறியாமலும் இருத்தற்கு இவ்வுவம் நன்கு பயன்படுகிறது. களவு, கற்பு என்ற இருவகை ஒழுக்கத்துள் கற்பொழுக்கத்திலேயே பெரும்பாலும் நிகழ்வதாகும்.”⁵⁴ மருதத் திணையில் பரத்தமை பேசப் பெறுதல் நயமும் நாகரிக வரம்பும் கடவாது அதனைப் பேசும் பாங்கிற்கு உள்ளுறை உவமம் துணை செய்கிறது.

பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்டு, அளவிலா இன்பதம் துய்த்து இல்லம் ஏகும் தலைமகன் கண்டுத் தலைமகள் கூறுவதாக அமைந்த கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்று பரந்து பட்ட நீர்ப்பரப்பை உடைய பொய்கை. நீலநிறப் பூக்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. மது உண்ணும் வண்டுகள் ரீங்காரப் இடுகின்றன. மலர்விற்போர் நீலமலர்களைக் கொண்டு நகருக்கள் நுழைகின்றனர். மலர்களோடு வண்டுகளும் வந்து சேர்கின்றன. ஊருக்குள் ஓங்கி உயர்ந்த யானைகளின் மத நீரைக் குடிக்கின்றன. உள்ளூர் வண்டுகள் அவ்வண்டுகளோடு விருந்துண்டு மகிழ்கின்றன பொய்கை வண்டுகள் பகல் முழுதும் அங்கேயே தங்கி விடுகின்றன பொய்கை வண்டுகள். காதலர் தழுவிக்கொள்ளும் ஏதமில்லா மாலைப் பொழுது வருகிறது. மாலை பணிவிளக்கம் காட்டி இரவுக்கோர் கோலம் கொள்ளும் பெண்கள் பூசுசூடி மகிழ்கின்றனர். அப்பூக்களில் இந்தப் பொய்கை வண்டு, கூந்தல் மலரில் புகுந்து, தேனுண்டு மயங்கித் தம் பொய்கைக்குச் செல்லும் நினைப்பழிந்து வதிகின்றது. இத்தகைய நீர்வளம் நிலவளம் கொண்டவன் நீடுதோறும் இனியவன் என்று தலைவி கூறுகிறாள். படித்துச் சுவைப்பதற்கும் உணர்ந்து இன்புறுவதற்கும் உரிய பாடலாய் அமைகிறது இப்பாடல். உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் உள்ளுறை இப்பாடலில் நல்லியல்பு கொண்டு நலமுடன் அமைந்துள்ளது. தலைவனின் செயலைத் தலைவி அவன் உள்ளம் புண்படா வண்ணடம் கள்ளத்தனத்தை மெல்லியல் பண்புக்கேற்ப அறிவுறுத்துகிறாள். பொய்கை பரத்தையர் சேரி. நீலமலர் பரத்தையர் மலர் விற்போர் பாணன் விறலி முதலியோர். மலரைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் வண்டு பரத்தையரைச் சுற்றித் திரியும் தலைவன். பொய்கை வண்டு புது நகரில் மதநீர் உண்ணல் காதற்

பரத்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்து கலந்து வாடுவது. கருங் கூந்தலில் வண்டு இருப்பது இற்பரத்தையிடம் இன்பம் துய்க்கும் தலைவனாவான். இருந்த பொய்கையில் நினைவே இல்லாமல் வண்டு இருப்பது நல் இல்லத்தில் இருக்கும் தம் மனைவியை மறந்து இருப்பது. இப்பாடலில் ஒவ்வோர் உவமைக்கும் உரிய உட்பொருள் உய்த்து உணரும் வண்ணம் அமைந்து கற்போர் உள்ளத்தை கலிபேருவகையில் ஆழ்த்தியுள்ளார் புலவர் மருதன்இளநாகனார்.

“வீங்குநீர் அவிழி நீலம் பகர்பவர் வயல்கொண்ட

.....

பூம்பொய்கை மறந்து உள்ளாப்புனல் அணிநல் ஊரே”⁵⁵

சேர மன்னர்களின் அகநூல் ஐங்குறுநூறு, மருதத்திணை பாடிய ஓரம்போகியார் உள்ளுறை இறைச்சி அமைப்பதில் வல்லவர் என்பதனை “இந்நூலில் அமைந்துள்ள உள்ளுறை போல வேறு எந்நூலிலும் அமைந்திருக்கக் காண்கிலோம்”⁵⁶ என்ற கூற்றே சான்று பகரும். அன்பில் தலைவன் பண்பில் பரத்தையோடு இன்பம் துய்த்து ஓய்ந்து இல்லம் ஏகுகிறான். வாயில் கோருகிறான். அவனின் பொல்லாச் செயலைப் புலந்து கூறுகிறான் இல்லக்கிழத்தி

“பழனப் பன்மீன் அருந்த நாரை

கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்

மாநீர்ப் பொய்கை யாணர் ஊர

தூயர் நாறியர் நின் பெண்கள்

பேளய் இனையம் யாம் சேய் பயந்தனமே”⁵⁷

பூத்துச் சிரிக்கும் பொய்கை துள்ளிக் குதிக்கும் மீன்கள். இரை நாடிவரும் நாரைகள். பொய்கையைச் சுற்றி ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் மருத மரங்கள். கவ்விய மீன்களை உண்டபின் ஓய்வெடுக்க மருதக் கிளைகள். இத்தகைய நீர்நிலை கொண்டவன் தலைவன். ‘நின் நாட்டின் இயற்கை போலவே நின்செயலும் குணமும் செறிந்து விளங்குகின்றன’ எனக் கூறுகின்றான். பொய்கை பரத்தையர் வாழும் சேரி, பன்மீன்கள் அங்கு வாழும் பரத்தையர் பலர். அவர்கள் பற்பல ஒப்பனை பூண்டு பொற்பாவை யன்ன பொலிவுடன் இருப்பவர் ஆதலால் தூயர், நாறியர் தலைவி தன்னைப் போய் இனையம் யாம்’ என்பது புதல்வன் ஈன்று, தளிர்நடை நடந்து, பவளவாயும் தவழும் புன்னகை இல்லாமல் ஒப்பனையைத் துறந்து கூடி முயங்க முடியாத சூழல் அமைந்தது. நாரை என்பது தலைவன் பொய்கை மீன்கள் பற்பல பரத்தையர். குறி தவறாமல் கொத்துவது தன்குறிப்பும் அவர் தம் குறிப்பம் உணர்ந்துஅவர்களை அவன் வயப்படுத்துதல். ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் மருத மரங்கள் தலைவி வாழும் இல்லம். மரக்கிளையில் அமர்ந்து மீன் கொத்துதல் உயர்ந்த இந்த இல்லிலிருந்து நேரம், காலம் அறிந்து இற்பரத்தை சேரிப்பரத்தை, காதற் கிழத்தி

காமக்கிழத்தி எனும் ஆயத்துள் ஒருவரைக் கூடி முயங்குதல் சின்னஞ் சிறிய பாடலில் கற்போர் எண்ணங்களை ஈர்க்கும் வண்ணப் படைப்பு இப்பாடல் என்றால் அது மிகையாகாது. இயற்கையின் கவிநார்ந்த அழகைப் படிக்கும் போதே உள்ளுறை அமைந்த அகப் பொருளையும் அவர் நுட்பமாகக் காட்டுகிறார்.

தோழி வாயில் நேர்ந்ததாக அமைந்த குறுந்தொகைப் பாடல் உறையூர்ச் சல்லியன் குமரனார் பாடியது. சலம் புணர் கொள்கைச் சலதியராம் பொலம்பூண் பரத்தையை விட்டு நாடி வருகிறான் தலைவன் தம் மனை நோக்கி மறப்போம் மன்னிப்போம் எனத் தோழி வாயில் நேருகிறாள் தலைவனின் ஊரின் பெருமை, தலைவியின் அருமை ஆகியவற்றை எடுத்து இயம்புகிறாள்.

“கைவினை மாக்கள் தம் செய்வினை முடிமார்
சுரும்புடன் மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட
நீடிய வரம்பின் வாடிய விடினும்
கொடியோர் நிலம் பெயர்ந்து உறைவோம் என்னாது
பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவில் பூக்கும்
நின் ஊர் நெய்தல் அனையேம் பெரும
நீ எனக்கு இன்னாதன பல செய்யினும்
நின் இன்று அமைதல் வல்லாமாறே”⁵⁸

உழந்தும் உழவே தலை என்பதனை உணர்ந்து உழவுத் தொழில் செய்யும் உழவர் நிலத்தைப் பண்படுத்துப் பொருட்டு களைகளை எடுத்து வெளியில் போடுவர். மணம் பரப்பும் நெய்தற் பூவுடைய நெய்தற் செடியை வயலிலிருந்து எடுத்து வரப்பினில் எறிவர். மலரிலிருந்த வண்டு வேறு வழியின்றி அந்நெய்தல் பூவிட்டு வேறு இடம் செல்லும். சின்னாள் கழித்து வேண்டாமென விட்டெறிந்த நெய்தல் அவ்வயலிலேயே வளரும். இன்னா செய்த உழவருக்கு இனியவே செய்ய அது பூத்து மலரும் மலரில் புது வண்டு உண்ண வழிவகை செய்யும். இருந்து வாழ வேண்டிய தலைவன் விருந்துண்டு களிக்க வேறிடம் சென்றாலும் திரும்பி வரும் அவனைத் தலைவி எவ்வித மறுப்பும் கூறாமல் ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பினள் என்பதனைத் தோழி தலைவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். வரப்பில் கிடந்த பூவிலிருந்து பறந்து சென்ற வண்டு திரும்பவும் வந்து மதுவுண்ணுதல் போல் தலைவி தலைவனுக்கு எப்போதும் போல் இன்பம் நல்குவள் என்பதாம் நின் ஊர் நெய்தல் அனையேம் பெரும’ எனக் கூறுவதால் எத்தனை முறை உழவர் பெருமக்கள் எடுத்தெடுத்து எறிந்தாலும் அடுத்தடுத்துப் பூக்கும் நெய்தற் பூப்போல் தலைவன் எத்தனை முறை இப்படி இன்னாதது இழைத்திடினும் அதனை மனதில் கொள்ளாமல் மறுப்பேதும் கூறாமல் இன்பம் நல்குவர் எம் தலைவி என்பதனைத் தோழி கூறுகிறாள். நின் இன்று அமைதல் வல்லாமாறே’ என்று கூறுவதால் நின்னைப் பிரிந்து வாழ்தல் என்பது எமக்கு இல்லை என்பதை உணர்ந்திடுக. நின்னை ஏற்றுக் கொள்வதைத்

தவிர வேறு வழி எமக்கில்லை. நெஞ்சில் நிறுத்துவாய் எம் அன்பு என்றும் குறையாது. ஏற்றுக் கொள்வாய்” எனத் தோழி கூறுவது பெரிதும் சிந்திக்கற்பாலது. இது ஆண்மையில் உயர்வா? அல்லது பெண்மையின் சரிவா? சங் காலச் சமுதாய அமைப்பு இது. வெறுத்துப் பேசினால் வேறு பட்டுப் போய் விடுவானோ தலைவன் அதனால் தலைவி மாறுபட்டு மனங் கலங்குவாளே என எண்ணித் தம்முடைய பொறுப்புணர்ந்து பிழை புரியா வண்ணம் பேசித் தீர்க்கும் தோழியின் வல்லமை பெரிதும் போற்றுகுரியது.

ஆலங்குடி வங்கனார் அமைத்துள்ள நற்றிணைப் பாடல். தோழி தலைமகனை வாயில் மறுத்ததுறை. தோயும் வண்டென மாயப் பரத்தை ஒருத்தியிடமிருந்து மீண்டு வருகிறான் தலைவன். தான் செய்தது அனைத்தும் தவறே என்ற கூறித் தன்னைத் தலைவியிடம் சேர்க்கச் சொல்கிறான். உள்ளத்தால் கள்ளத்தனம் செய்யும் அக்கள்வனுக்குத் தோழி அவனின் ஊரின் பெருமையை உரைக்கிறாள். நெடுநீர்த் தண்கயம் ஒன்றில் மடநாரைகள் கூட்டமாய்க் குவிந்திருக்கின்றன. தடமருப்பு எருமைக்கடா ஒன்று துடுமெனப் பாய்கிறது. அப்பழனத்துள் கூடியிருந்த நாரைகள் ஓடி மறைகின்றன. உழைத்த களைப்பு நீங்கிட எருமை அங்குமிங்கும் நீந்துகின்றது. சோர்வு நீங்கிய எருமை இருள்புனை மருத மரநிழலில் இனிதுறங்குகிறது. இயற்கை எழிலெல்லாம் இனிதே துலங்கும் யாணன் பார்த்து “மானிழை பூட்டி மாந்தளிர் மேனி எழிலோடு விளங்க புனல் விளையாடிய அப்பூவையரை நீ மணந்து இவ்விலலில் இனிதே இன்புற்று இருந்தாலும் நல்லியல்பில்லா அப்பெண்டிர் இல்லுறை தெய்வமாகார். உண்மை அன்பை உன்னிடம் காட்டமாட்டார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எம்மைப் போல் பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தரமாட்டார். கற்புக் கடம்பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாம் எம் தலைவி அருகில் அமரவும் மாட்டார். இவற்றை எல்லாம் ஆய்ந்து அறியும் ஆளுமைப் பண்பும் அற்றவன் நீ” என நயம்பட உரைக்கிறாள் தோழி. இப்பாட்டில் தடமருப்பு எருமை தலைவன். மடநாரைகள் காமக்கிழத்தியர். நெடுநீர்த் தண்கயம் பரத்தையர் சேரி. இரும்புனை மருதின் இன்னிழல் பாணன் மூலம் பெற்ற புத்தம் புதிய புதுப்பரத்தை என உள்ளறை அமையப் பாடுகிறார் புலவர். உழுத களைப்புத் தீர நீராடிய எருமை தனாக வந்து தன் தொழுவத்திற்கு வந்து சேராது மருத நிழலில் இருப்பது, முதலில் காமக் கிழத்தியரோடு கலந்து மகிழ்ந்தபின் அவரை வெறுத்து வேறு பரத்தையிடம் பேரின்பம் கொண்டு, அதற்குப் பின் பாணன் உதவி கொண்டு புதுப் பரத்தையிடம் புது உறவு கொண்ட பின் நீ இல்லம் வந்து ஏகியது ஏன்? எனக் கேட்கிறாள். இப்பாடலில் தோழியின் நோக்கம் தலைவனோடு தலைவியைச் சேர்ப்பதே என்றாலும் தலைவினின் செயல்களை ஒவ்வொன்றாய்க் கூறும் போது அவனின் உள்ளம் கொஞ்சம் நெகிழும். தவறிழைத்து விட்டோமே என என்னும் இது போன்ற தவறு இனி செய்தல் கூடாது என நினைக்கும் தோழி கூறுவதில் உண்மை உள்ளது என்று

அவன் உள்ளம் உணரும். மெல்ல மெல்ல அவன் மனம் மாறும் இனிமேல் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என்ற நிலைக்க அவனை ஆட்படுத்துகின்ற உண்மையிலேயே உயர்வுடையவளாகிறாள்.

“தடமருப்பு எருமைப் பினர்ச் சுவல் இரும் போத்து

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”⁵⁹

மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார் பாடல் ஒன்று கற்போரைக் கழிபேருவகையில் மூழ்கடிக்கும். தன்னேரிலாத் தலைவனைப் பரத்தை மனைக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாணன் ஒருவன் தம்மனைக்கு வந்தது கண்டு தலைவி தோழிக்கு கூறியதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். தோழியைப் பார்த்துத் தலைவி நெருநல் நடந்த நிகழ்ச்சியை இப்பொழுது நினைத்தாலும் நகை ஆகின்றதே தோழி’ எனப் பேசுகிறாள் தொடர்ந்து தன் பேச்சைத் தொடராமல் தலைவனின் ஊரின் பெருமையை உளமாற உரைக்கின்றாள். இரும்பைப் போல் பெரும் உறுதி படைத்த கரிய கொம்புகளை உடைய எருமைக்கூட்டம். பொழுது புலரா விடியற்காலையில் மணிக்ண்டன்ன துணிகயம் கலங்கக் குதித்தாடுகின்றன. ஆம்பல் மலர்களின் மெல்லிய இலைகள் அறுபட்டு அலங்கோலமாகின்றன. பூத்தித் திளைத்திருக்கும் குவளை மலர்களைக் குதறித் திண்கின்றன. உண்டு முடிந்த பின் கரையேறிக் காஞ்சிமர நிழலில் அதன் தாதுக்கள் முதுகில் கொட்ட அசை போட்டு அவற்றின் கொட்டத்தில் படுத்துறங்கின்றன. இத்தகைய வளப்பம் பொருந்திய ஊரை உடைய கட்டவிழாக் காளையாம் தலைவனுக்கு மொட்டவிழ்ந்த முல்லையாம் புதுப்பரத்தை ஒருத்தியைப் புணர்விக்கப் பாணன் வருகிறான். புனிற்று ஆ ஒன்று அப்பாணனைப் பாய்ந்த சீறுகிறது. மெய்யெல்லாம் பதைபதைக்கக் கையில் உள்ள யாழைக் கீழே போட்டு, விட்டு நம் மனை புகுந்தான். ‘இம்மனை அன்று, அ.து நும்மனை’ என நான் கூற, அவன் அஞ்சி தொழுது நின்றான். அதை இப்பொழுது நினைத்தாலும் நகையாகின்றதே தோழி’ எனக் கூறி முடித்தாள்⁶⁰ இரும்பன்ன கருங்கோட்டு எருமை இனம் பரத்தையர் இனம். தலைவி படும் துன்பங் கண்டும் இளகாதலர் பரத்தையர் என்பதால் ‘இருப்பன்ன கருங்கோடு’ எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆம்பல் மெல்லிலை கிழிய அவ்வெருமை கலங்கியதென்பது நகரத்தலைவியர் கலங்கவும், ஏற்கனவே தலைவனின் தொடர்பில் இருக்கும் பிற பரத்தையர் ஏங்கவும் அவர்கள் கூம்பவும் என்பதுவாம். குவளை மலரைக் கோட்டெருமை உண்பது என்பது புதுப்புதுப் பரத்தையரைப் புணர்ந்து மகிழ்தல் என்பதாம். கரையேறிக் காஞ்சிமர மகரந்தம் முதுகில் படுதல் என்பது கண்ணில் படும் பிற பரத்தையர் எல்லோரையும் தன்வயப்படுத்துதல் என்பதாம். அசை போட்டபடி தொழுவம் வருவது அப்பரத்தையரின் செயலாய் தலைவனின் எண்ண ஓட்டமும் கண்ணோட்டமும் இருந்து

கொண்டேயிருக்கும் என்பதாகும். இத்தகைய இழி கொண்ட அவனை எப்படி நாம் மனையகத்து மறந்து ஏற்றுக் கொள்வது எனத்தலைவி கூறுகிறாள். இளவேட்டனாரின் இப்பாடலில் உள்ளுறை உவமம் தெள்ளத் தெளிய அமைந்து எல்லோரையும் ஈர்க்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயம் இல்லை.

“உள்ளுறை என்னும் இலக்கியக் கருவி மருதப் புலவர்க்கு இன்றியமையாதது. உள்ளுறையுடைய பாட்டு மலரணிந்த கூந்தல் போன்றது. இலக்கிய அழகை மிகுவிப்பது. இயற்கை வனப்பும், உவமைத் தன்மையும், உள்ளப் பதிவும், நாகரிகப் பண்பும், புலமைக் கூர்மையும் உள்ளுறையால் நன்கு விளங்கும்”⁶¹ எனும் கூற்று மெய்மையே என்பதனை மருதத்திணைப் பாக்களில் பொதிந்துள்ள உள்ளுறைகளால் உய்த்துணர முடிகிறது.

திணை மயக்கம்

அவ்வந்நிலத்தில் நிகழவேண்டிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வந்நிலங்களின் நிகழ வேண்டும். அது மாறி நிகழ்ந்தால் திணை மயக்கம் எனக் கூறப்படும். தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் “உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே”⁶² என்று இலக்கணம் கூறுகின்றார். இதனால் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றனுள் உரிப்பொருள் மயங்கலாகாது என்பதே விதியாகும். அவரே திணை மயக்குதலும் கடிநிலை இலவே⁶³ எனவும் கூறுகின்றார். இதனால் ஐந்திணைகளும் தம் முதற்பொருள் கருப்பொருள்களில் மயங்கி வரலாம் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. இதனடிப்படையில் பண்டைய தமிழ்ச் சான்றோர் உரிப்பொருள் கொண்டே திணை வகுத்திருக்கிறார்கள். முதற் கருப்பொருள்கள் மாறுபட்டு நிற்பின் அவை திணை மயக்கம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதத்திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகும். இவ்வொழுக்கங் கொண்டே சங்க இலக்கிய மருதப்பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஐங்குறுநூறு சேர நாட்டின் அகவிலக்கிய நூல் இந்நூலுள் கள்வன் பத்தின் இறுதியிலுள்ள மூன்று பாக்களும், தோழி கூற்றுப் பத்தின் இறுதியிலுள்ள ஒரு பாடலும், எருமைப் பத்தின் முதல் நான்கு பாக்களும் ஆகிய எட்டுப் பாடல்களும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமுமாகிய துறைப் பொருள் பற்றி அமைந்திருக்கின்றன. கள்வன் பத்தின் இறுதிப் பாடல்கள் மூன்றிலும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய புணர்தல் நிமித்தமாகிய ஒழுக்கம் வந்துள்ளது ஆனால் ‘கள்வன்’ என்ற மருத நிலக் கருப்பொருள் வந்துள்ளது. தோழி கூற்றுப் பத்தில் ‘பழனக் கம்புள்’ என்ற கருப்பொருள் வந்து புணர்தல் ஒழுக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. எருமைப் பத்தின் முதல் நான்கு பாடல்களிலும் ‘எருமை’ என்ற மருத நிலக் கருப்பொருள் வந்து குறிஞ்சி நில நிமித்தமாகிய புணர்தல் ஒழுக்கம் வந்துள்ளது. இவ்வெட்டு பாடல்களிலும் மருத நிலக் கருப்பொருள்கள் இடம்பெற்று குறிஞ்சித் திணைக்குரிய உரிப்பொருள்கள் மயங்கி நிற்கின்றமையால் இவ்வெட்டுப் பாடல்களும் திணை

மயக்கமாகும். நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றிய அறிஞர் பெருமக்களுள் மருதத்திணை பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றிய அ.கு. ஆதித்தர் பிற திணைப்பாக்கள் சிலவற்றைக் காட்டி அவற்றுள் மருத நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கம் உரிப்பொருளாக இருப்பதனை விளக்கியுள்ளார்.

உலோச்சனார் பாடிய நெய்தல் திணைப்பாடல் தோழி கூற்றாக அமைந்தது. நிலாக் காயும் நேரம் கடற்கரை வழியாகத் தேரேறி தலைவர் வருவார். நெருநல் குறி தவறியதை எண்ணிக் குழப்பம் வேண்டாம். உறுதியாக வருவார். அவ்வாறு வரும் போது, ‘புலவி உட்கொளல் ஒழிக’ எனத் தலைவிக்குத் தோழி கூறுகிறாள். இப்பாடலில் உரிப்பொருளான புலவி கூறப்படுதலால் உரிப்பொருளில் மருதமாகவும் கருப்பொருளாகிய புணரி, அலை, அலவன் ஆகியவற்றால் நெய்தலாகவும் இருப்பதால் இப்பாடலில் திணை மயக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது⁶⁴ ‘கபிலர் பாடிய குறிஞ்சித் திணைப்பாடல் தோழி கூற்றில் அமைந்தது. வேங்கை வீடும் ஓங்குமலை மயில் பார்க்கக் குயில் திணை எடுத்துச் செல்கிறது. நீ குயிலை ஓட்டுதலும் செய்யவில்லை. வீணை அழுதலை நீக்கவும் இல்லை. இப்பாடலில் தலைவி அறியத் தலைவனைப் பரத்தை எடுத்துச் செல்கிறாள். அதைத் தடுக்க முடியாமல் தலைவி தத்தளிக்கின்றாள் என்ற உள்ளுறை அமைந்துள்ளதால் உரிப்பொருளால் மருதமாகிறது⁶⁵ மலை, மயில், திணை ஆகிய கருப்பொருள்களால் குறிஞ்சி ஆகின்றது.

பெருங்குன்றார் கிழார் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு தோழி கூற்றில் அமைந்துள்ளது. திணை உண் கேழல் கெட்டழியப் பொறி வைத்துப் பிடிக்கும் உண்கேழி வயப்புலி படுஉம் நாடன். பூவும் கண்ணியும் கொண்டு வருவார். அவ்வாறு வந்தால் ‘யாவதும் முயங்கல் பெறுகவன் அல்லன், புலவி கொளீஇயர்” என்று கூறுகிறாள். பிற மாதரை மயக்குதல் தெரிந்த தலைவனைத் தலைவி புலத்தலால் இப்பாடல் மருத உரிப்பொருள் கொண்டது. மலை, கேழல், புலி ஆகியவற்றால் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளைக் கொண்டுள்ளது.⁶⁶

கபிலர் பாடிய குறிஞ்சித் திணைப்பாடல் தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ளது. காண்தொறும் பொலியும் கதழ்வாய் வேழம், இருங்கேழ் வயப்புலி, கருங்கால் வேங்கை பெருஞ்சினம் தணியும் குன்ற நாடன், நனிபெரிது இனியன் ஆயினும் ஊடல் உறுவேன் தோழி எனத் தலைவி கூற்றாக அமைந்த பாடல் கருப்பொருளால் குறிஞ்சியாகி உரிப்பொருளால் மருதமாகிறது.⁶⁷

முல்லைத்திணையில் அமைந்த நற்றிணைப்படல் பெயர் இல்லாப் புலவர் ஒருவர் பாடியது. தோழி கூற்றுக்குரியது. வீட்டுக் கூரையில் கூடுகட்டி வாழும் குருவிகள். ஆண் குருவி வேற்றுப்புலம் சென்று வந்தது. ஆண்டு வேறு பெடையொடு தங்கியிருந்தது. மீண்டும் அது வந்தபோது அதன் உடற்குறி கண்டு பெடை, கூட்டுக்குள் நுழையத் தடை விதித்தது. கொட்டுகிறது மழை. குருவி

நனைகியது குளிர் வாட்டுகின்றது. நெடுநேரம் ஆய்ந்த பின் பெடைக்குருவி சேவலை மன்னித்து வீட்டிற்குள் சேர்த்துக் கொண்டது. இப்பாடலில் உள்ளுறையாவும் மருத நில உரிப்பொருளாகவும் கருப்பாருளில் முல்லைத் திணைக்குரியவாகவும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதல் இப்பாடல் திணை மயக்கமாகி இருக்கிறது⁶⁸

கழார்க்கீரர் எயிற்றியார் பாடிய பாடல் தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதாக அமைந்த பாலைத் திணைப்பாடல் ஊரார் அள்ளி வீசும் சிறுசோற்றை உண்ணாமல் காகம் ஊனும் சோறும் விரும்பிக் காத்திருப்பது போல, இல்லம் வந்த நம் தலைவர் நெடுநல் இரவு என்னுடன் பேசாதிருந்தார். “நாம் நம் பனிக் கடுமையின் நனி பெரிது அழுங்கி துஞ்சாம் ஆகலுமாக இருந்தேன் யான். அலரோ நம்மாட்டு அன்பு இலர் எனக் கூறுகிறாள் தலைவி. கூடல் இல்லாத ஊடல் பெரிதும் இப்பாடலில் பேசப்படுகிறது. ஆகவே உரிப்பொருளால் மருதமாகவும் காகம் எனும் கருப்பொருளால் நெய்தல் ஆகிறது. பலி உன் காக்கை என்பதால் பாலையும் ஆகிறது. உரிப்பொருளால் திணை வகுக்கப்படுவதால் மருதமே⁶⁹

நற்றிணையில் ஏழு பாடல்கள் திணைமாறி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன எனக் கூறும் சொற்பொழிவாளர் அவை அனைத்தும் மருதத் திணைக்கு உரியன என நிறுவுகிறார்⁷⁰ தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் ஐங்குறுநூறும் எனும் முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர் “நெய்தல்திணை முழுவதும் பிற திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளது. முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் பிற திணைப் பாடல்கள் இல்லாததும் குறிக்கத்தக்கது.

மருதத்துள் ஓரளவு குறிஞ்சிச் செய்திகள் அமைந்துள்ளன. குறிஞ்சி பாலை ஆகியவற்றில் பிற திணைப் பாடல்கள் மயங்கி வருகின்றன⁷¹ எனக் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத் தக்கதாகும். சங்கப் பனுவல்களில் இலக்கிய மரவுகள் எனப் பேசும் ஆய்வாளர் நெய்தலில் குறிஞ்சியைக் காட்டிலும் பிற திணைகள் வந்து கலத்தல் அதிகமாக உள்ளது. குறிஞ்சியும் முல்லையும் அடுத்தடுத்து இருத்தலைப் போல⁷² நெய்தலும் மருதமும் நில அடிப்படையில் அருகருகே அமைவன எனக் குறிப்பிடுவதும் திணை மயக்கத்திற்குக் காரணங்களாகலாம்.

தலைமகன்

சங்க இலக்கியத் தலைமகன் பொங்கும் மகிழ்ச்சியில் அங்கமே பூரிக்கத் தாதுன் பறவை பேதுறல் அஞ்சி மணிநா ஆர்த்த மான் வினைத் தேரன். இல்லையென இரப்போர்க்கு ஈத்து மகிழும் அல்லவைசெய்யா அணிமார்பன். நுழைபுல அறிவும் பிழைபடாக் கொள்கையம் கொண்டு வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறாமல் மெய் கூறும், ஓவத்தன்ன வினைபுனை இல்லின் பாவை அன்ன நல்லோர் கணவன். தொன்றியல்மரபின் மன்றல் மணம் புரிந்த இல்லுறை மடமலில் இனிக்கும் சொல்வலை வேட்டுவன். அரும்பெரும் செலவத்தோடு இரும்பேர் ஒக்கலுடன்

இன்புற்று வாழும் பெரும் பேர் பெற்றியன். பிறர்க்கு உவமம் தான் அல்லது தனக்கு உவமம் பிறர் இல் எனச் செருநரும் இழையும் செம்மலோன்.

ஒளிநிறை பகுதிக்கு ஏற்று நிழல் உறை பகுதியும் இருப்பது போல் பிற திணைத் தலைமகனைப் போல மருதத்திணை தலைவனும் ஒத்திருப்பினும் நாணக் குடத்தை நடுத்தெருவில் போட்டுடைக்கும் ஈனச் செயலாம் நயனில் ஒழுக்கமுடையவனாய்த் திகழ்கிறான். போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்து ஊற்றின்ப வாழ்வை உவந்துநச்சி ஆற்றல் மிகுதேன் ஆளுமையை மறக்கிறான். மதிஏக்குறும் தன் மனையாட்டியிடம் பேசுதற்கு வாயில் வேண்டியிருக்கிறது.

தலைவன் தலைவியைப் பிரிய ஆறு காரணங்கள் உண்டென ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் குறிப்பிர். ஒன்று கல்வி, இரண்டு நாடுகாவல். மூன்று சந்துசெய்தல், நான்கு வேந்தர்க்குத் துணை. ஐந்து பொருளிட்டல். ஆறு பரத்தைநாட்டம். மருதத்திணைப் பாக்களை உற்று நோக்கின் மருதத்தலைவன் பிற ஐந்தையும் மறந்து, துறந்து பரத்தைநாட்டத்தையே குறிக்கோள் கொண்டு வாழ்வவனாகக் காட்டப்படுகின்றான்.

ஊடல் மருதத்திணைக்குரிய ஒழுக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது. மாந்தர் தம் ஊடல், மக்கள் தெய்வங்களோடு ஊடல், தெய்வங்கள் தம்முள் ஊடல், விலங்கு பறவைகள் தம்மினத்தோடு ஊடல் என நான்கு வகை ஊடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் பேசப்படுகின்றன. இவற்றுள் மகளிர்க்கான ஊடலையே மருதத்திணை உரைக்கிறது. ஊடல் மகளிர்தம் பிறவிப் பண்பாடும். ஊடல் அறியாப்பெண் கணவனை என்றும் தன் கட்டுக்குள் வைத்திட அறியாள்.

ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்கள் எனப் பன்னிருவரைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. மருத்திணையில் மட்டுமே மகன் ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாகிறான். இதுதான் மருத நிலத்தில் சிறப்பு. தனித்தன்மை என்று உறுதிபடக் கூறமுடிகிறது. இவ்வாயில்கள் தலைமகனைக் குறையற்றவனாகப் பேசும். வாயில்களின் முயற்சியால் வாயில் நேர்தலும் வாயிற்சுட்டமும் நிகழும். வாயில்கள் தலைவியின் போக்கில் மாற்றம் நிகழ்த்த இயலாவிடின் அவள் வாயில் மறுப்பாள். அந்நிலையில் தலைவனே தலைவியின் ஊடல் தீர்க்கும் முயற்சிகளில் நேராக ஈடுபடுவான். பொய்பல கூறியும், தலைவியைப் போற்றியும், இனி இத்தகையன நிகழா என மொழிந்தும் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க முயல்வான். உடற் காலத்துத் தலைவியின் முன் தலைவன் பணிதலும் இழுக்கன்று. உடலைத் தணிக்க முடியாத மிகச் சில போதில் தலைவன் ஊடுதலுண்டு.

தலைவன் கூற்றில் முந்நூற்று நாற்பத்து நான்கு சங்க இலக்கிய அகத்திணைப்பாடல்கள் அமைந்திருந்தாலும் மருத்திணைப் பாடல்களில் தலைவன் பதினேழு இடங்களில் மட்டுமே பேசுகிறான். பெரும்பாலான பாடல்கள் நெஞ்சொடு கிளத்தில் அமைந்துள்ளன. தலைவி தம்மீது கழிவிரக்கம் காட்டவில்லை, கண்டு

முயங்கிக் காதல் களிநடம்புரியவில்லை என்ற தலைவனின் ஏக்கமே பாக்களாக உள்ளன. பல்லிருங் கூந்தல் யாரனோ நமக்கு”⁷³ என்றும் “முங்கல் விருப்பமொடு குறுகினோமாக யாரையோ என்று இகழ்ந்து நின்றதுவே”⁷⁴ என்றும் கூறி வேதனை விளிம்பிற்கே சென்றுவிடுகிறான். கண் தரவந்த காம ஒள்ளெறியால்”⁷⁵ தவிக்கும் இவன் நெருப்பனைய அந்தக் காமத்தை நீரனைய தலைவியால் நீக்கமாட்டாது பரத்தையர் கூட்டத்தை நாடுவதே. “களைவோர் இல்லை யான் உற்ற நோய்க்கு”⁷⁶ எனப் பிதற்றும் இவன் “மருந்து பிறிதில்லை யான் உற்ற நோய்க்கு”⁷⁷ எனப் பலமுறை மருந்து தேடுகிறான். அந்த அருமருந்து அவனின் தலைவியே என்றுணர்ந்தும் பெற முடியாமல் தவிக்கிறான்.

“தண்டாப்பரத்தன்”⁷⁸ “மாயப்பரத்தன்”⁷⁹ என்று எல்லோராலும் இகழப்படும் இவனைத் தலைவியே, “அன்பிலன், அறனிலன்”⁸⁰ என்றும் “அறன் இல்லா அன்பிலி”⁸¹ என்றும் இகழ்கிறாள். தலைவி தன் தலைவனை இவ்வாறு இகழக் காரணமே இவன், “முன்பகல் தலைக்கடி, நண்பகல் அவள் நீத்து பின் பகல் பிறர்த்தேரும்”⁸² பரத்தமை ஒழுக்கமே, “தன் கமழ்ப் புதுமலர் ஊதும் வண்டென அலைவதுவே”⁸³ வினைமேற் விரைந்து செல்ல வேண்டிய, “கலிமகிழ் ஊரன் ஒலிமணிநெருந்தேர் ஒண்இழை மகளிர் சேரியில்”⁸⁴ உலா வருகிறது. அதுமட்டுமல்ல இவனின் தேர் எப்போதும் புறப்பட, “பூட்டு அவிழ்த்து விடாமல் வாயிலிலேயே நிற்கிறது”⁸⁵ இவற்றையெல்லாம் கண்டு கண்டு மனம் நொந்து, “தேரோற்கு ஒத்தனம் அல்லேம் யாம்”⁸⁶ எனத் தலைவி முடிந்த முடிபாகக் கூறுகின்றாள்.

‘களவொழுக்கத்தில் கரந்திருந்த காதல் நிகழ்வு அம்பலாய் அரும்பி அலராய் முகிழ்ந்து கற்பொழுக்கத்தில் மணம் வீசுவதுதான் இல்லற வாழ்க்கை. தண் கதிர் மதியம் போலவும் ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் வாழ்தலே இல்லறத்தின் நல்லறம். கற்புக் காலத்தில் தலைவியைப் பலவாறு மன உளைச்சலுக்கு ஆட்படுத்தும் இந்தத் தலைவன் தான் களவொழுக்கத்தில் இரவுக்குறியில் பாம்புகள் ஊரும் தலைவியின் தெருவுக்குச் சென்றவன்.”⁸⁷ “வேம்பின் பைங்காய் தந்தாலும் தேம்பூங்கட்டி”⁸⁸ என உண்டவன். இரவுக்குறியில் தலைவி வரவில்லை என்றறிந்து, பிச்சை குழும் பெருங்களிறு போல் “தலைவியின் ஓலைக் குடிசையினைக் கொட்டு மழையிலும் தொட்டுக் கொண்டு நின்றவன்.”⁸⁹ மணம்பேச, “நுந்தை நும்மூர் வருதும்”⁹⁰ எனப் பேசுவதோடு நின்றுவிடாமல் “தலைவியின் ஊரையும் வீட்டையும் புகழ்ந்து பேசியவன்”⁹¹ இன்று அவையாவும் காற்றோடு காற்றாய்க் கலைந்துபோயிற்று. தலைவி இன்று தண்ணிய பனிச் சுனை நீரைத் தந்தாலும், “ஐய உவர்க்கும்”⁹² எனக்

சுறுபவனாகிறான். அன்று கண்ணுக்கு இன்பம் பயக்கும் மலராய் இருந்தவன் இன்றைக்கு இன்னல் தரும் “முட்பயந்தாங்கு”⁹³ எனச் செயல்படுகின்றான்.

தொன்றியல் மரபின் மன்றல் மணம்புரிந்த தலைவன் தலைவிக்குச் சொல்லில் அடங்கா எல்லையற்ற இன்னல் தருபவனாகக் காட்சி தருகிறான். ஊரார் இவனை ‘மகன்’ எனக் கூறாமல் ‘வண்டு’ எனக் கூறுகின்றனர்.⁹⁴ காதற் பரத்தை ஒருத்தி வண்டுகள் தாம் மலர்விட்டு மலர்தாவும் தன்மையது. தலைவனோ மாறிமாறிச் சென்று வண்டுபோல் இன்பம் துய்க்கிறான். வண்டுகள் குணத்தைத் தலைவன் பெற்றானா? அல்லது தலைவன் குணத்தை வண்டுகள் பெற்றனவா? எனச் சொற்பறை கொட்டுகிறான்.⁹⁵ “நெருநைப் புணர்ந்தோன் புது நலம் வெளவி இன்று தருமகளிர் மென்தோள் பெறீஇயர்”⁹⁶ எனத் தோழி பேசுகிறாள். பல்லோர் கூடும் பரத்தையர் தெருவில் தலைவன் நுழைவது கண்டு உயிர் பிழைக்க எண்ணிக் கலம் கவிழ்ந்த கடலில் உடைந்த மரத்துண்டைப் பலர் பற்றி இழுப்பதுபோல் இவனைப் பரத்தையர் தத்தம் இல்லம் கொண்டேக இழுக்கின்றனர்.⁹⁷ இப்பரத்தை ஒருத்தி, மற்றவரைக் காட்டிலும் தன்னிடமே தலைவன் தனிப்பெருங்காதல் கொண்டுள்ளான் எனத் தருக்கித் திரிகிறாள்.⁹⁸ பிறிதொருத்தி, எவர்க்கும் அஞ்சாமல் பலர்காணக் கையகப்படுத்துவேன் அவனை எனச் குளுரைக்கிறாள்⁹⁹ “மண்டுநீர் ஆராமலிகடல் போலும் தண்டாப்பரத்தை தலைகொள்ளும்”¹⁰⁰ எனக் காட்டும் கலித்தொகை ஆறுகள் கல கடலோடு கலப்பதுபோல் இவன் பலரோடு கலந்து இன்பம் துய்ப்பவன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. தலைவனின் களவு வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கையாக அமைவதற்குப் பாடுபட்டு, இந்த இல்லறவாழ்வு இனிதே இருத்தல் வேண்டும் என்பதற்காகத் தலைவன் தலைவி இருவரிடையே போராடிக் கொண்டிருக்கும் தோழியை ஒருநாள், “இடைநெடுந் தெருவில் கதுமெனக் கைப்பற்றிப் பொன் தொடி முன்கை பற்றி”¹⁰¹ முயங்கமுயலும் இச்செயல் இவனின் இழிசெயலுக்கு ஒரு கொடுமுடி.

“தாதுன் வேட்கையின் போது தெரிந்தூதா

வண்டோரன்ன அவன் தண்டாக் காட்சி”

நாணக் குடத்தைப் பரத்தையர் தம் நடுத்தெருவில் போட்டுடைக்கும் இம் மானமிலி தலைவியை அடியோடு வெறுப்பவனாகிறான்.¹⁰² புதிய பரத்தை ஒருத்திகிடைத்துவிட்டால் பழைய பரத்தையை முற்றிலுமாக மறந்துவிடும் இயல்பினனாகக் காட்சித் தருகிறான்.¹⁰³ ஓட்டை மனனான இவன் பரத்தையரை வேட்டையாடுவதில் வல்லவனாக இருப்பதைத் தலைவியும்,¹⁰⁴ தோழியும்,¹⁰⁵ ஏன் பரத்தையும்¹⁰⁶ கூட அறிந்து வைத்திருந்தனர். அகவியலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியைப் பிரியநேரிடின், “கார்காலம் தொடங்குமுன் கட்டாயம் வந்து விடுவேன்”

எனத் தேறுதல் மொழிசொல்வான். மருதநிலத் தலைவனோ புலம்பும் நெஞ்சத்தோடு
“புன்கண் மாலை”¹⁰⁷ நேரத்தில் வாராத தலைவனுக்காக,

“துண்உரை அழிதுளி தலைஇய தன்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க்கு”¹⁰⁸
என்று வாடை அவளை வாட்டும் அளவுக்குக் கூடி முயங்க வாராமலிருக்கிறான்.
பசலை நோயால் பரிதவிக்கும் தலைவியைக் காணத் தலைவன் ‘ஓர் ஊர் வரினும்
சேரிவாரான். சேரிவரின் ஆரமுயங்காமல்’ அநீதி செய்கிறான்.¹⁰⁹ இல்லில் உறையும்
மெல்லியல் குறுமகளான தலைவிக்கு இவனால் இந்த காலத்தில் இன்பப் பொங்கல்
இல்லாமல் போய் விடுகிறது. ‘களைவோர் இல்லை யான் உற்றநோயே’¹¹⁰ எனக்
கண்ணீர் மல்க காலத்தைக் கடக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் அவள் தள்ளப்படுகிறாள்.
பரந்துபடும் பரத்தையின் பசலை நோயை மாற்றும் இவன் இல்லக் கிழத்தியை
எப்போதாவது நாடிவந்தால் அவளின் உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்து மெல்லக் கூடி
முயங்கிய பேரின்பம் வழங்காமல் துள்ளி எழும் தன் உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே
வடிகாலாய் இருப்பதனை, “மாரிக்கு அவாவுற்றும் மீள்வாடும் நெல்லிற்கு அங்கு
ஆராத்துவலை அளித்தது போலும், நீ ஓர்யாட்டு ஒருகால் வரவு”¹¹¹ எனும் அடிகள்
உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவை போன்ற செயல்கள் தாம் தலைவி தலைவனை
“ஆசுடைக் கலமாகப் பார்க்கச் செய்கிறது”¹¹² இவனால் இழைக்கப்படும்
இன்னல்கண்டு தலைவிபடும் வேதனையைப் பொறுக்கமாட்டாத தோழி, தலைவனை
வெறுத்து, “எம்மை எம் எந்தை ஊரில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுக”¹¹³ எனக்
கூறுகிறாள்.

‘ஏனாதிபாடியம்’¹¹⁴ எனும் பரத்தையர் சேரியில் என்றென்றும் நின்றுப் பொழில்
விளையாடவும் புனல் விளையாடவும் தலைவனுக்கு இன்துணைப் புரியம் பாணன்,¹¹⁵
விறலி¹¹⁶, பாகன்¹¹⁷ ஆகியோரைத் தலைவி, தோழி பழித்துரைக்கின்றனர். “பொய்யை
மெய்யெனக் கூறும்”¹¹⁸ திறம் படைத்த இவன் “மாயச் சூள் தேறி
மயக்குபவனுமாவான்.”¹¹⁹ கனவுகாணும் மருதநிலத் தலைவன் அக்கனவிலும் கன்னியர்
பலரை உண்ணி மயங்கிய காட்சியையே காணுகிறான்.¹²⁰ பொல்லாச் செயல் புரியும்
அக்கள்வன் மெல்லமெல்ல இல்லம் வருகிறான். வந்தவனை, நொந்த உள்ளத்தோடு
“கனவினான் எய்திய செல்வத்து அனையதே ஐய எமக்கு நின்மார்பு”¹²¹ எனத்
தலைவி கூறிப் “பூங்கண் புதல்வனைப் பொய் பல பாராட்டி நீங்காய். இகவாய்
நெடுங்கடை நிலலாது”¹²² போவாய் என வெகுண்டுரைக்கிறாள். “பிழை ஏதும்
செய்தலில்லை. பொறுத்தருள்வாய் என வேண்டுகிறான் தலைவன். கடவுட்க்கோட்டம்
சென்றுவந்தேன் என்றும் காடைப் போர்க்கண்டு வந்தேன் என்றும், குதிரை ஏற்றம்
பயின்று வந்தேன் என்றும் புதுயானை பார்த்து வந்தேன் என்றும் வையையில்
பொய்யாப் புனல் மூழ்கிவந்தேன் என்றும் அடுக்கடுக்காக அவன் கூறியது கண்டு

உண்மை அல்ல இதுவென்று உணர்ந்து “புலையனைத் தூண்டிலாவிட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியவர் நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாகத் திரியும் “அவன் செயலுக்காக வருந்துகிறான்.¹²³ இவனின் பேச்சும் செயலும் தலைவிக்கு, “வெந்தழன் வேல் எறிந்தற்றால்”¹²⁴ இருந்தது.

“செருநரும் விழையும் செம்மலேன்”¹²⁵ எனத் தோழியால் பெறிதும் புகழ்ப்படும் தலைவன் தன் இல்லம் செல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே விருந்து வருதல் வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகிறான்.¹²⁶ ‘ஒளிமிகும் முகத்தையும் காணல் வேண்டும் என வேண்டுகிறான்’¹²⁷ தன்னுடைய தண்டாப் பரத்தை ஒழுக்கம் தலைவிக்குத் தெரிதல் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாய் மிகுந்த விழிப்புடன் இருக்கிறான்.¹²⁸ தனக்கு மகன் பிறந்த சேதிகேட்டு உள்ளம் பூரித்து அவனை உச்சி மோந்து மகிழ வருகிறான்.¹²⁹ “தளர்நடை புதல்வனை உள்ளிநின் வளமனை வருதலும்”¹³⁰ எனத் தலைவியே உறுதிப்படுத்துகிறான். இதனை தன்னுடைய தந்தையின் பெயரைத் தாங்கி நிற்கப் போகும் அவனை அள்ளி அள்ளி மகிழ்கிறான்.¹³¹ புத்தம் புதிய பரத்தை ஒருத்தியை மணம் புரிதல் வேண்டித் தேரேறிச் செல்லும் தலைவன் தெருவில் விளையாடும் தன் புதல்வனைக்கண்டு, “மணி புரைசெவ்வாய் மார்பகம் சிவனப்புல்லி பெரும செல் இனி அகத்து” எனக் கூற அடம்பிடித்த அவனை எடுத்துத் தூக்கி, மகனோடு தானே புகுந்தனன்.¹³² மகனால் வாயில் நேர்ந்த தலைவனும் தலைவியும் ஒதுலைப் புள்ளின் ஈருயிரென ஊடலை மறந்து கூடுவராயினர். மருதநிலத் தலைவன் வீரமும் ஈரமும் அறங்கூறும் அறிவும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவன் என்பதனைத் தலைவியே கூறுகிறான். “கன்றிய தெவ்வர் கடந்து களம் கொள்ளும்” வென்றியாளன் என்றும், நுகத்தடியில் நடுநிற்கும் பகலாணி போல் ஒரு பக்கம் சாய்ந்து விடாமல் அறம் பிறழாமல் நீதி வழங்கும் நேர்மையாளன் என்றும், “வீதல் அறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்கு ஈதல் புரியுந்து ஈத்து மகிழும் மாத்திரங் கொண்டோள் என்றும் நெஞ்சாரப் புகழ்கின்றான் தலைமகளை. தலைவியின் இந்த நுண்மையும் பெண்மையும் கலந்த நன்மொழி கேட்டுத் தலைவன் பெருமகிழ்வெய்துகிறான். மகனும் மாமலை மீதேறும் சிங்கக் குருளை எனத் தந்தை மீது பாய்ந்தேறுகிறான்.¹³³

மருதநிலத் தலைவன் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவனே தவிர, தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன் அல்லன். கள்ளும் காமமுமே மருத நிலத்தின் உள்ளும் புறமுமாகும். “கள் கொண்டு மறுகும் சாகாடு” அங்கு நாட்டப்படுகிறது.¹³⁴ அந்நிலத்து மீனும்¹³⁵ யாமையும்¹³⁶ கள்ளுண்டு களிநடம் புரிகின்றது. ஆனால் மருதநிலத் தலைவன் கள்ளுண்டு களிப்பெய்தித் திரிந்ததாக மருதநிலப் பாக்களில் ஒரே ஒரு பாடலைத் தவிர¹³⁷ யாங்களும் காட்டப்படவில்லை. அவனிடமிருந்த ஒரே குரை அவன் பரத்தமை

ஒழுக்கமே. அதற்குக் காரணம் சமூக அமைப்பும் அவனின் செல்வச் செழிப்புமாகும். இதனை, “தலைவனிடம் இக்குறை இருப்பினும் அவன் தன் தலைவியிடம் கொண்ட காதல் உண்மையானதே ஆகும். தன் அன்பைப் பெற விழையும் பரத்தையர் இருக்க, தலைவியின் வருத்தம் அறிந்தவுடனே அவன் தலைவியிடம் வருகிறான். தலைவியின் ஊடலை அறிகின்றான். ஊடலைத் தீர்க்கமுயல்கின்றான். என்பால் குற்றம் உளதாயின் நீ காய்தற்கு உரிமை உண்டு’ என்கிறான். குற்றம் உடன்படுகிறான். தலைவி தன்னைப் பழித்து வன்மொழி கூறினும், தன் பணிமொழி கூறுகிறான். இவை அவன் உள்ளத்தில் உள்ள உண்மையான காதலை உணர்த்தவல்லனவே”¹³⁸ என்ற கூற்றால் முற்றிலுமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதே ஆகும்.

தலைமகள்

நாள் மலர் புரையும் மேனி. நறுஞ்சுனை மலர் பிணைந்தன்ன மா இதழ். மழைக்கண். மயில் ஓரன்ன சாயல், செந்தார்ப் பைங்கிளி ஓரன்ன கிளவி. பணைத்தோள். பாவை அன்ன வனப்பு. இவள்தான் சங்க அகத்திணைப் பாடற் தலைவி. அகப்பாடல்களில் தலைவனைவிடத் தலைவியே அதிகம் பங்கு பெறுபவளாகிறாள். மருதத்திணைத் தலைவி ஏனைத் தலைவியரைப் போலல்லாது தலைவனைப் பிரிய மறுக்கிறாள். “எல்லுறும் மௌவல் நாறும் நல் இருங்குந்தலாள்.”¹³⁹ “நல் அறிவு இழந்த காமத்”¹⁴⁰தாலும் கள்ளினாலும் தலைவன் உள்ளம் படர்தல் கண்டு. “பெருநலக் குறுமகள்”¹⁴¹ என இவள் ‘புண்கண் மாலை’¹⁴²யிலும் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாகிறாள். பிரிந்து சென்ற தலைவனை ஏனை நிலத்துத் தலைவியர் மனமுவந்து பெரிதும் வரவேற்பர். “வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊரனை”¹⁴³ மருத நிலத் தலைவி நெஞ்சில் கொஞ்சமும் ஈரமில்லாமல் அவன் அந்தி நடுங்கும்படி வாயில் மறுத்து ஊடுகிறாள். ஊடல் மகளிர்தம் பிறிவப் பண்பென்றாலும் மருத நிலத்தலைவியோ ஊடலே வாழ்வாகக் கொண்டு திகழ்கிறாள். “அணைமென்தோள் யாம்வாட அமர்துணைப் புணர்ந்து நீ மணமனையாய்”¹⁴⁴ வந்தனையோ எனச் சாடுகிறாள். போற்றா ஒழுக்கம் புரியும் அவன் மாற்றிக்கொள்விலலை என்றறிந்து உள்ளம் புழுங்குகிறாள். “நல்லன்யாமே” என்று அவள் வாய்சொன்னாலும், ‘அல்லன்’ என்று அவள் தடமென்தோள் காட்டிக் கொடுத்துவிடுகிறது.¹⁴⁵ “பூக்களுல் ஊரனை உள்ளிப் பூப்போல் உண்கண் பொன் போர்த்தன”¹⁴⁶ வாகத் திகழ்கிறது. உள்ளம் துடிக்கிறது; உடல் மெலிகின்றது. காத்திருந்து காத்திருந்து விடியா இரவு அவள் வாழ்வில் குடிகொண்டிருக்கிறது. ‘ஓர் யாட்டு ஒருகால்’¹⁴⁷ அவன் வரவு ஊரார்க்கும் உற்றார்க்கும் தெரிந்துவிடக் கூடாதென்று ஒளிக்கும் நிலைக்கு அவள் ஆளாக்கப்படுகிறாள். குடிப்பிறப்பும் குலமானமும் கருதிக் குடும்பக் காப்பிலும் குழந்தை வளர்ப்பிலும் தன்னை

முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்டு இல்லறக் கடமைகளை இனிதே நிறைவேற்றி வருகிறாள். கடலன்ன காமமம் உழந்தும் அதனைச் சொல்ல இயலாது உள்ளச் சிறைக்குள் அப்பெருங் கடலைத் தறித்து நிறுத்தி அக்கடலின் அலையெறிவைத் தன் மெல்லிய உடலாலும் வலிய நிறையாலும் தாங்கி நிற்கிறாள்.

மருத்திணைப்பாடல்களில் தலைவி கூற்றாக நூற்று ஒரு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களிலெல்லாம் மருதநிலத் தலைவியின் மனை உரிமை, இல்லறப் பொறுப்பு, தலைவனைத் திருத்துதல், விருந்தோம்பல், தெய்வம் அஞ்சல் ஆகியன காட்டப்படுகின்றன. தலைவன் கூடா ஒழுக்கம் கொண்டிருப்பவன் என்றறிந்துங்கூட இப்பிறப்பில் தனக்குக் கணவனாக இருப்பவனே மறு பிறப்பிலும் நெஞ்சில் நிறைந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணுகிறாள். அவன் இன்னாசெய்யினும் நன்னெஞ்சோடு சாவா மூவாப் பெருநலம் பெற்றுப் பெருமைபட வாழ வேண்டுமென்று முதிராமுதுமையொடும் அதிரா நாநலத்தொடும் வாழ்த்துகிறாள். என்றென்றும் இசையும் இன்பமும் ஈதலும் இல்லத்தில் இருத்தல் வேண்டும் என்ற அவாவும் அவள் வாழ்வில் வசையும் வாட்டமும், இன்னலுமே இருத்தல் கண்டு, ‘இடிகரை பெருமரமாய்’¹⁴⁸ வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையாய்¹⁴⁹ வாழ்ந்து வருகிறாள்.

‘களவுக்காலத்தில் வேம்பின் பைங்காய்த் தின்றபோது தேம்பூங்கட்டி எனக்கூறியவன்’¹⁵⁰ இக்கற்புக் காலத்தில் சிறியிலை நெருஞ்சி முள்ளைப் போல’¹⁵¹ இன்னாசெய்து வருகிறான் என ஏங்குகிறாள். அந்த ஏக்கத்தை வெள்ளாங் குருகிடம் வெளிப்படுத்துகிறாள். “கழனி நல் ஊர் மகிழ்நர்க்கு என் இழை நெகிழ் பருவரல் செப்பாதது ஏன்” என வினவுகிறாள்’¹⁵² ஊரனின் செயல் கண்டு ஊரார் பேசும் பழிச் சொல்லிலிருந்து மீளுதற்கு, “மனையுறை கோழி குறுங்காற் பேடை புகுமிடம் அறியாது அஞ்சி நின்றலை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறாள்.¹⁵³ “கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய நல்இயல் பாவை’¹⁵⁴யின் தலைவன் ஊரில் இருந்தும் நேரில் வராதது கண்டு, ‘ஊரனாயினும் ஊரன் அல்லன்னே’¹⁵⁵ என உரைக்கின்றாள். “சேரி வரினும் ஆர முயங்காதவன்,¹⁵⁶ ‘பலருக்குக் காவிரியாய் இருந்து களிகொள்ளச் செய்கிறான்.¹⁵⁷ தன்னை மட்டும் “ஏதிலாளர் கடலை” போல் ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் செல்கிறான்’¹⁵⁸ என மனம் குமுறுகிறாள். “யான் தன் அடங்கவும் தான் அடங்கலளே’¹⁵⁹ எனப் பரத்தையையும், “தலைபைப்பெயற் செம்புனலாடித் தவநனி சிவந்த’¹⁶⁰ தலைவனையும் சாடுகிறாள். இவற்றிற்கெல்லாம் எல்லை வைத்ததுபோல், ‘களின் கேளிர் ஆர்த்திய உள்ளூர்ப் பாணை தந்த பஞ்சியம் குறுங்காய் ஓங்கு இரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்’¹⁶¹ உவமை வழிதன் உள்ளத்துள் ஓடுங்கிக்கிடக்கும் எல்லையில்லாக் கவலையை எடுத்துரைக்கிறாள். ஆறுதலும் அளிக்காமல் தேறுதலும் கூறாமல்

ஊராளும் தலைவனின் உறவுக்குக் “குப்பைக் கோழித் தனிப்போரைக் கூறிக்
“களைவோர் இல்லை தான் உற்ற நோயே” என வேதனையுறுகிறாள்.¹⁶²

“குன்றார் அன்ன நன்மனை”¹⁶³யில் தான் இருந்தாலும் “போதுஇல்
கூந்தலோடு”¹⁶⁴ வாழும் அவள், “தகவில செய்யாது எம்மையும் உள்ளுவாய்”¹⁶⁵ என
அழுகிறாள். “பசுமீன் சொரிந்த மண்டை”¹⁶⁶ எனத் தன்னைத்தானே
நொந்துகொள்கிறாள். கரும்புநடு பாத்தியில் கலித்த ஆம்பல் அரும்புபசிகளையும்
பெரும் புனலாரனைக்¹⁶⁷ கடவுள் நண்ணிய பாலோருக்கு ஒப்புமைப் படுத்துகிறாள்.¹⁶⁸
புதல்வனை ஈன்ற தன் மேனி முயக்கத்திற்கு ஏற்றதாகாது. நின் மார்பு அதனால்
சிதைவுறும் என எள்ளி நகையாடுகிறாள்.¹⁶⁹ ‘உற்றது மன்னும் ஒருநாள்’¹⁷⁰ என்று
எப்போதோ புணர்ந்த புணர்ச்சியைக் கூறி அதுவும் ‘கையின் முகை மலர்ந்தன்ன
முயக்கில் தகையின்றே’¹⁷¹ என வெட்கத்தைவிட்டு வெளியெ கூறுகிறாள். ‘எம்நலம்
தொலைவது ஆயினும் துன்னலம் பெரும பிறர் தோய்ந்த நின் மார்பே’ எனச்
சூளுரைக்கின்றாள்.¹⁷²

“பழனக்கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும் கழனி ஊரனைத்”¹⁷³ தலைவி அறவே
வெறுத்தொதுக்குகிறாளா? என்றால் இல்லை. ஆறாப் பலியை அவன்
கொண்டிருந்தாலும் தீராக்காதல் கொண்டவளே தலைவி. என் உயிர் சாதல் உணர்ந்து
நின் பெண்டு எனப் பிறர் கூறும் பழி”¹⁷⁴ யிலிருந்து எனைக் காத்தருள
வேண்டுகிறாள். வீடு தேடி வரும் அவனை நாடி இரவு முழுவதும் இன்பம்
நல்குகிறாள் என்பதைக் “குக்கூ என்றது கோழி”¹⁷⁵ என்ற பாடல் பறைசாற்றுகிறது.
பிரிந்த தலைவன் வரவைப் பாணன் உரைக்க, அவள் உள்ளம் மகிழ்ச்சியின்
எல்லைக்கே போய்விடுகிறது. “நீ கண்டனையா? கண்டோர்க் கேட்டனையா? யார்
வாய்க் கேட்டனை மொழிமோ”¹⁷⁶ என அவள் கேட்பது அவளின் வேகத்தையும்
தலைவன் மாட்டும் கொண்டுள்ள காதலின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும்
உயர்வினையும் காட்டுவதாகவுள்ளது. துன்பத்திற்குத் துணையான அவனை
இன்பத்திற்கு இட்டுச் செல்லக்கூடாது என்று தோழி கூறும்போது, “புலப்பேன் யான்
என்பேன் மன்? அந்நிலையே அவர் காணின் கலப்பேன்” என்றும் “ஊடுவேன்
என்பேன் மன்? அந்நிலையே அவர் காணின் கூடுவேன்” என்றும் “துனிப்பேன்
யான்மன்? அந்நிலையே அவர் காணின் தனித்தே தாமும் இத்தனியில் நெஞ்சே”¹⁷⁷
என்றும் கூறி அவன் மாட்டு அவளுக்குள்ள ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறாள்.
பொய்த்தலில் “வல்லன் வல்லன்”¹⁷⁸ ஆன தலைவன் பொய்ச்சூள் செய்தால் அவன்
உயிருக்கு ஏதம் வருமே என்றஞ்சி, “நின் நெஞ்சம் பெற்ற இவளுக்குத் தஞ்சம்
அருளாய் நீயே”¹⁷⁹ என இறைஞ்சுகிறாள். திருமணப் பல்கடம் பூண்ட பெருமுது

பெண்டிர்¹⁸⁰ எனப் பெருமை பேசும் அவள், அவன் தன்னை மறந்தாலும் தாம் மறத்தல் ஆகாது என்பதனை, “நம்மறந்து அமைகுவன் ஆயின் நாம் மறந்து உள்ளாது அமைதலும் அமைகுவம்”¹⁸¹ எனப் பேசுகிறாள். தலைவனிடம் ஒருநாள் பெற்ற இன்பம் இன்றும் திருநாளாக இனிக்கின்ற செய்தியை, உற்றது மண்ணும் ஒரு நாள் மற்று அது தவப் பல்நாள் தோள் மயங்கி¹⁸² என நாணமுடன் நிவில்கின்றாள். பிற்பேச்சைக் கேட்டு, தலைவனைத் தான் ஊடினால் காவிரியில் ஆட்டனத்தியைத் தேடி அலைந்த ஆதிமந்தி போலாகிவிடுவேன் என அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறாள்¹⁸³.

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி அருந்தவம் ஆற்றலே ஆகும். “அல்லில் ஆயிலும் விருந்து வரின் உவக்கும் முல்லை சான்ற கற்பினள்”¹⁸⁴ மருதநிலத்தலைவி ஊடல் கொண்ட தலைவியின் சினம் தனிய விருந்து வரல் வேண்டும் எனத் தலைவன் விரும்புவதை, “எமக்கே வருகதில் விருந்தே”¹⁸⁵ என்னும் தொடர் விளக்குகிறது. தலைவியின் இல்லம் “நல்மனை நனிவிருந்தயரும்”¹⁸⁶ இல்லமாகத் திகழ்கிறது. ஊடாமைக்குரிய காரணத்தைத் தோழி கேட்கும் போது “விரிஉளைக்கலிமான் தேரோடு வந்த விருந்தெதிர் கோடலில் மறப்பல்”¹⁸⁷ எனத் தலைவி கூறுவது விருந்துபேணும் அவளின் அருஞ்செயலைக் கூறும். விருந்தினர்க்காக அவள் அட்டில் சமைக்கும் அழகை, “முள்ளயிறு தோன்ற முறுவல்கொண்ட முகம்”¹⁸⁸ காணும் தலைவனின் உரையால் உணரமுடிகிறது.

பெண்மைப் பெரிதும் போற்றப்பட உண்மையாய் இருப்பது தாய்மையே. மருதநிலத் தலைவன் தலைவியை நாடி வருவதே தன் புதல்வனைக் காணவே. மருதநிலத்தலைவி புதல்வன் பெற்றுப் பெரும்புகழ்பட இருத்தலை நற்றிணை நன்கு காட்டும். ‘நெய்யும் குய்யும் ஆடிமையொடு மாசுபட்ட கலிங்கமும், தோளும் திதலை மென்முலைத் தீம்பாலும் பெற்று புனிறு நாறும் காட்சியும்’¹⁸⁹ புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர்பெயர்த்து, அவ்வரித் திதலை அல்குல் முதுபெண்டாகி¹⁹⁰ நின்ற காட்சியும் தெளிவுபடத் தலைவி புதல்வன் பெற்றிருந்ததனை விளக்குகிறது. சீர்கெழு மடந்தை ஈர் இமை பொருந்த புனிறு நாறு செவிலியோடு புதல்வன் துஞ்சு தலைக் காணத் தலைவன் நன்னென் கங்குல் கள்வன் போல வந்தனன்”¹⁹¹

‘ஈன்று புறந்தரல் எந்தலைக் கடனே’ என்று இருக்காமல் பெற்ற பிள்ளையைப் பேணி வளர்ப்பதிலும் பெரும் பங்கு கொள்கிறாள். மாகஇல் கற்பின் புதல்வன் தாயான இவள், குறுங்காற் கட்டிலில் நறும்புச் சேக்கையில் புதல்வனைத் தழுவிக்கொண்டு உறங்குகிறாள்.¹⁹² பொங்கும் மகிழ்ச்சியில் அங்கமே பூரிக்கத் திங்கட் குழவியே வருக என அழைத்து, ‘நினக்கு அம்புலி காட்டல் இனிது’, ‘நின் தேமொழி கேட்டல் இனிது’, ‘கிளர் மணி ஆர்ப்ப சாஅய்ச்சா அய்ச் செல்லும் தளர் நடை

காண்டல் இனிது”¹⁹³ என்று மகளின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் பேரின்பம் கொண்டு திளைக்கிறாள். கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்ற புதல்வன் நேரம் நீட்டித்தது கண்டு பாலொடு வீங்கத் தவநெடிது ஆயினை” எனக் கண்டிக்கிறாள்.¹⁹⁴ பிறர் இல்லம் செல்வதை வெறுக்கிறாள்.¹⁹⁵ பரத்தையர் தம் புதல்வனுக்குப் பூட்டிவிட்ட அணிகலன் கண்டு உள்ளம் வெதும்பி அதற்கான காரணம் தானே என்று “யானே தவறுடையேன்”¹⁹⁶ என ஏற்றுக்கொள்கிறாள். தேர்நடை பயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன் பூநாறும் செவ்வாய் சிரிக்க, “வனப்பெல்லாம் நுந்தையை ஒப்பிலும் நுந்தை நிலைப் பாலுள் ஒத்த குறி என வாய் கேட்டு ஒத்தி எனக் கூறித்” தெவ்வர் கடந்து களம் கொள்ளும் வென்றி மாட்டு ஒத்தி” என்றும், “பால் கொளல் இன்றிப் பகல் போல் முறைக்கு ஒல்காபட் கோல் செம்மை ஒத்தி” என்றும் “வீதல் அறியா விழுப் பொருள் நச்சியார்க்கு ஈதல் மாட்டு ஒத்தி” என்றும் கூறி, அவன் ஆற்றவேண்டியவை இவை இவை என்றும் ஆற்றக்கூடாதவை எவை எவை என்றும் வகைப்படுத்திப் பட்டியலிடுகிறாள்.¹⁹⁷

பிழைபல புரியும் கணவனை, “அன்னையும் அத்தனும்”¹⁹⁸ அல்லரோ” எனப் பெருமை சேர்க்கிறாள். தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் பற்றி சிந்தித்த தலைவி, “அரசமுறைசெய்க,¹⁹⁹ ‘நன்று பெரிது சிறக்க, “தீதில்லாகுக,²⁰⁰ பசுபல சிறக்க, ‘பால்பல ஊறுக”²⁰¹ என்றெல்லாம் வாழ்த்தித் தம்மின்பொதுமை நலப் பண்பினை வெளிப்படுத்துகிறாள். “தண்டுறை ஊரன் கேண்மை வழிவழி சிறக்க”²⁰² என மனமார வாழ்த்தும் தலைவி, தன் வாழ்வின் பெருந் துன்பத்திற்குத் துணை நின்று கொண்டிருக்கும் பாணனையும், ‘பாணனும் வாழ்க”²⁰³ எனக் கூறுவது தலைவியின் பெரும்பண்பினைப் பறைசாற்றுகின்றது. வாயில் கேட்டு வந்த அவனைப் பார்த்து, ‘அன்னாய் இவன் ஓர் இளமாணாக்கன். இருந்தாண் நிரம்பா மேனியொடு விருந்தின் ஊரும் பெருஞ் செம்மலோன்”²⁰⁴ எனப் பரிந்துபேசி விருந்தயர்கின்றாள். தன் தலைவனைப் பரத்தையுடன் சேர்க்கவிரும்பி வந்த பாணனை அடித்துவிரட்டாமல் அவனுக்கு இன்னல் நேராவண்ணம், இம்மனைஅன்று, அ.து உம்மனை”²⁰⁵ என்று பெருந்தன்மையோடு பேசுகிறாள். பரத்தை ஒருத்தித் தன் மகனுக்கு அணிகலன் அணிவித்ததைக் கண்டு ஆறாத் துயர் கொள்ளாமல், “அவளும் தவறிலள்”²⁰⁶ எனக் கூறி, அந்தத் தாய்மார்க்குரிய பாலையும் குடி என குடியுண்டித்தை என் பாராட்டைப் பாலோ சில”²⁰⁷ என்று கூறுகின்றாள். பரத்தையரைப் பாலகனிடம் அவர்களும் நின் தாயரே எனக் கூறியவள், தேரோடும் தெருவில் தன் மகனைக் கண்டு பரத்தை ஒருத்தி, “வருக மாளஎன் உயிர்” என்று அன்போடு அழைத்து உச்சி மோந்து உவகையில் திளைக்கும் போது தலைவியைக் கண்டு அஞ்சுகிறாள். “மாகஇல் குறுமகள் எவன் பேதுற்றனை” எனக் கேட்டு, “நீயும் தாயை இவற்கு எனக்

சூறியதோடு நின்றாவிடாமல் அவளை” அணங்கரும் கடவுள்” என்றும்²⁰⁸ தன் தலைவனிடம் “அன்னோள் நின் மகன் தாயாதல்” தகுமெனக் கூறுகிறாள். சங்க இலக்கியத்தில் எங்குமே காணக் கிடைக்காத காட்சி இது.

மருத நிலத் தலைவியின் பண்பாட்டின் கொடுமுடி. பண்பின் பிறப்பிடமாகிய தலைவியின் அறிவின் நிறம் அவள் தலைவனிடம் எதிர் உரையாடும் கலித்தொகைப் பாடல்கள் மூலம் தெற்றெனத் தெரியவருகிறது.²⁰⁹

சங்க இலக்கியத் தலைவியர் யாவரும் தீதில் நெஞ்சமொடு மோதலைத் தவிர்த்து சாதல் வரினும் தலைவனை எண்ணியே வாழ்ந்துவருபவர். பிறநிலத்தைதலைவியரைக் காட்டிலும் மருதநிலத் தலைவி பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருந்தாலும் பேதுறல் நெஞ்சத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவள். பிறநிலத் தலைவன் போல் பொருள் வயிற் பிரியாது, பகைவயிற் பிரியாது பரத்தையர் பிரிவைப் பெரிதும் பெற்றிருப்பன். அன்பிலன், அறனிலன், பண்பிலன், நாணமிலன். இத்தகைய தலைவனைத் திருத்தித் தேற்றி இல்லறத்தை நல்லறமாக்கப் பெரிதும் பாடுபடுதலே தலைவியின் பெரும்பொழுது போய்விடும். கண்டார் இகழ்வனவே அக்காதலன் செய்திடினும் அக்கொண்டானை அல்லால் குலமகள் போல் வாழும் மருதநிலத் தலைவியின் செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையும் மருதத்திணைப் பாடல் வழி காணமுடிகிறது. வற்றாத வைப்பு நிதியாய்ப் பல்கிப் பெருகிக் கிடக்கும் தலைவியே பெரிதும் போற்றுதற்குரியவள் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

தோழி

ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்றும் இன்றியமையாதவள். தோழி எப்போதும் பிறர் உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பாளே ஒழியத் தன் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டமாட்டாள். தோழியின்றிக் காதல்களின் களவொழுக்கம் நீளாது. கற்பொழுக்கம் சிறக்காது. தலைவனுக்குப் பாங்கனிடம் உள்ளநெருக்கத்தைவிடத் தலைவிக்குத் தோழியிடம் பிணைப்பு அதிகம். “யாமே பிரிவு இன்றி இயைந்ததுவாரா நட்பின் இரு தலைப்புள்ளின் ஓர் உயிரம்மே”²¹⁰ எனத் தோழி தலைவி பற்றிக் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. களவுக் காலத்தில் தலை மக்களுக்கு உதவவும் நொதுமலர் வரைய முற்படின் அறத்தொடு நிற்கவும், தோழியே பயன்படுகிறாள். கற்புக் காலத்தில் தலைவனின் பரத்தைமை கண்டுத் தலைவி துயர் உறுகையில் அவளைத் தேற்றுகிறாள். பாணர், விறலியர் ஆகியோர் வயின் தலைவியின் இயல்புரைத்துத் தலைவனிடம் தூது போக்கியும், வாயில் நேர்ச் செய்தும் தலைவியின் வாழ்க்கையில் ஓர் ஒழுங்கைத் தோற்றுவிக்கிறாள். அறிவுத்திறமை, சூழலுக்கேற்பப் பேசும் நாவன்மை, தலைவியிடம் கொண்டுள்ள

ஆழமான நட்பு, குலப்பெருமை காக்கும் பண்பு ஆகியன கொண்டு மருதத்திணைப் பாக்களில் தோழி புனையா ஓவியமாய் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

பெண்மைக்குரிய இயல்பான அச்சமும், மடனும், நாணமும் தலைவியை நேர்முகமாகத் தலைவனிடம் தன் உள்ளக் கிடக்கையை ஒளிவு மறைவின்றிப் பேச நாணத்தாழ்ப்பாள் தடைபோடுகிறது. இந்நிலையில் தோழியே பேச வேண்டியிருக்கும் என்பதால் தான் தோழி கூற்றாக எழுநூற்று எண்பத்தைந்து பாடல்கள் மிகுதியாக சங்க அகத்திணையில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. மருதத்திணையில் மட்டும் தொன்னூற்று எட்டு இடங்களில் தோழி பேசுகிறாள். சங்க காலத்தில் தமிழர்களின் அக வாழ்வில் பெண் பெற்றிருந்த ஏற்றத்தை இது காட்டுகிறது.

காதலில் அரும்பிக் களவில் முகையாகிக் கற்பில் மணம் பரப்புவதுதான் சங்க கால அக வாழ்க்கை. பருவம் வந்த தலைவியைக் கண்ணுக்குள் பொத்தி வைத்திருந்தாலும் தலைவியின் வாழ்வில் காதல் துளிர்க்கிறது. மெல்லியல் மேனி மெலிகிறது. பசலை படர்கிறது. “ஒன்தொடி நெகிழ்ச் சாஅய் மென்தோள் பசப்பது எவன்கொல்?”²¹¹ எனக் கேட்கிறாள். “மெல்லியள் குறுமகள் நெல்குத்தும் போது தலைவி தலைவன் ஊரை மறைமுகமாகப் பாடியது கண்டு,²¹² தலைவன் கேட்கக் கழனித்தாமரை மலரும் கவின் பெறு சுடர் நுதல் தந்தை ஊரே”²¹³ என மறைமுகமாகக் கூறுகிறாள். தலைவனும் கொட்டும் மழையில் தலைவியின் கூரைவேய்ந்த வீட்டை ஓட்டிப் “பிச்சை சூழும் பெருங்களிறு போல”²¹⁴ ‘நிற்க’ துஞ்ச மனைநெடுநகர் வருக”²¹⁵ என இரவுக்குறி குறிக்கிறாள். இரவில் காதலர்க்கு ஏதம் நிகழும் என எண்ணி” யாம் எம் கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் சேறும். ஆண்டு வருகுவள பெரும் பேதையே”²¹⁶ எனப் பகற்குறிக்கு மாற்றுகிறாள். காலம் கழிய தோழி தலைவனைத் தலைவியை வரைந்துகொள்ள வேண்டுதல் வைக்க இல்லத்தார்க்கு இற்செறிக்கப்படுகிறாள். செய்தியைத் தலைவனிடம் குறிப்பாகச் சாயும் நெய்தலும் ஓம்புமதி, எம்மின் மா இருங்கூந்தல் மடந்தை ஆய்வளை கூட்டும்”²¹⁷ எனக் கூறித் தலைவியின் நிலையை வெளிப்படுத்துகிறாள். தலைவனிடம் “நேர் இறைமுன்கை பற்றிச் சூரமகள்”²¹⁸ மீது சூளுரைக்கச் செய்து, சூள் தவறுவதால் ஏற்படும் துன்பத்தையும்²¹⁹ அறிவுறுத்துகிறாள். தலைவனோ தான் செய்த சூளை மறக்க, வாடும் தலைவிக்குத் தலைவன் கட்டாயம் வரைவான்”²²⁰ எனத் தேற்றுகிறாள். தலைவியின் நிலைகண்டு இல்லத்தார் வெறியாடல்”²²¹ நிகழ்த்த வேறுவழியின்றி அறத்தொடு நிற்க வேண்டிய சூழல் உருவாகிறது தோழியால்.”²²²

களவு வாழ்க்கை முடிந்து கற்பு வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. மலைகண்டன்ன நிலைபுணர் நிவப்பின் பெருநெல் பல்கூட்டும்”²²³ செல்வத் திருமகள் தலைவி, “ஓர் ஆன் வல்சிச் சீர் வாழ்க்கை”²²⁴ வாழும் தலைவனை மனமுவந்து கைப்பிடிக்கிறாள்.

இல்லறம் நல்லறமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் சிறிது காலத்தில் தலைவன் பேணா ஒழுக்கம் பூனுகிறான். நன்னெஞ்சத் தலைவிக்கு முதலில் பயந்த வஞ்சியூரன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தன் கூடா நட்பைக் கூட்டி இல்லத்திற்கு வருவதனை மெல்லக் குறைத்துக் கொள்கிறான். “பொலன் பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன நலம் பெறும் பனைத்தோள் நல்லுதல் அரிவை”²²⁵ “வகைவரிச் செப்பினுள் வைதிய கோதையாய்”²²⁶ இருத்தல் கண்டு, அவ்வன்பிலனை அறவிலனைக் காணச்²²⁷ சேரிக்கே செல்கின்றாள்.²²⁸ அவனே பலர்கொள் பலகையாய் இருந்துகொண்டு பொழில் விளையாட்டிலும், புனல் விளையாட்டிலும், துணங்கைக் கூத்தாட்டத்திலும் கலந்து கொண்டு கழிபேருவகையில் திளைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஏனாதிபாடியம்²³⁰ விட்டு வெளிவராத அவன் வீடுவரும்போது ஈண்டு நீ அருளாது ஆண்டுறைதல் “அறமன்று என எடுத்துக்”²³¹ கூறுகிறாள். “தஞ்சம் அருளாய் நீயே, நின் நெஞ்சம் பெற்ற இவருமார் அழுமே”²³² என்று கூறி அவன் அன்று செய்த சூளை, “மிக நன்று அம்ம நின் சூளே”²³³ என நினைவுபடுகிறாள். சூள் பொய்த்தலால் வரும் தீமையை எடுத்துக் கூறுகிறாள்.²³⁴

நின்னொடு ஆடும் தண்டாப் பரத்தையரெல்லாம், “எம்மனை தந்து நீ தழீயினும் அவர்தம் புனமனந்து உண்மையோ அரிதே” என்றும், “சிறுவர் பயந்து நன்றி சான்ற கற்போடு எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”²³⁵ எனத் தெளிவாக விளக்கி” குணக்குத் தோன்றுவெள்ளியின் இருள்கெட விரியும் அமிழ்து நாளும் ஆம்பல்”²³⁶ என்றாலும் ஆம்பல் வெள்ளியாது என இடித்துரைக்கிறாள். தலைவியின் பேரழகை அவனுக்குக் கூறும்போது, தேனூர்,²³⁷ ஆமூர்,²³⁸ அட்டவயல்,²³⁹ மரந்தை,²⁴⁰ தொண்டி,²⁴¹ ஆர்க்காடு²⁴² ஆகிய ஊர்களைக் கூறி இயற்கை எழில், ஓங்கிய ஊர்களின் மீது தமக்குள்ள ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறாள். பலர்படிந்து உண்ணும் நின் பரத்தைமார்பின் செயலை எம் தலைவி, “செவியின் கேட்பினும் சொல் இறந்து வெகுள்வோள் கண்ணிக் காணின், என் ஆகுவள் கொல்?”²⁴³ என்னும் வினாவைத் தொடுத்து கண்தரவந்த அக்காமம் தொலையக் கண்களை மூடி உறங்க முற்பட்டால் “மாமனைத் ததும்பும் நின் மணமுழவு எழுப்புமே” என்றும், மகனைத் தழுவிக் கொண்டு படுத்தால், நின் தமர்படும் துணங்கையுள் அரவம் வந்து எடுப்புமே” என்றும், சிறிதே கண்மூட முயன்றால், “நேரிழை நல்லாரை நெடு நகர்த்து நின் தேர்பூண்ட நெடுநன் மான் தெண்மணி வந்து எடுப்புமே”²⁴⁴ என்றும் “கொன் ஊர்துஞ்சினும் யாம் துஞ்சலமே”²⁴⁵ அவன் உள்ளம் கொள்ள நல்லுரை நவில்கிறாள். பரத்தையரோடு அவன் ஆடும் பல்வகை ஆட்டங்களுக்குப் பலவரலாற்று நிகழ்வுகளை அலர் என்று கூறுகின்ற அவளின் வரலாற்றறிவைப் புலப்படுத்துகிறார்.²⁴⁶ எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் இடித்துக் கூறியும் மனமிரங்காத் தலைவனிடம்

“எந்தை எம்முர்க்கடும் பாம்பு வழங்கும் தெருவில்” விட்டுவிடுக என²⁴⁷ வேண்டுகோள் வைக்கிறாள்.

மெல்ல மெல்லத் தன் குறை உணரும் தலைமகனிடம், “நினக்கு மருந்து ஆகிய யான் இனி இவட்கு மருந்து அன்மை நோம் என் நெஞ்சே²⁴⁸ எனக்கூறி முதலில் வாயில் மறுத்த தோழி தற்பொழுது வாயில் நேருகிறாள் “சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாறே”²⁴⁹ எனக் கூறி நின் தலைவி மறுவரும் சிறுவன் தாய்”²⁵⁰ ஆன செய்தியைப் பபுலப்படுத்துகிறாள். தலைவனும் பெரு மகிழ்வுடன் மகனைக் காணும் ஆர்வத்தோடு இருந்ததுகண்டு, நும்மோர் அன்னோர் மாட்டும் இன்ன பொய்யொடு மிடந்தலை தோன்றின் மெய்யாண்டு உளதோ? இவ் உலகந்தானே”²⁵¹ எனப் பொது அறம் கூறுகிறாள். தோழியின் பண்பட்ட அறிவு இப்பாட்டில் பறை கொட்டுகிறது. செருநரும் விழையும் செம்மலோன்”²⁵² நம் தலைவன் என்றும், “தாய் சாப்பிறக்கும் புள்ளிக் களவனோடு பிள்ளை திண்ணும் முதலைந்து’ அவன் ஊர் என்றும்,²⁵³ “பரத்தமை தாங்கலோ இவன் என வறிது, நீ புலத்தல் ஒல்லுமோ”²⁵⁴ எனத் தலைவியையும், இதற்காகக் “கண் பசப்பது எவன்கொல் அன்னாய்”²⁵⁵ என்றும் கழனி ஊரன் மார்பு பலருக்கு நெகிழும்போது நினக்கு மட்டும் நெகிழாமல் போகுமா”²⁵⁶ என்றும், நான் இலன் ஆயின் ஊடுதல் என்னோ இனி”²⁵⁷ கேட்டு” அல்லல் உழப்பது எவன்கொல்?”²⁵⁸ தலைவனை நாம் நம்பக்கம் இருத்திக்கொள்ள, வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால், சிறிதே”²⁵⁹ எனக் கூறி ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால் வரும் ஏதங்கள் பல எனப் பட்டியலிட்டுப் புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை”²⁶⁰ எனக்கூறி ஏற்றுக்கொள் என வாயில் நேரச் சொல்கிறாள்.

தலைவனையும் தலைவியையும் இல்லறத்தில் ஊடல் நீக்கிக் கூடலில் கூட்டிச் சேர்த்த இத்தோழியே பாணன், விறலி முதுவாய் குயவன் ஆகியொருகனிடம் உரையாடுகிறாள். தலைவனுக்காகப் பாணன் வாயில் வேண்டிவந்தபோது, “ஊசல் உறு தொழில் பூசல் கூட்டாநயன் இல் மாக்களொடு” போய் அவனை அங்கேயே இருக்கச் சொல் என்று கடிந்துரைக்கிறாள்”²⁶¹ “திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்ற புதல்வர் புல்லிப் புனிறு நாளும் எம் தலைவி” தேரோற்கு ஒத்தனம் அல்லோம்”²⁶² எனக் கூறி வாயில் ஏற்க மறுக்கிறாள். பாணன் பொய்யன் என்பதனை” சாறு என நுவலும் முது வாய்க் குயவ கைகவர் நாம் பின் பனுவற் பாணன் பொய் பொதிகொடுங்சொல் ஓம்புமின்”²⁶³ என்று கூறச் சொல்கிறாள். “யாரினும் இனியன் பேரன்பினனே”²⁶⁴ எனப் பாணன் வாயில் மட்டும் தலைவன் நல்லன் ஆகிறான் என வஞ்சப் புகழ்ச்சி கூறி அவனை அரற்றுகிறாள். தலைவனுக்காக வாயில் வேண்டிவந்த

விறலியிடம்” மகட்கொடை எதிர்ந்த மடம்கெழு பெண்டே, சொல்லலை கொல்லோ நீயே வல்லை”²⁶⁵ எனக்கூறி அவளையும் துரத்துகிறாள்.

தலைவியின் குலக்கொழுந்தைக் கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்று, ஆலமர்ச் செல்வன் அணிசால்மகன் விழாக் கால்கோள், கொண்டதோ என ஊரார் வியக்கும் வண்ணம் அணிநலன்கள் பூண்டு அவள் அழைத்து வருதல் கண்டு தலைவியே பூரிப்புக் கொள்கிறாள். தலைவிக்காகப் பிறந்து தலைவிக்காகவே வாழ்ந்துவரும் தோழி தலைவி தலைவன் இருவரும் பிணக்கு நீங்கி இணக்கத்துடன் இல்வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தன்னுயிரைத் துறக்கும் நிலைக்கு ஆளாகிறாள். “புன்னை விழுமம் போல, என்னொடு கழியும் இவ்விருவரது இகலே”²⁶⁷ எழுநூற்று என்பதைந்து பாடல்கள் தோழி கூற்றாக சங்க அகத்திணைப் பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மூன்றே மூன்று பாக்கள் மட்டும் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக உள்ளன. பிற பாடல்கள் அனைத்தும் தோழி பிறர்க்காகப் பேசுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மூன்றுள் இப்புன்னை விழுமம் பாட்டும் ஒன்று.

“இக்காதல் நாடக மாந்தருள் தலைவன் - தலைவி இருவர்க்கும் அடுத்த நிலையில் இடம்பெறும் சிறப்பு தோழிக்குத்தான் உண்டு. காதலர்கள் உணர்ச்சி மாந்தர்கள். உணர்ச்சியில் விளையும் அகப் போராட்டங்களையும் மோதல்களையும் உள்ளவாறு அறியும் அறிவுப் பாத்திரம் தோழி. காதலர் தம் உணர்ச்சி உள்ளங்களைப் பதப்படுத்தும் பண்புப் பாத்திரம். வரம்பு கடந்து செல்லும் தலைவனை இடித்துரைத்தும், தனிமை தாங்காத தலைவியை ஆற்றியிருக்க அறிவுரை கூறி ஒளி வீசும் ஆசான் பாத்திரம்²⁶⁸ என்று கூறும் சோ.ந.க. கூற்று முற்றிலும் மெய்மை என மருத்திணைத் தோழி மெய்ப்பிக்கிறாள்.

பரத்தை

பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பரத்தமையொழுக்கம் ஒருவகைக் குடும்ப வொழுக்கம் போலப் பரவிக் கிடந்தது. பண்டைப் பரத்தைமைக்குச் சமுதாயமே காரணம். ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற விதிமுறை சமுதாயத்தில் புகுந்தப் பட்டபொழுது உடனடியாக அதனை ஏற்க இயலாத அல்லது ஏற்க விரும்பாத மகளிரைப் பிறரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்ட ‘பரத்தை’ என அழைக்கலாயினர். ஆடவன் மணவரம்பற்றவன் என்பது சமுதாய அமைப்பு. அடக்கமில்லாத ஆடவர்தம் காமப்பசிக்குப் பரத்தையர் இரையாயினர். அவர்தம் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உகந்த சூழ்நிலை சமுதாயத்தில் நிலவியிருந்தது. மருதம் கரந்துரையும் கழனி இடங்களும், நகர் வாழ்க்கைப் பண்பும் உடையதாகலின் பரத்தைமைக்கு ஏற்றதாகிவிடுகிறது. பரத்தை நிலையைச் சமுதாயம் இயல்பான நிலையாகவும் இன்றியமையா நிலையாகவும் கருதிற்று. பசியின்மை, கவலையின்மை, அறிவுடமை, நாகரிகம் ஆகியன அவர்களைக் கட்டுக்கடங்கா வாழ்க்கைக்குத் தூண்டின.

ஒழுக்க வரம்பு சிதைதற்குரிய மருத நிலத்தின் உரிப்பொருள் ஊடலாகக் கொள்ளப்பட்டது. பெண்ணுக்கு ஊடல் பிறப்பியல்பு. தலைவன் பரத்தைமை ஒழுக்கம் பூண்டானாயினும் நேர்வழி நடந்தானாயினும் தலைவி வாடுவாள்.²⁶⁹ பசியும் காமமும் நிறையா உணர்ச்சிகள். தலைமகனது பரத்தமைக்குத் தலைமகளே காரணமாகிறாள். தலைவனின் காமப் பசியறிந்து தலைவி நடந்துகொள்ளவில்லை எனத் தோழி கூறுகிறாள்²⁷⁰. என்பது தோழியின் குற்றச்சாட்டு. தலைவியும் இதனை ஒத்துக்கொள்கிறாள். “ஊரன் காமம் பெருமையறியேன்”²⁷¹ என்பது தலைவியின் வாக்கு மூலம். மேவன செய்யும் தன் புதல்வன் தாய்க்கே”²⁷² எனக் கூறும் காதற் பரத்தை, “தலைவிவேண்டுமானால் புதல்வனைப் பெற்றுத் தருதலை மட்டும் செய்யமுடியும் எம்போல் ஆரமுயங்கிப் பேரின்பம் தருதல் முடியுமா? எனக் கேட்பதிலிருந்தும் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது. இதன் விளைவே தலைவன் திருமணம் புரிந்துகொண்ட சின்னாளிலேயே பரத்தை இல்லம் நாடிச் சென்றதனைத் தலைவி கூறுகிறாள்.²⁷³

தலைவி தலைவனிடம் பெற்ற இன்பம் போதுமானதாக இல்லை என்றே கூறுகிறாள். எதிர் பார்த்து ஏங்கித் தவித்த பயிர்வான் மழை வரும் எனக் காத்திருக்க வந்ததோ சிறுதூறல் எனும் உவமை மூலம் வெளிப்படுத்துகிறாள்.²⁷⁴ பரத்தை ஒருத்தியோ, வில்லை இறுகப் பிடித்த விரல்கள் ஒன்று சேர்ந்து பற்றியிருப்பது போல் தலைவனும் தானும் இருந்ததனை, ‘ஒரு மருங்கினமே’²⁷⁵ என உணர்ச்சி கொப்பளிக்கக் கூறுகிறாள். தலைவன் செயலுக்காக அவனைப் பிழிக்கும் தலைவி பரத்தையரைப் பழிதூற்றவில்லை. மாறாகத் தூயர் நாறியர்”²⁷⁶ என்றும், “அம்தீம் நல்லார்”²⁷⁷ என்றும் “பூஎழில் உன்கண் அவளும் தவறிலர்”²⁷⁸ என்றும் நலம்பாராட்டி அன்பு பொழிகிறாள். பரத்தையை நாடிச் செல்லும் தலைமகனுக்குப் புகழ்ச்சி இல்லை யெனினும் இகழ்ச்சி இல்லை. அவன் போக்குக்குச் சமுதாயத்தில் வரவேற்பு இல்லை என்றாலும் எதிர்ப்புப் பேரலை எழவில்லை. “அகத்திணைப் பொன்னை சமுதாய உரைக்கல்லில் உராய்வோமாயின் பரத்தையர் பிரிவு ஒளி குன்றாது இயல்பென விளங்கும்”²⁷⁹

அகத்திணை எனும் அன்பு இலக்கியத்தில் தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தாறு கற்பியல் பாக்களில் இருநூற்று எழுபத்தொன்பது பரத்தையர்க்குரியனவாக இருக்கின்றன. இது மூன்றில் ஒரு கூறு. இரு நூற்று அறுபத்து மூன்று மருதத்திணைப் பாடல்களில் நாற்பது பரத்தையர் கூற்றாக அமைந்திருக்கின்றன. பரத்தை தலைவிக்குப் பகையில்லை. பகை தலைவனே என்பதனைப் பரத்தை ஒருத்தி கூறுகிறாள். “அவனோடு எனக்குள்ள தொடர்பானது, நீராடுவோர் கொறுக்கச்சித் தட்டையால் செய்த தெப்பத்தை வைத்து நீராடி முடித்தபின் வீசி எறிவதைப் போன்றது. “யாம் தன் பகையேம் அல்லேம். சேர்ந்தோர் திருநுதல் பசப்ப

நீங்கும் கொழுநனும் சாலும், தன் உடன் உறைபகையே²⁸⁰ எனக் கூறுகிறாள். பரத்தையின் இடித்துக்காட்டு இது. பரத்தை வாயில் பரணர் னெிப்படுத்துவது. தழையணிந்து அலமரும் அல்குல் அசைய தெருவில் இளையோள் ஒருத்தி வருவது கண்டு ஊரே அலர்கின்றது. ஊர்ப்பெண்டிர் தங்கள் கணவனைக் கைப்பற்றிக் காவலில் வைத்ததனால் பரத்தை செயல் பயன்படாது போயிற்று. “காவல் செறிய மாட்டி ஆய்தொடி எழில் மாமேனிமகளிர் விழுமாந்தனை, தம் கொழுநரைக் காத்தே” என்பார் கபிலர்.²⁸¹ பரணரும் கபிலரும் படரும் பரத்தைமைக்குக் காரணம் பரத்தையர் அல்லர் அவர்தம்மை நாடி ஓடும் மருதநிலத் தலைவர்களே எனக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றனர். பரத்தை ஒருத்தியைப் பழிசுமத்துகிறாள்.

தலைவி ஒருத்தி பழிஞ்சிப் பதைபதைக்கும் பரத்தை ஒருத்தியை வங்சினம் ஊரைக்கிறாள். என்னைவிட்டுச் சென்ற கடிவில் புகும் கள்வன், வருகதில் அம்ம எம் சேரி” வந்தால் அவன் பெண்டிர்காண் அவனது மேலாடையையம்முத்து மாலையையும் பற்றி இழுப்பேன். பிடி பயின்று தருஉம் பெருங்களிறுபோல்’ அவன் தோளைச் சிறைசெய்து அவனது மார்பைப் பிறர் யாரும் நெருங்காதவாறு சிறைசெய்வேன். என் அன்னையால் பிறர்க்கென்று போற்றி வளர்த்த இவ்வழகு யார்க்கும் பயன்படாது ஒழிக. இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள் போல் பரந்து வெளிப்படாது ஆகி வருந்துக தில்ல யாய், ஒம்பிய நலனே” எனப் பெருமூச்செனிகிறாள்.²⁸² பழிதுடைக்கும் பாவையாகப் பரத்தையைப் பரணர் இங்கு படைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

பரணரும் கபிலரும் தலைவன் இல்லம் நாடிப் பரத்தையர் செல்லவில்லை எனக்கூற, மருதன் இளநாகனார் இவ்விருவர் தம் கூற்றை உடைக்கிறார். தலைவி தலைவனின் பரத்தமையைக் கூறும்போது, காதல் மீக்கூர தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டு அடைமழைவிடாது பெய்யும் நள்ளிரவில் தொடி பொலி தோளும், முலையும், கதுப்பும் வடிவார் குழையும் இழையும் கொண்டு, ஓடிவது போலும் நுசப்பொடு அடிதளர ஆரக்கவவின் ஒருத்தி வந்தாள் எனக் கூறிச் சினம் பொங்க போரார் கதவம் தட்டியவுடன் தழாது எழுந்து நீ சென்று கதவைத் திறந்தது கண்டேன். அவள் மாறா சினத்துடன் நின் மார்பு மாலையை அறுத்துப் பாழாக்கினாள். உடனே நீ தீயேன் அலேன் என்று கெஞ்சி அவள் கீறடி தொட்டு வணங்குதலும் கண்டேன் எனக் கூறுகிறாள். இப்பாட்டில், மனைவு உயர்வும், கிழவோன் பணிவும் உரிமை மகளிரிடத்தில் தான் என்றாலும் உரிமை மகளிர் போல் பரத்தை இங்கு காட்டப்பட்டிருப்பது பரத்தையர்தம் மேலாதிக்கத்தைக் காட்டவே என்றால் அது மிகையாகாது.²⁸³ பிறிதொரு பாடலில் தலைவியிடம் வந்து நின் கணவன் செய்யும் கொடுமை காண் இது என்று கூறுவதை, நின் அணங்குற்றவர் நீ செய்யும் கொடுமைகள் என்னுழை வந்து நொந்து” கூறுவதைத் தவிர்ப்பாயாக’ என

வேண்டுகோள் விடுக்கிறாள்.²⁸⁴ இவ்விரு கலித் தொகைப் பாடல்களிலும் தலைவி முன்னிலையில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சி காட்டிப் பரத்தையருக்குள்ள உரிமையினை வெளிப்படுத்துகிறார் மருதன் இளநாகனார்.

பரத்தையர் தம் பண்பினை நறுந்தாது உண்டு நயன் இல் காலை வறும் பூத்துறக்கும் வண்டு போல்குவம் என மணிமேகலை கூறும்.²⁸⁵ ஆனால் மருதநிலத்தலைவனோ, தண் கமழ் புதுமலர் ஊதும் வண்டெனத் திரிகிறான்.²⁸⁶ மருதநிலப் பரத்தையரோ வீடுதேடி வரும் தலைவனை முதுலில் மறுத்தும், அவன் தொடர்ந்து மன்றாட அதுகண்டு ஏற்றுக் கொள்வதைக் கடுவன் இள மள்ளனார் காட்டுவார். பாணனிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் புனையப்பெற்றுள்ளது. “தன்நடைக் கலிமா கடைஇ வந்து எம்சேரித் தாரும் கண்ணியும் காட்டி ஒருமைய நெஞ்சம் கொண்டமை விடுமோ? ²⁸⁷ என பரத்தை பாணனிடம் கேட்கிறாள். இங்கும் பரத்தை மீது பழியில்லை. அகநானூற்றில் பரத்தை கூற்றாகப் பாடப்பட்டுள்ள ஒன்பது பாடல்களிலும் பரத்தையர் மேல் பழிகுற முடியாத பாடல்களாகவே பாடப்பட்டுள்ளன. கூத்துநடக்கின்ற இடத்திற்கு யான் செல்ல இயல்பாகவே” தன்துறை ஊரன் எம் சேரிவந்தென”²⁸⁸ அது கண்டு அவன் பெண்டிர் என்னைப் பழிதூற்றுகின்றனர் என்கிறாள் ஒரு பரத்தை.²⁸⁸ மற்றொரு பரத்தை, “துறைகேழ் ஊரன் பெண்டுதன் கொழுநனை நம்மொடு புலக்கும்” என்று கூறி “நாம் அது செய்யாம் ஆயினும் “பழிபோடுகிறார்களே என அஞ்சுகிறாள்.”²⁸⁹ இடையன் நெடுங்கீரனாரின் பரத்தை எதற்கும் அஞ்சாதவளாய் நடந்த நிகழ்வினை முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்பவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். தலைவன் புனலாடிவிட்டுத் தன் இல்லம் சேர்ந்து மெல்லியன் தலைவியிடம் பொய் சூளுரைக்கிறான். தலைவி நம்புகிறாள். தன் தோழி வாயிலாக இதனைக் கேட்ட பரத்தை, “நெருநல் தார் பூண் களிற்றின் தலைப்பினை தழீஇ, வதுவை ஈர் அணிப் பொலிந்து நம்மொடு புதுவது வந்த காவிரிக் கோடு தோய் மலிர்நிறை ஆடியொரே?” எனத் தலைவன் தம்மொடு காவிரியில் நீராடியதைக் கூறி மகிழ்கிறாள்.²⁹⁰

ஐயூர் முடவனார் காட்டும் பரத்தை இன்னும் கொஞ்சம் உயர்வடைந்து, பழிபோடும் அவர்களின் செயலுக்காக வருந்துகிறாள். “தண்துறை ஊரன் பெண்டிர் எம்மைப் பெட்டாங்கு மொழிப, அல்அலர்ப் பட்டனம் ஆயின் இனிஎவர் ஆகியர்” என வேதனையை வெளிப்படுத்துபவளாக இருக்கிறாள்.²⁹¹ பாலைக் கொட்டிலார் காட்டும் பரத்தைத் தம் திறமை மீது நம்பிக்கை கொண்டவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். காஞ்சி நீழல் குரவை அயரும் குலப் பெண்டிரெல்லாம் தத்தம் கணவன் மாரின் பண்பற்ற பரத்தமை ஒழுக்கத்தைப் பாடி ஆடுவதோடு நில்லாமல் “ஏகப என்ப என்நலனே” எனக் கூறித் தம் அழகைப் பரிகசிப்பதைக் கேட்டு, துணங்கைக் கூத்தாடும் அவ்விடத்திற்குத்தான் சென்றிருந்தால், “கடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சிபோல வனை

நான் செல்லும் இடமெல்லாம் திரியச் செய்வேன்” என்று சூளுரைக்கின்றான்.²⁹² பரணர் காட்டும் இரு பரத்தையரும் தம்மைவிட்டு வேறொரு பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவர்களுக்காக வருத்தப்படாமல், தும்வயின் புலத்தல் செல்லேம்” எனக் கூறி, மரந்தை அன்ன என் நலம் தந்து சென்மே”²⁹³ என்றும் “தெறல் அருங் கடவுள் முன்னர்த்தோன்றி” பிறன் ஆயினையே”, “இனியான் விடுக்குவென் அல்லென்” நின் மனையோள் வவ்வலும் அஞ்சவன்” வஞ்சிஅ ன்ன என்நலம் தந்து சென்மே” என உரைக்கிறான்.²⁹⁴ இவ்விரு பரத்தையரும் தலைவன் தம்மிடம் வந்துத் தீராக் காதல் கொண்டு மாறா இன்பம் கண்டுப் பின் தேரேறிச் சென்றது கண்டு, அவனால் தான் இழந்த அழகினைத் திரும்பத் தந்து செல்லுமாறு வேண்டுகின்றார்.

ஓரம்போகியார் படைத்துக் காட்டும் ஐங்குறு நூறுப் பரத்தையர் அகநானூற்றுப் பரத்தையர் போலல்லாமல் சற்று மாறுபட்டும் வேறுபட்டும் நிற்கின்றனர். தலைவன், “நயந்தோர் உண்கண் பசந்து பணிமல்க வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல்”²⁹⁵ என்று கூறும் பரத்தையையும், “யாம் அழப்பிரிந்தே” என அழும் பரத்தையையும்²⁹⁶ இங்கு இருக்கிறார்கள். “என்னை நயந்தனென் என்றி நின் மனையோள் கேட்கின் வருந்துவன் பெரிதே” எனக் கூறும் பரத்தை தலைவிக்கு அஞ்சுகிறாளா? அல்லது அவன் மாட்டுப் பரிவுடன் கூறுகிறாளா? என்று இருபொருள்படப் பேசுகிறான்.²⁹⁷ “செல்லல் நின் மனையே”²⁹⁸ என்று கூறும் பரத்தையையும், “எம் இவண்நல்குதல் அரிது நும்மனை மடந்தையொடு தலைப்பெய்தீமே”²⁹⁹ எனக்கூறும் உயர் என்னங்கொண்ட பரத்தையையும் இங்குக் காணமுடிகிறது. தலைவன் பரத்தையைப் பரிந்தாலும் அவனையே எண்ணிப் “பிரிந்தனன் ஆயினும் பிரியலன் மன்னே” எனக் கூறும் பரத்தையின் பண்பு இங்குப் பெரிதெனக் காட்டப்படுகிறது.³⁰⁰

நற்றிணையில் மதுரை மருதன் இளநாகனாரும் ஆலங்குடி வங்கனாரும் காட்டும் பரத்தையர் பண்பின் உறைவிடமாய்த் திகழ்கின்றனர். கண்டு மகிழ்ந்து காதல் களிகூறக் கொண்டு முயங்காத தலைவனை எண்ணிக் “கண்ணுறு விழுமங்கை போல் உதவி நம் உறுதுயரம் களையார் ஆயினும் இன்னாது அன்றே அவர் இல்ஊரே”³⁰¹ என்று ஆறுதல் கொள்ளும் அவள் கண் அடைந்த துன்பத்தை நீக்கக் கை பயன்படுவது போல நான் அடைந்த மனத்துன்பத்தை என் காதலர் நீக்காராயினும் அவர் இல்லாத ஊர் எனக்கு இனிமையற்றதாயுள்ளது எனக் கூறுகிறான். மற்றொருத்தி, “நின் இன்று அமைகுவென் ஆயின் இவன் நின்று இன்னாநோக்கமொடு எவன் பிழைப்பு உண்டோ?” எனக் கூறுகிறான்.³⁰² உன்னையன்றியான் இங்கு இருப்பேனாயின் என்ன பிழைப்பு எனக்குண்டு என்பதே அவளின் ஏக்கம். இவ்விரண்டு பாடல்களின் பரத்தையர், உரிமை மகளிர் தலைவனைப் பிரிய நேர்ந்த போது அடைவாரே அதே துன்பத்தை அடைகிறார்கள்.

துறைக்குறிப்பு இல்லை என்றால் இது தலைமகள் கூற்றாகவே என்னப்பட்டிருக்கும். குல மகளிர் படும் வேதனையைவிட இக்கலை மகளிர் படும் வேதனை கொடுமுடியாகும். இத்துணைப் பண்புப் பெற்றிருப்பதாலேயே தலைவி தெருவில்கண்ட தன் புதல்வனை வாரி எடுத்து உச்சி மோந்து உடல் தீண்ட விளையும் போது தலைவியைக் கண்டு அஞ்சினள். அப்போது தலைவி, “மாகஇல் குறுமகள்” என விளித்து, எவன் பேதுற்றனை? நீயும் தாயை இவற்கு என்று கூறியதோடு நின்றுவிடாமல் தன் தலைவனிடம் “அணங்கு அருங்கடவுள் அன்னோர்” எனக்கூறி நின்மகள் தாய் ஆதல்” பொருத்தம்தானே எனக் கூறுகிறாள்.³⁰³ பரத்தையை உடன் பிறப்பாக ஏற்றுக்கொண்ட தலைவிபோலப் பரத்தையும் ‘எவ்வை’³⁰⁴ என்று தலைவியை ஐங்குறுநூற்றில் அழைக்கின்றனர். கலித்தொகைப் பரத்தையர் தலைவியின் புதல்வனுக்குத் தொடியும், மோதிரமும் அணிந்து மகிழ்கின்றனர்.³⁰⁵ இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குவோமேயானால் மருதத்திணைப் பரத்தையர், “வீதிவாய் திரியும் கீழ்மகள் அல்லள். பரத்தைக் குலத்தவளேனும் இல்லறத்தின் பகைத்தி யல்லள். ஆடலும் பாடலும் சான்றவள். கலை பயின்றவள். பெரும்பாலான குடும்பப் பண்புடையவள்”³⁰⁶ என்பார் கூற்று உண்மையென உணரமுடிகிறது.

“மனையோள் ஏத்தலின்”³⁰⁷ எனத் தொல்காப்பியம் ஐந்திணைப் பரத்தையைக் கூறுகிறது. இப்பெண்டிர்களைப் பொருட் பெண்டிர்களாக, விலை மாதர்களாகத் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் காட்டவில்லை. ‘காமக்கிழத்தி’ எனும் சொல்லாட்சியால் இவர்தம் உணர்வு உணரப்படும். பரத்தையர்கள் பொருளையெல்லாம் வவ்வினார்கள் என்றோ, அது காரணமாக ஆடவர் வறுமையெய்தினர், குடிகெடுத்தார்கள் என்றோ, அது பற்றித் தலைவியர் பிணங்கினர் என்றோ மருதப் பாடல்கள் சிறிதும் மொழிந்தில.

மருத வாழ்க்கையே பண்பாடும் கலையும் முகிழ்த்தக்க களமாயிருந்தன. கவலையில்லா அவர்தம் வாழ்வு கலை வளரத் தூண்டுகோலாயிற்று. திருவிழாக் கொண்டாடியும், விழாக்களில் கலைகள் பேணியும் மருத நிலமக்கள் வாழ்ந்தன. பரத்தையர் மனைகள் பாட்டும் இசையும் பகல் இரவெல்லாம் நீங்கா இயல்பிற்றாய் இருந்தன.

“ஒண்தொடி மகளிர் பண்டை யாழ்பாட

ஈர்ந்தன் முழுவின் எறிகுனில் விதிர்ப்ப

தண்நறுஞ் சாந்தம் கமழும்”³⁰⁸

பாணர் விறலியர் மக்கட்குக் கலைநிகழ்ச்சிகள் படைத்தளித்தனர். ஒப்பனைக் கலையும் உயர்ந்தோங்கி இருந்தமைக்குப் பரத்தையர் முழுமுதற் காரணமாக இருந்தனர். பரத்தையர் எல்லாக் கலைகளிலும் குறிப்பாக நுண்கலைகளில் தேர்ச்சி

பெற்றிருந்தனர், போற்றி வளர்த்தனர். அழகு மகளிரைப் பரத்தமைக்கு ஊக்கிய பாணரும் விறலியும் இக்கலைகளைப் பரப்பவும், பாதுகாக்கவும் செய்தனர்.³⁰⁹

வாழ்வியல் நெறிகள்

மருதநிலப் பாக்களில் காதல் நெஞ்சங்கள் விம்மி யெழுகின்றன. விரைந்து அலைகின்றன. இயல்பு கடந்து எண்ணுவதும் சொல்வதும் செய்கின்றன. இவ்வெண்ணக் கிளர்ச்சிகள் பாக்களுக்கு விறுவிறுப்பைக் கொடுக்கின்றன என்றாலும் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் வாழ்க்கை நெறிகளையும் மருதம் பாடிய புலவர்கள் மறந்தாரில்லர்.

ஓரம்போகியார் பாடும் பாடல் ஒன்று தோழி கூற்றாகத் தலைவனுக்குக் கூறுவதாய் அமைந்திருக்கிறது.

“விழையா உள்ளம் விழையும் ஆயினும்
என்றும் கேட்டவை தோட்டியாக மீட்டு அங்கு
அறமும் பொருளும் வழாமை நாடி
தன் தகவு உடைமை நோக்கி மற்று அதன்
பின் ஆகும்மே பெரியோர் ஒழுக்கம்”³¹⁰

எப்போதும் எதனையும் கேட்டறியாத மனம் ஒன்றை நாடுகிறது என்றால் உடனே அதனை அடைந்துவிடல் கூடாது. மனம் என்னும் ஆசை யானை என்றும் அது மதம் கொள்ளுங்கால் அங்குசம் கொண்டு அடக்குதலே அறிவுடைமை. பொருளின் பண்பு குறித்து ஆய்ந்து அறிந்து, அதனை ஏற்பதால் ஏற்படும் நன்மைகள் குறித்தும் ஏற்காமல் இருப்பதால் ஏற்படவிருக்கும் தீமைகள் குறித்தும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தும் முடிவு எடுத்திடல் வேண்டும். இதுவே ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் நெறி. இதுதான் வாழ்வியல் ஒழுக்கம்.

தொன்றியல் மரபின் மன்றல் மனம் புரிந்த இருவர் எப்படி ஒத்துப் போதல் வேண்டும் என்பதை ஓரம்போகியாரே பிறிதொரு பாடலில் காட்டுகிறார்.

“..... மனைகெழு மடந்தை
அது பலந்து உறைதல் வல்லியோரே
செய்யோள் நீங்க சில்பதம் கொழித்து
தாம்அட்டு உண்டு தமிழர் ஆகி
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
வைகுநர் ஆதல் அறிந்தும்
அறியார் அம்ம அஃது உடலுமோரே”³¹¹

தன்கதிர் மதியம் போலவும் ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் கருத்தொருமித்து இல்லறம் ஏற்றிருக்கும் இருவருள் ஒருவர் மனம் மாறி குடும்பத்தில் இருந்தால் அவ்வீட்டில் திருமகள் உறையாள். தனியே சமைத்துத் தனியே உண்டுவந்தால் அன்பு

மாறிப்போகும். மயக்குறு மக்களும் ஏக்கமுறுவர். பாலுக்காக ஏங்கியமும் புதல்வன் தாயின் வற்றிய முலையில் பால் வராமல் ஏங்கி அழுவான். நல்மனை அல்மனையாய் மாறிக் காட்சியளிக்கும். ஆதலால் தலைவி நுண்மொழியும் பெண்மையும் கலந்த மென்மொழியால் கணவனோடு காமம் விளைத்தல் நல்லதல்ல எனக் கூறுகிறார் புலவர்.

மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் பாடும் பாட்டு உலகப் பொதுமையான பாட்டு,

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று தன்செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புண்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே”³¹²

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வர் நிலாக் கூட்டமெனப் பதவி பூட்டி நெடுந்தேரேறிச் சென்றாலும் குறிப்பறிந்து பணியாற்றா ஏவலாளரை இடித்துரைத்தாலும் செல்வமுடையவர் என்று கூறமாட்டார். இவையாவும் தான் இயற்றும் பொருள் ஈட்டலால் வந்த நிதியாகும். உண்மையான செல்வம் எது என்பதனைச் சான்றோர் வரையறை செய்கின்றனர். அது யாது எனில் தம்பால் அன்பு கொண்டோர் மாட்டுமல்லாமல் தம்மைச் சார்ந்து வாழ்வோராயினும் அவர் படும் துன்பம் கண்டு துடித்துத் துடைத்தலே உண்மையான செல்வமாகும் என நல்வேட்டனார் நவில்கிறார். உலகம் உய்ய உயர்ந்தோர் உணர்ந்தும் ஒப்பற்ற சிந்தனை இது என்றால் அது உண்மையாகும். மெய்மையுமாகும்.

மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடும் பாடல் கேட்பதைக் காட்டிலும் காண்பது மிகச் சரியானது என்பதை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

“ஏதிலாளன் கவலை கவற்ற
ஒரு முலை அறுத்த திருமாவுண்ணிக்
கேட்டோர் அனையராயினும்
வேட்டோர் அல்லது பிறர் இன்னாரே”³¹³

ஓட்டை மனமுடைய ஒருவன் கோட்டெழில் தூங்கும் ஒருத்தியின் கொங்கை தனைக் கவ்வ வெகுண்டெழுந்த அன்னாள் அதனை அறுத்தெறிந்தாள். அது கண்டு ஊரார் பெரிதும் கவலையுற்றார்கள். இதனைக் கேட்டோர் பலரும் பெரும் துன்பம் அடைந்தனர். கொங்கை இழந்தவள் செயலை நேரில் கண்டோர் படும் இன்னல் போல் அதனைக் கேட்டோர் அதனைப் பெரிதும் பேசமாட்டார். கேட்டளவிலேயே மறந்துவிடுவர். ஆனால் பார்த்தவருடைய மனதில் அது பதிந்து பெரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டே இருக்கும். கண்களால் ஒரு செயலைப் பார்ப்பதற்கும்

அதனையே காதால் கேட்பவருக்கும் இடையே ஏற்படும் உணர்வினை இப்பாடல் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

மருதக்கலியில் ஆசிரியர் ஈன்று புரந்தரும் தாயொருத்தியின் கடமையாக ஒன்றினைக் கூறுகிறார். பெற்று வளர்க்கும் பெரும்பேறு பெற்ற ஒருத்தித்தன் பிள்ளையை ஊனும் தேனும் மீனும் கொடுத்து வளர்த்து விடுதல் மட்டும் போதாது அப்பிள்ளை ஆற்ற வேண்டிய அருஞ்செயல்களில் சிலவற்றை இளம் வயதிலேயே ஊட்டுதல் வேண்டும் என்பதனைப்,

“பால்கொளல் இன்றிப் பகல்போல் முறைக்கு ஒல்காமல்

கோல்செம்மை ஒத்தி”³¹⁴

எனக் கூறுகிறாள். அறம்கூறும் அவையில் அறங்கூறும்போது, யார்க்கும் எவர்க்கும், எதற்கும் சாய்ந்து செல்லாமல் நுகத்தடியில் பொருந்தி இருக்கும் பலகாணி போல் இருத்தல் வேண்டும் என அறிவுரை கூறுகிறாள் அத்தாய்.

“வீதல் அறியா விழுப்பொருள் நச்சியாக்கு

ஈதல் மாட்டு ஏத்தி.....”³¹⁵

எனக் கூறும் அத்தாய், அவனை வாரிவாரி வழங்கச் சொல்கிறாள். பெற்ற செல்வம் பேணிப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ள அல்ல அதனை இல்லை என இரந்து வருவோர்க்கு இன்முகத்துடன் வேண்டுமட்டும் கொடுத்து உதவுதல் வேண்டும் எனவும் அறிவுரை கூறுகிறாள்.

சேயைப் பெற்றதனால் தாய் எனப்பெயர்பெரும் ஒருத்தி அச்சேயை வளர்ப்பதனால் பெருமைபட்டுக் கொள்ளாமல் எதிர்காலத்தில் அவன் சமூகத்தில் ஆற்றவேண்டிய பணிகள் குறித்து பிஞ்சு உள்ளத்தில் அவன் நெஞ்சு பதியும் வண்ணம் செயல்புரிந்திட வேண்டும் எனப் பெண்டிருக்கு அறிவுரை வழங்குகிறார் மருதன் இளநாகனார்.

இவை போன்ற வாழ்வியல் அறக் கூறுகள் பல ஆங்காங்கே மின்னலாய் மின்னுகின்றன மருதப் பாடல்களில் என்பதைப் பாக்களைப் படித்துச் சுவைப்போர் நுண்ணிதின் உணர்வர் தம் நுழைபுலம் கொண்டு.

தொகுப்புரை

நானிலங்களில் மருதநிலம் பிற நிலங்களைக் காட்டிலும் குன்றாவளமும் குறையா வனப்பும் பெற்றுத் தனித்தன்மையோடு விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

திணைமயக்கத்தில் மருதமும் நெய்தலும் வெகுவாக மயங்கி புரையறு செல்வம் நிலைபெற வளர்த்துணைப்புரிந்தமையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பொருத்தமான இடங்களில் பொருத்தமான உவமைகளைப் பொருத்திக் கற்போர் உள்ளத்தைக் கழிபேருவகையில் ஆழ்த்துவதனை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

உள்ளுறை, இறைச்சி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையில் அமைக்கப்பட்டு மருதநில இயற்கையெழிலை எடுத்தியம்புவதாய் இருப்பதனை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது.

பழிச்சொல்லைப் படரவிட்டுப் பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்டு திரியும் மருதநிலத் தலைவனையும், நாணிலி தலைவன் செய்யும் கோனல்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றும் நல்லறத் தலைவியையும் வேறுபடுத்திக் காணமுடிகிறது.

களவு முதல் கற்புவரைத் தலைவிக்குத் தோன்றாத் துணையாயிருந்து அவர்தம் வாழ்வு வளம் பெறவேண்டும். நலம்பெற வேண்டும் எனப் பெரும்பாடுபடும் அரும்பெரும் தோழியின் அனைத்துச் செயல்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சமுதாய அமைப்பால் சலம்புணர் வாழ்வில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பரத்தையர் பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சிக் குலத்தொழிலை மேற்கொள்ளும் கலைப் பெண்டிர்தம் உள்ளக் குமுறலையும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

கலை உயரவும் மக்கள்தம் நிலை உயரவும் விழா அயரவும் வேடிக்கை நிகழவும் பாடுபடும் பரத்தையர் தம் வாழ்வு கேடு நல்கா ஆடல் பாடல் வாழ்க்கை என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க.ப. அறவாணன், தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை, இரண்டு, ப.335.
2. மு. வரதராசன், பாடல்பெற்ற இடங்கள், பக்.183-184.
3. அகம்., பா.44.
4. மேலது., பா.46.
5. நற்., பா.281.
6. அகம்., பா.159.
7. நற்., பா.350.
8. ஐங்., பா.58.
9. நற்., பா.111.
10. ஐங்., பா.61.
11. அகம்., பா.6.
12. மேலது., பா.376.
13. மேலது., பா.226.
14. ஐங்., பா.54.
15. மேலது., பா.55.
16. மேலது., பா.57.
17. மேலது., பா.56.
18. குறுந்., பா.258.
19. அகம்., பா.326.
20. குறுந்., பா.238.
21. மேலது., பா.34.
22. அகம்., பா.376.
23. மேலது., பா.396.
24. நற்., பா.390.
25. அகம்., பா.366.
26. குறுந்., பா.8.
27. மேலது., பா.61.
28. மேலது., பா.202.
29. நற்., பா.30.
30. நற்., பா.100.

31. மேலது., பா.180.
32. அகம்., பா.145.
33. ஐங்., பா.78.
34. அகம்., பா.96.
35. மேலது., பா.176.
36. மேலது., பா.186.
37. ஐங்., பா.74.
38. மேலது., பா.43.
39. மேலது., பா.30.
40. குறுந்., பா.9.
41. மேலது., பா.46.
42. மேலது., பா.50.
43. மேலது., பா.169.
44. மேலது., பா.305.
45. மேலது., பா.107,139,157.
46. நற்.320.
47. கலி., பா.86.
48. மேலது., பா.71.
49. அகம்., பா.356.
50. மேலது., பா.1.
51. மேலது., பா.116.
52. மேலது., பா.276.
53. மேலது., பா.276.
54. புலவர்க்குழு, ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், பக்.21-22.
55. கலி., பா.66.
56. புலவர்க்குழு, ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், ப.68.
57. ஐங்., பா.70.
58. குறுந்., பா.309.
59. நற்., பா.330.
60. அகம்., பா.56.
61. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.307.

62. தொல்., நூ.15.
63. தொல்., நூ.14.
64. நற்., பா.11.
65. மேலது., பா.13.
66. மேலது., பா.119.
67. மேலது., பா.217.
68. மேலது., பா.181.
69. மேலது., பா.281.
70. புலவர்க்குழு, நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள், மருதம், பக்.12-14.
71. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.230.
72. மேலது., ப.182.
73. குறுந்., பா.19.
74. நற்., பா.250.
75. குறுந்., பா.105.
76. மேலது., பா.305.
77. நற்., பா.80. ஐங்., பா.59, 99.
78. நற்., பா.280.
79. அகம்., பா.146.
80. கலி., பா.74.
81. மேலது., பா.86.
82. மேலது., பா.74.
83. நற்., பா.290.
84. அகம்., பா.231.
85. கலி., பா.66.
86. நற்., பா.380.
87. குறுந்., பா.354.
88. மேலது., பா.196.
89. நற்., பா.300.
90. ஐங்., பா.92.
91. மேலது., பா.72, 74.
92. குறுந்., பா.196.

93. மேலது., பா.202.
94. நற்., பா.290.
95. ஐங்., பா.90.
96. நற்., பா.320.
97. மேலது., பா.30.
98. அகம்., பா.106.
99. குறுந்., பா.80.
100. கலி., பா.73.
101. அகம்., பா.356.
102. குறுந்., பா.91.
103. நற்., பா.390.
104. அகம்., பா.6, 196, 266, 386.
105. மேலது., பா.116, 226, 246, 326, குறுந்., பா.89, 258, நற்., பா.310.
106. மேலது., பா.186, 376, 396.
107. குறுந்., பா.330.
108. மேலது., பா.35.
109. மேலது., பா.231.
110. மேலது., பா.305.
111. கலி., பா.71.
112. நற்., பா.350.
113. குறுந்., பா.354.
114. கலி., பா.81.
115. மேலது., பா.70, 77, 85, குறுந்., பா.127, நற்., பா.150.
116. நற்., பா.170.
117. கலி., பா.70.
118. மேலது., பா.95.
119. மேலது., பா.85.
120. மேலது., பா.92.
121. மேலது., பா.68.
122. மேலது., பா.79.
123. மேலது., பா.85.

124. மேலது., பா.83.
125. நற்., பா.50.
126. மேலது., பா.120.
127. மேலது., பா.120.
128. அகம்., பா.100.
129. குறுந்., பா.259.
130. ஐங்., பா.66.
131. நற்., பா.370, கலி.75, 79, 81.
132. அகம்., பா.66.
133. கலி., பா.86.
134. அகம்., பா.116.
135. மேலது., பா.96.
136. மேலது., பா.256, 356.
137. மேலது., பா.346.
138. புலவர்க்குழு, கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள், ப.110.
139. குறுந்., பா.19.
140. மேலது., பா.231.
141. மேலது., பா.295.
142. மேலது., பா.330.
143. ஐங்., பா.50.
144. கலி., பா.66.
145. ஐங்., பா.11.
146. மேலது., பா.16.
147. கலி., பா.71.
148. குறுந்., பா.368.
149. கலி., பா.71.
150. குறுந்., பா.368.
151. கலி., பா.68.
152. நற்., பா.70.
153. குறுந்., பா.139.
154. மேலது., பா.89.

155. ஐங்., பா.15.
156. குறுந்., பா.231.
157. ஐங்., பா.42.
158. குறுந்., பா.231.
159. மேலது., பா.68.
160. மேலது., பா.80.
161. மேலது., பா.293.
162. மேலது., பா.305.
163. நற்., பா.305.
164. கலி., பா.80.
165. மேலது., பா.69.
166. குறுந்., பா.169.
167. மேலது., பா.65.
168. மேலது., பா.203.
169. ஐங்., பா.65.
170. குறுந்., பா.271.
171. கலி., பா.78.
172. ஐங்., பா.63.
173. மேலது., பா.63.
174. கலி., பா.77.
175. குறுந்., பா.157.
176. மேலது., பா.75.
177. கலி., பா.67.
178. ஐங்., பா.37.
179. மேலது., பா.50.
180. குறுந்., பா.181.
181. ஐங்., பா.36.
182. மேலது., பா.271.
183. அகம்., பா.236.
184. நற்., பா.142.
185. மேலது., பா.120.

186. மேலது., பா.280.
187. கலி., பா.75.
188. நற்., பா.120.
189. மேலது., பா.380.
190. மேலது., பா.370.
191. மேலது., பா.40.
192. குறுந்., பா.359.
193. கலி., பா.80.
194. மேலது., பா.82.
195. மேலது., பா.84.
196. மேலது., பா.84.
197. மேலது., பா.86.
198. குறுந்., பா.93.
199. ஐங்., பா.8.
200. மேலது., பா.9.
201. மேலது., பா.3.
202. மேலது., பா.2.
203. ஐங்., பா.1.
204. குறுந்., பா.33.
205. அகம்., பா.56.
206. கலி., பா.84.
207. மேலது., பா.85.
208. அகம்., பா.16.
209. கலி., பா.92, 93, 94, 95, 96, 97, 98.
210. அகம்., பா.12.
211. ஐங்., பா.28.
212. குறுந்., பா.89.
213. ஐங்., பா.94.
214. நற்., பா.300.
215. ஐங்., பா.60.
216. குறுந்., பா.113.

217. நற்., பா.60.
218. குறுந்., பா.53.
219. அகம்., பா.256.
220. குறுந்., பா.393.
221. அகம்., பா.156.
222. ஐங்., பா.29, 30.
223. நற்., பா.60.
224. குறுந்., பா.295.
225. அகம்., பா.366.
226. கலி., பா.68.
227. மேலது., பா.74.
228. அகம்., பா.356.
229. நற்., பா.30.
230. கலி., பா.81.
231. ஐங்., பா.46.
232. மேலது., பா.50.
233. குறுந்., பா.384.
234. அகம்., பா.256.
235. நற்., பா.330.
236. மேலது., பா.230.
237. ஐங்., பா.54, 57.
238. மேலது., பா.56.
239. அகம்., பா.326.
240. குறுந்., பா.34.
241. மேலது., பா.238.
242. மேலது., பா.258.
243. ஐங்., பா.84.
244. கலி., பா.70.
245. குறுந்., பா.138.
246. அகம்., பா.96, 116, 226, 246, 296, 326, 346, 356, 386.
247. குறுந்., பா.354.

248. ஐங்., பா.59.
249. நற்., பா.40.
250. குறுந்., பா.45.
251. அகம்., பா.286.
252. நற்., பா.50.
253. ஐங்., பா.24.
254. அகம்., பா.316.
255. ஐங்., பா.21.
256. மேலது., பா.25.
257. கலி., பா.87.
258. ஐங்., பா.26.
259. குறுந்., பா.73.
260. அகம்., பா.361.
261. நற்., பா.90.
262. மேலது., பா.300, குறுந்., பா.359.
263. நற்., பா.200.
264. குறுந்., பா.85.
265. நற்., பா.310, 170.
266. கலி., பா.83.
267. நற்., பா.180.
268. சோ.நா. கந்தசாமி, குறுந்தொகைத் திறனாய்வு, ப.7.
269. ஐங்., பா.97.
270. நற்., பா.270.
271. அகம்., பா.236.
272. குறுந்., பா.8.
273. ஐங்., பா.83.
274. கலி., பா.71.
275. குறுந்., பா.370.
276. ஐங்., பா.70.
277. கலி., பா.83.
278. மேலது., பா.84.

279. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.245.
280. அகம்., பா.186.
281. நற்., பா.320.
282. அகம்., பா.276.
283. கலி., பா.90.
284. மேலது., பா.77.
285. புலியூர்க்கேசிகன் (உ.ஆ.), மணிமேகலை - உதயகுமரன் அம்பலம்புக்க காதை, வரி.19-20.
286. நற்., பா.290.
287. மேலது., பா.150.
288. அகம்., பா.76.
289. மேலது., பா.106.
290. மேலது., பா.166.
291. மேலது., பா.216.
292. மேலது., பா.336.
293. மேலது., பா.376.
294. மேலது., பா.396.
295. ஐங்., பா.37.
296. மேலது., பா.38, 40.
297. மேலது., பா.81, 87.
298. மேலது., பா.77.
299. மேலது., பா.86.
300. மேலது., பா.39.
301. நற்., பா.216.
302. மேலது., பா.400.
303. அகம்., பா.16.
304. ஐங்., பா.39, 86.
305. கலி., பா.82, 84.
306. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., பா.235.
307. தொல்., பா.1096.
308. அகம்., பா.186.

309. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.210.
310. அகம்., பா.286.
311. மேலது., பா.316.
312. நற்., பா.210.
313. மேலது., பா.216.
314. கலி., பா.86.
315. மேலது., பா.86.

முடிவுரை

முடிவுரை

ஓர் உயரிய நாகரிகத்தின் விழுமிய செல்வங்களே இலக்கியங்கள் உரைநடையிலும் பாட்டே புலமையின் அடையாளமாகத் திகழ்ந்த காலத்தில் முகிழ்ந்தவை சங்க இலக்கியங்கள், ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற புறப்பாட்டும், ‘யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ’ எனக் கூறும் அகப்பாட்டும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சங்க கால அடையாளங்கள். நில அடிப்படையிலான திணை வாழ்வையும் களவுக்கு இடந்தரும் உரிமைப்பாங்கையும், கற்பை விரிக்கும் தனித்தகவையும் அமைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கை நெறியை வகுத்துத் தருவது சங்க அக இலக்கியங்கள். இத்திணை இலக்கண நெறி வடமொழி முதலான பிற மொழிகளில் காணப்பெறாதது. வாழும் நிலப்பாங்கையும் இயற்கையையும் வாழ்க்கையோடு இவ்வளவு பொருந்திய இனம் வேறில்லை. திணைச் செய்யுளின் அடிப்படையே புலவரின் வாழ்க்கைப் பட்டறிவு, கூரிய நோக்கு, நுணித்துணர் திறன் தெளிவான வெளிப்பாடு இவையே சங்க இலக்கிய அகச் செய்யுள்கள். இயற்கையைப் பின்னணியாகவும், வாழ்க்கையைப் பாடுபொருளாகவும் படைத்துக் காட்டுகின்ற புலனெறி வழக்கின் வெளிப்பாடே அவை. பண்டைத் தமிழரிடே நிலப் பாகுபாடான அடிப்படையில் வாழ்வியல் இருந்ததேயன்றி வருண அடிப்படையிலான வாழ்வு இல்லை என்பதே உண்மை.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் பயின்று வரும் உருவகங்கள் சொல்லழகு என்பதும், உவமைகள் கருத்தழகு என்பதும் உணரத்தக்கன. உறுப்பு நலன்களைக் கூறும் மருதத்திணைப் பாக்களில் வெறியூட்டும் வருணனைகளோ வெறுப்பூட்டும் வருணனைகளோ எங்கும் காணப்படவில்லை. ஓரம்போகியார் உள்ளுறையையும் பரணர் வரலாற்றுக் குறிப்பையும் உலோச்சனார் அலர் செய்தியையும் பெரிதும் பெய்துரைக்கின்றார்கள். பரணரின் பாடல்வழி கரிகாலன், நன்னன், அஞ்சி, ஆய், எவ்வி, நள்ளி, தித்தன், தழும்பன், ஆதிமந்தி, மத்தி ஆகியோர் பற்றிய பதிவுகளும் கபிலரின் பாடல்வழி அயிரை, கொல்லி, நேரி, பறம்பு, முள்ளூர் ஆகிய ஊர்களும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அகப்பொருள் நுதலும் பரிபாடல் பாக்களில் உள்ளுறை இறைச்சி ஆகியன இடம்பெவில்லை என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் வரலாற்றுப் பதிவும் இடம் பெறவில்லை. மருதத்திணையில் பெரிதாகப் பேசப்படும் பரத்தையர் பிரிவுக்கு வேட்கைத் தணிவு, கலையுணர்வு, இன்பச் சிறப்பு, கரு உயிர்த்த மனையோள் நிலை, மகப்பெற்ற தாயான நிலை ஆகியவற்றோடு, நயனும் நார்பும் காணும் பயனும் பண்பும் பாடறிந்தொழுகும் தன்மையும் கடைப்பிடிக்காத தலைவனும் காரணங்களாகும். தன் வயின் உரிமையையும் அவன் வயின் பரத்தையும் பொருந்திய வாழ்வில் பெண் பெருந்தகவும், பேரன்பும் உடையவளாய் இருந்ததை

மருதத்திணைப் பாடல்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. பரத்தமை அக்கால வழக்கு எனினும் எல்லாக் கணவர்களும் பரத்தமை சார்ந்தவரல்லர் என்பதும் உண்மை. உள்ளத்திற்குள் கொள்ளையாய்ப் பொங்கிப் பெருகும் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை அறிவென்னும் அணைகட்டித் தடுக்கும் ஆற்றல் மெல்லியல் கட்கே உண்டு என்பதனை உணர்த்துவதே சங்கப் புலவர்களின் தலையாய கருத்து. மருதத்திணைப்பாடல்கள் மேட்டுக்குடி இலக்கியம் என்றோ தாழ்குடி இலக்கியம் என்றோ சொல்லப்பெறுமாறு இல்லை. அங்குக் காதல் உணர்வு தளும்பும் பாத்திரங்கள் அவர்கள் வாழும் சூழல் பின்புலத்தோடு தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அ.து ஏழைச் சமூகமோ? செல்வச் சமூகமா? எனக் கருதுவதை விடக் காதற் சமூகம் - கற்புச் சமூகம் எனக் கருதப்படுவதற்குரியதே ஆகும். சங்க அகஇலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்' எனும் ஆய்வில் கண்டெடுத்த மெய்மைகள் பற்றிய உண்மைகள் இயல்கள் வழி முடிவுரையாகத் தொகுத்துத் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

மருத நிலம் மற்ற நிலங்களிலிருந்து வேறுபட்டது மாறுபட்டுத் தோன்றும் தன்மை, வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியும், வையை எனும் பொய்யாக் குலக் கொடியும் ஒன்றினைந்துப் பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப் புரையறு செல்வம் நிலைபெறச் செய்யும் பெருமை, செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் கழனிகள் எங்கும் நிரம்பி நிற்கக் கன்னல் கரும்பும் கதலிவாழையும் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கும் பான்மை, வாவி, குளங்களில் வண்ண வண்ணப்பூக்கள் பூத்துக் கூத்தாடும் அருமை, இரைதேடிப் பறந்து திரியும் பலவகைப் பறவைகள் தம் திறமை, உழைத்துக் களைத்து நிற்கும் உழைக்கும் மக்கள் ஓய்வெடுக்க நிழல் தரும் ஓங்கியுயர்ந்த மருதம், வஞ்சி, காஞ்சி ஆகிய மரங்களில் இருமை ஆகியவை எல்லாம் “மருத நிலத்தின் இயற்கைச் சூழல்” எனும் முதன்மை இயல் விளக்கிக் கூறுகிறது.

“மக்கள் வாழ்க்கை முறை” எனும் இரண்டாம் இயல் இருவேறுபட்ட வாழ்க்கை முறையினை எடுத்தியம்புகிறது. நிலாக் கூட்டம் போல் நிலத்தில் தாவும் வெள்ளைக் குதிரை பூட்டி நெடுந்தேரில் பயணித்து நெடுநிலை மாடத்து நிலா முற்றத்தில்' கலி கொள் சுற்றமொடு களிப்பில் சூழ்வதையும் உழைத்து வாழும் உழைப்பாளர் பெருமக்கள் முட்டுப்பாடோ - தட்டுப்பாடோ இல்லையென்றாலும் உயர்குடிமக்களோடு ஓட்டி உறவாட முடியாத சூழலால் ஒதுங்கி இருந்ததையும், காழகம் முதல் கலிங்கம் வரையிலான ஆடை அணிகலன்களைக் கூட கோபுரங்கில் வாழ்வோர் அணிந்து மகிழ அன்றாட உழைப்பாளிகள் உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே எனும் கோட்பாட்டுக்கு ஆட்பட்டு வாழ்ந்து வந்ததையும், அந்நிலத்தில் புலம்பெயர் மாக்கள் இல்லாது நிலம் பெயராத தொழில் வினைஞர் இருந்து வந்ததையும், கள் அறு வினைநர் முதல் நெல்லரிஞர் வரைத் தொழிலாளர்கள் தொழில் புரிந்ததையும்

காட்டுவதோடு, செல்வச் செழிப்பால் மருத நிலத்தலைவன் நறுந்தாது உண்ணும் வண்டு போல் தண்டாக் காமம் தலைக்கேறப் பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்டு வருதலையும், இல்லுறை மெல்லியல் குறுமகள் நல்லியல்பிழந்து அவனை எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்செரிந்து தூக்கங் கெட்டு, இல்லறக் கடமைகளே நல்லறச் செவ்வியுடன் நனி சிறந்து ஆற்றி வந்த செயல்களின் ஒருமைப்பாட்டையும் இனிதே விளக்குகிறது.

“பழக்கவழக்கங்கள் - நம்பிக்கைகள்” எனும் மூன்றாம் இயல், பழக்கவழக்கங்கள் தாம் பழமைத் தன்மையினைப் பறை சாற்றும் அறிவிப்புப் பலகைகள் என்பதனை எடுத்து மொழிந்து பொழுது புலரா விடியற் காலையில் உரோகினியும் சந்திரனும் கூடும் நன் நாழிகையில் புதல்வன் ஈன்ற முதுபெரும் பெண்டிர் வழிகாட்ட புதுமணல் பரப்பிய பந்தரில் திருமணத் திருவிழா நடந்தேற, மிதவையுடன் கூடிய உழுந்து தலைப்பெய்த உணவு படைக்கப்படுவதனையும், இளவேனில் பருவத்தில் முதுவாய்க்குயவன் விழா பற்றிய அறிவிப்பை வெளியிட இந்திரன் விழா ஆலமர்ச் செல்வன் விழா, காமன் விழா, அவன் தம்பி சாமன் விழா ஆகிய விழாக்கள் நடந்தேறியதையும் குரவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து ஆகிய விழாக்களைப் பெண் தரும் ஆடவரும் சேர்ந்திருந்து ஆடியதனையும், தெய்வங்கட்கு ஊனும் கள்ளும் உவந்து பதைத்துப் பரியிடுமும் பண்பினையும், கன்னிப் பெண்கள் நல்ல கணவன் கிடைக்கத் தைநீராடி நோன்பு நோற்றலையும், பிறை தொழுதல் பெரும் பயன் கிட்டும் என நம்பும் பெண்களையும், இம்மை மறுமை பற்றி பெரு நம்பிக்கையும், புதல்வன் பெறாதார் புத்தேள் உலகம் செல்லார் என்ற நம்பிக்கையும் பெற்று இருந்ததனை இவ்வியல் சுட்டுகிறது.

“வரலாற்றுப் பதிவுகள்” எனும் இவ்வியலில் மூவேந்தர்களில் காவிரி தந்த நாடு கிழவோன் கரிகாற் பெருவளத்தான் செய்த கன்னிப்போராம் வெண்ணிப் பறந்தலை பற்றியும், பாண்டியன் செழியன் எழுவரோடு பொருந்திய கூடற் பரந்தலை, ஆலங்கானம் ஆகிய போர் பற்றியும், வஞ்சி மன்னன் சேரலாதன் வடநாட்டுப் போர் பற்றியும் காட்டப்படுவதோடு, வேளிர் இனக் குறுநில மன்னர்களான, பறம்புமலைப் பாரி, கொல்லி மலை வல்வில் ஓரி, மலாடன் திருமுடிக்காரி, குதிரை மலை அதிகமான், பாழி நன்னன் ஆகியோர் புரிந்த போர்கள் பற்றியும் அவர்தம் புகழ், கொடை சிறப்புப் பற்றியும் கூறப்படுவதோடு இவர்களோடு மட்டுமல்லாமல் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த நீடுர்க்கிழான் எவ்வி, மாந்தரன் பொறையன், இருப்பை விராஅன், தித்தன், திதியன், ஆய்யெயின், அன்னி மிஞிலி ஆகியோர் வீரம் ஈரம் பற்றிய குறிப்புகள் பற்றியும் கழாஅர் பெருந்துறையில் கரிகாலன் முன்னிலையில் காவிரி கொண்டொளித்த ஆட்டனத்தி பற்றியும் அவனைத் தேடி அலைந்த ஆதி மந்திப ற்றியும் கூறுவதோடு தன்னேரிலாத் தலைவியின் பேரழகுக்கும் பெருமைக்கும்

புலவர்கள் காட்டும் ஒப்புடை ஊர்கள் பற்றியும் சிறப்புறப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதனைப் பார்க்க முடிகிறது.

“மருதத்திணைச் சிறப்பும் தனித் தன்மையும்” எனும் ஐந்தாம் இயல், நெஞ்சைப் பிணிக்கும் வண்ணம் அஞ்செந்சொற்களால் ஆளப்படடிருக்கும் உவமைகள், சூழலுக்கேற்பப் படைக்கப்பட்டிருக்கும் உள்ளுறைகள், மருதமும் நெய்தலும் மயங்கி நிற்கும் தன்மைகள், பழிச் சொல்லைப் படரவிட்டுப் பரத்தமை ஒழுக்கம் பூண்டுத் திரியும் மருத நிலத் தலைவனின் செயல், அன்பிலி அறனிலித் தலைவன் செய்யும் பேணா ஒழுக்கத்தால் பெருந்துயர் கொண்டு குலப்பெருமை விளங்க இல்லறக் கடமைகள் மேற்கொள்ளும் மருத நிலத் தலைவியின் கற்புடைமை, இருவர் தம் பிணக்கு மாறி இணக்கம் ஏற்படப் பாடுபடும் தோழியின் செயல்கள், சலம்புணர்க் கொள்கையில் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலுக்கு ஆட்பட்டுக் கிடக்கும் பரத்தையர் தம் பண்புகள், அவர்தம் முழுமுயற்சியால் பெருகிய கலைகள் ஆகியனவற்றை எடுத்துரைக்கிறது.

எதிர் கால ஆய்வுக் களங்கள்

✍ மருதத்திணைப் பாடல்கள் - முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் ஓர் ஒப்பாய்வு.

✍ மருதத்திணைத் தோழி - முல்லைத் திணைத் தோழி ஓர் ஒப்பாய்வு.

✍ மருதத்திணைத் தலைவி - முல்லைத் திணைத் தலைவி ஓர் ஒப்பாய்வு.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. நாராயணசாமி, பின்னத்தூர் (உ.ஆ.) - நற்றிணை,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1.
4ஆம் பதிப்பு - 1967.
2. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.) - நற்றிணை,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
3. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.) - குறுந்தொகை,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
4. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.) - ஐங்குறுநூறு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
5. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.) - கலித்தொகை,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
6. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.) - அகநானூறு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

7. அப்பாதுரை, கா., - 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்,
ராமையா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
5ஆம் பதிப்பு - 2012.

8. அறவாணன், க.ப., - தமிழிலக்கியக் கொள்கை - தொகுதி-2, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், அடையாறு, சென்னை - 20. முதற்பதிப்பு - 1999.
9. அனந்தராமையர், இ.வை., - நெய்தற்கலி நச்சினார்க்கினியர் உரை, ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரை, கழக வெளியீடு, பதிப்பு - 1931.
10. இராசமாணிக்கனார், மா., - பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை. முதற் பதிப்பு - 1970.
11. இராசமாணிக்கனார், மா., - ஆற்றங்கரை நாகரிகம் (தமிழ்நாடு), ராமையா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14. முதற்பதிப்பு - 2011.
12. இராகவையங்கார், மு., - வேளிர் வரலாறு, நாம் தமிழர் பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5. முதற்பதிப்பு - 2010.
13. இராகவையங்கார், இரா., - தமிழகக் குறுநில வேந்தர்கள், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5. முதற்பதிப்பு - 2014.
14. இளம்பூரணர், (உ.ஆ.) - தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1. மறுபதிப்பு - 1969.
15. கந்தசாமி, சோ.ந., - குறுந்தொகைத் திறனாய்வு, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 608 001. முதற்பதிப்பு - 2010.

16. கழகப் புலவர்க்குழு, - ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1.
முதற்பதிப்பு - 1965.
17. கழகப் புலவர்க்குழு, - கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1.
மறுபதிப்பு - 2001.
18. கழகப் புலவர்க்குழு, - நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1.
முதற்பதிப்பு - 1957.
19. காந்தி, க., - தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 20.
பதிப்பு - 1980.
20. காந்தி, க., - தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 13.
3ஆம் பதிப்பு - 2008.
21. குருநாதன், இராம., - குறிஞ்சி வளம்,
வெற்றி மங்கை வெளியீட்டகம்,
பங்காரு குடியிருப்பு, சென்னை - 78.
பதிப்பு - 1998.
22. குழந்தை, புலவர்., - தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
3ஆம் பதிப்பு - 2012.
23. கைலாசபதி, க., - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1966.

24. கோசாம்பி, டி.டி., (மூ.ஆ)
சத்யா, எஸ்.ஆர்.என்., (மொ.ஆ)
- பண்டைய இந்தியா அதன் பண்பாடும்
நாகரிகமும் பற்றிய வரலாறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98.
முதற்பதிப்பு - 1989.
25. கோவிந்தன், கா.,
- தமிழர் வரலாறு,
இராமையா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற் பதிப்பு - 2014.
26. கோவிந்தன், கா.,
- சேரர் - சோழர் - பாண்டியர்
இராமையா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற் பதிப்பு - 2014.
27. கௌமாரீஸ்வரி, எஸ்., (ப.ஆ.)
- பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
மூலமும் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு - 2009.
28. சசிவல்லி, வி.சி.,
- பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 13.
பதிப்பு - 1989.
29. சசிவல்லி, வி.சி.,
- தமிழர் திருமணம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 13.
பதிப்பு - 2010.
30. சாமி, பி.எல்.,
- சங்க இலக்கியத்தில் செடி, கொடி விளக்கம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 8.
முதற்பதிப்பு - 1967.
31. சாமி, பி.எல்.,
- சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 8.
முதற்பதிப்பு - 1976.

32. சாமி, பி.எல்., - சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், கழக வெளியீடு, சென்னை - 8. முதற்பதிப்பு - 1988.
33. சிதம்பரனார், சாமி., - தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14. முதற்பதிப்பு - 2011.
34. சிவத்தம்பி, கா., - சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 13. பதிப்பு - 1986.
35. சிவத்தம்பி, கா., - சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியல் கலை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 13. பதிப்பு - 1976.
36. சுப்பிரமணியன், ந., - சங்ககால வாழ்வியல், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98. 2ஆம் பதிப்பு - 2010.
37. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - மருதப் பாடல்கள் அறிமுகம், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், முதற்பதிப்பு - 2010.
38. சுப்பிரமணியன், ச.வே., (உ.ஆ.) - தொல்காப்பியம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், பாரிமுனை, சென்னை - 108. 8ஆம் பதிப்பு - 2006.
39. சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி., - தமிழக ஊரும் பேரும், சீதை பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5. முதற்பதிப்பு - 2012.

40. தமிழண்ணல், - ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
பதிப்பு - 1973.
41. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., (உ.ஆ.) - சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
6ஆம் பதிப்பு - 2013.
42. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., (உ.ஆ.) - மணிமேகலை மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
6ஆம் பதிப்பு - 2013.
43. துரைசாமிப் பிள்ளை, ஓளவை சு., - பரணர்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு - 2012.
44. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ.) - பட்டினப்பாலை,
உ.வே. சாமிநாதையர் நூலக வெளியீடு,
பதிப்பு - 1931.
45. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ.) - தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1.
மறுபதிப்பு - 1969.
46. நமச்சிவாயன், செ., - தமிழர் உணவு முறை,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 13.
பதிப்பு - 2003.
47. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., - சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 2008.
48. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், எஸ்.ஜெ., (மு.ஆ.) - சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்,
நாராயணன், ஜெ., (மொ.ஆ.) - தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1964.

49. பிள்ளை, கே.கே.,
- தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 13.
மறுபதிப்பு - 2013.
50. புலியூர்க்கேசிகன், (உ.ஆ.)
- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயபேட்டை, சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு - 2009.
51. பேராசிரியர், (உ.ஆ.)
- தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1.
மறுபதிப்பு - 1975.
52. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.)
- புறநானூறு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
53. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.)
- பதிற்றுப்பத்து,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
54. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.)
- பரிபாடல்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
55. மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.)
- பத்துப்பாட்டு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தி. நகர், சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1999.
56. மாணிக்கனார், வ.சுப.,
- தமிழ்க் காதல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
5ஆம் பதிப்பு - 2012.

57. மாதையன், பெ., - சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98. பதிப்பு - 2010.
58. மாதையன், பெ., - சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - 10. முதற்பதிப்பு - 2007.
59. முத்தப்பன், பழ., (உ.ஆ.) - திருச்சிற்றம்பலக் கோவை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம். பதிப்பு - 2006.
60. முத்துக் கண்ணப்பன், தி., - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், அதிபத்தர் பதிப்பகம், அருணாசலபுரம், சென்னை - 20. முதற்பதிப்பு - 1978.
61. முனுசாமி, வே., - வாழ்வும் இலக்கியமும், வானதி பதிப்பகம் சென்னை - 17. பதிப்பு - 1970.
62. வரதராசன், மு., - பாடல்பெற்ற இடங்கள், வ. சுப்பையாபிள்ளை பவள விழாமலர், கழக வெளியீடு, சென்னை - 1. முதற்பதிப்பு - 1973.
63. வரதராசன், மு., - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, பாரி நிலையம், சென்னை - 108. மறுபதிப்பு - 2011.
64. வானமாமலை, நா., - தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98. பதிப்பு - 1978.

65. வித்யானந்தன், சு.,
- தமிழர் சாற்பு,
பாரி நிலையம்,
சென்னை – 108.
பதிப்பு - 1985.
66. வெள்ளைவாரணன், க.,
- வெள்ளை வாரணனாரின் ஆய்வு நூல்கள்,
அருள் பாரதி பதிப்பகம்,
ஆவடி, சென்னை – 54.
முதற் பதிப்பு – 2012.
67. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.,
(உ.ஆ.)
- சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
6ஆம் பதிப்பு - 2013.
68. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.,
(உ.ஆ.)
- மணிமேகலை மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
6ஆம் பதிப்பு - 2013.
69. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி.,
- பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை – 05.
முதற்பதிப்பு – 2007.
70. ஜகந்நாதன், கி.வா.,
- பறம்புமலை வள்ளல்,
அமுத நிலையம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை – 14.
மறுபதிப்பு – 1988.
- ஆங்கில நூல்கள்**
71. Cattarji. S.K.,
- Race Movements Pre – Historic
Culture in Vedic Age
London, 1951.
72. Krishna Iyer. L.A.,
- Social History of Kerala, Vol.I,
The Pre – Dravidians Book Centre Publications
Madras – 2.
1st Edition – 1968.

73. Will Durant

- Our orient Heritage Simon and Schuster,
New York
24th Edition – 1954.

அகராதிகள் கலைக்களஞ்சியங்கள்

74. சண்முகம்பிள்ளை, மு.,

- தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற் பதிப்பு – 1985.

75. சிங்காரவேலு முதலியார், ஆ.,

- அபிதான சிந்தாமணி,
ராமையா பதிப்பகம்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
6ஆம் பதிப்பு - 2006.

76. பெரியசாமி தூரன், ம.ப.,

- கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி 7,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1961.

முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு

77. ஜெயக்குமார், அ.,

- சங்க இலக்கியத்தில் உணவு, உடை, உறையுள்,
தேசியக்கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி – 1.
ஆண்டு – 2005.